

Giới thiệu Đại Ma Đầu Hệ Thống

Mọi người sẽ ra sao nếu bỗng một ngày đại ma đầu hệ thống xuất hiện ở dị giới này, cũng từ đó kéo theo một tràng vô biên giết chóc, sinh linh đồ tán.

Mà tu vi của hân muốn tăng nhanh thì phải làm việc ác càng nhiều, mà bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh! Từ khi có Đại Ma Đầu hệ thống, Vương Bá Nguo liền đi lên con đường vĩ đại giết người phóng hỏa đại lung vàng, không chuyện ác nào không làm...

Ta tên Vương Bá Nguo, vạn sự đều ngu bức

Cảnh giới: võ đồ, võ sĩ, võ sư, đại võ sư, võ tông, đại võ tông, Võ quân, cái thế võ quân, võ vương, cái thế võ vương, võ Hoàng, cái thế võ hoàng, võ tôn, cái thế võ tôn, Đại Là Thiên Tôn, Thần Tôn, Đế Tôn, võ đế, cái thế võ thế, Đại Đế-Tiên Đế-Thiên Đế-Thánh Đế, Thần Đế.

Võ tiên, võ thánh, võ thần, Chí Tôn,....

(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phàm Hồn đối ứng Đại Võ tông trở xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồn đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Đại Đế, Hồng Hồn đối ứng Võ Tiên cảnh, Hoang Hồn đối ứng Võ Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh...)

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tàn Kiếm Ca kiếp trước...

Tàn Kiếm Ca là một tên tội phạm tâm lý học, hay còn gọi là Biến thái sát nhân cuồng, cả đời hân là một truyền kỳ, từ lúc xuất đạo đến nay số lượng nạn nhân chết trong tay hân lên tới hàng trăm, phải nói rằng đôi bàn tay hân đã nhuộm đỏ nhiều máu tươi, làm tan nát bao nhiêu gia đình, con cái mất cha mẹ, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, mẹ góa con côi.

Mỗi một sinh linh ra đời đều là một tiểu thiên thần, vậy lý do gì khiến hân từ một đứa bé ngây thơ trở thành một tên giết người hàng loạt ghê tởm nhất lịch sử nhân loại?

Tuổi thơ hân là một chuỗi bi kịch, hân bị cha dượng bạo hành từ nhỏ, mẹ hân cũng bị cha dượng đánh chết trong một cơn say, cha hân bị cán bộ công cổ vào khám bóc lột, ăn cơm free từ nhà nước, vì lòng nhân đạo, hân được các cán bộ đưa tới cô nhi viện, nhưng cô nhi viện há lại đúng nghĩa là từ thiện tổ chức? Ngoại hình hân xấu xí, tính cách thì quái gở, làm lì ít nói, không ai nhận nuôi hân, mà hân ở trong cô nhi viện chỉ tốn cơm nuôi chứ không giúp ích được gì cho cô nhi viện, thế là hân bị gài vào một vụ ăn cắp, bị cô nhi viện tống cổ hợp pháp.

Sáu tuổi, hân phải cúi rạp đầu xuống đất, miệng kêu "" xin thương xót..xin thương xót."" kiếm lòng thương hại của người khác để sinh tồn.

Lớn hơn chút nữa, hân bắt đầu dấn thân vào nghề trộm cắp vặt, bằng vào thân thủ nhanh lẹ, hân trộn lẫn vào nghề này khá tốt, nhưng địa bàn há lại một tiểu châu như hân có thể hoạt động tự do, hân phải "hiếu kính" các anh lớn hai phần ba thu nhập để được các anh ban cho giấy phép hành nghề tự do, đây là quy tắc ngầm, tuy không cam lòng nhưng hân cũng chấp nhận vì sinh tồn.

Nhưng đây chưa phải là lý do khiến hân sa đọa trở thành tội phạm giết người hàng loạt, vậy lý do gì khiến hân hóa thân ma đầu đây?

Cũng như những thanh niên khác, hân cũng rung động với những người khác giới, tuy xấu trai, nhưng hân cũng mơ ước có một tình yêu tuyệt vời vào năm mười tám tuổi, hân rất tự tin, vì sau khi hoàn thành vài phi vụ buôn bán hàng cấm, hân cũng có vài tỷ trong tay, nên khi hân tìm thấy người mà mình nguyện ý dùng hết thấy những gì mình có khiến nàng hạnh phúc, hân trầm luân.

Nàng xinh đẹp, tướng tá ngon lành, nàng là ngôi sao sáng trên bầu trời kia, biết bao nhiêu vệ tinh vây quanh nàng, hân cũng là một trong số những người đấy, nhưng hân biết bản thân kém cỏi, ngoài tiền ra thì hân cũng chẳng có gì tốt, hân chỉ biết im lặng thủ hộ nàng, dùng số tiền hân trộm cắp được dẫn nàng đi ăn, mua sắm cho nàng, khi nàng kết tiền hân cũng vô tư hiến dâng không chút nhũn mảy, hân nghĩ chỉ cần bản thân bên cạnh nàng nhìn nàng là đủ...

Nhưng có lẽ như tình cảm của hân, nàng đón nhận rồi, hoặc có vẻ như ví tiền của hân đã khiến nàng chú ý, nàng đồng ý làm bạn gái của hân, niềm vui ngoài ý muốn bất ngờ ập tới, hạnh phúc khiến hân mê thất, lạc lối...

hai năm trôi qua, hân vẫn luôn thủ hộ nàng, hân vô tư kính dâng tất cả, nhưng đổi lại hân chỉ được nắm tay nàng, được hôn khi hân mua quà tặng nàng..hết!

mười tám tuổi, tuy có tiền nhưng hân chung thủy với nàng nên hân vẫn trong trắng, mỗi đêm hân phải sóc lọ cho voi đi cô đơn.

Cuộc đời này có bốn niềm vui lớn:

Mười tám tuổi mất trinh bởi mối tình đầu, trúng số độc đắc, tuổi già mà sinh được con trai, đi phương xa gặp được cố nhân,

Đêm nay tròn mười tám tuổi, hân hạnh đón niềm vui lớn thứ nhất trong cuộc đời: tuổi mười tám mất trinh bởi mối tình đầu.

Hắn quyết định đến phòng trọ nàng gõ cửa làm liều, kết thúc thân trong trắng mười tám năm.

Càng đến gần phòng trọ nàng, tưởng tượng nàng chuẩn bị bị mình đè xuống dưới, miệng hắn bất chợt khô khốc, hiển nhiên là hưng phấn quá độ.

Đêm nay, mỹ nhân xinh đẹp sẽ bị hắn hưng hăng đè dưới thân.

Ai bảo xấu trai không phao được mỹ nữ? Trong đám người theo đuổi nàng, hắn xấu xí nhất, chiều cao thì thấp bé, nhưng hắn có tiền a, tất cả đối thủ nhan sắc giá trị cao phải bị hắn đánh bại, hắn mới là người thắng sau cùng.

"kạc kạc kạc.." đắc ý cười một tiếng, hắn hồi tài xế chạy nhanh hơn.

Đến trước phòng trọ nhà nàng, hắn hưng phấn giơ tay định gõ cửa, nhưng trong nháy mắt, hắn như gặp phải sét đánh, thân thể cứng ngắt như trời trồng ở cổng.

"A..... Ân..... À..... A a....."

Từ đằng sau cửa phòng, truyền ra thanh âm kỳ quái, có tiết tấu từ thấp đến cao.

Thanh âm này hắn quá quen thuộc, từ nhỏ, mỗi lần nhìn lên quả phụ sát vách tắm rửa, hắn đã nghe thanh âm này, và càng lớn, khi có điện thoại di động, hắn lên éch video tu luyện, thanh âm này lại nghe thường xuyên.

Thanh âm như vậy hắn nghe từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, có thể nói, không ai quen thuộc thanh âm này hơn hắn.

Nhưng giờ phút này, trong phòng người yêu hắn, hắn lại nghe thấy loại thanh âm này!

Thanh âm thì không có vấn đề, thế nhưng là hắn còn chưa lên trận đâu, thanh âm này như thế nào phát ra? Mà giọng nói này lại quen thuộc đến thế, hắn không phải nàng bật phim éch..

]

Như vậy.....

chuyện gì đang xảy ra?

Ai có thể nói cho ta? Ta còn trẻ, ta không hiểu????

" ummmmmmmmmmmmmmmmmmm.....!"

Một thanh âm động lòng người, giống như bản sonat dưới ánh trăng ngân lên trong đêm..

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, thanh âm này, rõ ràng chính là.....Lên đỉnh a!!!!

"Mở cửa, mở cửa ngay! Phương Uyên!" Hắn như tên điên đập cửa rầm rầm

Nghe thấy tiếng hắn hét, trong phòng vang lên tiếng thay đồ soạn soạn, một lát sau, nàng vẻ mặt ngái ngủ mở cửa, nhú nhú đôi mày xinh đẹp, mờ mịt hỏi:

"Khuya thế này anh đến đây làm gì?"

"Hừ!" Hắn hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo đẩy cửa ra, hùng hùng hổ hổ xông vào thẳng trong phòng, nhưng hắn không để ý rằng, sau cánh cửa, một thân thể nam nhân trần truồng lên đi mất hút.

Tiến vào phòng, hắn xốc lên cái màn giường xem xét, cúi đầu xuống gầm giường, không có một ai, nhưng hắn lại tinh mắt phát hiện chân đạp ném ở một bên, trên giường xuất hiện hai cái gối đặt song song, trên dra giường lộn xộn nếp uốn, lấy hắn nhiều năm tu luyện đạo quốc JAV mà xem xét, hắn là có hai người trên giường, và trên tấm dra lại có một vết màu trắng sữa, hắn lấy tay quệt lên để lên mũi ngửi, lần này chắc chắn không phải là sai, đây là mùi tình trùng.

Hắn bỏ tiền nuôi nàng hai năm mới chỉ được nắm tay, mà tên này đã làm thịt được nàng, vậy là hắn chính thức bị đội mũ xanh.

Hắn gầm nhẹ, nước mắt chảy xuống lúc nào không hay, từ nay, hắn không bao giờ yêu nữa! Hắn phải trả thù! Một vết sát ý trong mắt hắn lóe lên.

.....

Ban đêm, ánh đèn rực rỡ rọi xuống con phố nhỏ, khi mà thân thể mỹ lệ nằm dưới thân, khi mà con lợn lông bắt đầu ngo ngoe chào cò, hắn hóa thân Hắc

Ma, khuôn mặt tái nhợt điên cuồng mà cực đoan, trong mắt tràn ngập nồng hậu sát ý, sau đó....không có sau đó...nạn nhân đã bị hấn một đao bêu đầu khi đang lên đỉnh cực lạc.

Năm 1992, đây là một năm chân chính hòa bình của thế giới sau khi chiến tranh thứ giới thứ hai qua đi mấy chục năm, Tần Kiếm Ca bằng chỉ số thông minh trên một trăm sáu mươi, một người một ngựa hành tẩu mỗi góc tối của thành thị, dùng thần cấp nghệ thuật giết người tạo ra tràng cảnh mỹ lệ, Hấn chính là hiện thân của Satan, hấn làm mọi người nhắc tới là biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi, hấn chính là tuyệt thế Sát Nhân, khi gây án hấn hay đội một chiếc Mũ xanh, người khác gọi hấn là Mũ Xanh Ma Đầu!

Hấn có thói quen trước khi giết người là gửi một bức thư đến viện kiểm sát, trong đó có ấn dấu mật mã, nếu cảnh sát dịch ra được những gì hấn viết, thì cảnh sát sẽ biết được địa điểm trước khi hấn gây án.

Nhưng chưa một lần cảnh sát dịch ra mật mã đây trước khi hấn gây án, chỉ khi hấn gây án thành công, cảnh sát giải ra mật thư tiến tới, thì nạn nhân đã tắt thở từ lâu, để lại hiện trường đầm máu.

Hấn chỉ sát mỹ nhân, trước khi sát hấn sẽ cưỡng bức nạn nhân rồi mới hành quyết, nhưng cảnh sát không bao giờ thu được một cọng tóc hay vết tinh trùng, hay vết da, hiện trường giống như nạn nhân tự nguyện bị hấn làm thịt.

Nhưng không phải hấn không trả giá về những việc mình làm

Hấn bị lây ADIS....

Quả thật cuộc đời hấn là chuỗi bi kịch...

Những ngày cuối đời, hấn càng ra tay quyết liệt, số lượng nạn nhân tăng dần, nhưng lần này hấn không giết nạn nhân, mà chỉ cưỡng bức.

Hấn muốn gieo vi rút HIV cho các nàng, các nàng xxx người khác sẽ lây, coi như hấn chết không hối tiếc..

Đây là lịch sử đen tối nhất của nhân loại, khi mà cảnh sát quốc tế bất lực trước hấn, dân tình sợ hãi, sống trong khủng hoảng, cho đến khi bức thư cuối cùng hấn gửi được dịch ra, hấn đã chết vì AIDS, thì sự khủng hoảng mới dần kết thúc, sau khi hấn chết, xác của hấn được tín đồ thờ thần Satan bí mật mang về thờ phụng, kính ngưỡng, và cuốn sách: Nghệ thuật giết người của hấn được các tín đồ truyền lưu rộng rãi đến hàng trăm ngàn năm sau...

p/s: Cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh!

Tần Kiếm Ca nặng nề mở mắt ra, xung quanh tối om, hấn mạnh mẽ nhúc nhích người, cảm giác như bản thân đang nằm trong cái hộp kín, nhũ nhũ mảy, hô hấp hấn nặng nề vì thiếu đường khí.

"Chuyện gì xảy ra? Không phải ta đang ở trong mười tám tầng địa ngục chịu cực hình sao?"

Tuy không biết bản thân vì sao sống lại, nhưng hấn biết, nếu bản thân không làm cái gì, bản thân sẽ bị ngạt chết. Hấn quyết định thật nhanh, hai tay dùng sức đẩy mạnh.

""rầm.""

Hấn ngạt nhiên phát hiện, bản thân giống như có thần lực, nhẹ nhàng một đẩy,nấp hộp mấy trăm ký bị hấn một chưởng đánh nát.

Mạnh mẽ chống đẩy đứng dậy, hấn lạnh lùng quang sát bốn phía.

Đây là một gian phòng kiểu thời phong kiến, đồ dùng trong nhà xa hoa đại khí, trong phòng bốn cái bức tranh khắc phượng long song điều, long tranh hổ đầu, đủ để nói chủ nhân nơi đây không tầm thường.

Tần Kiếm Ca cúi đầu nhìn xuống mặt đất, hấn phát hiện mặt đất là được làm hoàn toàn bằng lưu ly, sáng bóng như gương không nhiễm chút hạt bụi, đến nỗi hấn còn có thể soi mặt mình trong đó.

""Ồ?""

Hấn giật mình phát hiện, bóng gương phản chiếu hình dáng hình như không phải là mình.

Lưu ly phản chiếu hình ảnh chính là một thiếu niên dung mạo tuyệt thế, khí chất ngời ngời, tuyệt đối không liên quan tới hấn, bởi vì hấn rõ ràng dung mạo

của bản thân, hấn dung mạo vừa xấu vừa tiện.

""aa....aa"" Mặt hấn khề nhần, bởi vì một chuỗi ký ức xa lạ đột ngột xuất hiện trong thức hải của hấn.

Trầm mặc một lúc lâu, hấn mới biết được nguyên lai bản thân không thể hiểu thấu chiếm lấy thể xác này trọng sinh, và thế giới này không phải là địa cầu kiếp trước của hấn.

Nơi đây gọi là Huyền Huyền Đại lục, một thế giới thần kỳ, con người ở đây thức tỉnh võ hồn hấp thụ thiên địa linh khí cường hóa bản thân, cường giả có thể một niệm hóa thương hải, một niệm hóa bể dâu, trích tay hái sao, thân thể hoành độ hư không, không gì không làm được.

Nơi đây không có luật pháp, chỉ có cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, kẻ yếu chỉ nhận mệnh phụng tùng cường giả, cường giả giận dữ thủy chất ngàn vạn dặm, hơn cả đế vương kiếp trước.

Huyền Huyền Đại lục phân làm ngũ vực, bốn biển, năm châu, trong đó Ngũ vực chính là từng thời đại cường giả tuyệt đỉnh dùng vô thượng pháp lực tụ tập hàng trăm tinh cầu khổng lồ như mặt trời lại thành một đại thế giới, nơi đó chính là trung tâm Huyền huyền đại lục, là nơi thiên tài cùng cường giả tuyệt thế đi đến, tụ tập tinh anh của cả một đại lục. Ngũ vực phân biệt là Đạo Kiếm Vực,,Ma Vực, Tiên Vực, Thần Vực, Phật Vực, được đặt theo tên của Sáu vị cường giả tuyệt thế dung nhập các tinh cầu vào.

Bốn Biển vô biên vô hạn, chân chính Long Tộc vi tôn.

Ngũ Châu phân biệt là Bắc Châu, Nam Châu, Trung Châu, Tây Châu, Đông Châu, phân biệt nằm bao quanh Ngũ Vực, theo hấn biết chỉ riêng Trung Châu nơi hấn ở có diện tích gấp năm sáu lần mặt trời kiếp trước, thập phần rộng lớn.

Mà bản thân hấn chính là Đại thiếu gia Vương gia, là đỉnh tiêm gia tộc, thân thiên tài tuyệt thế, thức tỉnh Đế cấp vũ hồn Thôn Phệ, tu vi Đại Võ Tông, ngạo thị thiên kiều Trung châu.

Đẳng cấp tu luyện ở vũ trụ này phân là Võ đồ, Võ sĩ, Võ Sư,Đại Võ Sư, Võ Tông, Đại Võ Tông, Võ Quân, Cái Thế Võ Quân, Võ Vương, Cái Thế Võ Vương, Võ Hoàng, Cái Thế Võ Hoàng, Võ Tôn, Cái Thế Võ Tôn, Võ Đế, Cái Thế Võ Đế, Võ Tiên, Võ Thần, Võ Thánh, Chí Tôn.

Trong đó Cái Thế Võ Đế là cực hạn vùng vũ trụ này, chỉ có lên một bước độ thiên kiếp bước vào Võ Tiên cảnh, thân thể xé rách Vũ trụ không gian, tiến bước Chúng Thần giới, trở thành một tồn tại khác.

Còn Võ Hồn, mỗi một sinh linh sinh ra đều mang trong mình võ hồn, sáu tuổi có thể thức tỉnh võ hồn, võ hồn là duy nhất, nhưng cũng có thiên tài thức tỉnh hai ba loại võ hồn.

Võ hồn thiên hình vạn trạng, nhưng lại có đẳng cấp sâm nghiêm từ thấp đến cao phân biệt từ nhất phẩm đến thập phẩm, trong đó nhất phẩm thấp nhất, thập phẩm cao nhất, rồi mới đến Hoàng cấp võ hồn, Quân cấp võ hồn, Vương cấp võ hồn, Tôn cấp võ hồn, Đế Cấp võ hồn, và trong truyền thuyết Tiên cấp võ hồn, Thần cấp võ hồn, Thánh Cấp võ hồn, Chí tôn cấp võ hồn.

Dựa theo ký ức, bản thân tử vong là bị một kẻ hấn tiện tay phế đi, nhưng không biết sao ba năm trôi qua, tên đấy đột ngột tu vi bạo trưởng, một tuần trước còn gửi thư khiêu chiến hấn, tên tiểu tử đấy lá bài tẩy nhiều vô số, nhưng hấn thân mang Đế cấp vũ hồn Thôn Phệ, bất kỳ tổn thương vật lý không thể tổn thương đến hấn, bị hấn luyện hóa trở thành thuốc bổ, nhưng ai ngờ tiểu tử kia lại tu luyện một môn Nguyên Thần công pháp cấp bậc rất cao, ngành sinh đem ý thức của hấn đóng băng, rồi tiểu tử kia thừa cơ đâm một kiếm xuyên tim, chết không thể chết lại, lấy bản thân làm đá mài, đập lên trở thành thiếu niên chí tôn Năm Châu.

Đang suy tư hấp thụ ký ức, đột ngột một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu hấn.

""keng...Đại Ma Đầu hệ thống khởi động...trước mắt loading 12%...50%....100%...""

""Cái quỷ gì?"" Hấn nhú mày khó hiểu, cũng không thể trách hấn, địa cầu thập niên chín mươi chưa có huyền huyền tiểu thuyết, cũng không có cái gọi là hệ thống.

""Keng..Đại Ma Đầu hệ thống nhận chủ thành công, mời ký chủ ngưng thần để xem tin tức....""

Túc chủ:Vương Bá Ngu

tuổi: mười chín

Thiên phú: Đế Cấp võ hồn Thôn Phệ.

Huyết mạch: không

Chủng tộc: nhân loại

căn cốt: tuyệt đỉnh

tu vi:Đại Võ Tông

Linh Hồn tu vi: Phạm hồn đình phong

Công pháp: Chiến Thiên Đấu Địa đại pháp, Ngưu Ma Cửu Biến...

Võ kỹ: Sơn Hà Ấn, Thiên Vương Thần Quyền,..

Chiến thú: không

Đạo lữ: không

Ma Đầu đẳng cấp: 0

Ác Ma Điểm 0.

"Ồ, thật thần kỳ, thông tin của ta nó có thể biết hết được." Khẽ đảo tinh thần quan sát, hắc kinh ngạc thốt.

"Xin chào kỳ chủ, lão nô là hệ thống khí linh, trợ giúp kỳ chủ giải đáp nghi hoặc về hệ thống." Một lão nhân đột ngột xuất hiện, cúi đầu nhìn hắc.

"nói." Hắc thần nhiên đáp.

"Bẩm kỳ chủ, hệ thống chính là trợ giúp ngài đăng lên đỉnh cao....." Khí linh nói một tràng, hắc rốt cuộc hiểu hệ thống là gì, và cách sử dụng.

Tóm gọn là hắc làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh!

"Làm việc ác để đổi lấy sự cường đại sao? Thú vị, thú vị." Khóe miệng hắc nhếch lên một vòng cung, tà ác cười mỉm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tân Thủ Lễ Bao, Kinh Hỉ!

Dựa theo ký ức, chỗ này là từ đường, nơi lưu giữ bài vị của các tộc nhân quan trọng đã mất, và cũng là nơi nắm giữ Lư Đền hỏa Mệnh, mỗi một dòng chính tộc nhân mới sinh ra sẽ phải trích một phần tinh huyết cùng linh hồn được lưu đền hỏa mệnh lưu giữ lại, từ đó có thể biết được tộc nhân sinh tử, hỏa mệnh tặc, tức đại biểu tộc nhân tử vong, nếu tộc nhân tu vi đạt tới Võ Vương, nếu tử vong, sẽ được lão tổ dùng bí thuật trọng sinh.

Hắc ngược lên nhìn Bài vị của bản thân, đã tắt, nghĩa là chủ nhân khối thể xác này đã chết. Hắc bước tới bài vị mình, bàn tay khẽ bóp, bài vị nát tắn, đại biểu không ai có thể biết được hắc mượn xác hoàn hồn.

"Tiểu Ngưu? người...người....không chết...?" Một giọng nói ngạc nhiên khó thể tin được vang lên bên tai hắc.

Hắc quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy một vị lão giả ngũ quan đoan chính, mái tóc bạc tùy ý tung bay, ăn mặc một bộ trường sam màu trắng, theo bề ngoài thì có thể thấy lão giả này là một vị tiền bối chính khí đáng kính.

"Lão tổ..." Hắc vội vàng cúi đầu vấn an, về mặt cung kính, lão giả ấy chính là lão tổ tông Vương gia, Vương Khiếu Thiên, cũng chính là gia gia của phụ thân hắc, tu vi thâm bất khả trắc, là cường giả xếp hàng đầu trung châu. Đương nhiên cung kính chỉ là trang, lấy hắc tính cách bá đạo, há lại thật lòng cúi đầu trước người khác, dù cho người đó là người thân của mình.

"Ta biết mà, tiểu tử ngươi khi ra đời ngũ thái quang mang từ trên trời chiếu xuống, là thiên chi kiêu tử, há lại dễ dàng chết mất, hắc là kim thiên thoát xác à?" Lão tổ về mặt vui vẻ, dù sao Vương Bá Ngưu chính là thanh niên chí tôn, là bộ mặt của Vương gia, từ khi hắc tử vong, mặt mũi Vương gia bị hư tổn, nhất là tuổi trẻ trong vòng Vương gia không có ai kinh diễm như hắc, bị các thiếu kiều Thánh địa, Tông môn, đại gia tộc khác ép thờ không nổi, lão cũng ghen khuất mấy ngày nay.

"Kẻ hèn Tiêu Viêm tuy dùng thủ đoạn khó lường khắc chế ta, nhưng sâu cạn của ta hắc há có thể nhìn thấu, muốn giết ta, còn lâu." Bề ngoài Vương Bá Ngưu khinh thường hừ lạnh, tuy nhiên trong lòng một mảnh thanh tịnh, tuy trong lòng kiêng kỵ Tiêu Viêm, nhưng ai bảo khối thân thể này tính cách quá thô, hắc bất đắc dĩ phải trang cho giống.

"Hảo!Hảo! Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là tiêu thất ý chí, Tiểu Ngưu, ta xem trọng ngươi!" Vương Khiếu Thiên hài lòng vuốt vuốt chòm râu, tán thưởng.

"Mà lão tổ, việc ta sống lại xin người không nói với ai khác, ta muốn ra ngoài lịch lãm 1 thời gian, chờ lúc ta quay về, là Tiêu Viêm phải chết! Xin người vẫn cứ tổ chức tang lễ như thường, kéo bọn bụng dạ khó lường sinh nghi." Hắc cúi đầu, nghiêm nghị nói.

"Được, ngươi nên đi gấp phụ thân ngươi, mấy hôm nay nội tâm của hân hồng mắt...haha..." Vương Khiếu Thiên gật đầu phê chuẩn, xoay người biến mất khỏi tầm mắt hân.

Vương Bá Nguru không dám thất lễ, vẫn duy trì tư thế cúi đầu, một lát sau, hân sử dụng Dịch Dung chi thuật thay đổi khuôn mặt, khí chất, thân hình, rồi mới rời khỏi từ đường.

"Tiểu tử ngươi che dấu thật sâu, làm vì phụ khổ tâm mấy ngày nay..." Vương Thiên Không khuôn mặt tiểu tụy, trán đã có nếp nhăn, tóc đen đã có vài sợi bạc, với tu vi như hân khí huyết như lò mà tóc biến bạc, hiển nhiên đã chịu cú sốc quá lớn.

"Cha, không phải ta đã trở về sao, ta sử dụng môn bí thuật đó xong, đảm bảo thần hồn bất diệt, nhưng đại giá quá lớn, phải bốn năm ngày sau mới thức tỉnh..." Hân giả vờ cười khổ, tùy tiện tìm lý do lấp liếm cho qua.

"Ngươi giờ có dự tính gì?" Vương Thiên Không tò mò hỏi, hân thấy Vương Bá Nguru dịch dung biến thành người khác, hiển nhiên không muốn tiết lộ tin tức mình còn sống, nghĩa là hân có dự tính gì đó, nên lão hỏi.

"Ta muốn ra ngoài gây dựng thế lực riêng..." Vương Bá Nguru trầm giọng nói.

Đây không phải là hân nhất thời khởi ý, mà là do hệ thống ban bố nhiệm vụ.

"Định...hệ thống nhiệm vụ chính tuyến bắt đầu...thân là Ma Đầu, nhất định phải cùng thế gian này là địch, há lại đơn độc một mình chống lại thế giới, tức chủ cần lập ra một thế lực, nhân số ít nhất một trăm người...quest thường tùy thuộc vào tức chủ hoàn thành nhiệm vụ đạt chỉ tiêu hay vượt chỉ tiêu..."

"Con cần bao nhiêu người?" Vương Thiên Không không hỏi vì sao hân lập thế lực làm gì, lão biết hân thân thiếu niên chí tôn, làm việc gì là có lý do riêng của hân, nếu con trai lão cần, lão sẵn sàng đáp ứng vô điều kiện.

"Cha không phải âm thầm nuôi dưỡng hai ba thế lực tam lưu sao, ta cần thế lực tam lưu gọi là Huyết Sát đường..." Vương Bá Nguru nói.

Huyết Sát Đường thân là tổ chức sát thủ, bọn hân chuyên làm cộc mua bán ám sát giết người, lại hợp với mục tiêu của hệ thống, hân không cần mất công dạy thuộc hạ làm việc xấu.

"Tốt, con nghỉ ngơi đi, ngày mai bọn cha dẫn con gặp bọn hân..." Vương Thiên Không không chút do dự gật đầu đáp ứng.

"Cảm ơn cha..." Vương Bá Nguru gật đầu, quay người rời đi. Tính cách của chủ thân thể này là thế, lãnh ngạo ít nói, cho nên hân cũng không nói ra nhiều lời, kéo lộ chân ngựa.

Trở về phòng, hân chìm vào hệ thống túi đồ, bắt đầu mở Tần thủ lễ bao.

Hân ần ần có chút chờ mong, nhưng cũng không quá chờ đợi, đơn giản là bản thân ở dị giới có địa vị rất cao a, tài nguyên, công pháp, nhân lực đều để hân tự tiện lựa chọn.

"Keng...chúc mừng ký chủ nhận được Hắc ám áo choàng x1, Trọng linh hồn x1, Thánh Ma Chí Tôn Đại pháp x1, Đại Chư Thiên Giám Định Thuật, Đại Cướp Đoạt Thuật..."

Hân dùng tâm dò xét thông tin vật phẩm.

Vật phẩm:Hắc Ám áo choàng, từng là áo choàng của Chúa Tể hắc ám.

Đăng cấp:Thần thoại

Công Dụng: Hóa thân hắc ám hành tẩu trong nhân gian, thân thể hoàn toàn ẩn dấu trong hư không, không phải đại năng không thể phát hiện.

"Thật là khủng khiếp áo choàng..." Vương Bá Nguru kinh ngạc, hân biết áo choàng này mà rơi vào tay hân, có thể dùng để chạy trốn, ẩn núp khi làm chuyện xấu, tuyệt đối là giết người dẫu tay lợi khí.

Vật phẩm:Trọng Linh hồn, từng là vũ khí đặc lực của Đầu Lô Ma Vương.

Đăng cấp:Hiếm có

Công dụng: Thu thập linh hồn đã chết, linh hồn càng nhiều, có thể dùng năng lượng đó phát ra công kích, sức mạnh công kích phụ thuộc vào số lượng linh hồn mà người sử dụng thu thập, nếu thu thập đủ nhiều, dù là Võ Tiên cũng phải chết!"

"Thật ngu bức quyền trọng!" Vương Bá Nguru âm thầm kinh hãi, Võ Tiên là siêu thoát hết thảy trong vũ trụ này, tiến vào một cái vũ trụ cao cấp hơn, có thể nói một vị võ tiên phát tay là hàng tỷ tính cầu sinh diệt, muốn giết Võ Tiên, hân là hiển tế hơn nữa phương vũ trụ.

Vật phẩm:Thánh Ma Đại pháp, Thánh Ma Thần Vương sở tu công pháp.

Đăng cấp:Thần thoại

Công dụng: Là công pháp khiến tức chủ siêu thoát vũ trụ này.

"Hắn là phải tu luyện mới có thể biết được công dụng của nó." Vương Bá Ngu âm thầm nghĩ.

Vật phẩm: Đại Chư Thiên giám định thuật

Đăng cấp:Chí Tôn.

Công dụng: Giám định hết thảy chư thiên vũ trụ, không gì không biết, không gì không hiểu.

"Lại là Chí Tôn đăng cấp, cái này gắn với Sáng Thế vật phẩm rồi, thật kinh khủng thần thuật, có nó, ta có thể dò xét hết thảy tồn tại, mặc cho nó bị phong ấn hay bị che lấp." Vương Bá Ngu kinh hãi, giờ khắc này hắn mới chân chính cảm thấy Đại Ma Đầu hệ thống thần kỳ.

"Còn một vật phẩm..." Hắn thập phần hồi hộp mở ra xem xét thông tin.

Vật phẩm: Đại Cướp Đoạt thuật, Chư thiên vạn giới, không gì không thể cướp, miễn người thi triển tu vi đủ để cướp mà không gặp phản phệ.

Công dụng: Rất rất nhiều, từ cướp thọ mệnh, căn cốt, huyết mạch, linh hồn, vật phẩm...

"Có thần thuật này, ta có thể sống mãi, nói không chừng...có thể biến bản thân trở thành Siêu Thần Thiên tài tuyệt thế mang nhiều cường đại thể chất huyết mạch linh hồn nhất, chân chính đập hết thảy kẻ địch, đăng lâm chí tôn!"

Hắn trong lòng mang vạn trượng hào khí.

p/s: Cầu ủng hộ!! Mình hứa mỗi ngày sẽ có chương, cầu ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hệ Thống nhiệm vụ mở ra

"Hắn chính là con trai ta, từ nay hắn các ngươi tuyệt đối nghe lệnh hắn hành động, phạm trái lệnh già, tắt tru!!!" Vương Thiên Không ẩn dấu trong áo choàng đen, thanh âm nghiêm nghị sát ý, nói.

"Tuân lệnh Đường Chủ!" Bang chúng từ trên xuống dưới đồng thanh hô to, hiển nhiên uy vọng của Vương Thiên Không tuyệt đối rất cao.

"Ta cũng không có yêu cầu gì, chỉ cần tuyệt đối phục tùng, từ nay Huyết Sát Đường đổi tên thành Ma Điện, tuy nhiên bề ngoài vẫn xem là huyết sát đường, phân chia cấp bậc từ thấp tới cao chính là Ma Chủ, Phó Ma chủ, Tứ Đại Ma Đế, Thập đại Ma Tôn, một trăm lẻ tám Ma Hoàng...."

"Vâng Ma Chủ!" Chúng Ma đồng thanh đáp, Đường chủ bảo từ nay tuyệt đối nghe lệnh thì bọn hắn biết Ma Chủ hắn là Vương Bá Ngu.

"Đinh...chúc mừng ký chủ thành lập thế lực nhị lưu Ma Điện, tu vi tăng một đại cảnh giới."

Vương Bá Ngu mừng rỡ, hắn vạn vạn không ngờ tới quest thường lại là tăng tu vi một đại cảnh giới, phải biết rằng tu vi càng lên cao thì tăng tu vi càng khó, ở trung châu, Đại Võ Tông cảnh chính là đủ khai tông lập phái trở thành ngũ lưu thế lực, mà theo hắn biết, tu vi Đại Võ Tông của hắn đủ hoành hành tất cả tuổi trẻ thiên kiều đĩnh tú ba mươi đổ xuống, phải biết rằng cả thiên vũ châu mười chín tuổi như hắn tu vi đại võ tông đã được xem là phượng mao lân giác, đương nhiên trừ những thiên kiều trong Ngũ vực.

Nhưng giờ hắn đã đột phá một bậc, trở thành Võ Quân cường giả, chân chính ngao thị Thanh niên Trung Châu.

Dưới Võ Quân đều là phạm nhân, câu này không phải không có căn cứ.

Võ đồ: rèn thể thập trọng, Võ đồ đỉnh phong ngàn cân cự lực.

Võ sĩ, Chân chính một người địch trăm võ đồ.

Võ Sư cảnh, Võ trong sư phụ, một người địch ngàn võ sĩ.

Đại Võ Sư, Chân chính địch ngàn võ sĩ mà bản thân không tổn thương, có thể nói là võ học đại sư.

Võ Tông, võ học tông sư, tùy tiện một quyền đều là đẳng phong tạo cực, xông vào vạn Đại võ sư như chốn không người.

Đại Võ Tông, Lĩnh ngộ võ học cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phạm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phạm nhân.

Mà Võ Quân, đã lĩnh ngộ được thiên địa chi thế, có thể mượn thiên địa chi lực thì triển ra võ học có uy năng lớn lao, sức người có hạn mà thiên địa vô hạn, đã dùng thiên địa chi lực cải tạo thân thể thoát khỏi xác phàm, tuổi thọ bạo tăng 300 năm.

“Thật em sáng, đúng là thân cao phú soái có khác, tùy tiện nói đều có người dâng tời cho ta hoàn thành nhiệm vụ, không cần mất công tìm người thu phục, rồi bla bla phức tạp ra...” Hắc thập phân hải lòng thân phận này.

“Đột phá?” Vương Thiên Không ngạc nhiên hỏi, tu vi của lão cao hơn hắc thập phân rất nhiều, và Vương Bá Nguru cũng không che lấp, nên hắc thập phân vừa đột phá là lão biết ngay.

“Vâng, trải qua sinh tử chi chiến, nên có minh ngộ, đột phá nước chảy thành sông.” Hắc thập phân gật đầu, tùy tiện dùng lý do lấp liếm qua.

“Vậy cha đi trước, nếu gặp cái gì không thể giải quyết, thì hãy nói với Vương lão.” Vương Thiên Không hải lòng gật đầu, xoay người một phát, biến mất trước mặt hắc thập phân, để lại Vương lão thủ hộ đằng sau hắc thập phân.

Vương Lão chính là lão nô được lão ba giao cho từ nhỏ chăm sóc hắc thập phân, tu vi của Vương Lão chính là Cái Thế Võ Hoàng, đủ để trấn áp hết thầy phiên toái, chỉ cần hắc thập phân không nhúng nước đến nỗi đi treu chọc Nhất lưu thế lực có Võ Tôn tọa trấn, thì hắc thập phân đảm bảo an toàn.

“Đình... hệ thống nhiệm vụ mở ra, thân là ma đầu há lại dùng người khác ở trên địa bàn mình làm mưa làm gió, hạn định ký chủ trong một tháng tàn sát hoặc thu phục hết thầy thế lực nhị lưu trong Thương Mang thành, quest thưởng Thương Mang thành chính là địa bàn của tặc chủ, trong địa bàn mình có tuyệt đối quyền khống chế, không phải vô để vào địa bàn gây sự cũng phải quý. Cho dù vô để đích thân đến cũng không làm gì được tặc chủ.”

“Lần này phần thưởng thật bá đạo, vậy xem như ta chân chính có một chỗ dựa tuyệt đối để sinh tồn xuống ở cái thế giới tàn khốc này...” Trong lòng Vương Bá Nguru rung động, nghĩ.

“Lão nô nghĩ tặc chủ nên dùng thủ đoạn xấu xa để hoàn thành nhiệm vụ, không nên chỉ dùng thực lực tàn sát thu phục, bởi vì chỉ có làm việc ác, thanh danh càng xấu, càng nhiều người hận tặc chủ, thì tặc chủ mới có thể thu được ác ma điểm để hối đoái vật phẩm và dùng để tăng Ma Đầu đẳng cấp, mỗi một lần tăng ma đầu đẳng cấp, tặc chủ sẽ mở được những món vật phẩm siêu giá trị.”

“Làm việc ác sao?” Vương Bá Nguru nghiêng ngẫm.

Vương Bá Nguru đi tới chủ tọa, đặt mộng ngồi xuống. Vương Lão như ảnh tùy hình đứng kế bên hắc thập phân.

“Thật thoải mái.” Hắc thập phân hải lòng.

“Tiểu lý, lại đây.” Hắc thập phân uy nghiêm nói.

Hắc thập phân dứt lời, một trung niên nhân gương mặt hung ác tiến đến, quỳ một chân, chắp tay nói: Ma Chủ, có thuộc hạ.”

Diệp Thiên lý là người thay cha hắc thập phân quản lý Huyết Sát đường lúc trước, tu vi là Đình Phong Võ Hoàng, lại là người quản lý một tổ chức giết người, bản thân hắc thập phân là người gian xảo, hung ác nhưng khôn khéo, nhưng ngay cả Cái thế võ hoàng chỉ là thủ vệ của thanh niên trước mặt này, hắc thập phân cũng không dám làm ra vẻ, là võ Hoàng, thọ mệnh ngàn năm, hắc thập phân đã sống ba bốn trăm năm lâu, hắc thập phân biết người nào nên dùng, người nào không nên dùng, người nào nên chống, người nào không nên chống, lúc nào nên quỳ nhận tưng, thì không nên cậy mạnh, mặt có thể kiêu kiêu trở về, nhưng mệnh đều mất thì không thể kiêu lại, nhờ có kinh nghiệm lão làng đối nhân xử thế, và tâm tư như vậy hắc thập phân mới tồn tại tới nay tu luyện tới võ Hoàng chi cảnh.

“Trong Thương Mang thành có bao nhiêu thế lực lớn, kể rõ chi tiết.” Vương Bá Nguru trầm giọng, quát.

“Thương Mang Thành có cả thầy năm thế lực lớn, trong đó ngoại trừ Ma Điện chúng ta còn có Thần Đan môn, Thiên kiếm tông, Bá Dao môn cùng Diệp tộc chi nhánh, trong đó lấy thiên Kiếm tông cùng cùng Bá Dao môn mạnh nhất, mỗi nhà đều có ba vị Võ Hoàng tọa trấn, sau đó là Ma Điện chúng ta hai vị võ hoàng, nếu tính thêm lão nhân bên cạnh Ma chủ nữa thì chúng ta là mạnh nhất, sau cùng là Thần Đan môn cùng Diệp tộc chi nhánh đều có một vị Võ Hoàng tọa trấn.” Diệp Thiên Lý không dám thất lễ, vội vàng nói rõ.

“Àn, sắp tới có chuyện nào lớn chuẩn bị xảy ra không?”

Khí linh bảo hắc thập phân làm chuyện xấu, nên hắc thập phân tạm thời không động thủ, chờ xem có việc gì lớn xảy ra rồi bàn tính làm vài cộc chuyện xấu.

Ngày mai là ngày đại hôn của vị thiên tài Diệp gia Diệp Trần cùng con gái tông chủ Thiên Kiếm tông, có phát thư mời cho Ma Điện chúng ta.” Diệp Thiên Lý cẩn thận tìm tòi ký ức, đáp.

“Chính là nó.” Vương Bá Nguru nở nụ cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện Đại Ma Đầu Hệ Thống được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Hôn Lễ Đại Điển

Diệp thị gia tộc tọa hạ phía nam Thương Mang Thành, dựa núi gần sông, chiếm địa ước chừng vượt qua mười km, quả là con số khủng nếu ở địa cầu, tuy nhiên đối với Huyền huyền đại lục vô biên vô hạn, thì nhiều đó chỉ được gọi là nhị lưu gia tộc mà thôi, mấu chốt là gia tộc đó phải có một vị Võ Hoàng tọa mới đủ đến trấn áp một phương. Võ Hoàng gọi là nhân loại trung Hoàng giả, Năm châu lượng người trăm ngàn tỉ, nhưng muốn đạt tới Võ Hoàng khó càng thêm khó, dựa theo Địa Bảng tổng kết thì Võ Hoàng ngoài sáng hiện nay chỉ tầm một tỉ người, chiếm 0.001% trên tổng 100% dân số. Dù thấy đột phá Võ Hoàng khó khăn cỡ nào, nhưng chỉ cần đột phá Võ Hoàng chỉ cảnh, đủ để bước chân vào hàng ngũ cường giả đại lục.

Năm châu diện tích gấp hai mươi lần mặt trời cộng lại, phân bố tầm một trăm ngàn tỷ người rải rác khắp năm châu vẫn thừa thớt, phạm nhân dưới Võ Quân rải rác nhiều vô số kể.

Võ Hoàng đã là tồn tại rất mạnh mẽ, bất kỳ vị Võ Hoàng nào chỉ bằng vào thân thể có thể ngao du tinh không, tay không xé rách không gian, Võ Hoàng cường giả đã sơ bộ tạo ra tiểu thể giới trong cơ thể, Linh hồn của Võ Hoàng cường giả đã lột xác thành Nguyên Thần, linh hồn từ hư phản thật, không cần thân thể vẫn sống mãi, vẫn dẫn động thiên địa chi lực bình thường, nhưng Nguyên Thần khá yếu ớt, dễ bị ngoại lực tan biến, cho nên Võ Hoàng cường giả cách một ngàn năm là đoạt xá sinh linh khác, nhưng bắt buộc phải đoạt xá sinh linh độ tuổi dưới 12, tốt nhất là sinh linh còn trong bụng mẹ, khi ấy ý thức chưa sinh, dễ hoàn toàn chiếm đoạt quyền kiểm soát thân thể, nếu đoạt xá người đã sinh ra ý thức mấy năm, lúc đấy linh hồn bị trục ô, trong ý thức có 2 linh hồn khác nhau, tuy dựa vào linh hồn mạnh mẽ dung hợp ý thức, nhưng vẫn bị tâm thần phân liệt, trừ khi linh hồn người bị đoạt tan biến hoàn toàn, nhưng nếu vậy thì khó có thể tiến thêm một bước, bởi vì mỗi sinh linh khi ra đời đều ký thác vào thiên địa này ba loại ấn ký, phân biệt là linh hồn ấn ký, sinh mệnh thân thể ấn ký, vận mệnh ấn ký, ba thứ này đã dung hợp với nhau hoàn chỉnh tạo thành 1 con người hoàn chỉnh, thiếu đi một thứ cũng không được, nếu không thì người đoạt xá không thể hoàn toàn chuyển không thân thể đấy, mất nhiều hơn được.

Khi Vương Bá Ngu cùng chúng Ma đi đến trước cổng Diệp phủ, đập vào mắt đầu tiên chính là từng tòa cung điện làm hoàn toàn bằng vàng nhấp nhô trùng điệp, từng tòa đình đài lầu các đan xen phân bố trung quanh các tòa cung điện, tượng đài các đời Diệp gia gia chủ đặt ngay ngắn từng chỗ trong sân, nơi đây tràn ngập khí tức tôn quý cùng uy nghiêm.

Bởi vì hôm nay chính là Đại thiếu gia Diệp gia Diệp Sinh, phạm vi địa bàn trải dài hơn mười km đều là cảnh sắc long lẫy xinh đẹp, bầu không khí vui vẻ tỏa khắp mọi nơi, khách khứa lui tới đều liên tiếp không dứt.

Quả không hổ là nhị lưu thế lực!

Bước vào tới đại điện, không gian bốn phía đều là trang trí đèn lồng cùng hoa tươi, bong bóng bay lơ lửng trên không trung, tạo thành cảnh sắc hoan hỉ đến tận cùng.

Đồng thời, đại điện rộng lớn như vậy cũng chật kín chỗ ngồi, trên mặt mỗi người đều là mang theo nụ cười sáng lạng, mà ở nơi cao nhất trung tâm nhất, một vị trung niên nam tử ngồi ngấn ngấn ở đó, tỏa ra uy nghiêm.

Người này, thanh lịch chính là đương nhiệm gia chủ Diệp gia, Diệp Thiên Hùng!

""Là Huyết Sát Đường phó đường chủ Diệp Thiên Lý sao, cảm ơn đã đến chung vui cùng Diệp gia chúng ta."" Diệp Thiên Hùng mắt thấy Vương Đại Ngu bọn người đi tới, liền dẫn theo chúng trường lão tươi cười nghênh đón.

""Ân, vị này là..."" Diệp Thiên Hùng ánh mắt cay độc, thấy Diệp Thiên Lý cùng cái khác phó Đường chủ cùng một vị lão giả đều đứng phía sau vị thanh niên soái khí này, lấy hân kinh nghiệm, hẳn là người có địa vị rất cao, cộng thêm khí thế duy ta độc tôn từ trên người thiếu niên mơ hồ phát ra, hẳn là một thiên chi kiêu tử.

""Đây là thiếu đường chủ, Vương Bá Ngu."" Diệp Thiên Lý mỉm cười, đáp.

""Vương Bá Ngu..."" Diệp Thiên Hùng nhún mày, dựa theo ký ức của hắn, tuổi trẻ mà có khí tràng như thế này hiếm có, hẳn là người có danh tiếng cao mới đứng, nhưng cái tên này ngoài Vương Bá Ngu Vương thị gia tộc thiếu niên chỉ tôn đã chết ra, thì không có tên nào như vậy cả.

Lắc đầu, Diệp Thiên Hùng chấp tay về phía Vương Bá Ngu, coi như chào hỏi.

Coi như địa vị Vương Bá Ngu có cao đi chăng nữa, cũng chưa tới mức một vị Võ Hoàng hạ mình hỏi thăm hậu bối, đã chấp tay chào là cho mặt mũi rất lớn rồi.

Vương Bá Ngu ngay cả liếc cũng không thèm liếc, khinh khinh đi qua, không chút nào xem Diệp Thiên Hùng để vào trong mắt.

""Hừ!"" Diệp Thiên Hùng bất mãn hừ lạnh, nếu không phải tên tiểu tử này có lai lịch lớn, và có Diệp Thiên Lý ở đây, và vương bản thân gia tộc, nếu không hẳn phải một tát tiện sát tên tiểu tử này, cường giả uy nghiêm, há phải con sâu cái kiến có thể khiêu khích. Rất nhiều thiên tài vì cao ngạo với cường giả, bị cường giả dẫu mặt chụp chết cũng không ít, cho dù thế lực đằng sau ra mặt thì thế nào, cùng lắm thì ăn núp một thời gian, rồi lại ra. Thế giới to lớn, há không có chỗ chứa.

""Diệp huynh bớt giận, thiếu chủ tính cách xưa giờ là thế.."" Diệp Thiên Lý cười xòa, đáp lại nhưng lại khiến lửa giận của Diệp Thiên Hùng dâng lên.

Một tên tiểu bối khinh bỉ hán, mà Diệp Thiên Lý nói vậy khác gì nói!" thiếu chủ bố khinh mày đấy, tính nhẩn là thế đấy, làm sao?"

"Đinh...Diệp Thiên Hùng đối với ký chủ sản sinh tức giận cùng với một mớ sát ý, một vị Võ Hoàng sát ý há có thể bằng vào ký chủ tu vi hiện tại có thể chống lại, ký chủ thành công khiêu khích Võ Hoàng cường giả, Ma Đầu điểm 10000exp. Ác ma điểm 1000."

"Đinh, Ma Đầu đẳng cấp đạt tới cấp 1, ký chủ nhận được Thành tích: Lâu La tiểu ma tốt, từ nay ký chủ đánh nhau sẽ tăng gấp đôi chiến lực."

"Gấp đôi chiến lực, gân gà." Hán không để ý cho lắm.

Bản thân hán không phải tu luyện từ đầu nên gấp đôi chiến lực với hán hiện tại chẳng khác gì gân gà, thiên tài phân năm cảnh, ngũ cảnh gọi là nhân tài, chiến lực gấp mười lần cùng tu vi. Tứ cảnh gọi là Thiên tài, chiến lực hơn năm mươi lần tu vi. Tam lưu là Tuyệt Thế thiên tài, chiến lực gấp mấy trăm lần tu vi, Nhị lưu gọi là Thiên kiêu, chiến lực gấp một ngàn lần tu vi, Nhất lưu chính là hàng ngũ của hán, thiếu niên chí tôn, chiến lực gấp một vạn lần tu vi, nếu tu vi Võ Quân sơ kỳ như hán mà thân mang chiến lực gấp mấy trăm lần tuyệt thế Thiên tài, đủ để vượt một tiểu cảnh giới đánh bại Võ Quân hậu kỳ, nếu mang chiến lực gấp ngàn lần Thiên kiêu, thì hán khiêu chiến thắng bức tới Võ Quân hậu kỳ. Nếu mang chiến lực Thiếu niên Chí Tôn, sẽ thắng bức tới Võ Quân tuyệt đỉnh, đủ xem là ngạo thị cùng cảnh giới.

Phải biết rằng lên Võ Quân cảnh, mỗi tiểu cảnh giới đều là hồng cầu khó thể vượt qua, đó không phải chỉ là đột phá về sức mạnh, còn nghiêng về linh hồn linh ngộ thiên địa có sâu hay không, huyết mạch căn cốt có mạnh mẽ hay không, còn kỹ xảo chiến đấu có xuất sắc hay không...vvv...cái đó gọi là tổng hợp chiến lực.

Trước tới giờ truyền lưu khiêu chiến vượt hán một đại cảnh giới chỉ có Phật Môn Linh Tiên cường giả từ Chúng Thần giới vẫn lạc vào luân hồi trở về vũ trụ này, thức tỉnh ký ức kiếp trước, có công pháp cùng thủ đoạn của Linh Tiên mới có thể vượt giai chiến thậm chí chém giết cảnh giới cao hơn một giai, cùng với Nhân Hoàng, Địa Hoàng, Thiên Hoàng, tứ đại thần thú hậu duệ cùng với ngũ đại vực chủ thời trẻ từng đạt tới chiến lực nghịch thiên như thế.

Tuy nhiên đây chỉ riêng Huyền Huyền Đại lực mà thôi, vũ trụ có hằng hà sa số tinh cầu, tuy cao cấp tinh cầu như Huyền huyền đại lực tuy ít, nhưng thiếu niên chí tôn kiệt xuất hán nhiều vô số.

"Đinh, vì ký chủ không biết sống chết khiêu khích Võ Hoàng cường giả, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ huy hiệu: Không biết sống chết tiểu ma tốt, đeo trên người có thể khiến cường giả đối với ký chủ không ưa, từ đây kiếm thêm ác ma điểm cùng Ma Đầu điểm bạo tăng exp."

Vương Bá Nguru "....."

"Gia Chủ, canh giờ đã không sai biệt lắm."

Đại trưởng lão tuệ nhãn như đuốc, biết tình huống không ổn bèn lên giọng nói, giải trừ xấu hổ.

"Nếu ngày tốt đã đến, kia liền bắt đầu đi!"

Diệp Thiên Hùng kim chế lửa giận trong lòng, gật đầu, đáp.

Thấy thế, Đại trưởng lão đi tới chủ điện, vỗ vỗ bàn tay, thẳng tới khách khứa trong đại điện nháy mắt an tĩnh, mọi người không hẹn mà cùng đưa ánh mắt tụ tập trên người hán.

"Ngày tốt giờ lành đã đến, hôn lễ bắt đầu!"

"Cho mời cô dâu chú rể!"

Đại Trưởng lão giương giọng hô to.

Giọng nói của hán vừa dứt, mọi người lập tức đưa mắt nhìn về phía sảnh hậu trường.

"lộc cộc..lộc cộc..."

Ngay lập tức, tiếng bước chân vang lên, tiếng pháo bắt đầu nổ rung trời, thấp thoáng bóng dáng một vị nam tử tuấn lãng nắm tay một vị nữ tử xinh đẹp bước dần đến đại sảnh.

Bọn họ chính là vai chính của hôn lễ, Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Giờ khắc này, hai người trở thành tiêu điểm duy nhất.

"Băng Băng tiểu thư nhan sắc tuyệt thế khuynh thành, chính là mỹ nữ hiếm có, tu luyện thiên phú cũng ngạo thị Thương Lăng thành, có thể cưới nàng làm vợ, Diệp Sinh đại thiếu gia thật sự là hảo phúc khí a, thật không biết làm tan nát cõi lòng bao nhiêu người....."

"Ha ha, hâm mộ lại có tác dụng gì? Diệp Sinh Đại thiếu gia muốn gia thế có gia thế, muốn thực lực có thực lực, muốn nhan sắc có nhan sắc, chính là Thương Lăng Thành hiếm có thiên tài tuấn kiệt, lại há là người bình thường có khả năng so sánh?"

"Nói nữa, ở Diệp thị gia tộc chi nhánh sau lưng còn có Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc nhất lưu cấp thế lực che chở, như thế nội tình cường đại, bên trong Thương Lăng Thành ai dám khinh thường?"

“Nghe nói hôn sự của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng chính là do Diệp Gia tông tộc trưởng bối chấp thuận, đây chính là thiên đại vinh quang a.....”

“Aizzz, đây đều là mệnh a, hèn mọn như chúng ta há có thể nghĩ tới!”

“Từ nay về sau Thương Mang Thành lại thêm một đoạn giai thoại trai tài gái sắc.....”

.....

Từng trận cảm thán, ghen tỵ, hâm mộ âm thanh từ dưới khách khứa vang lên.

Ngoài ra, vô số ánh mắt chúc phúc cùng lời nói vang lên bốn phía xung quanh.

Diệp Sinh nghe vậy, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt lộ rõ kiêu ngạo cùng đắc ý.

Giờ khắc này, hàng ngàn hàng vạn những lời hâm mộ cùng chúc phúc là thuộc về hắn.

“Nhất bái thiên địa!”

Sau một lát, khi Diệp Sinh nắm tay kéo Phạm Băng Băng đi tới trước hai bên nhà trai nhà gái, thanh âm uy nghiêm của Đại trưởng lão vang vọng tứ phương không gian.

Nghe vậy, Diệp Sinh vội vàng khom người đối với hư không cúi lạy.

Phạm Băng Băng hơi chần chờ một chút, cũng cắn răng ngay sau đó lạy xuống.

“Nhị bái cao đường!”

Cái lạy thứ nhất hoàn thành, thanh âm Đại trưởng lão lại vang lên, lần này thanh âm lớn hơn lần thứ nhất.

Thấy thế, Diệp Sinh không chần chờ vội vàng lôi kéo Phạm Băng Băng quỳ xuống trước Diệp Thiên Hùng cùng phụ thân Phạm Băng Băng, Phạm Tuấn.

Hai người quỳ xuống chạm đầu xuống đất.

“Ha ha ha, rất tốt..rất tốt a.....”

Nhìn thấy hai người hành lễ trước mặt mình, Diệp Sinh cùng Phạm Tuấn cao giọng cười to, trên khuôn mặt uy nghiêm hiện lên vẻ mừng rỡ.

Giờ phút này, có thể chính mắt nhìn thấy con trai mình nuôi từ nhỏ đến lớn thành gia lập nghiệp, là chuyện rất may mắn và hạnh phúc đối với Diệp Thiên Hùng.

Khác với vẻ mặt vui vẻ của Diệp Thiên Hùng, gương mặt của Vương Bá Ngưng tràn đầy trêu tức cùng tham lam.

.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đại Nón Xanh!

Mất thấy hôn lễ sắp đi vào kết thúc, chỉ cần lạy thêm một lần nữa là chính thức thành duyên vợ chồng, khóe miệng Vương Bá Ngưng nhếch lên nụ cười tà ác, hần quay qua Tiểu lý cùng Vương Lão, thần thần bí bí nói: ""tỷ nữa nếu xảy ra chuyện gì, các người vẫn giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, biết không.""

""Vâng."" Diệp Thiên Lý tuy nghi hoặc, nhưng thân là thuộc hạ, hắn chỉ việc nghe theo lệnh của Ma Chủ là được.

Cùng lúc đó, không khí trong đại điện cũng là kéo lên tới rồi đỉnh.

“Phu thê giao bái!”

Đại trưởng lão dùng hết sở hữu sức lực, rống lớn một tiếng.

Dưới vạn chúm chúm, Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng chậm rãi quỳ xuống.

“Tốt!”

Nhìn thấy hai người quỳ xuống đất mà lạy nhau, Diệp Thiên Hùng cười rạng rỡ như cây hoa cúc.

“Động phòng hoa chúc!” Đại Trưởng lão vui vẻ hô to.

Rốt cuộc hôn lễ kết thúc, Diệp Sinh không chờ đợi được kéo Phạm Băng Băng bước vào tân lang tân nương phòng ngủ. Còn các khách khứa vẫn ở lại dùng bữa cùng gia chủ và gia đình cô dâu.

Vương Bá Ngu mặc vào Hắc Ám áo choàng, hóa thân hắc ám không một tiếng động đi theo sau Diệp Sinh.

Nhân sinh có tứ đại hỷ, lúc trẻ trở thành Thiên kiều, đêm động phòng hoa chúc, sinh ra con trai bảo bối, cùng với sống thọ.

Giờ khắc này, Diệp Sinh chuẩn bị bước ra nhân sinh bước thứ hai, đêm động phòng hoa chúc.

Nhìn thấy Phạm Băng Băng nhắm mắt lại nằm im trên giường, Diệp Sinh dâm hỏa dâng đến não, bàn tay không tự chủ đặt lên hai đồi núi...

“ừm...” Phạm Băng Băng khẽ nhú mào, cắn răng chịu đựng.

Tuy Phạm Băng Băng rên nhỏ, nhưng hân thân là thiên kiều, đương nhiên nghe thấy, hân tà tà cười, chuẩn bị hành sự.

“ách...” Đột nhiên Diệp Sinh phát hiện có người tập kích đằng sau mình, hân muốn phản kháng nhưng cả người như bị định thân, đứng im như trời chồng.

“Người là ai...” Phạm Băng Băng sợ hãi quát, nhưng nàng cũng bị Vương Bá Ngu khống chế cử động.

“Ân, không tệ, không uống lão tử bỏ ra 1000 điểm ác ma mua Định thân thuật, quả là hữu hiệu.” Vương Bá Ngu Cởi bỏ Hắc Ám áo choàng, chậm rãi đi tới Phạm Băng Băng, đề tiện cười: “cạc cạc cạc..., không tệ, là một cái mỹ nữ hại nước hại dân, tiểu tử ngươi thật có điểm phúc, hôm nay lão tử có lộc ăn...” Vương Bá Ngu tiện tiện cười, chậm rãi từ tốn cởi bỏ từng kiện xiêm y của nàng, để lộ thân hình tuyệt mỹ.

Ánh mắt Diệp Sinh phùng hỏa nhìn hân, giờ khắc này, trong lòng hân chỉ có 1 ý nghĩ:

“Lão tử đội nón xanh!”

Do là phòng tân nương tân lang, nên nơi đây tuyệt đối yên tĩnh cùng tuyệt đối bảo vệ, không ai có thể đi tới vào lúc này, cho nên không ai thấy được Vương Bá Ngu chiếm đoạt Phạm Băng Băng, ngoài...Diệp Sinh.

“Cha, người vì đáp lên Diệp thị gia tộc, đưa ta gả cho Diệp Sinh, lúc này đây trinh trắng của ta bị người khác phá, từ nay hân là không thể ở lại làm nương tử Diệp Sinh nữa...”

“Hahaha....Có lẽ đây là vận mệnh đi...” Phạm Băng Băng thê thâm cười.

“aa....aaa...” Sau khi bàn tay khám phá hết thấy cơ thể Phạm Băng Băng, dưới ánh mắt cừu hận của Diệp Sinh, Vương Bá Ngu bắt đầu chơi nàng

1 tiếng...

2 tiếng trôi qua....

“ummm.....” Phạm Băng Băng miệng anh đào khẽ ngậm, hiển nhiên Vương Bá Ngu đã đem nàng lên cực lạc vu sơn, lúc này đây Phạm Băng Băng khóe mắt chảy ra từng hàng nước mắt, ánh mắt dờ dẫn, giờ khắc này, nàng như bị điên rồi, ngơ ngác ngác.

Lúc này đây Diệp Sinh hai mắt chảy huyết lệ, thê thâm cực kỳ, gắt gao nhìn Vương Bá Ngu, như muốn ghi tạc từng giây từng phút.

Đêm tân hôn, vợ mình bị người khác thay mình làm chủ rở động phòng, cái hận này cho dù nhảy xuống Hoàng hà cũng không tẩy hết được cừu hận!

“Keng...Diệp Sinh hận tức chủ đến cực điểm, cừu hận này khắc cốt thâm tâm tận linh hồn, cho dù sau này từ vong có đi xuống luân hồi vài lần cũng không thể xóa nhòa cừu hận, tức chủ nhận được ác ma điểm 3000, Ma Đầu 15000exp.”

“Ta ắc, Diệp Sinh cừu hận còn được nhiều điểm hơn cả Võ Hoàng, hân là do tên này quá Hận ca đi?” Vương Bá Ngu nghi hoặc nghĩ.

“Keng, Ma Đầu đẳng cấp thăng cấp 2, tức chủ đạt được danh hiệu: Tiểu Ma Đầu, thí chủ có một lượt quay thưởng cùng với lần trước là hai lượt quay thưởng, thỉnh ký chủ không ngừng cố gắng làm việc xấu!”

“Keng..Ký chủ thay kẻ địch làm chủ rở động phòng, quả là có phong phạm Ma đầu, thưởng ký chủ điểm thành tựu:Nữ tính công địch! Bất kỳ nữ tính sinh vật nào gặp ký chủ cũng sinh chán ghét, đề phòng, sợ hãi...”

""What the ***, nữ tính sinh vật?? vậy là ngoài nhân loại, dù các sinh vật khác miễn là nữ tính đều sẽ đề phòng ca sao? Chó cái mèo cái cũng thế à?""
Vương Bá Nguru triết đề quỳ hệ thống.

""Vâng, nếu theo tư duy của ký chủ đề giải thích việc này, thì chính là vậy."" Thanh âm Khí linh lão giả mang theo trêu tức vang vọng bên tai hắn.

Vương Bá Nguru:""....."" Hắn triết đề quỳ, dù sao bản thân cũng không đến nỗi đi tìm sinh vật nữ tính khác kiếm ác ma điểm chứ....

""Nếu yêu hồ nhất tộc hóa người thì được...."" Vương Bá Nguru âm thầm nghĩ.

“Keng...Phạm Băng Băng đối với ký chủ tuyệt vọng, không muốn sống, ác ma điểm 500, Ma Đầu 800exp. “

“Xét thấy ký chủ lần đầu hủy hoại thành công cuộc đời một nữ nhân, khiến Phạm Băng Băng tử nhục muốn chết, rất có phong phạm ma đầu, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ thần thoại cấp kỹ năng, Ma Đầu nhất tiểu, thời gian làm lạnh 1 tiếng, chỉ cần sử dụng, bất kỳ nữ tính sinh vật tu vi cao tới đâu đều trúng chiêu, trở nên ngơ ngác mười giây, nạn nhân cảm thấy ký chủ tà ác, tận sâu linh hồn trở nên sợ hãi, từ bỏ hết thảy chống cự mặc cho ký chủ xâm lược.”

Vương Bá Nguru nghe vậy cảm giác hạ thân một mảnh lửa nóng, nếu hắn gặp cường đại nữ nhân tựa như nữ oa, Tây vương mẫu hắn có tác dụng đi.....

""Khúc... thoải mái thì thoải mái rồi...lão tử nên rời đi thôi."" Vương Bá Nguru tôn chỉ chính là thoải mái xong liền chuồn, vạn lý bất lưu hành, đây là kinh nghiệm tổng kết từ kiếp trước, bản thân là hái hoa cao thủ, hái xong ăn xong rồi đi, đâu có thể để phiền hoa dính lên người được.""

""Ân, vì kế hoạch, không thể tiền dâm hậu sát được..""

Mặc lên Hắc Ám áo choàng, hắn thân hóa hắc ám, trước khi đi, hắn đánh ngất Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng, giải thuật cho bọn họ, mới rời đi hai ba bước, Vương Bá Nguru cảm giác chưa đủ bức cách, bèn dùng lực đập nát chim của Diệp Sinh, dùng ác ma điểm đổi một chiếc nón màu xanh giống nón xanh của bộ đội cụ hồ, là một kiện hạ phẩm pháp bảo vô kiên bất tồi, đặt lên đầu Diệp Sinh, tiện tay điểm vài chỉ, nón xanh dính chặt lên da đầu hắn, cảm thấy nực nặc, rồi mới tiêu sái rời đi.

.....

“A.....” Sau hắn cùng chúng ma rời đi được mười phút, một tiếng rên rỉ thảng quá trời cao.

""Đại công tử rên to thật, hắn là Băng Băng thiếu phu nhân kỹ thuật nhất lưu a.."" Đám khách khứa âm thầm xì xào bàn tán.

""Tiểu tử này dương khí công phu kém quá đi, cá nước thân mật thôi mà ảm ỉ đến nỗi la to thế, thua xa lão phu lúc trẻ a.."" Diệp Thiên Hùng lắc đầu mỉm cười, ánh mắt thăm thẳm về phương xa, như đang nhớ lại một thời tuổi trẻ phong lưu, lão từng hùng dũng trên giường thế nào....

""Đáng chết cầu tặc....""

Đột nhiên nghe được Diệp Sinh gào thét chói tai, linh tính chuyện chẳng lành, Diệp Thiên Hùng chứng nhân khách khứa trong nháy mắt chạy về phía phòng tân hôn.

Chẳng qua, cảnh tượng lúc này dọa choáng váng tất cả mọi người ở đây.

Bởi vì lúc này tân lang Diệp Sinh thống khổ ôm hạ bộ, vết máu chảy ướt hết quần, trên đầu lại đội một cái mũ màu xanh kỳ quái.

Còn cô dâu thì ôm chần che lại thân hình, vẻ mặt thất thần ngơ ngác.

""Chuyện gì xảy ra, nói!"" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, tức giận hỏi.

Diệp Sinh đau đến chết đi sống lại, giờ ngón tay run rẩy chỉ về phía đầu mình.... hắn đau đến nỗi không thốt lên lời.

""Đầu người làm sao? Mà đêm động phòng người đội nón xanh làm gì?"" Diệp Thiên Hùng gãi gãi đầu, khó hiểu, chứng nhân cũng tò mò hóng chuyện.

""Vừa rồi có đáng chết cầu tặc....thay ta...động phòng..""

""hắn đội nón xanh lên đầu ta trước khi rời đi...""

""Hắn phé đi tiểu jj của ta....""

Không biết lấy đâu ra sức lực, Diệp Sinh gắng chịu cơn đau đốn dưới hạ bộ, cắn răng gào thét nói liên tiếp, rành mạch rõ ràng không đứt đoạn.

chúng nhân câm lặng

Giờ khắc này nghe được giọng nói của Diệp Sinh, khắp căn phòng cùng ngoài căn phòng còn dư lại mấy ngàn khách khứa bỗng nhiên im lặng triết đề, im

lặng tới nổi tiếng kim roi cũng nghe được.

Si nhục!

Vô cùng nhục nhã!

Gương mặt tuần lã của Diệp Sinh lúc này tràn đầy khuất nhục cùng vô tận cừ hận.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hùng như một đầu phần nộ sư tử, ánh mắt hung lệ, từng luồng khí thế cường đại như thủy triều mãnh liệt mà ra.

“Rống! Đáng chết!”

“Là ai? Là ai dám tới Diệp thị gia tộc làm càn!”

“Là ai...” “khóe mắt Diệp Thiên Hùng trừng lớn như muốn nứt ra, đây quả là si nhục không chỉ riêng mình hắn mà còn cả gia tộc.

“Đáng chết cầu tặc...người đầu...tra...tra ra cho ta.....bằng tất cả mọi giá....!”

P/s: cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sát Vách Lão Vương!

“Keng..toàn thể Diệp Thị Gia Tộc đối với ký chủ cùng chung mối hận, điểm ác ma 10000, ma đầu 25000 exp”

“Keng.. và mặt Diệp thị gia tộc, khiến Diệp thị gia tộc trở thành chuyện cười khắp Thương Mang thành, điểm ác ma 6000, ma đầu 15000exp.”

“Keng...ma đầu đẳng cấp thăng cấp 3, biệt danh Ma tử, chiến lực gấp năm mươi lần, ký chủ được tặng một lần quay thưởng.”

“Thật cmn sáng, đây là cảm giác khi cho người khác đội nón xanh sao?” Vương Bá Ngu cảm giác toàn thân thư sướng, thoải mái không nói lên lời.

“Tôi nghiệp, kiếp trước lão tử bị đội nón xanh, lúc ấy bị Phấn đến nổi liên tiếp mấy năm tàn sát mấy trăm nữ nhân đây, kiếp này ta lại cho người khác đội nón xanh, thật là nhân sinh mỗi lúc mỗi khác, thật kỳ diệu...” Vương Bá Ngu cảm khái.

Lúc này chúng ma khiếp sợ nhìn Vương Bá Ngu, hiển nhiên hắn lại...cho Diệp gia đại thiếu gia đội nón xanh..

“Đi về...” Vương Bá Ngu phát tay, mặc kệ chúng lôi kéo chúng nhân đi về Ma Điện.

Về tới nơi, Vương Bá Ngu liền đi vào Phòng riêng, tinh thần câu Thông hệ thống, bắt đầu quay thưởng.

“Đinh....chúc mừng ký chủ nhận được chong chóng tre cường hoá bản x1”

“Nà nì?” Vương Bá Ngu kinh nghi bất định, tiện tay dùng Đại chur thiên giám định thuật lên nó.

Vật phẩm: chong chóng tre cường hoá bản.

Đẳng cấp: Trung đẳng

Giới thiệu: Xuất xứ từ thế giới khoa kỹ, là bảo bối của mèo máy Doraemon.

Công dụng: chong chóng tre là pháp bảo phi hành, bên trong có khắc Phong hệ nguyên tố, khiến ký chủ không cần phải tốn thần hồn dẫn động thiên địa linh lực phi hành.

Wương Bá Ngu:”.....”

Kiếp trước tuổi nhỏ đọc Manga Doraemon, hắn từng ao ước được cầm chong chóng tre bay liệng không trung, cơ mà giờ ước mơ được hệ thống thực hiện, hắn cũng ngại lời không biết nói gì hơn.

“Tiếp tục...” hắn lại bấm nút quay.

“Chúc mừng kỷ chủ nhận được Siêu cấp luyện Đan thuật..”

Vật phẩm: luyện Đan thuật

Đăng cấp: Đế cấp

Giới thiệu: một phần thuật luyện Đan của thái thượng lão quân.

Công dụng: bao hàm chư thiên Đan phương và luyện chế hết thảy Đan dược dưới Tiên Cấp, nghĩa là võ đế cảnh Đan dược hần có thể luyện chế nếu ký chủ điều kiện đủ (vật liệu, Đế cấp Đỉnh lô, Đế hoá, linh hồn cường độ đủ điều kiện..)

“Gần gà...” Vương Bá Nguo lắc đầu, chưa nói đến việc điều kiện đủ hay không, hần thân ma đầu há lại phải tự luyện Đan, bắt vài tên luyện Đan sư luyện cho mình là được.

Vương Bá Nguo tiếp tục quay thường, lần này hần không ôm hi vọng lắm, bởi vì Ma đầu đẳng cấp quá thấp so với thực lực của hần, nên ít tuông ra thứ gì đã động đến hần.

“Keng...Chúc mừng kỷ chủ mở được Nhìn thấu nội tâm thiên phú.”

Vật phẩm: nhìn thấu nội tâm

Đăng cấp: thiên cấp

Giới thiệu: không có giới thiệu

Công dụng: nhìn thấu nội tâm cảm xúc cùng suy nghĩ người khác tu vi thấp hơn kỷ chủ.

“Rốt cuộc có món tốt.” Vương Bá Nguo vui vẻ. Có thiên phú này, về sau biết ai có ý xấu với bản thân, từ đó tiện tay diệt trừ khỏi mắt công phiến toái.

Vương Bá Nguo đi ra đại sảnh, thân thủ ngồi trên vương tọa, sai người gọi Tiểu lý tới gặp hần.

Một lát sau, hư không xé rách, Diệp Thiên Lý từ trong hư không bước ra, kính cẩn quỳ xuống một chân, chấp tay, nói:

“Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vinh viễn đẹp trai, vinh viễn vô si như vậy, vinh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ.”

“Ân, tốt lắm, khẩu hiệu này ngươi có vẻ thuộc lòng rồi, hảo! hảo! bảo chúng tiểu nhân cũng học thuộc khẩu hiệu này, kẻ nào không thuộc, chặt ngón chân đi gặp ta.” Vương Bá Nguo thập phần hài lòng, tán thưởng nói.

“Thuộc hạ minh bạch!” Diệp Thiên Lý trong lòng thầm mắng đậu xanh rau má, đậu đen rau muống, nhưng bề ngoài lại cung kính, từ khi nghe Vương lão thấp thoáng nói hần có địa vị khá cao trong Vương gia, hần liền dẹp hết tiểu tâm tư.

Người có da, cây có bóng, Vương gia khủng bố không phải là ngày một ngày hai, nội tình mấy chục vạn năm gia tộc, từng có võ đế sinh ra há lại một võ Hoàng như hần có thể xoay cô tay.

“Ân, ngươi cầm đồng ngọc giản hình chiếu này phân phát cho thủ hạ đem đi rải rác hết khắp Mang Hoàng thành, đương nhiên phải bí mật, cứ ném xung quanh, tự khắc hoàn thành, ta muốn sáng ngày mai dân chúng tu sĩ ai nấy đều phải biết hết tin tức này...” Vương Bá Nguo dùng ngón tay chỉ một đồng ngọc giản được chất thành núi trong đại điện.

“Vâng, thuộc hạ làm ngay.” Diệp Thiên lý gật đầu, bàn tay khế hấp, một núi ngọc giản chui vào trong túi trữ vật, hần lập tức xoay người rời đi.

Ra khỏi đại điện, Diệp Thiên Lý tò mò lấy ra một cái ngọc giản mở ra, đột nhiên một đoạn phim ngắn hiện lên, mà đoạn phim đó khiến trong lòng Diệp Thiên Lý nổi lên sóng to gió lớn.

“Đậu xanh, đây không phải là cảnh Ma Chủ xxx với Phạm Băng Băng sao...ồ...thật tà ác, ma chủ vừa xxx vừa si nhục Diệp Sinh...”

“Đậu móa....ma chủ còn đội nón xanh cho hần...rồi phế tiểu jj...”

“Trừ hình ảnh mặt của ma chủ bị che, còn lại đều là full HD tám gb....” Diệp Thiên Lý lắc đầu, tưởng tượng cảnh những đồng ngọc giản này bị tung ra khắp Thương Mang thành...

.....

Cũng cùng tối hôm đó....

“Vẫn chưa tìm thấy hung thủ sao?”

Diệp Thiên Hùng phiến muộn ngồi trên ghế, là Võ Hoàng cường giả, nhưng giờ khuôn mặt hần tràn đầy nếp nhăn, như già nua đi chục tuổi.

""Vẫn chưa đại bá, ngài nén bi thương a."" Diệp Minh lắc đầu, an ủi.

Diệp Minh là con trai đại trưởng lão, cũng là thiên tài sánh ngang với Diệp Sinh, cũng là đối thủ nặng ký tranh đấu chức tộc trưởng về sau của Diệp Sinh.

Ánh mắt Diệp Thiên Hùng phức tạp nhìn Diệp Minh, có triều mến, có đau khổ, hần muốn nói gì đó...nhưng cuối cùng lại thờ dài một hơi, nói:

""Con ta Diệp Sinh coi như phế đi, từ nay ta sẽ toàn lực cùng cha ngươi bồi dưỡng ngươi trở thành tộc trưởng đời sau.""

""Cảm ơn đại bá thành toàn!"" Diệp Minh kinh hỷ, quý xuống đất cảm tạ Diệp Thiên Hùng.

Diệp Thiên Hùng giờ bàn tay ra, Diệp Minh không tự chủ được lẳng không đi tới bên người hần.

Diệp Thiên Hùng vuốt mái tóc của Diệp Minh, ôn nhu nói:

""Từ nhỏ đến lớn ta nhìn ngươi lớn lên, ngoài Diệp Sinh ra, ta thương ngươi nhất, hảo hảo cố gắng!""

Diệp Minh nhu thuận đứng im cho Diệp Thiên Hùng vuốt ve, hần từ nhỏ không hiểu vì sao đại bá đối với mình rất tốt, cha mình hay nói rằng tộc trưởng nhất mạch chính là đối thủ của mình trong chức vị tộc trưởng, nhưng hần lại cảm giác Diệp Thiên Hùng rất công bình, không vì mình là con của Đại trưởng lão mà bất công với mình, trái lại là toàn lực ủng hộ bản thân, nên ngoài phụ thân mẫu thân ra, người hần thân cận nhất vẫn là Đại bá Diệp Thiên Hùng.

"Ta mệt rồi, Tiểu Minh ngươi lui ra đi, ta nghỉ ngơi."" Diệp Thiên Hùng phát tay, không gian trước mặt xé rách một lỗ hổng, Diệp Minh nhanh chóng đi vào, không gian lập tức đóng lại, hần được Diệp Thiên Hùng dùng vô thượng pháp lực truyền tống ra ngoài.

Giờ khắc này, căn phòng to lớn chỉ còn mình hần cô đơn ngồi đây.

""Đây là quả báo sao?"" Diệp Thiên Hùng thống khổ nhắm mắt lại, tâm trí bay bổng về quá khứ.

Cách đây hai mươi lăm năm, khi mà hần và đại trưởng lão vẫn là thiếu niên thiên kiêu, hai người đang là dự tuyển cho chức vị tộc trưởng, cho nên hần và Đại trưởng lão không thiếu minh tranh ám đấu.

Nhưng từ khi đại trưởng lão dẫn theo một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần về Diệp gia, thì câu chuyện nghiệt ngã mới bắt đầu.

Thân phong lưu thành tính, nhưng từ khi nhìn thấy nàng, hần nhất kiến chung tình.

Ngày đại hôn của Đại trưởng lão, nhân lúc đại trưởng lão đang tiếp rượu, hần bỏ một phần siêu cấp thuốc ngủ vào ly rượu, sau đó khi mà Đại trưởng lão khi mới bước vào phòng tân hôn lập tức ngã gục ngủ khò khè, Diệp Thiên Hùng lột áo chú rở của hần, thay hần động phòng, sau khi hành sự xong, vì bảo vệ nàng, hần ôm Đại trưởng lão lên giường, giả trang như đã nhập phòng, lúc ấy mới yên tâm rời đi.

Sau đó, cô dâu cũng chân chính là phụ nữ, mà hần cũng đêm đêm nhân lúc đại trưởng lão vắng phòng, dùng khinh công treo tường cạy cửa, hóa thân sát vách lão Vương đào góc tường.

Mà đào góc tường, hần chính là đào gần hai mươi năm năm, hần đã cho đại trưởng lão đội nón xanh hai mươi lăm năm trời dài đằng đẳng.

Diệp Minh không phải con trai đại trưởng lão, mà chính là con trai hần!

Nhìn Diệp Minh từ nhỏ lớn lên trở thành thiên tài, hần cũng tự hào lắm, nhưng trở ngại đại trưởng lão, nên hần vẫn không tỏ ra quá quan tâm Diệp Minh.

Nhìn con trai mình cung cung kính kính gọi người khác làm cha, lòng hần đau khổ suốt hai mươi năm năm, nhưng bản thân vẫn có Diệp Sinh bên cạnh, hần cũng vui đi bớt nỗi buồn.

Nhưng tối nay, con trai mình đêm động phòng bị người khác thay hần động phòng, tức khắc cảm nhận được đây chính là quả báo, chính mình làm chuyện xấu thiên đạo giáng xuống trừng phạt lên con trai hần.

Hần thống khổ!

P/S: câu mọi người ủng hộ có gì buff lấy, đậu, nguyệt phiêu... ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nữ Nhân Chung Kết Phần mộ!

Sáng hôm sau, ngọc giản được phân tán khắp Thương Mang Thành, ngay cả Cổ Tôn Quận Diệp Gia tông tộc, không cần Diệp Sinh nói, Diệp Thiên Lý cũng hung ác rải khắp Cổ Tôn Quận, thoáng chốc hàng trăm ngàn vạn tu sĩ, phàm nhân đều biết được, Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc đều trở thành chuyện cười.

""Ân, con trai của Diệp Thiên Hùng bị người đội nón xanh, bắt lực nhìn vợ mình bị kẻ gian cường bạo...""

""Đêm tân hôn bị người thay làm chú rể động phòng, còn bị đập nát tiểujj, chắc chắc, đủ cảm thú a...""

""Đậu Xanh rau má tên trời đánh phát tán thứ này, làm hại lão tử quay tay này giờ...Băng Băng nha đầu thân thể quả nuốt nà, nhìn gương mặt nàng dám chưa kia, rên ri quá to...không được, lão tử lại phải quay tay lần nữa...""

""Fác du, Diệp gia tông tộc cùng Diệp gia chi nhánh không biết trải qua chuyện này còn có mặt mũi ra ngoài đường không, hắc hắc.""

""Không được, lão tử phải sao chép thêm phát tán ra ngoài, chuyện vui thế này không thể chỉ mỗi Cổ Tôn Quận biết, phải khắp Thiên Khung Hoàng Triều đều phải biết..""

.....

Phải biết nhân ngôn đáng sợ, miệng người truyền miệng rất nhanh, trong thoáng chốc, cả Thiên Khung Hoàng Triều đều biết.

Năm Châu có một ngàn Vương Triều, Một trăm Hoàng Triều, Mười Thiên Triều, thay nhau chương quản hết thấy Năm châu chi địa.

Một Vương triều ít nhất phải có mấy trăm Võ Vương cấp cao thủ, cùng chục vị Hoàng giả, mấy vị cái thể hoàng giả trấn quốc.

Còn Hoàng Triều ít nhất phải mấy trăm vị Hoàng giả cùng mấy vị Tôn giả trấn quốc.

Thiên triều ít nhất phải mấy trăm vị cái thể Hoàng giả, mấy chục vị tôn giả cùng mấy vị Cái thể tôn giả trấn quốc, và phải từng có một vị Võ Đế sinh ra mới được phong làm Thiên Triều, cùng các đỉnh cấp gia tộc và đỉnh cấp thánh địa cùng chung cai quản năm châu, trấn áp hàng trăm ngàn tỉ tu sĩ, hàng hàng tỷ tỷ sơn hà.

Mà Thiên Khung Vương triều thuộc Đông bắc Trung Châu, là một phương thế lực lớn, dân cư mấy chục tỷ.

Mà nhất lưu thế lực Cổ Tôn Quận Diệp gia đương nhiên là một gia tộc lớn, có một vị Tôn giả tọa trấn, mà Diệp gia là cả lớn miệng rộng cắn nuốt nhiều lợi ích của các thế lực nhỏ khác, nên có không ít địch nhân ngoài sáng và trong tối, vì vậy chuyện xấu của Diệp gia bị các thế lực khác thi nhau truyền khắp, đã kích uy tín, danh dự gây dựng mấy ngàn năm của Diệp gia.

Giờ khắc này, Diệp gia chi nhánh...

""Răng rắc...""

Sau khi xem hết đoạn phim trong ngọc giản, Diệp Thiên Hùng bị tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt dữ tợn đến cực hạn.

""Răng rắc...""

Dưới con thịnh nộ, Diệp Thiên Hùng tức giận đến nổi nghiêng răng quá sức, hai hàm răng trên dưới đều rút ra, thoáng chốc miệng của Diệp Thiên Hùng đã không còn răng.

“Khinh ta quá đáng, cầu tặc khinh ta quá đáng a!”

""Àm.... âm...âm...""

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa đột ngột phát ra, Diệp Thiên Hùng mạnh mẽ dùng vô thượng pháp lực bóp nát cả đại điện không lồ, phát tay một cái, một cái động không gian chột nứt ra, đem mấy phế tích đất đá tổng vào trong không gian biến mất.

""Ta hận a....!"" Vô tận sát khí từ người Diệp Thiên Hùng phát ra, tiếng rống giận của hắn tạo ra một luồng sóng âm mạnh mẽ san bằng hết thấy cây cối và cung điện xung quanh phạm vi trăm mét, mà tiếng rống giận rung trời truyền khắp toàn bộ Diệp Gia, làm vô số tộc nhân kinh sợ không thôi.

Hoàng giả giận dữ, thân chất ngàn dặm, đại địa sụp đổ, đất cần ngàn vạn dặm không phải chuyện giật gân.

Võ Hoàng cường giả đã bằng tự thân thể ngao du hư không, nhắc tay xé rách không gian, nếu Võ Hoàng cường giả chiến đấu ở đại địa sẽ khiến trăm vạn sinh linh quanh đó oan uổng chết, cho nên Võ Hoàng cường giả trở lên khi chiến đấu đều ra ngoài không gian mà chiến, nếu không tạo ra sát nghiệp sâu nặng, bị thiên đạo giáng xuống trừng phạt chết không chỗ chôn.

Đồng thời cũng ngay lúc đó, Diệp gia tộc nhân cùng chúng trưởng lão cao tầng đều biết được đoạn phim trong ngọc giản, sắc mặt ai đầy đều âm trầm, giận dữ.

Tuy rằng chuyện xấu này là của Diệp Sinh, con trai Diệp Thiên Hùng, nhưng lại gián tiếp khiến toàn thể Diệp gia chi nhánh, cùng với Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc.

Ai bảo Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc là đại gia tộc có máu mặt trong Trung châu đâu?

Con trai của Tộc trưởng chi nhánh bị người thay bản thân động phòng trước mặt mà không thể phản kháng, bị đập nát tiểujj, bị đội nón xanh, không chỉ có Diệp Sinh cùng Diệp Thiên Hùng mất mặt, ngay cả Diệp gia chi nhánh cùng Tông tộc đều bị liên lụy, bị hàng chục tỷ tu sĩ chế nhạo.

Cái này làm cho bọn họ như thế nào ra ngoài gặp người?

Đi ra đường bị người khác dè bỉu chàm chọc, xì xào nói xấu sau lưng.....

Chỉ cần tưởng tượng đến nơi đây, nội tâm tất cả mọi người đều tràn ngập phần nội cùng ghen ghét.

“Đại trưởng lão, hiện giờ nên làm cái gì bây giờ?”

Trầm mặc thật lâu sau lúc sau, mọi người đem ánh mắt nhìn về đại trưởng lão, tộc trưởng đang thịnh nộ, bọn họ cũng không dám hỏi tộc trưởng.

Nghe mọi người hỏi, Diệp Thiên Hà lắc đầu, sắc mặt chán nản nói:

“Bây giờ có thể làm thế nào?”

“Hiện giờ chuyện này đã truyền khắp toàn bộ Thiên Khung Hoàng triều, mà hung thủ đến giờ cũng chưa tìm ra, mà coi như tìm ra thì như thế nào, đã can đảm dám trêu chọc Diệp gia và đem tin tức truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, ít nhất là không để vào mắt Diệp gia chi nhánh của chúng ta phần nộ trả thù, hẳn là đủ thực lực để chống lại lửa giận của Cổ Tôn Quận Diệp gia tông tộc...”

“Cho nên...chúng ta không thể làm gì a.....”

Nghe vậy, chúng tộc nhân người nhìn ta, ta nhìn người, không biết nói gì.

Lần này Diệp thị chi nhánh cùng Diệp thị Tông tộc nhất định phải chịu đựng hết thảy trò cười mà không thể làm gì được.

Nhưng mà, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được, chuyện cười này chỉ là mới bắt đầu.

Còn có thêm chuyện tàn nhẫn hung ác hơn đang đợi họ phía sau....

Giờ phút này, bên trong phòng riêng của Diệp Sinh.

“Nương tử....sao người đại đột thế...người không thể bỏ ta mà đi....” Diệp Sinh thống khổ ôm lấy Phạm Băng Băng, nhìn nàng hấp hối sắp chết, nàng chính là tự đoạn tâm mạch của mình tự tử.

Phạm Băng Băng ôn nhu nhìn hắn, hai bàn tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt hắn, dùng hết sức lực, nói lời trăng trối.

“Sinh ca....tuy lúc đầu ta phản đối gả cho người, nhưng từ khi bước chân vào Diệp gia, bái thiên bái địa bái cha mẹ, bái phu thê, ta sống cũng là Diệp gia người, ta chết cũng là Diệp gia quỷ, nay thiên hạ đều biết chuyện xấu của ta, ta cũng không còn trình trắng nữa, ta cũng không còn mặt mũi đối mặt với người, đối mặt với gia đình người cùng gia đình ta, ta sống mà cũng không bằng chết a, ta xin lỗi người ta không làm tròn bổn phận của một nàng dâu, ta không thể chăm sóc người quãng đời còn lại, ta ích kỷ chết trước...”

“...Mong người tha lỗi cho ta....Phu.....quâ...n....” Phạm Băng Băng hai mắt chảy xuôi nước mắt, nhìn hai mắt Diệp Sinh chảy dài huyết lệ, nàng đã nhận ra tình cảm của hắn dành cho nàng, nàng thống khổ từng hai mắt, đầu nghèo qua một quên, chết không nhắm mắt.

Đến tận lúc chết, nàng mới thật lòng gọi hắn một tiếng “Phu Quân”

“Không.....” Diệp Sinh ngửa mặt lên trời gào thét, cuối cùng hình như là tâm tình quá kích động, cả người căng cứng gồng lên *** thúi một cái, đầu ngã gục trước ngực Phạm Băng Băng, chết không thể chết lại.

Mà lúc này, Diệp Thiên Hùng nghe thấy tiếng hắn gào thét, chạy tới phòng của hắn, chứng kiến hết thảy.

Diệp Thiên Hùng phun một ngụm máu, cũng ngã gục trước phòng của Diệp Sinh.

“Không tốt, tộc trưởng...” Một hạ nhân phát hiện Diệp Thiên Hùng ngã xuống, sợ hãi gào thét.

Thoáng chốc, cả Diệp gia náo loạn.

.....

“Đinh....Toàn thể Diệp gia tông tộc đều hận muốn ăn thịt lột da ký chủ, toàn thể Thiên Khung Hoàng Triều đều biết việc ác của ký chủ...ác ma điểm

50000, Ma Đầu 80000exp.""

""Đinh....Phạm Băng Băng vì không chịu nổi thù đoạn của ký chủ, tự đoạn tâm mạch chết..ác ma điểm 1000, ma đầu 600exp..""

“Đinh...vì quá đau đớn, phần nộ, thống khổ, si nhục, Diệp sinh ợ rấm một cái, tử vong...ký chủ nhận được ác ma điểm 1200, ma đầu 2000exp..”

""Đinh..vô Hoàng Diệp Thiên Hùng không chịu nổi thù đoạn xấu xa bỉ ổi của ký chủ, máu nóng nghịch lưu ngắt xù, đặt biệt Diệp Thiên Hùng phun ra tâm huyết nên tu vi rút xuống một tiểu cảnh giới...ác ma điểm 12000, Ma đầu điểm 15000exp.""

""Đinh...Ma Đầu đẳng cấp tăng cấp 4-Ma tử lớn lên, chiến lực tăng một ngàn lần, hệ thống quay thưởng 1 lần.""

""Đinh...hệ thống xét thấy ký chủ làm vài cộc việc ác quá tuyệt vời, quá kinh diễm, từng cộc từng cộc việc ác nối tiếp nhau gây ra hậu quả kinh bạo, khiến vô số nạn nhân vô tội bị đánh ma chương của ký chủ, hơn hai mươi mấy vạn tộc nhân Diệp gia chỉ nhánh cùng Diệp gia tông tộc thống hận ký chủ, quả là có phong thái ma đầu, hệ thống tăng ký chủ tu vi lên hai tiểu cảnh giới không bị tác dụng phụ..chúc ký chủ cố gắng phát huy.""

""Đinh, ký chủ cường bức, bức ép con gái nhà lành phải tự tử chết không nhắm mắt, hệ thống đánh giá cao ký chủ tà ác, Ký chủ đạt được Thành tựu: Nữ nhân Chung kết nắm mồ, từ nay ký chủ làm việc ác đến nữ nhân sẽ khiến nữ nhân tổn thương tinh thần to lớn, khiến nữ tử chịu tâm tình tiêu cực đến cực hạn, tỷ lệ tự tử vì ký chủ gia tăng 50%....""

“Đinh, ký chủ thay người khác động phòng, hủy hoại khả năng sinh sản, si nhục tinh thần bằng cách đội nón xanh, nay khiến vợ Diệp Sinh chịu si nhục phải tự tử, ngay cả Diệp Sinh cũng ợ rấm chết, hệ thống đặt biệt tặng ký chủ thần cấp thân pháp bí thuật: Lão Vương cái thể chi thuật

""Cmm, ai dám rống bên tai lão tử...đều cấp lão tử tìm chết!!"" Hơn tám giờ sáng nhưng Vương Bá Ngu đang nằm ngủ nướng, trong mơ mơ thấy mình đại náo thiên cung, trước mặt Ngọc hoàng đại đế quỳ trước mặt hần, nghe hần nói: Thiên đế Vương tọa người có đức có tài mới có quyền ngồi lên, năm nay đến bốn ma ngồi, ngươi phục hay không phục?"" ngọc hoàng sai mã đức tinh quân cầu cứu, hần nộ rống chân đạp thái thượng lão quân, tay tát Phật tổ như lai, nữ oa, tây vương mẫu, hằng nga, cửu thiên huyền nữ quỳ phục dưới chân hần hát chinh phục,...đang say giấc mộng đẹp đột nhiên nghe tiếng hệ thống thông báo, tỉnh cả ngủ.

""Đậu xanh, xem ra tiểu lý tử có cố gắng a..phải thưởng hần mới được.."" Vương Bá Ngu trầm nghĩ, hôm qua hần chỉ kêu rai khắp Thương Mang thành, nhưng nhìn hệ thống thông báo hần biết tiểu lý tử đem tin này truyền khắp Thiên Khung hoàng triều, khiến hần đạt được hệ thống khen thưởng dày như thế này.

""Khí linh, mở giao diện nhân vật.."" Vương Bá Ngu hài lòng, nói.

Túc chủ:Vương Bá Ngu

tuổi: mười chín

Thiên phú: Đế Cấp võ hồn Thôn Phệ.

Huyết mạch: không

Chủng tộc: nhân loại

căn cốt: tuyệt đỉnh

tu vi:Võ Quân cảnh đỉnh phong!

Linh Hồn tu vi: Hoàng Hồn đỉnh phong(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phạm Hồn đối ứng Đại Võ tông trở xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồ đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Võ Tiên, Hồng Hồn đối ứng Tiểu thánh cảnh, Hoang Hồn đối ứng Đại Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh....)

Thiên phú: nhìn thấu nội tâm

Công pháp: Chiến Thiên Đấu Địa đại pháp, Ngu Ma Cửu Biến, Thánh Ma đại pháp, đại chư thiên giám định thuật, đại cướp đoạt thuật,..

Võ kỹ: Sơn Hà Ấn, Thiên Vương Thần Quyền,..

Chiến thú: không

Đạo lữ: không

Ma Đầu đẳng cấp: cấp 4-Ma Tử Lớn Lên.

Ác Ma Điểm:Tám mươi hai ngàn....

Vũ khí: Trọng Linh Hồn, Hắc Ám áo choàng..

P/S: cầu nguyệt phiêu, đậu,...bổ cáo lệnh,,có gì buff nấy ^^

Cầu đại gia bao nuôi a....hứa mỗi ngày đều có chương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Superman trang phục!

"Kạc kạc kạc, Làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh! Còn gì tuyệt vời hơn?" Vương Bá Ngu cười tiện.

"Đinh...hệ thống vì ký chủ đạt tới Ma Đầu cấp bốn, hệ thống đổi mới chức năng mới, lúc này ký chủ không thể sử dụng hệ thống, mời ký chủ kiên nhẫn đợi.."

Vương Bá Ngu nghe vậy kinh hi, hệ thống đổi mới hẳn là có càng thêm ngu bức chức năng mới, hẳn ần ần cảm giác lần này hệ thống đổi mới, sẽ cho hẳn kinh hi lớn.

"Đinh...hệ thống đổi mới thành công, mở ra chức năng mới, Luyện khí đường."

"Luyện Khí Đường chủ nhân chính là đại vũ trụ toàn năng luyện khí đại sư, chính là phụ thuộc vào hệ thống cường giả, chỉ cần ký chủ có thể nghĩ ra và đầy đủ ác ma điểm, không gì không thể chế tạo."

Vương Bá Ngu tâm thần câu thông luyện khí đường, thoáng chốc một phần linh hồn hẳn tách khỏi thân thể, đi vào Luyện khí đường.

Bên trong luyện khí đường, một lão giả đang ngồi xếp bằng, xung quanh lão Chỉ bảo Thần bảo chất đồng tùy ý như rác rưởi, khiến Vương Bá Ngu mở mang tầm mắt, thế nào là thô hào, trước mặt hẳn chính là thô hào.

"Người là tân ký chủ a.." Lão giả đàm mạc mở con mắt, đột nhiên luồng khí thể hủy diệt từ thân thể gầy gò của lão giả bạo phát, khí thể thần uy như hải, thần uy như ngục, nhưng chỉ trong chớp mắt khí thể hủy thiên diệt địa ấy bỗng chóng tan biến, mà lão giả cũng xuất hiện trước mặt hẳn, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn hẳn.

"vâng." Vương Bá Ngu không dám lãnh đạm, tuy nói lão giả này phụ thuộc vào hệ thống mà tồn tại, nhưng ai biết được lão giả bất mãn sau này khi hẳn luyện khí thì tăng giá thì sao, nên vì lợi ích của bản thân, hẳn phải cung kính.

"Tiền bối, trước ta có bao nhiêu ký chủ?" Vương Bá Ngu trầm giọng, hỏi.

Vấn đề này hẳn đã hỏi hệ thống rất nhiều lần rồi, nhưng hệ thống bảo đăng cấp của hẳn chưa đủ để hệ thống phải trả lời, nay gặp lão giả thần bí cường giả phụ thuộc vào hệ thống, hẳn mới mở miệng dò hỏi.

"Mỗi một thời đại hệ thống ký chủ, chính là tồn tại chúa tể, bọn họ chính là đem tất cả vũ trụ đều hủy diệt, bọn họ chính là hiện thân thay cho Thần hủy diệt, khiến cả thầy vũ trụ đều biến hư vô, hoặc là ký chủ chết, hoặc là tất cả vũ trụ đều phải chết, không có con đường khác."

"Cách một kỷ nguyên hệ thống sẽ từ chư thiên vạn giới tìm kiếm Ma Đầu chân chính, trợ giúp ký chủ lớn lên, và ký chủ sẽ hủy diệt hết thầy chưong ngại vật, leo lên đỉnh cao chúa tể hủy diệt Thần tọa."

"Mà bản thân ta, tồn tại bất tử bất diệt, nhưng cũng vô pháp chôn khỏi độc thủ của kiếm Ma chúa tể, bị bắt thay hệ thống tân ký chủ đòi sau luyện khí, còn mấy lão giả hòa khác cũng vậy.." Lão giả cười khò, nói.

Vương Bá Ngu triệt để rung động, hệ thống ngu bức qua lời kể của lão giả cũng khiến hẳn cảm giác ngoài cảm lạnh ra cũng không còn gì để diễn tả.

"Người muốn luyện thứ gì, nói ra ý tưởng của người, ta giúp người chế tạo...người có 1 lần miễn phí chế tạo 1 kiện, lần này người có dùng không?" Lão giả tùy ý nói.

"Không, ta muốn chế tạo pháp bảo cho thuộc hạ, món pháp bảo này là một kiện liên hoàn trang phục, đằng sau là áo choàng đỏ kết nối với một chiếc quần lót màu đỏ trong cái nền áo dính liền với quần màu hồng, chỉ cần mặc vào có thể ảnh hưởng tâm tình kẻ địch, khiến chỉ số thông minh kẻ địch giảm xuống, bộ trang phục này phải vô kiên bất tòi, ít nhất phải chống lại vô tôn cường giả đánh mà không hư hao, áo choàng này tăng phúc sức mạnh của người mặc lên một tiểu cảnh giới."

"Kiện trang phục này kèm theo bao tay bao chân màu đỏ, bao tay có tranh bị thiên phú: thần lực, nâng vật nặng hơn mười ngàn lần tu vi bản thân, và đôi dầy có thể khiến người mặc chạy với tốc độ của vũ tôn, một bước bảy vạn tám ngàn dặm"

Vương Bá Ngu quyết định chế tạo cho Diệt Thiên Lý kiện trang phục của supermen, đảm bảo vừa ngu bức vừa bá đạo, mặc quần lót đỏ ra đánh

bạo hết thấy kẻ địch, áo choàng đỏ bay liệng trên không trung, các em gái đứng dưới hò reo, quả thật cmm sáng khoái!

Hắn thấy tính cách vô sỉ dễ tiện ẩn nấp bên trong lòng của Diệp Thiên Lý khi thấy hắn truyền tin ngọc gián khắp Thiên Khung Hoàng triều, một tên thuộc hạ vừa dễ tiện, xấu xa bỉ ổi như vậy, kiểm đầu ra.

Vương Bá Ngu quyết định toàn lực bồi dưỡng Diệp Thiên Lý.

""Ân, đồ vật giá trị 25000 ngàn ác ma điểm, phải chăng xác nhận?"" Lão giả gật đầu, hỏi.

""Xác nhận."" Vương Bá Ngu gật đầu.

Lão giả phát tay lấy đi 25000 ác ma điểm của hắn, thần sắc thập phần hài lòng, mới bắt đầu vung tay lên.

Thiên địa đột nhiên biến sắc, tạo hóa chi lực theo bàn tay của lão giả bắt đầu gia nhập vật liệu, cuối cùng biến thành kiện trang phục super man quần áo màu hồng mang sọc đỏ, bao tay bao chân đều màu đỏ.

""Đây là hư không tạo vật sao?"" Vương Bá Ngu ngẩn người, kinh hãi thủ đoạn của lão giả.

""Sao ta cảm giác trang phục này...có điểm dễ tiện..."" Lão giả vuốt vuốt chòm râu, nghi hoặc nói.

""Khúc...là có điểm dễ tiện..."" Vương Bá Ngu ho khan, lúng túng cười.

Tâm thần trở về thể xác, Vương Bá Ngu lấy ra trang phục superman, càng nhìn càng hài lòng, quả thật là kiệt tác.

""Diệp Thiên Lý, lại đây gặp ta."" Vương Bá Ngu lấy ra truyền âm phù, nói.

Trong giây lát, không gian trước mặt Vương Bá Ngu đột ngột bị xé rách, Diệp Thiên Lý từ trong không gian chui ra, quỳ một chân dưới đất, lớn tiếng hô to:

""Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vĩnh viễn đẹp trai, vĩnh viễn vô sỉ như vậy, vĩnh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ..""

""Ân, miễn lễ, ngươi biết ta gọi ngươi đến đây làm gì không?"" Vương Bá Ngu thập phần thần bí, thấp giọng nói.

""Thuộc hạ không biết."" Diệp Thiên Lý ngẩn người, trong lòng âm thầm mắng:Quý mới biết ngươi kêu ta lại đây làm gì!""

""Ân, hành động sáng nay của ngươi khiến ta thập phần hài lòng, ta quyết định đặt biệt tặng ngươi một kỳ ngộ nha.."" Vương Bá Ngu tủm tỉm cười, nói.

""Thuộc hạ vì Ma Chủ làm việc đó là trách nhiệm và cũng là vì ái mộ con người của Ma Chủ, thuộc hạ không dám kể công..."" Diệp Thiên Lý tâm thần rung lên, hắn biết kỳ ngộ tới rồi, Vương gia thân là Đỉnh cấp thế lực, hẳn là có nhiều thứ tốt, nên hắn hiếm thấy vẻ mặt nịnh hót, thật lòng vuốt mông ngựa Vương Bá Ngu.

""Đây là..."" Diệp Thiên Lý ngẩn người khi thấy Vương Bá Ngu rút ra một bộ trang phục thật....dễ tiện...

“Hắc hắc...khiếp sợ đi, đây là trang phục bốn ma chủ đặt biệt ban thưởng cho ngươi, khi mặc nó vào, sẽ miễn hết thấy thương tổn từ vô tôn trở xuống, vô tôn đánh ngươi cũng chỉ khiến ng đau đớn chứ không giết được ngươi, mà thể nội trang phục còn có ba trăm sáu mươi lăm đạo trận pháp chữa thương, khiến ngươi càng đánh càng hăng, trang bị thêm bao tay thần lực, nâng vật nặng hơn bản thân mười ngàn lần, khiến ngươi càng gấp mạnh càng cường, ngươi chỉ ngóme củ tỏi chỉ khi bị đánh chỗ hiểm, và trang phục này có thể khiến ngươi tăng lên một ngàn chiến lực, tương đương với tăng một tiểu cảnh giới, kèm theo đôi dầy có tốc độ ngang với vô tôn toàn lực chạy” Vương Bá Ngu cười tủm tỉm, giới thiệu.

“Quả thật quá ngu bức, ma chủ, ngài thật tặng cho ta sao...?” Diệp Thiên Lý kích động, Hưng phấn hỏi.

“Rầm thú! ta chả lẽ đi lừa ngươi, mau mau mặc vào ta xem...” Vương Bá Ngu tiện tay ném, Diệp Thiên Lý kích động hư không chụp lấy, bàn tay nhanh chóng lộ ra áo, khi ngón tay hắn vừa định cởi quần ra thì dường như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt thẹn thùng, ấp a ấp ứng phải...phải thay tại đây sao Ma chủ...”

“Đậu xanh rau má, cùng là con trai với nhau còn thẹn thùng, yên tâm, lão tử không gay..”Vương Bá Ngu tức giận nói.

Nghe vậy Diệp Thiên Lý nhanh chóng cởi quần ra, chỉ chừa lại quần lót, hắn tính cởi nữa nhưng liếc sang thấy Vương Bá Ngu liếc về phía hạ bộ của hắn, nội tâm chợt rung mình, chả lẽ Ma chủ nam nữ song sát?

Cho nên vì bảo hiểm, hắn chậm rãi xoay mông về phía Vương Bá Ngu, mới yên tâm cởi quần lót ra.

Nếu lúc này đây Vương Bá Ngu bật Nhìn thấu nội tâm thiên phú đọc được suy nghĩ của hắn chắc sẽ dở khóc dở cười.

Thật ra hắn chỉ tò mò kích cở của Diệp Thiên Lý, nếu to hơn hắn thì hắn sẽ tìm cách làm nhỏ nó đi, nếu lờ lờ đồn chó săn khoai to hơn chủ nhân thì còn

ra thể thống gì.

May mắn cho Tiểu lý khi hắn thập phần anh minh xoay mông lại, nếu không thì bảo bối của hắn sẽ bị độc thủ của Vương Bá Nguru.

Mặc xong trang phục supermen, Diệp Thiên Lý chậm rãi sau người lại.

"Mù mắt chó ta rồi." Vương Bá Nguru nhanh chóng che mắt lại, về mặt chán ghét.

Chỉ thấy một thân hình vạm vỡ to con mang một bộ trang phục màu hồng thơ mộng kèm với quần sịp đỏ, đằng sau lưng là áo choàng đỏ bay phấp phới, quả là kinh cمن diễm.

"Ân, vừa vận thân hình ta, nhìn bề ngoài thật soái, cảm tạ Ma chủ!" Diệp Thiên Lý vùng tay, một tấm gương hư ảo xuất hiện, hắn xoay người đi xoay người lại ngắm nghía mình trong gương, thập phần hài lòng.

Cùng lúc đó, Thiên Kiếm Tông đại điện, một mảnh âm trầm.

"Con gái ta..." Phạm Tuấn sắc mặt vẩn vọ cầm trong tay truyền tin phù, hắn được Diệp Thiên Hùng dùng truyền tin phù thông báo rằng con gái hắn tự tử, mà con trai Diệp Thiên Hùng vì mất mát quá đau đớn nên cũng theo gót ợ rầm ra đi.

Hắn chỉ có mỗi một đứa con trai và một gái, vì tông môn phát triển, hắn phải đồng ý gả đứa con gái cho Diệp gia, mặc cho nàng không đồng ý mối hôn sự này, tưởng đâu về Diệp gia làm dâu sẽ khiến cuộc đời nàng hạnh phúc, nhưng ai ngờ đâu lại dính vào nghiệp chướng, bị người khác xxx, đến hôm nay lại bị bức tử.

Mấy hôm nay cả Thiên Kiếm Tông đều chịu mất mặt, con gái tông chủ bị người khác xxx lúc động phòng, và hình ảnh thân thể của Phạm Băng Băng lộ ra rõ nét trước hàng ngàn hàng tỷ tu sĩ. Khiến các đệ tử vẫn luôn hành sự kiêu ngạo can rở khi ra ngoài giờ phải lạng lẽ mai danh ẩn tích, cho dù ra ngoài cũng thập phần bí mật, không dám nói ra mình là Thiên Kiếm tông đệ tử.

"Cầu tặc, chỉ cần biết người là ai, ta muốn lột gân rút da đánh linh hồn người vào Luyện hồn pháp bảo, vĩnh viễn chịu tra tấn không được siêu sinh!" Phạm Tuấn gào thét trong lòng, ánh mắt huyết hồng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lại lén vào Diệp Gia

"Ma chủ, Diệp gia gia chủ gửi cho chúng ta thư mời tham dự tang lễ khuyển tử và con dâu của hắn." Diệp Thiên Lý xé rách hư không xuất hiện bên cạnh Vương Bá Nguru, cung kính dâng lên thư mời.

"Ân, ngày mốt bắt đầu thực hiện nghi lễ à, hảo hảo hảo, xem ra hôm nay ta phải làm gì đó..." Vương Bá nguru nghiền ngẫm, một ý tưởng táo bạo lóe lên trong đầu hắn.

"Được rồi, người lui ra đi." Vương Bá Nguru phát tay. Hắn đuổi tiểu Lý đi để một mình thực hiện tà ác kế hoạch.

Hắn mặc lên Áo choàng, thân thể tìm hành trong hư không đi tới Diệp gia.

Lúc này đây khác hẳn với không khí hân hoan, vui tươi của đám cưới lần trước hắn đến, lần này khắp Diệp gia một mảnh không khí âm trầm.

Người người đội khăn tang, sắc mặt ai nấy đều khó coi, khắp Diệp gia đều treo nhiều bức vải trắng phủ xuống, mùi nhang khói nồng nặc khắp nơi, nhiều đến nỗi khói bay lượn lờ sà xuống mặt đất, như chôn Tiên cảnh.

Vương Bá Nguru vượt qua đám người, đi thẳng tới từ đường, nơi đặt xác chết của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng.

Nơi đây là hai vị trưởng lão Võ Quân cảnh thủ hộ, vì từ đường là nơi đặt bài vị của các đời Diệp gia dòng chính, và sau vụ Vương Bá Nguru thần không biết quỷ không hay lên vào geo vạ, nên hiện tại nơi đây số lượng người canh gác khá đông và nghiêm cẩn, từng đội tộc nhân chia ra làm năm người canh gác khắp ngõ ngách, chưa hết, còn nhiều tai mắt ẩn núp trong bóng tối quan sát, đảm bảo một con ruồi cũng không lọt.

"Thế này cũng cướp xác cũng khó khăn đây..." Vương Bá Nguru trầm nghĩ.

"Khí linh, có vật gì có thể tráo thật lấy giả không?" Vương Bá nguru tinh thần câu thông hệ thống, hỏi.

""Trong Đại Cướp Đoạt thuật của ký chủ có một nhánh gọi là Tiểu Chuyển di thuật đấy ký chủ. Có thể lấy vật đổi vật, Lấy thật đổi hàng kém chất lượng."" Khí Linh đáp.

Tâm thần hần dùng Chư thiên Giám Định thuật giám định Tiểu Chuyển di thuật.

Vật phẩm: Tiểu Chuyển Di thuật.

Đẳng cấp: Thiên cấp

Công dụng: Hoán đổi giả lấy thật, nếu nâng cấp thành Đại Chuyển di thuật, một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có thể chuyển di ký ức, ngũ tạng lục phủ, huyết mạch của kẻ địch yếu hơn bản thân tới bên cạnh, không đánh mà thắng tuyệt thế đại đạo bí thuật.

Lưu ý: Tiểu chuyển di thuật chỉ có thể hoạt động khi bàn tay hay bộ phận chạm vào vật hay liên quan tới vật mới có thể hoán đổi.

Vương Bá Nguru đưa bàn tay đặt lên quan tài của Diệp Sinh, tâm thần mặc niệm"" Chuyển di.""

Thoáng chốc, một luồng sáng huyền ảo trong bàn tay hần xuyên qua tám quan tài, luồng sáng ấy bao phủ khắp thân thể Diệp Sinh.

Trong nháy mắt, thân thể Diệp Sinh biến mất, chui vào túi trữ vật của Vương Bá Nguru. Nhưng luồng sáng ấy vẫn chưa kết thúc, Vương Bá Nguru biết bản thân phải đưa ra một vật thay thế mới chân chính hoàn thành bí thuật.

Hần nghĩ nghĩ, từ hệ thống cửa hàng trong Tạp vật khu, hối đoái chiếc nón xanh bộ đội cụ hồ.

Vương Bá Nguru có một cỗ tình cảm đặt thù với nón xanh, cho nên hần quyết định dùng nón xanh làm vật thay thế thân xác của Diệp Sinh.

Bàn tay khẽ chạm vào chiếc nón xanh, luồng ánh sáng huyền ảo bao phủ nón xanh, trong giây lát truyền tới bên trong quan tài.

Đối với quan tài của Phạm Băng Băng, hần lại từ trong tạp vật khu hối đoái một chiếc sừng trâu dài, đặt vào trong quan tài của nàng.

Đại Nón Xanh, Đại sừng trâu, chính là hai món thánh vật của Sắc Lang giới, được chúng sắc lang tôn thờ nhiều đời, tôn sùng nó không phải là không có đạo lý.

Hần nghĩ hai món "thánh vật" này sẽ lộ diện khi Diệp gia mở nắp quan tài làm lễ, lúc đó....

Tình cảnh hần rất kích thích thị giác đi?

Vương Bá Nguru đường đường chính chính đi ra từ đường, trong lòng cảm giác thật sáng cmn khoái, do bận suy nghĩ nên sử lý hai cỗ thân xác này thế nào, trong vô tình hần rẽ nhầm vào con đường khá vắng vẻ trong Diệp gia.

""Ồ, đây không phải là Diệp Thiên Hùng lão cầu sao?"" Vương Bá Nguru đột nhiên phát hiện một vị trung niên nam tử từ từ trong hư không bước ra, đội áo choàng màu đen bao phủ khắp người.

Diệp Thiên Hùng liếc ngang liếc dọc, dường như không thấy ai xung quanh mới bắt đầu nhanh chóng bay tới một căn cung điện gần đó, nhẹ nhàng vượt qua nhiều đạo phòng tuyến của những người hầu thị nữ, nhanh chóng đột nhập vào một căn phòng riêng.

""Trong gia tộc mình mà cũng lén la lén lút, hần là có bí mật gì đó giấu không cho người khác biết sao?""

""Nhưng cmn sao ta cứ cảm giác sắc mặt Diệp Thiên Hùng lão cầu giống như...sắc mặt lúc ta lén lút hóa thân sát vách lão vương động phòng vợ người khác thế nhỉ?"" Vương Bá Nguru nghi hoặc.

""Không được, lão tử phải xem cho rõ ràng, biết đâu...có thu hoạch ngoài ý muốn đây?""

Vương Bá Nguru hóa thân hắc ám, nhanh chóng lướt xuyên qua mà không làm kinh động đến người khác, cuối cùng dừng chân trước cửa phòng, vận dụng kỹ năng của Hắc Ám áo choàng, nhanh chóng đi xuyên qua bức tường.

Đập vào mắt hần đầu tiên chính là một trung niên mỹ phụ đang ngồi trên người Diệp Thiên Hùng thi triển tuyệt kỹ cười ngửa xem hoa, khi nhìn thấy gương mặt mỹ phụ ấy, Vương Bá Nguru trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

""Đây không phải là vợ của Diệp gia đại trưởng lão, Lãnh Tuyết Cơ?Cmn, phải ghi lại video này mới được, đây là thu hoạch lớn a.."" Vương Bá Nguru trong lòng âm thầm kinh hi, lấy ra ghi hình ngọc giản, bắt đầu ghi lại.

Đây tuyệt đối là thu hoạch ngoài ý muốn!

-----Đoạn hương điểm này thu gọn lại-----

Sau một tiếng mây mưa, Diệp Thiên Hùng nằm ôm chặt Lãnh Tuyết Cơ, gương mặt ai nấy đều tràn ngập thỏa mãn.

"Diệp ca, ngươi vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, ai như Diệp Thiên Hà lão già, chưa được hai phút đã nằm lăn ra một bên ngáy khò khò, làm ngươi ta phải tự mình an ủi mình." Lãnh Tuyết Cơ dùng ngón tay xinh đẹp vẽ lên một vòng tròn trước ngực Diệp Thiên Hùng, oán giận nói.

"Không phải đã có ta sao, tiểu Hà cày ruộng không được, khiến ruộng đất hoang phế, đã có ta thay hẩn cày ruộng, nếu hẩn biết có lẽ sẽ cảm ơn ta đi." Diệp Thiên Hùng tà tà cười, ngón tay thò vào hai bên đôi núi xoa bóp, khiến Lãnh Tuyết Cơ uốn éo cơ thể, miệng rên rỉ.

"May mà mấy năm nay có ngươi bên cạnh ta, Hùng ca, làm ta biết thế nào là hạnh phúc.." Lãnh Tuyết Cơ nòng nân đặt môi hôn lên môi Diệp Thiên Hùng, ôn nhu như nước, ánh mắt thâm tình nói.

"Có người xuất hiện trong đời ta là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta-Cơ nhi, ngươi sinh ra cho ta Diệp Minh tiểu tử, khuôn mặt gần giống ta hồi trẻ, lại mang thiên phú tu luyện thiên tài, chỉ là...haizzz..." Diệp Thiên Hùng thở dài một hơi, buồn bã nói.

"Hùng ca đừng bi quan, chỉ cần ngươi tấn cấp Cái thể Hoàng giả, liền sẽ sợ lão bất tử Diệp Thiên Hà sao, lúc đó ngươi diệt đi lão cẩu đó cùng Diệp Thiên Hà nhất mạch, lúc đó Hùng ca ngươi một người độc đại, lúc đó ta lên lút dịch dung, thì sẽ chân chính xuất hiện bên cạnh ngươi, lúc đấy chúng ta sẽ nói sự thật cho Diệp Minh, hẩn sẽ hiểu nỗi khổ của chúng ta." Lãnh Tuyết Cơ tràn đầy hi vọng, nói.

Diệp Thiên Hùng khẽ lắc đầu, thở dài, từ lúc thấy Diệp Sinh cùng Phạm Băng băng tử vong, hẩn học máu ngát xiú, tu vi rớt xuống một tiểu cảnh giới, hiện giờ hẩn đang kiếm thiên tài địa bảo chữa trị vết thương, mới có cơ may còn tiềm lực đột phá Cái Thể Hoàng giả.

"Ngươi buồn chuyện Diệp Sinh sao?" Lãnh Tuyết Cơ tưởng hẩn còn buồn Diệp Sinh, giả vờ hỏi, nhưng trong lòng lại vui vẻ, Diệp Sinh chết, thì Diệp Minh sau này chắc chắn leo lên chức gia chủ, nàng còn vụng trộm vui vẻ mấy ngày nay đâu.

"Ừ, đáng chết cẩu tặc động phòng, phé đi nòi giống của hẩn, nay lại bức hẩn cùng con dâu đột tử, quả là trời đánh cẩu tặc, nếu ta biết được hẩn là ai, tuyệt đối khiến hẩn muốn sống không được muốn chết cũng không xong." Diệp Thiên Hùng giận dữ, hung ác nói.

"Hừ, lão cẩu, không biết ai sống không được chết không được đâu?" Vương Bá Ngu âm thầm cười lạnh, sát ý trong mắt trào dâng.

"Không phải cách đây hai mươi lăm năm ngươi cũng y chang tên súc sinh đấy sao, mạnh mẽ cường đoạt lần đầu ta, đeo nón xanh lên đầu Thiên Hà lão già, rồi vụng trộm với ta cho đến nay.." Lãnh Tuyết Cơ mỉm cười, trêu chọc hẩn.

"Khụ...Cơ nhi, đây là tình huống đặc biệt..ai bảo ngươi xinh đẹp động lòng người quá làm gì?" Diệp Thiên Hùng mặt già đỏ lên, ho khan, đáp.

"Cmm, hai mươi lăm năm làm sát vách lão vương vụng trộm ngủ với quả phụ, còn đoạt trinh trắng người ta, cảm thú a...tội nghiệp Thiên Hà lão bất tử đội nón hai mươi lăm năm, mà đau đớn hơn là con trai lão thật ra là con trai của hai đôi gian phu dâm phụ này." Vương Bá Ngu đứng kế bên nghe Diệp Thiên Hùng nói vậy, âm thầm mắng:" cảm thú!" Nhưng hẩn tự động quên đi bản thân mình còn cảm thú gấp ngàn lần Diệp Thiên Hùng.

"Nếu đoạn clip này truyền tới tai Diệp Thiên Hà, không biết lão sẽ làm ra động tác gì? giết con trai rồi liều mạng giết đi đôi gian phu dâm phụ này sao?" Vương Bá Ngu hưng phấn nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chung Cực Chí Tôn khí! Chí Tôn cuộc!

Vương Bá Ngu tìm hành trở về Huyết Sát Đường, hôm nay thu hoạch tương đối khá nên hẩn khá vui vẻ.

Hẩn cũng không vội tung đoạn phim này lên, mà chờ sau khi hẩn đích thân mang "hạ lễ" tới Diệp gia trong đám tang, kích thích dây thần kinh của Diệp gia rồi mới tung thêm đoạn phim này, triệt để hủy hoại Diệp gia.

Ngày mai là ngày đám tang nên hôm nay hẩn quyết định hẩn tu luyện một ngày, không làm việc xấu nữa.

Thiên Phú của hẩn là tuyệt đỉnh, Võ hồn cũng là Đế cấp võ hồn, tuy Thiên phú không sánh bằng các thiếu niên chí tôn trong Ngũ vực, nhưng hẩn là không chênh lệch cho lắm.

Bởi vì hẩn có hệ thống chính siêu cấp buff, Làm việc ác càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; bị người hận càng nhiều, tu vi tăng càng nhanh; giết người càng nhiều, tu vi tăng đến càng nhanh; thanh danh xấu xa, tu vi tăng đến càng nhanh.

Đột phá Võ Quân, nhờ có hệ thống, hẩn đã linh ngộ được thiên địa chi lực, có thể mượn thiên địa chi lực thi triển ra võ học có uy năng lớn lao, sức người có hạn mà thiên địa vô hạn, đã dùng thiên địa chi lực cải tạo thân thể thoát khỏi xác phàm, tuổi thọ bạo tăng 300 năm, lúc này đây võ giả không chú trọng vào linh lực nữa, mà chú trọng vào tu linh hồn, linh hồn càng mạnh thì mượn thiên địa chi lực càng nhiều, lúc đấy thi triển thuật pháp càng mạnh.

Dưới Vô Quân, võ giả tu luyện là Võ lực, Võ lực là tự thân khí huyết tạo ra năng lượng, mà khi đột phá Vô Quân, bắt đầu dùng thiên địa chi lực thay thế võ lực thì triển võ kỹ thuật pháp.

Đương nhiên có những võ giả dựa vào huyết mạch hay thân thể một quyền phá vạn pháp, những người như vậy thường là thiên địa sủng nhi, thiên chi kiêu tử, thân mang đại khí vận.

Vương Bá Ngu tuy không có huyết mạch, hay chí tôn cốt gì đấy, cũng không có thể chất nào siêu ngưu bức, nhưng hắn lại có một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, Đại Cướp Đoạt thuật, hắn chỉ cần đánh bại thiên chi kiêu tử là có thể cướp đoạt hết thân ngưu bức thể chất, huyết mạch, thiên phú của bọn hắn.

"Ân, hắn là bảo tiêu Lý đi sưu tầm thông tin các thiên tài mới nổi, nhất là phế vật nghịch tập thiên tài, có lẽ sẽ khiến ta có kinh hỷ đâu?" Vương Bá Ngu trầm nghĩ.

"Đúng rồi, còn một lần quay thường chưa quay, để xem coi có ra món gì tốt không." Vừa dứt lời, Vương Bá Ngu bấm vào quay thường, bắt đầu quay.

"Đinh....chúc mừng ký chủ mở được Đào Mộ Chung Cực Chí Tôn khí, Chí Tôn Cuốc." Giọng nói hệ thống chợt vang lên.

"Nà...nì?" Vương Bá Ngu giật mình, vội vàng dùng Đại Chư Thiên Giám Định Thuật vào nó.

Vật Phẩm: Chí Tôn Cuốc

Đẳng cấp: Chung Cực Chí Tôn khí.

Giới thiệu: Không ngôi mộ nào không thể đào, dù là Thần mộ, Thánh mộ, Chí Tôn mộ, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị đào, đã từng chủ nhân của nó là Thâu Thiên Ma Thánh ngay cả Chí Tôn mộ cũng đào, chấn động Tam Giới Thần Ma, sau cùng dám can đảm tranh bảo vật, nên bị ký chủ đời thứ hai Huyết Đào Ma Thánh giết chết, thu về hệ thống.

Công Dụng: * Xuyên thấu- Bất kỳ tài liệu, cấm chế.

* Tìm bảo- bất kỳ bảo vật bị che dấu hay cấm chế đều không thể tránh khỏi Chí Tôn Cuốc cảm ứng.

* Ẩn nấp- khi đào trộm mộ không gây ra bất kỳ tiếng vang, cũng không bị các pháp bảo cảm ứng hay dò tìm, tuyệt đối ẩn nấp.

"Cmm, hệ thống tương ra món này không phải muốn hắn trở thành kẻ đào mộ tổ tiên người khác, trở thành truyền thuyết người gặp người hận người gặp người đánh đi?" Vương Bá Ngu cảm giác mình chưa đủ hung ác, đội nón xanh, trộm xác vẫn chưa đủ hận bằng đào mộ cuộc mà tổ tông mười tám đời của kẻ địch.

Tuy nói người chết là mọi ân oán tiêu tán, Tu luyện giới kỳ nhất là đừng chạm mồ mã, nhưng hiển nhiên hệ thống khiến hắn trở thành người gặp người đánh chuột chạy qua đường.

"Diệp Thiên Lý, qua đây gặp ta.." Vương Bá Ngu dùng truyền âm phù, nói.

Chỉ trong giây lát, Diệp Thiên Lý xé rách hư không, xuất hiện bên cạnh hắn, khẽ quỳ xuống một chân, bàn tay trái đặt lên ngực, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Vương Bá Ngu, lớn giọng hô:

"Thuộc hạ bái kiến Ma Chủ, chúc Ma Chủ vĩnh viễn đẹp trai, vĩnh viễn vô si như vậy, vĩnh viễn người gặp người hận, người gặp người sợ hãi...chúc thế gian chìm trong dâm uy của Ma Chủ.."

"Ân, trang phục ta ban thưởng cho ngươi nhìn đẹp nhỉ?" Vương Bá Ngu thấy Diệp Thiên Lý mặc trang phục Superman màu hồng kitty, cảm giác như đang vũ nhục đôi mắt mình, hắn khẽ lấy bàn tay che đôi mắt lại, cười tủm tỉm, nói.

"Vâng, thuộc hạ cảm thấy hạnh phúc khi mặc bộ trang phục này, quả thật là tuyệt đỉnh trang phục." Diệp Thiên Lý thập phần hài lòng, đáp.

"Ân, lần này ta kêu ngươi đến đây chính là muốn hỏi, các đại gia tộc tông môn trong Thương Mang thành chôn cất các đời tổ tiên ở đâu?" Vương Bá Ngu nghi hoặc, hỏi.

"Hầu hết đều chôn ở trong Cửu Long Sơn Mạch, được các vị trưởng lão già cổ đề sắp chết ở lại trấn canh giữ phòng kẻ gian xâm phạm phần mộ tổ tiên." Diệp Thiên Lý kính cẩn đáp.

"Tốt, ngươi đi theo ta, đưa ta đến Cửu Long Sơn Mạch." Vương Bá Ngu chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hưng phấn, nói.

"Không lẽ Ma Chủ ngươi.....?" Diệp Thiên Lý kinh hãi, run giọng, hỏi.

"Đúng vậy...ta muốn đào mộ tổ tông của bọn họ." Vương Bá Ngu gật đầu, đáp.

Diệp Thiên Lý: "....."

Cửu Long Sơn mạch, dãy núi Tùng Lâm.

Dãy núi Tùng Lâm là một trong những chỗ hội tụ thiên địa linh khí nồng nặc, là một chỗ tiểu phúc địa tu hành rất tốt, càng lên cao càng xuất hiện rất nhiều linh được cùng tài nguyên tu hành, hơn nữa vị trí địa lý nơi đây hiểm trở, càng là nơi Diệp gia chi nhánh chôn cất các đời tổ tiên, khiến nhiều tán tu không dám đặt chân lên.

Giờ khắc này, Dãy núi Tùng Lâm đón tiếp hai vị khách không mời mà tới.

Diệp Thiên Lý ôm Vương Bá Ngu chui vào không gian thông đạo, trong nháy mắt xuyên toa ngăn dậm, đặt chân lên dãy núi Tùng Lâm. Còn Vương lão cùng một tên võ hoàng khác được Vương Bá Ngu ra lệnh trấn thủ Ma Điện.

Hết cách, làm chuyện xấu chỉ có Diệp Thiên Lý phù hợp tác phong của hắn, đưa theo hắn tiện hơn hai người kia.

"Thưa Ma chủ, Tùng Lâm dãy núi theo tin tức thuộc hạ có được chính là nơi chôn cất lịch đại tổ tiên Diệp gia, mục tiêu là ở phía trên đỉnh cao nhất Tùng Lâm dãy núi."" Diệp Thiên Lý giờ ngón tay chỉ hướng đỉnh núi cao nhất, cung kính nói.

""Ân, đi thôi."" Vương Bá Ngu gật đầu, nhảy lên lưng Diệp Thiên Lý. Diệp Thiên Lý lẳng không mà bay, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới đỉnh núi.

Khi tới đỉnh núi, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là từng ngôi mộ to lớn khác nhau trải đều khắp đỉnh núi.

Không gian bốn phía mùi nhang khói nồng nặc khiến Vương Bá Ngu không tự giác mà dâng lên vẻ khó chịu.

Khẽ đánh giá hoàn cảnh xung quanh, ánh mắt Vương Bá Ngu chòng chọc nhìn về phía ngôi mộ to nhất.

Diệp Phá Thiên chỉ mộ.

Ánh mắt hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm khối mộ bia mang nặng không khí tang thương cổ xưa ấy, bên trong ánh mắt hắn lấp lánh ánh sao.

“Diệp Phá Thiên, chính là hắn.....”

Vương Bá Ngu thở sâu, nhảy xuống từ trên lưng Diệp Thiên Lý, chậm rãi đi đến.

Diệp Phá Thiên, chính là người sáng tạo ra Diệp gia chi nhánh. Cũng chính là một vị Võ Tôn cường giả.

Nghe đồn mấy ngàn năm trước, Diệp Phá Thiên chính là một vị thanh niên Chí Tôn vang vọng Thiên Khung Hoàng Triều, tuổi mới bước qua năm trăm đột phá Võ Tôn cường giả, từng là trong Ngũ vực trẻ tuổi nhất Võ Tôn, thân mang đại khí vận, đại cơ duyên, đại nghị lực thanh niên Chí Tôn.

Nhưng vì bất hòa với ca ca mình, Diệp Phá Thiên nhất mạch rời đi Diệp gia, đi vào Thương Lăng thành sáng tạo ra Diệp thị gia tộc chi nhánh.

Võ Tôn cường giả, thọ mệnh mười vạn năm, nhưng Diệp phá Thiên sống chưa đủ một phần trăm thọ nguyên, lại thân ôm trọng thương trở về Diệp gia, tự lập ngôi mộ cho mình, từ đó không có tin tức gì.

Có nhiều cường giả tông tộc tự thân hàng lâm muốn mạnh mẽ đi vào để xem lý do hắn chết, cùng với ôm tâm tư nhất bảo nhưng đều trọng thương trở về, dù là Võ Tôn cường giả cũng không ngoại lệ.

Ngàn năm trôi qua, mọi người dần quên đi Diệp Phá Thiên sự tích cùng ngôi mộ của hắn.

Nhưng hiện tại, Vương Bá Ngu cùng Diệp Thiên Lý ôm ý nghĩ trộm mộ hàng lâm nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đào Mộ!

Ngươi ra đánh nổ hắn, tuy nhiên chưa một hơi để hắn về báo tin."" Vương Bá Ngu tà ác cười khê, mặc lên Hắc Ám áo choàng, lặn vào không gian, biến mất.

Làm chuyện ác mà địch nhân không biết thì quả là nhàn chán, không phải sao?"" Bên tai Diệp Thiên Lý vang lên tiếng nói của Vương Bá Ngu, Diệp Thiên Lý tâm thần khẽ rung, hắn rút cuộc cảm nhận sự điên cuồng tà ác bên trong tính cách của Vương Bá Ngu.

Diệp Thiên Lý choàng lên hắc bào đen, vung mạnh một quyền lên không trung, quyền phong gào thét bang thẳng tới dãy mộ, nhưng gặp phải bình chương chặn hết quyền phong của Diệp Thiên Lý.

"Đây là thủ đoạn của Võ Tôn sao, ngàn năm vẫn mạnh mẽ như vậy?" Trong lòng Diệp Thiên Lý thoáng nghiêm nghị.

"Người nào dám phạm Diệp gia?" Một lão giả nộ rống từ bên trong mộ địa bay ra, chân đạp hư không tiến tới, hiển nhiên là Võ Hoàng cường giả.

"Hừ, là người lấy mạng người!" Diệp Thiên Lý không nói nhảm, cũng không cần phải nói nhảm, giờ khắc này tình huống chính là người không chết thì ta chết, cho nên Diệp Thiên Lý vừa ra tay là toàn lực.

"Càn Khôn Tuyệt Diệt Chương!" Diệp Thiên Lý mạnh mẽ phát tay, một cái bàn tay khổng lồ ngưng tụ trên không trung, tỏa ra tuyệt diệt hơi thở, đánh úp xuống lão giả.

Diệp Thiên Lý là Thể tu, cho nên võ kỹ cũng thiên hướng Hủy Diệt pháp tắc.

"Lôi đến!" Lão giả hừ lạnh, giờ ngón tay điểm lên không trung, đám mây trên trời vội vàng dồn lại một chỗ, tạo thành nhiều mảng sấm chớp, đánh xuống Diệp Thiên Lý.

Hiển nhiên võ giả này là chuyên tu Thiên Địa pháp tắc, triệu hồi sấm chớp đến tấn công kẻ địch.

Lôi pháp tắc cùng Hủy Diệt pháp tắc chạm nhau, gây ra phản ứng nổ mạnh.

Ngay cả không gian đều xé nứt, phạm vi vạn trượng đều tuyệt diệt sinh cơ, đây là có cấm chế của Diệp Phá Thiên bảo vệ ngọn núi này, nếu không võ hoàng cường giả một khi ra tay toàn lực chính là đánh nát cả ngọn núi đơn giản.

Diệp Thiên Lý cười lạnh, thân ảnh thoáng chốc xê dịch gần lão giả, cận chiến mới là sở trường của hắn, cho nên lão giả này bị hắn cận thân chỉ có bị áp chế.

Nhưng lão giả cũng không phải ăn chay, Lôi đạo tu sĩ công phòng xê dịch nhất tuyệt, Lão giả tuy có lấy làm tốc độ nổi danh Lôi đạo nhưng lão vẫn không cần tránh né, Cũng vung một quyền ngưng tụ Lôi Đạo võ kỹ cứng đối cứng.

"Oành!!!" nắm đấm cả hai chạm nhau, sinh ra lực chấn đây bay hai người thổ huyết văng ngược về sau, sắc mặt ai nấy đều ngưng trọng nhìn đối phương.

"Hừ, chúng ta ngang sức ngang tài, người trở về đi, ta không làm khó người!" Lão giả kiêng kỵ nhìn Diệp Thiên Lý, hắn thọ nguyên cũng gần hết, tu vi Cái thể võ Hoàng của lão cũng không phát huy được sáu mươi phần trăm, mà càng đánh lâu lão càng suy yếu, nên có sinh lui ý, trầm giọng nói.

"Lão bất tử, bốn tọa chỉ đang làm nóng người thôi, lần này ta làm thật." Diệp Thiên Lý cười lạnh, Ma chủ bảo hắn xử lý lão bất tử này, hắn sao có thể lui.

"Hắn nên mặc Superman trang phục!" Diệp Thiên Lý trầm nghĩ.

Nói rồi hắn mặc lên superman trang phục, một cỗ cường đại khí tức từ trên người Diệp Thiên Lý phát ra.

Superman trang phục tăng phúc chiến lực một ngàn lần, cộng thêm bản thân hắn cũng có hai ngàn chiến lực, hiện tại bản thân hắn mang hai triệu chiến lực, Diệp Thiên lý cảm giác bản thân gặp chân chính Cái Thể Hoàng giả cũng chiến thắng, nói gì một lão giả thân sắp xuống lỗ phía trước.

Lão giả sắc mặt hoảng hốt, từ trên người Diệp Thiên Lý phát ra khí tức khiến lão cảm giác tử vong uy hiếp, cũng không dám ngạnh kháng, vội vã bay về cấm chế.

Nhưng Diệp Thiên Lý há sẽ cho lão giả cơ hội?

Superman trang phục có áo choàng siêu anh hùng, tăng phúc tốc độ hắn lên một ngàn lần, thoáng chốc hắn đột phá tốc độ giới hạn âm thanh gấp ngàn lần, đuổi kịp lão giả.

"Siêu Anh Hùng kỹ năng-Bàn Sơn!" Diệp Thiên Lý thân mang bao tay siêu anh hùng tự mang thiên phú Bàn Sơn, thân phụ thần lực khê vung tay, lão giả bị một đấm của Diệp Thiên lý đấm thủng thân thể, may mắn Diệp Sinh dời phạm vi cú đấm ở dưới lưng cho nên không đấm thủng phổi, tim của hắn mà đấm nát ngũ tạng, lão giả như sao băng vùn lác bay thẳng vào phần mộ, thân thể đập nát hàng loạt dãy mộ lớn nhỏ mới ngừng lại.

Lúc này lão giả trọng thương hấp hối, nhưng vẫn không từ vong, không ngừng Lôi chi lực dung nhập vào cơ thể, chế trụ vết thương tái phát.

Võ Hoàng đã cải tạo thành Hoàng Cực chi thể, cho dù đứt chân đứt tay cũng dùng thiên địa pháp tắc mọc lại chân tay, huống chi ngũ tạng lục phủ, tuy nhiên Hủy Diệt lực lượng đang không ngừng bên trong cơ thể lão giả du tẩu, hiển nhiên không thể một sớm một chiều hồi phục.

Diệp Thiên Lý càn rỡ cười to, phát tay bỏ đi.

Lão giả cảm giác Diệp Thiên Lý hắn đã đi, mới dùng một chút sức lực theo mật đạo chạy gấp về Diệp gia.

Giờ khắc này ngay cả không gian truyền tống thuật lão cũng không thể thực hiện, phi hành cũng không thể, chỉ có thể ôm thân trọng thương như chó nhà có tang cúp đuôi chạy về.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang làm gì?

Khi Diệp Thiên Lý ở ngoài đang chiến đấu, Vương Bá Ngu rút ra Chí Tôn cước, ngay sau đó hắn hung hăng bỏ một cước vào mộ bia trước cửa lăng mộ.

Không một tiếng động, mộ bia ầm chứa cảm chế lại vỡ tan nát, Vương Bá Ngu cười hắc hắc, thông thả đi vào.

“Không hổ là đào mồ Chung Cực Chí Tôn khí, quả nhiên ngu bức đến cực điểm!”

Nhìn Chí Tôn cước tạo ra hang động, Vương Bá Ngu cũng thật sự kinh ngạc, hắn không nghĩ tới cái cước này khủng bố như vậy, chỉ nhẹ nhàng một bỏ, mộ bia ầm chứa cảm chế cho dù Vô Tôn cũng không thể phá cũng tan nát.

Nhìn tình cảnh này Vương Bá Ngu thập phần hài lòng.

Diệp Phá Thiên là Ngàn năm trước thanh niên Chí Tôn, cang tụt tay chế tạo lăng mộ cho riêng mình cho nên bên trong lăng mộ thập phần rộng rãi, trang trí cảnh sắc như một cung điện, bức tường hoàn toàn dát vàng, nền đất hoàn toàn là lưu ly, giống như ở nhân gian Hoàng Cung.

“Diệp Phá Thiên cho dù chết cũng xây dựng lăng mộ mình xa hoa như vậy, xem ra sinh thời cũng là một tên thích trang bức, ái mộ hư vinh, ham hưởng lạc.”

Đi dạo một vòng lăng mộ, Vương Bá Ngu khinh miệt, nói.

Cường giả tâm cảnh tu vi càng cao càng kiên định, một lòng hướng đạo, dù chết cũng chỉ để lại truyền thừa trong hang động hay chỗ nào đó, hiếm ai tự động xây lăng mộ cho mình lại xa hoa như vậy.

Đặc biệt làm hắn không thể chịu đựng chính là lăng mộ tuy được xây dựng xa hoa như vậy nhưng bên trong hắn cũng không tìm thấy được bảo vật hay truyền thừa gì, ngay cả quan tài cũng không thấy.

“Chẳng lẽ lão già này chưa chết, xây lăng mộ chỉ để che mắt người khác?”

Cái này làm cho Vương Bá Ngu thập phần tức giận, mục đích chủ yếu là tâm bảo, thứ hai là cướp đi xác của Diệp Phá Thiên làm "quả" tặng cho Diệp Gia ngày mai khi Diệp gia tổ tức tang lễ, thế nhưng ngay cả một chút thứ tốt đều không thấy.

“Cmn, lão tử thế nhưng tay không quay về...trời đánh Diệp Phá Thiên lão cẩu.”

Dưới sự giận dữ, hắn điên cuồng vung vẩy Chí Tôn cước phá hủy hết kiến trúc lăng mộ.

Không một tiếng động phát ra, cả tòa lăng mộ bỗng chốc sụp đổ.

“Cmn, lão tử phá hủy mộ của ngươi cho bỏ ghét! Súc sinh, chết không để lại gì cho hậu bối, hèn gì Diệp gia ngày càng xuống dốc là do ngươi!”

Mất công chạy đến lại không mò được thứ tốt gì, sắc mặt Vương Bá Ngu mười phần khó coi.

“Thời gian có hạn, hắn là Diệp Thiên Lý đã thu thập xong lão câu giữ mộ, ta hắn đi chỗ khác phá hủy, tiện thể thu chút lợi tức.” Nghĩ nghĩ, Vương Bá Ngu ưu sầu chuẩn bị rời đi.

“Hừm?”

Nhưng mà ngay lúc Vương Bá Ngu xoay người rời đi thì đột nhiên Chí Tôn Cước nổi lên ngũ thái ánh sáng lấp lánh, rồi sau đó Chí Tôn cước như nhận được cái gì hấp dẫn, hung hăng lôi Vương Bá Ngu đi.

Cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Bá Ngu, Chí Tôn cước dừng lại ở trung ương đại điện, đầu cước như có linh tính gõ gõ dưới nền đất, ý bảo hắn đào lỗ dưới đất.

“Bảo tàng chôn dưới đất sao?” Ánh mắt Vương Bá Ngu nghiền ngẫm, hắn biết Chí Tôn Cước có kỹ năng tâm bảo, cho nên Vương Bá Ngu không chút do dự cầm Chí Tôn cốt đào xuống.

Trong nháy mắt, một hố sâu mười mét được Vương Bá Ngu đào xong, dưới đồng lưu ly vỡ vụn chính là một cỗ quan tài làm bằng Hàn Băng vạn năm, tỏa ra hàn khí bức người.

“Móa, không ngờ Diệp Phá Thiên cầu vật đầu điểm quan tài của mình sâu thế này, xem nữa lão tử bị lừa.” Vương Bá Ngu khó chịu nói, giờ lên Chí Tôn Cước, hung hăng bỏ xuống.

“Nữ nhân nào đây?” Vương Bá Ngu sừng sốt.

Hắn không nghĩ tới rằng bên trong quan tài không phải là xác của Diệp Phá Thiên, mà là xác của một nữ nhân.

"Chẳng lẽ Phá Thiên lão cầu già chết?"

Vương Bá Thiên giờ khắc này mới cẩn thận quan sát xung quanh hang động nơi chôn quan tài, nơi đây bài trí thập phần tinh mỹ, giống như khuê phòng của con gái, xung quanh đầy bức tranh vẽ khuôn mặt nữ tử, cùng nhiều bài tình thơ.

Vương Bá Ngu đi đến chiếc kệ đựng nhiều giá sách, toàn là thơ văn dị chí, nhưng một quyển nhật ký khiến Vương Bá Ngu chú ý.

"Diệp Phá Thiên bút ký?" Vương Bá Ngu lấy làm lạ, bắt đầu lật ra bút ký.

P/S: Hôm qua bệnh quá không có chương, sr mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đoạt ý Chí!

"Ta Diệp Phá Thiên đương thanh niên chí tôn, thân là thiên chi kiêu tử dùng thời gian năm trăm năm đột phá Cái thể Vô Tôn, trở thành trẻ tuổi nhất đột phá cái thể vô tôn trong lịch sử, lúc này bản thân đã vô địch đương thời, năm châu chi địa không thể ngăn cản bước chân của ta, tuy nhiên Năm châu chi địa không có thứ cần thiết để đột phá Vô Đế, đành bốn ba vũ trụ vô tận ngoài kia tìm kiếm cơ duyên cho mình."

"Vì cơ duyên, ta đắc tội Vô Đế cường giả, truy sát ta mấy chục năm."

"Nếu vị đạo hữu nào tu vi Vô Đế phá hủy cấm chế của ta, xin hãy buông tha cho nàng, ta có để lại Đại Dịch Chuyển Thuật cùng Đại Phong Ấn Thuật bên trong ngọc giản này, chính là một trong cơ duyên mà ta chiếm được. Ta Diệp Phá Thiên chân thành cảm tạ!"

"Ấn, Thi ra hắn vẫn chưa chết! Không hổ là khí vận chi tử, cách đây một ngàn năm đã đột phá Vô Đế!" Vương Bá Ngu âm thầm kinh ngạc.

Hai tay Vương Bá Ngu cầm hai cái ngọc giản đặt lên đầu, một cổ Đại Đạo ý chí xông vào Nguyên thần của hắn.

Ba Ngàn đại đạo bí thuật thân là chí cường bí thuật đương nhiên không thể truyền bằng văn tự, cùng giọng nói, viết ra bất kỳ chỗ nào thì chữ cũng biến mất, người khác không tài nào đọc được, nói ra thì người khác cũng nghe không hiểu, chỉ có thể dùng ý chí của bản thân truyền vào ngọc giản để người khác hấp thu.

"Hô, quả nhiên là Chí cường đại đạo bí thuật, thật ngưu bức."

Vương Bá Ngu thập phần hài lòng.

Hắn dùng Chư Thiên giám định thuật giám định công năng của hai loại bí thuật này.

Vật phẩm: Đại dịch chuyển thuật

Giới thiệu: Một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có uy năng nghịch thiên.

Công dụng: Tùy theo lĩnh ngộ mà dịch chuyển xa hay gần, nếu lĩnh ngộ hoàn mỹ một lần dịch chuyển đến tận cùng vũ trụ cũng không có gì ngạc nhiên, đương nhiên tu vi không đủ sẽ bị vũ trụ không gian nghiền ép tử vong, ít nhất phải Vô Đế tu vi mới có thể chịu đựng được bí thuật đưa đến tận cùng vũ trụ.

Vật Phẩm: Đại Phong Ấn thuật

giới thiệu: Một trong ba ngàn đại đạo bí thuật, có uy năng nghịch thiên. Ở Túc Sát Vũ trụ, Ma Thiên Chí Tôn phong cấm cả Huyền Hoàng vũ trụ, khiến Huyền Hoàng vũ trụ trở nên lụi tàn, không có bất kỳ sinh linh tồn tại, kiếp trước phong ấn hơi hơi buông lỏng 1 phần ngàn vạn tỷ nên chỉ có Địa cầu tiểu tinh cầu bắt đầu đường dục sinh linh cấp thấp, tuy nhiên lại không thể tu luyện.

Công Dụng: Tùy theo lĩnh ngộ cùng tu vi, Đại Phong Ấn thuật phong ấn vạn vật, không gì không thể phong ấn, dù là thiên phú, huyết mạch, tu vi, ký ức, thời gian, không gian, ngay cả Vũ trụ cũng có thể phong ấn.

Đọc xong tin tức này, Vương Bá Ngu thập phần kinh hãi, Huyền Hoàng Vũ trụ chính là vũ trụ kiếp trước của hắn, thì ra là do một vị Chí Tôn từ vũ trụ khác Phong cấm vũ trụ của hắn, khiến vạn vật như sô cầu, chưa sống qua trăm năm là tử vong, đây dựa bất lực, nhiều vị tiền bối vì cầu con đường trường sinh, vì tìm kiếm con đường tu luyện đã phải ngã xuống.

Lần đoạt mộ này thu hoạch khiến Vương Bá Ngu thập phần hài lòng, tuy nhiên...

"Nếu đội nón xanh cho Võ Đế, lại là vị Võ Đế thập phần kinh khủng tồn tại, hẳn là thu hoạch Ác Ma điểm cùng Ma Đầu kinh nghiệm đến khủng bố đi?" Sắc mặt Vương Bá Ngu vận vẹo, tà ác lớn mặt nghĩ.

Nghĩ là làm, Vương Bá Ngu dùng Chí Tôn cước gõ xuống nắp quan tài, tuy quan tài có ý chí của Diệp Phá Thiên cùng Đại Phong ấn thuật bảo vệ, nhưng Chí Tôn Cước thân là Chí Tôn thân vật há là một cái Võ Đế nhỏ nhỏ có thể chống đối.

Nhẹ nhàng một cước, Nắp quan tài vỡ tan từng mảnh.

"Tiểu bồi lớn mặt!" Bên Trong quan tài xuất hiện một luồng ý chí mạnh mẽ, chính là Ý Chí của Diệp Phá Thiên, hẳn đã phong ấn một phần ý chí của bản thân bên trong này phòng ngừa kẻ gian đến muốn chạm tới nàng.

"Người tu vi chí là Võ Quân sâu kiến, chính là cái cước kia khiến người đột phá phòng vệ của bốn Đế sao? Hai món đại đạo bí thuật kia chưa đủ khẩu vị của người sao?" Diệp Phá Thiên ý chí cỡ nào ánh mắt, chỉ liếc sơ một cái nhìn thấu rõ Vương Bá Ngu.

"Hắc hắc, chưa đủ, bốn thiếu thấy nàng xinh đẹp, trong lòng thoáng kinh diễm, muốn cá nước thân mật với nàng." Vương Bá Ngu dê tiện cười, đôi mắt một mí khẽ híp lại, thập phần bỉ ổi.

"Muốn chết!" Tuy chí là một phần ý chí, tuy nhiên lại đủ để hành ngược Cái Thế Võ Tôn cường giả, dù sao Võ Đế đã là gần như đỉnh phong trong phiên vũ trụ này, Bởi Võ Tiên trở lên đều đi vào Chân Tiên giới truy cầu cảnh giới cao hơn.

Diệp Phá Thiên ý chí câu thông Thiên Địa Quy tắc, một quyền đập xuống Vương Bá Ngu.

Quyền này mạnh mẽ đến cực hạn, cho dù Cái Thế Võ Tôn đón đỡ cũng thập tử vô sinh.

Không Ché Quy Tắc chính là độc quyền của Võ Đế, nắm giữ quy tắc Thiên Địa chính là Chúa tể trong lĩnh vực, Võ Đế cường giả chiếm đoạt Quy tắc thiên địa có thể tạo ra lĩnh vực của bản thân, bên trong Lĩnh vực Võ Đế chính là thần, ở trong Quy tắc của Võ Đế sinh tử đều thuộc Võ Đế, dưới Võ Đế chí là sâu kiến.

"Tuồng bốn thiếu sợ một cái ý chí như người sao?" Vương Bá Ngu cười lạnh, mặc vào Hắc Ám áo choàng, biến mất khỏi Thiên Địa.

Hắc Ám Áo Choàng có thể vô hiệu hóa bất kỳ vật lý cùng linh hồn công kích, ngay cả quy tắc thiên địa cũng không thể không chế được hắn.

Tuy nhiên khi mặc Hắc Ám áo choàng hắn cũng không thể làm gì người ta.

"Hắn đâu?" Diệp Phá Thiên ý chí thập phần nghi hoặc, không ché Thiên Địa quy tắc như hắn mà không thể cảm giác bất kỳ khí tức nào của Vương Bá Ngu, giống như hắn hoàn toàn tiêu tán khỏi Thiên Địa vậy.

Vương Bá Ngu lặng lẽ đi đến sau lưng Diệp Phá Thiên Ý Chí, nhanh như chớp tắt đi chức năng của Hắc Ám áo choàng, dùng Đại Cướp Đoạt thuật lên ý chí của Diệp Phá Thiên.

"Người...người làm gì..." Diệp Phá Thiên ý chí đột nhiên cảm giác mình bị khống chế, sắc mặt kinh hãi nhìn Vương Bá Ngu.

"Kẻ hèn một tia ý chí dám trước mặt bốn thiếu giương oai diễu võ, tuy ý chí của người thập phần nghịch thiên, có thể khống chế Thiên Địa lĩnh vực, ta cũng không phải đối thủ của người, tuy nhiên bản thân người cũng chỉ là một đoạn ý chí, ngay cả tàn hồn cũng không phải, có thể chống cự lại thủ đoạn của bốn thiếu sao?" Vương Bá Ngu đắc ý cười haha, ánh mắt trên tức nhìn Diệp Phá Thiên ý chí.

"Người tiêu diệt ý chí của ta, bản thể ta lập tức biết được, chờ bản thể ta trở về, người sẽ chết!" Diệp Phá Thiên ý chí lạnh lẽo nói, tuy kinh hãi thủ đoạn của Vương Bá Ngu, nhưng thân là ý chí của cường giả, Diệp Phá Thiên đối diện với tử vong cũng không sợ hãi. Với lại đoạn ý chí này cũng chỉ có một phần tư tưởng của Diệp Phá Thiên, tuyệt đối không có tình cảm, cho nên hắn cũng không phản nộ như dự đoán của Vương Bá Ngu.

"HAHAHA, Ta cầu hắn biết đây! Tạm thời lưu người một hồi!" Vương Bá Ngu tùy ý cười, dùng Đại Cướp Đoạt thuật với ý định cướp đoạt hết thủy ý chí Diệp Phá Thiên.

p/s: hai bữa nay sốt, mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vương Lâm nữ nhân!

Phát hiện cảm ngộ từ Vô Đồ tới Võ Đế, phải chăng cướp đoạt?" Đại Cướp Đoạt thuật truyền tới tin tức.

"Cướp!" Vương Bá Ngu mừng rỡ gật đầu, có Võ Đế trở xuống cảm ngộ, lại là Võ Đế cảnh vô địch Diệp Phá Thiên, hẳn có thể đột phá nhanh hơn, một đường bằng phẳng đột phá tới Võ Đế không có trở ngại. Tuy nói Võ Đế cảm ngộ này là của Diệp Phá Thiên chứ không phải của hắn, nhưng thân mang Đại cướp đoạt thuật, hẳn có thể kiên tu rất nhiều cơ duyên, nếu đủ cơ duyên, hẳn muốn cướp đoạt hết thầy huyết mạch thiên phú, Thiên Địa cảm ngộ của người khác, tạo nên một căn cơ thập phần khủng bố, đặt nền tảng cho hắn trở thành mạnh nhất chúa tể.

Thoáng chốc, Vương Bá Ngu cảm giác linh hồn mình trở nên thanh minh hơn, rất nhiều Thiên Địa chi lý cùng Võ Đạo cao thâm hắn lập tức hiểu rõ, thoáng chốc Vương Bá Thiên cảm giác bình cảnh Cái Thế Võ Quân chợt biến mất, chỉ cần hắn muốn là có thể đột phá, tuy nhiên Vương Bá Ngu không vội đột phá, bởi vì căn cơ của hắn chưa đủ mạnh để đột phá, nếu không ảnh hưởng đến căn cơ, cho dù đột phá Cái Thế Võ Quân cũng không thể có chiến lược của Thanh niên Chí Tôn, trở thành yếu nhất Cái Thế Võ Quân, điều này hắn không muốn.

Linh hồn giống như nước, mà thân thể giống như bể chứa nước, nếu Thân thể không đủ cường đại làm sao chứa được nhiều nước?

"Phát hiện linh hồn ý chí thập phần cường đại, phải chăng cướp đoạt?" Đại Cướp Đột thuật truyền tới tin tức.

"Cướp đoạt!" Vương Bá Ngu gật đầu.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu cảm giác linh hồn bản thân có một cái ấn ký, đây là Võ Đế ý chí.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu có thể điều động Võ Đế ý chí, câu thông Thiên địa quy tắc, tạo thành linh vực, cho dù Cái Thế Võ Tôn đến cũng phải quỳ!

Tuy nhiên đại giới là ý chí suy yếu, phải mất rất nhiều thời gian mới tu bổ trở về, theo Vương Bá Ngu suy đoán, nếu không có thiên tài địa bảo tắm bổ linh hồn, hẳn phải mất một tháng mới có thể tu bổ trở về.

Dù sao đây chỉ là một tia ý chí vô đề mà thôi, thập phần yếu ớt.

"Đậu móa, hình như lúc Tiêu Viêm tiểu tử giết chết ta lúc trước, giống như có một tia Võ Đế ý chí đóng băng linh hồn ta, khiến Đế cấp Thôn Phệ Võ Hồn không thể chống lại, ta lúc trước mới bị Tiêu Viêm tiểu tử đơn giản giết chết, và ta hiện tại mới có thể mượn xác hắn trọng sinh." Vương Bá Ngu thoáng kinh hãi, Tiêu Viêm tiểu tử kia không đơn giản, hẳn có tuyệt thế cơ duyên.

"Hừ, yên tâm đi, ta chiếm đoạt thân thể người thì sẽ trả thù cho người, yên tâm vào luân hồi đi, dù Tiêu Viêm tiểu tử kia không đơn giản, nhưng ta thân mang tuyệt thế cơ duyên, hẳn gặp ta hẳn chắc chắn phải quỳ!" Vương Bá Ngu trong lòng âm thầm nói.

Thoáng chốc hắn cảm giác thân thể này trở nên nhẹ nhõm, hẳn là Vương Bá Ngu lúc trước còn lưu một tia ấn ký trên thân thể này đã đồng ý, hoàn toàn tiêu tán.

Một sinh linh trên thế giới này sinh ra đều lưu lại thiên địa ba cái ấn ký, Thân thể ấn ký, linh hồn ấn ký, vận mệnh ấn ký.

Linh hồn ấn ký của Vương Bá Ngu hẳn đã hoàn toàn dung hợp.

Vận mệnh ấn ký từ khi hắn tử vong đã biến mất, từ nay Vương Bá Ngu không có vận mệnh!

Chỉ có thân thể ấn ký vẫn luôn tồn tại, Vương Bá Ngu cũng không thể tiêu diệt, chỉ vì thân thể này là của hắn.

Hôm nay hắn rút cuộc có tư cách hứa hẹn với Vương Bá Ngu, khiến Vương Bá Ngu mãn nguyện rồi đi, Vương Bá Ngu mới hoàn toàn chú ý quần khối thân thể này.

Sau khi cướp đoạt ý chí, giờ khắc này ý chí của Diệp Phá Thiên thập phần yếu ớt, nếu không có gì tu bổ chắc chắn sẽ tan biến hoàn toàn.

"Hahaha, người nhìn ta như thế nào chơi nàg, để ta xem bản thể người sau khi biết được tin này sẽ phản ứng thế nào." Vương Bá Ngu bá đạo cười to, thân thể phóng lên bên cạnh quan tài, bàn tay bé nữ từ từ lên ôm trong lòng, từ nhẫn rử vật lấy ra một cái giường lớn, hai cái gối cùng một cái chăn.

Thân là đại thiếu gia Vương gia, nhẫn rử vật của hắn chứa một tiểu thế giới, bên trong chứa đủ tài nguyên, dụng cụ sinh hoạt.

Không hiểu sao khi nhìn nữ tử này, Vương Bá Ngu cảm giác kinh diễm, hắn cảm giác nội tâm sắc đá như hắn đều cảm thấy rung động bởi nữ tử này, điều này làm Vương Bá Ngu thập phần kinh ngạc.

Đối với hắn, nữ nhân như xương khô, cho dù xinh đẹp đến thế nào cũng chỉ là túi da, tháo đi lớp da ấy chính là bộ xương kinh tởm, cho nên hắn đối xử với nữ nhân hay nam nhân đều như nhau, không vì nữ nhân xinh đẹp mà đối xử khác biệt.

Nếu là kẻ địch, quần nàg xinh đẹp tuyệt thế như cửu thiên tiên nữ, hắn không ngần ngại một đao róc đi da mặt, để xem ẩn dấu dưới lớp da ấy là bộ xương kinh tởm như thế nào.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nàg hắn lại động tâm.

Không hiểu sao có cảm giác thương tiếc.

Với lại ánh mắt của hắn cỡ nào hung ác, nàg tuyệt đối là xử nữ, hắn không thể là đạo lữ của Diệp phá Thiên.

Dường như nhìn thấu nghi hoặc của Vương Bá Ngu, Diệp Phá Thiên ý chí cười lạnh, nói:

""Nữ tử này không phải đạo lữ của bản thể, bản thể đi vào mộ chùng gặp được nàng, mà bên cạnh nàng có một luồng ý chí của một vị võ đế, bản thể đáp ứng vị tiên bối đó bảo vệ nàng, nên vị võ đế ý chí đã ban cho bản thể tuyệt thế cơ duyên. Ta nói cho ngươi biết, vị tiên bối đó đã đột phá Vô Tiên từ mười vạn năm về trước, vị vô Tiên đó đang ở Chân Tiên giới tìm kiếm cơ duyên cứu vị nữ tử này, ngươi đừng đến nàng, chắc chắn...không biết sống chết!""

""Hừ thiên vương lão tử có xuất hiện ta còn không sợ, nói gì đến một tên Vô Tiên cường giả? Muốn hạ giới thì phải có tu vi Vô Thần mới có thể đưa ý chí hàng lâm, mà một năm ở Chân Tiên Giới bằng một trăm năm hạ giới, bản thể mới lên Chân Tiên giới một trăm năm, làm sao có khả năng đột phá Vô Thần, bản thể còn rất lâu mới có thể đưa ý chí hàng lâm, mà lúc đó bốn thiếu đã không sợ bản thể."" Vương Bá Ngu thập phần khinh thường, đáp.

Chân Tiên giới tình cảnh bản thể không phải không biết, bởi vì tổ tiên Ngũ vực từng bước vào Chân Tiên Giới, trải qua mấy chục tỷ năm dưới hạ giới mới tu thành Vô Thần, ý chí hàng lâm Ngũ Vực, yêu cầu Ngũ Vực chúng sinh xây tượng cung phụng bọn bản thể, gọi là hương quả, bù lại Ngũ Vực được Vô Thần ý chí bảo vệ, vĩnh viễn tồn tại.

""Tùy ngươi thôi."" Diệp Phá Thiên Ý Chí thập phần tùy tiện, đáp.

Wương Bá Ngu cảm giác không thú vị, nếu làm việc xấu không có người giận dữ phần tội quả thật nhàm chán.

""Hừ, nếu nàng thật sự không quan trọng vs ngươi, thì sao bản thể ngươi lại dùng hai bản đại đạo bí thuật để ta buông tha nàng? Bản thể là....nếu nàng bị xâm phạm thì bản thể ngươi sẽ gặp tai kiếp? Để ta đoán xem, có lẽ tên Vô Tiên ấy gieo vào trong ngươi bản thể thứ gì đó để bản thể bảo đảm bản thể ngươi tuyệt đối tận tâm bảo vệ nàng đi? Nếu không bảo vệ thành công thì bản thể ngươi sẽ gặp phiền toái rất lớn, đúng không?"" Vương Bá Ngu đột nhiên cảm thấy thái độ của Diệp Phá Thiên ý chí có vẻ lạnh nhạt quá mức, nên sinh nghi, phân tích kỹ càng lại, bản thể phát hiện Diệp Phá Thiên ý chí đang lừa bản thể.

""Hừ."" Sắc mặt Diệp Phá Thiên ý chí chợt khó coi, bản thể cũng không cần thiết dấu điểm sắc mặt, bởi vì khi Vương Bá Ngu nói vậy nghĩa là bản thể đã nhận định điều đó là đúng, dấu điểm cũng vô dụng.

""Thế lão tử phải khiến bản thể gặp phiền toái,hahaha.."" Vương Bá Ngu cao hứng, ôm nữ tử đặt lên giường.

Lúc này bản thể mới có thể nghiêm túc quan sát nữ tử.

Nàng thập phần xinh đẹp, nhưng chưa đủ đẹp để Vương Bá Ngu ma đầu động tâm, mà là thân thái của nàng.

Cho dù đang lâm vào hôn mê gần mười vạn năm, nhưng Vương Bá Ngu vẫn cảm nhận được vẻ lo lắng trên gương mặt nàng, tóc nàng trắng xóa, lộ vẻ tang thương.

Bàn tay nàng nắm chặt một khối ngọc bội, Vương Bá Ngu mạnh mẽ vạch tay nàng ra, chỉ thấy trên ngọc bội ghi hai chữ: "" Vương Lâm.""

""Vương Lâm? đây chính là...."" Vương Bá Ngu thập phần kinh hãi, bởi vì tên của người này, cùng với thông tin sống cách đây mười vạn năm, bản thể xác định chính là lão cổ tổ Vương gia bản thể, Võ Đế cường giả.

Nghe nói là bà cổ tổ yêu đơn phương lão cổ tổ, cùng bản thể ngoài ý muốn có con, sau khi trợ giúp nàng sáng lập đại gia tộc, lão cổ tổ không từ mà biệt biến mất, nghe nói là lão cổ tổ có người yêu rồi.

""Vậy chẳng lẽ nàng....là người con gái khiến Vương Lâm lão cổ tổ biến mất, để lại Bà cổ tổ cô đơn một mình đến chết?"" Vương Bá Ngu khóe miệng lẩm bầm

""Vậy là ta...đang muốn xxx người yêu của lão cổ tổ? Nếu vậy thì tà ác điểm sẽ trường cử nào?"" Vương Bá Ngu thập phần hưng phấn nghĩ.

Bản thể dùng Chư Thiên Giám Định thuật giám định nàng.

Vật phẩm: Nhân loại

Tên: Lý Mộ Uyển

Tuổi: Mười vạn tuổi

Thiên phú: Trung đẳng

Huyết mạch: Chim Bể Thần Thú(phong ấn) Chỉ cần nằm trong Bể thuộc tính bảo vật, sẽ kích hoạt Chim Bể huyết mạch, trong trạng thái ngủ say sẽ đình chỉ tuổi thọ giảm xuống.

Giới thiệu: linh hồn hoàn toàn tiêu tán, chỉ còn một tia ý chí được Đại Sinh Tử Thuật bảo vệ, khiến khiến thân thể thiếu linh hồn vẫn không chết.

Wương Bá Ngu âm thầm kinh hãi, Vương Lâm có Đại Sinh Tử thuật, xếp hạng thứ mười năm trong ba ngàn đại đạo bí thuật, nghe đồn Sinh chi lực luân chuyển, khiến thân thể chịu vết thương như thế nào cũng không chết, còn Tử chi lực dính trúng người, tu vi thấp hơn người thì thuật sẽ lập tức từ vong.

Sinh tử hợp nhất, có thể hồi sinh người mới chết, thập phần cường hoành đại đạo bí thuật, tuy nhiên muốn hồi sinh người chết sống lại quá mức nghịch thiên, vi phạm lẽ trời, thế nên tu vi ít nhất đại đế cảnh mới có thể hồi sinh người mới chết, mà hẳn lúc đó Vương Lâm lão tổ vẫn chưa vào đại đế cảnh nên không thể cứu Lý Mộ Uyển mà chỉ bảo đảm ý chí nàng bất diệt.

Nếu vào Chí Tôn cảnh, sinh tử chỉ lực vừa ra, không chế vạn vật sinh tử, ngay cả Vương Bá Nguru lúc này cũng thập phần kinh dị thêm một địch nhân như Vương Lâm.

Tuy nhiên, chỉ hơi kiêng kỵ mà thôi, thân là hệ thống ký chủ, hẳn nhiệm vụ là hủy diệt hết thảy kẻ địch cản đường trở thành chúa tể vũ trụ, nô dịch hết thảy, há sẽ ngại kẻ hèn Vương Lâm.

Thế nên, hẳn quyết định xxx nữ tử này, chọc Vương Lâm phẫn nộ.

Hệ thống cảnh báo cho hẳn, bên trong cơ thể nàng có một luồng ý chí của Vương Lâm, hẳn tình thế bắt buộc phải cướp đoạt cỗ ý chí này tự cường bản thân, cộng với khiêu khích sự phẫn nộ của Vương Lâm, nhằm khiến bản thân đạt được ác ma điểm cùng tăng lên Ma Đầu đẳng cấp giúp hẳn cường đại lên.

P/S: bạo 2 chương nhé mọi người như đã hứa ^^

mọi người đánh giá sao giùm mình, để truyện được nhiều người biết đến hơn, chân thành cảm ơn sự ủng hộ của mọi người ^^

cảm ơn bạn King_Bahamut, mình đã bạo 2 chương như đã hứa, mấy hôm nay sốt cao, nên hơi chậm trễ lịch ra chương ^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thanh Tẩy!

Khi Vương Bá Nguru gio đôi tay tà ác chuẩn bị luồng vào áo của Lý Mộ Uyển thì một luồng cảm giác nguy cơ xuất hiện trước mặt hẳn, không chút động tác dư thừa, Vương Bá Nguru mặc vào Hắc ám áo choàng, hóa thân hắc ám tránh đi luồng sát cơ ấy.

Không chút bất ngờ, một thanh niên nam tử xuất hiện bên cạnh Lý Mộ Uyển, thanh linh chính là Vương Lâm, lão cổ tổ của hẳn.

Vương Bá Nguru chăm chú quan sát Vương Lâm, chỉ thấy một nam tử dung mạo thường thường, nhưng ánh mắt lại rất hữu thần, sắc mặt điên cuồng, bên trong đôi mắt lấp lóe vô tận sát ý, đảo mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm thân ảnh Vương Bá Nguru.

Vương Lâm liếc sang đoạn ý chí của Diệt Phá Thiên, sắc mặt thoáng âm trầm, lên tiếng hỏi:

""Ta bản thể trao ngươi tuyệt thế cơ duyên, thế mà ngươi chỉ bằng vào tia ý chí thù hận nàng, hừ, cánh cứng rồi, tưởng nghịch bản tôn sao?""

""Lâm tiền bối bớt giận, bản thể ta bị kẻ thù sinh tử truy sát, không dám đặt nàng bên cạnh, sợ nếu xảy ra sơ xuất gì sẽ không có mặt mũi sau này gặp tiền bối.."" Diệt Phá Thiên ý chí không dám nghịch, vội vàng biện giải.

""Hừ, tên tiểu tử kia tu vi võ quân kẻ hèn, sao ngươi lại bị tổn thương đến nỗi này?"" Vương Lâm khó hiểu, hỏi.

Dù sao một tia ý chí võ đế không phải kẻ hèn võ quân có thể chống lại.

Võ đế, võ trong đế quân, Lập võ thành Đế, một quyền toàn lực đánh nổ tinh cầu là bình thường, mà Diệt Phá Thiên càng là thanh niên chí tôn, trong Võ Đế cảnh là tồn tại đứng đầu, thế mà Diệt Phá Thiên lại rơi vào nông nỗi này, sắp hấp hối tan biến.

""Lâm tiền bối, hẳn giống như nắm giữ một trong Chí Tôn đại đạo bí thuật, Đại Cướp Đoạt Thuật, cùng với một môn gì đó có thể hóa thân hư ảo, dù ta dùng Võ Đế lĩnh vực cũng không tìm thấy hẳn, giống như hoàn toàn tiêu tán ở thiên địa, hẳn lén lút tìm hành sau lưng ta, ra tay bất ngờ, khiến ta không kịp trở tay, hẳn mạnh mẽ cướp đi ý chí của ta, cùng với cảm ngộ của ta, chỉ chừa một chút ý chí như thế này, hẳn nói để ta nhìn hẳn cường bạo Mộ Uyển tiền bối a."" Diệt Phá Thiên cảm hận nói.

""Ngay cả ta cũng không thể tìm thấy hẳn, quả thật kỳ môn, chẳng lẽ là Đại không gian chi thuật, không đúng, môn đại đạo thuật ấy là môn bí truyền của Thiên Đạo gia tộc, tiểu tử này không thể nào có được, nếu thật sự thế thì dù ta cũng phải chịu tai ương, không được!"" Vương Lâm nhíu mày, sắc mặt âm trầm, dường như hạ quyết tâm, hẳn đánh một luồng năng lượng vào ý chí của Diệt Phá Thiên, hét lớn: ""Mang nàng rời đi, ta cản đường!""

Diệt Phá Thiên không dám chần chừ, ý chí cuồn cuộn đi Lý Mộ Uyển, xé rách không gian rời khỏi.

""Hắc hắc, quả thật quyết đoán đâu?"" Vương Bá Nguru thanh linh xuất hiện sau lưng Vương Lâm, thi triển Đại Phong Ấn Thuật giam cầm hẳn, Bàn tay nhanh chóng dùng Đại Cướp Đoạt thuật lên đoàn ý chí của Vương Lâm.

"'Sinh Từ ý cảnh, cho ta chuyển!'" Vương Lâm gầm lên, đem sinh chi lực gia trình lên ý chí của mình, xong rồi hấn gia trì Từ chi lực lên người Vương Bá Ngu, hồng giết chết hấn.

|

Vương Bá Ngu cảm giác thân thể sinh cơ đang biến mất dần dần, hấn cười lạnh, tay phải thi triển Phong ấn thuật đánh lên người mình, luồng từ vong chi lực nhanh chóng bị giam cầm không nhúc nhích.

Vương Bá Ngu cười khẽ, rất vô lại dùng bàn chân thi triển Đại Cướp Đoạt thuật lên người Vương Lâm, dù sao đại cướp đoạt thuật chỉ cần tiếp xúc với kẻ địch là có thể hấp thụ, Vương Lâm bắt đắc dĩ phải lấy bàn tay trái thi triển Đại Phong Ấn Thuật lên người Vương Bá Ngu, Đại Phong Ấn thuật là Vương lâm truyền cho Diệp Phá Thiên cho nên hấn thi triển Vương Bá Ngu cũng không kinh ngạc, hấn cảm giác bản thân mình bị giam cầm không thể nhúc nhích.

Giờ khắc này cả hai đều trong trạng thái người này khắc chế người kia, không ai làm gì được ai, tay trái Vương Bá Ngu giam cầm ý Chí của Vương Lâm, tay phải lại áp chế Từ Vong chi lực, mà Vương Lâm thì tay trái giam cầm Vương Bá Ngu, tay phải liên tục gia trì Từ Vong chi lực lên người hấn.

"'Tiểu tử, linh hồn ngươi vẫn chỉ là sơ cấp Nguyên Thần, cường độ linh hồn chỉ là Hoàng Hồn đỉnh phong, hiển nhiên linh hồn không thể thi triển thuật pháp quá dài, còn ta chính là ý chí Vô Đế, thiên địa này sẽ cung cấp cho ta hồi phục linh hồn, giờ chúng ta buông ra, mỗi người về một nơi, chuyện này coi như chấm dứt, thế nào?'" Vương Lâm mở miệng nói.

(Linh hồn tu vi phân biệt là: Phàm Hồn đối ứng Đại Vô tông trời xuống, Hoàng Hồn đối ứng võ quân cảnh, Huyền Hồ đối ứng võ vương cảnh, Địa Hồn đối ứng Võ Hoàng cảnh, Thiên Hồn đối ứng Võ Tôn, Vũ Hồn đối ứng Võ đế, Trụ Hồn đối ứng Võ Tiên, Hồng Hồn đối ứng Tiểu thánh cảnh, Hoang Hồn đối ứng Đại Thánh cảnh, Thần Hồn đối ứng Võ Thần cảnh, Chí Tôn hồn đối ứng chí tôn cảnh...)

Tính cách Vương Lâm là nhai tỳ tất báo, đụng đến người thân hấn là trăm tộc cũng diệt, tuy nhiên Vương Bá Ngu không phải kẻ dễ trêu, cộng với hấn sợ đoàn ý chí của Diệp Phá Thiên không thể bảo vệ được Lý Mộ Uyển, cho nên đành buông tha cơ hội chém giết tiểu tử này.

"'Hừ, lão cố tổ, ngươi nghĩ nếu kết thù thì sau khi ta rời đi, bản thể của ngươi sẽ buông tha cho ta sao?'" Vương Bá Ngu khinh miệt, nói.

Hấn cũng không sợ, vì bản thân vẫn còn ý chí vô đế chưa thi triển, hứu chết về tay ai còn không biết.

"'Tiểu tử ngươi là đồ tôn của Tuyệt Kỳ muội muội? Là cháu ta?'" Vương Lâm kinh ngạc thốt lên.

"'Hào tiểu tử, biết rõ ta là lão cố tổ của ngươi, còn muốn cường chiếm nữ nhân của ta, lúc này còn muốn giết ta, thật đại nghịch bất đạo! Lòng lang dạ thú!'" Vương Lâm phẫn nộ hét lên. Giờ khắc này, hấn chân chính phẫn nộ, lúc trước hấn chỉ muốn sát Vương Bá Ngu, như muốn giết một con kiến vậy, nên không phẫn nộ cho lắm, nhưng giờ nghe hấn chính là cháu mình mà dám làm chuyện như vậy, Vương Lâm hận không sát tên trời đánh này, bóp chết hấn không cho vào luân hồi.

"'Keng..Vô Đế vô địch Vương Lâm ý chí đối với ký chủ phẫn nộ giận dữ, ác ma điểm 500000, Ma Đầu đẳng cấp-cấp năm-Ma Tướng. Ký chủ được một lần quay thưởng trong túi đồ, thỉnh kiểm tra!'"

"'Keng..ngay cả tổ tiên mình còn muốn giết, ngay cả nữ nhân của tổ tiên còn muốn đoạt rồi xxx, đại nghịch bất đạo, lòng lang dạ thú, quả không hổ là một tên Ma đầu xấu xa, biến thái đến cực điểm, hệ thống đánh giá cao hành động của ký chủ, ban thưởng thành tựu: Độc Nhân Lang-Lang trung chi thủ lĩnh, bất kể Lang yêu tu vi cao cỡ nào cũng đối với ký chủ thân mật phục tùng.'"

Vương Bá Ngu mừng rỡ, vội vàng đưa một phần tinh thần vào túi chứa đồ hệ thống, tiến hành quay thưởng.

"'Keng..chúc mừng ký chủ nhận được Thần Thoại cấp kỹ năng-Thanh Tẩy.'"

Vật Phẩm: Thanh Tẩy

Giới Thiệu: Xuất xứ từ Liên Minh Huyền Thoại đại lục, Do Riot Chí Tôn sáng tạo.

Công Dụng: Loại bỏ bất kỳ trạng thái áp chế, khống chế, hay năng lượng Gây hại trên người, Thời gian làm lạnh:Mười phút!

"'Hay lắm, kạc kạc, lão tổ tông, ngay cả hệ thống ba ba cũng nhìn ngươi không được, muốn ta giết ngươi.'"

"'Hệ thống ba ba?'" Vương Lâm nhú mày, không hiểu nổi Vương Bá Ngu nói gì.

"'Thanh Tẩy!'" Vương Bá Ngu mặc kệ Vương Lâm suy nghĩ, nhanh chóng sử dụng Thanh tẩy.

Trong nháy mắt, từ vong chi lực hay Phong Ấn chi lực không thể tổn hại và giam cầm hấn, Vương Bá Ngu cười lạnh, tay phải chụp vào ý chí của Vương Lâm, trong lòng mặc niệm "'Cướp Đoạt!'"

Lần này cướp đoạt, Vương Bá Ngu cướp đoạt hết thảy, từ ý chí, Vô Đế cảm ngộ, Ký Ưc không sót một chút gì.

"'Hắc hắc, ta tên Vương Bá Ngu, nhớ kỹ! '" Vương Bá Ngu kiêu ngạo nói.

"Bản Thể ta đã biết hết thầy tình huống, tiểu tử ngươi chờ chết đi!" Vương Lâm ý chí cười lạnh, mặc kệ Vương Bá Ngu cướp đoạt, trong nháy mắt, hấn hoàn toàn tan biến khỏi thiên địa.

Vương Bá Ngu không để ý, bắt đầu ngưng thần cảm ngộ thu hoạch.

Trong linh hồn hấn xuất hiện luồng thứ hai vô đề ẩn ký, thuộc về Sinh Tử ý chí, khác với Diệt Phá Thiên Lô chi ý chí.

Vương Bá Ngu cảm giác Sinh Tử chi Đạo mà Vương Lâm lĩnh ngộ và Lô chi Đạo mà Diệt Phá Thiên lĩnh ngộ đã được hấn dần dần hấp thu, chỉ cần lắng đọng một thời gian, hấn chắc chắn nắm giữ Sinh tử lực lượng cùng Lô lực lượng.

Lục tìm ký ức của Vương Lâm, hấn loại bỏ đi những ký ức không cần thiết, chăm chú tìm Đại Sinh Tử thuật cùng các bí thuật khác.

Ngoài Đại Sinh Tử Thuật, Đại Phong Ấn thuật, Đại Dịch Chuyển Thuật, Vương Bá Ngu không phát hiện được thứ gì tốt, bèn tâm thần tập Chung vào Đại Sinh Tử Thuật, tiến hành hấp thu đoạn ký ức cảm ngộ này.

Đại Sinh Tử Thuật quả là mạnh mẽ, Sinh chi lực gia thân sinh cơ đào đạt, trọng thương cũng không thể chết, Đứt tay đứt chân, đứt đầu cũng tạm thời không chết, Sinh chi lực cướp đoạt thiên địa vạn vật Sinh mệnh gia trình bản thân, càng đánh càng mạnh, là phiên bản lỗi của bất tử chi thân, nếu trốn đi tinh dưỡng đủ thời gian, Sinh chi lực cướp đoạt Thiên Địa sinh cơ còn có thể mọc lại thân thể thiếu hụt, quả nhiên cường hấn.

Còn Tử Vong chi thuật thì triển ra, nếu kẻ địch dính vào, tuổi thọ, sinh cơ, linh hồn, thân thể nếu không có thủ đoạn trục xuất hay phong ấn tử vong chi lực, chắn chắn bị tử vong chi lực cắn nuốt, chết không thể chết lại. Tử Vong chi lực là phiên bản lỗi của Hủy Diệt chi lực.

"Thu hoạch đầy đủ, giờ nên đi phá hủy hết phần mộ của Diệt gia tổ tiên, ngày mai dâng lên đại lễ này cùng với xác Diệt Sinh, Phạm Băng Băng, tiến hành đả kích Diệt gia." Vương Bá Ngu cảm thấy mỹ mãn, bắt đầu đi ra phần mộ khác tàn phá, hủy diệt.

~~~~~

Giờ khắc này, Trong Chân Tiên giới...

Vương Lâm ngồi trên thi cốt vương tọa, dưới chân hấn trải dài ngàn vạn thi cốt, Có Tiên Nhân thi cốt, có Thánh nhân thi cốt chất chồng, hấn hai tay bấm quyết, Sinh Tử chi lực xung quanh chui vào thân thể hấn, sinh chi lực chui vào nửa thân thể bên trái của hấn, Tử chi lực chui vào nửa thân thể bên phải của hấn, phân biệt chui vào hai trái tim khác biệt.

Vương Lâm mang hai trái tim, một là Sinh cơ trái tim màu đỏ, hai là tử vong trái tim, màu đen.

Dường như cảm nhận được gì đó, Vương Lâm mở mắt ra, Mắt trái Sinh chi nhãn thiêu đốt, mắt phải Tử Vong chi nhãn luân chuyển không ngừng, một cỗ khí cơ cường đại ập ép đồng thi cốt Vô Tiên, Vô Thánh phía dưới.

Được xưng là Vạn Kiếp không diệt Vô Thánh thi cốt cũng bị cường đại khí cơ của Vương Lâm đè ép thành phần bụi, đủ thấy tu vi của Vương Lâm mạnh mẽ cỡ nào.

"Vương Bá Ngu....." Vương Lâm khẽ nói, sát ý nháy mắt xông thẳng cửu tiêu, như muốn xuyên qua Chân Tiên kết giới, nhưng bị lực lượng nào đó đè ép, không thể nhúc nhích.

"Một đường tàn sát, đã hơn trăm năm rồi, vẫn chưa chạm tới cảnh giới đó sao?" Vương Lâm lắc đầu, nhắm mắt lại tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trêu Chọc Diệt Thiên Hùng

Cùng lúc đó, tại Diệt gia...

Diệt Thiên Hùng sắc mặt âm trầm nhìn trọng thương hấp hối Diệt lão, ánh mắt đỏ ngầu như muốn nứt ra, hấn phát tay bảo người dúi Diệt Lão dưỡng thương, bản thân thì xé rách không gian hướng về dãy núi Tùng Lâm đi tới, hấn có cảm giác bất an, mà Vô Hoàng cường giả linh hồn đã Hồn Hoàng chi cảnh, Lúc này đây linh hồn đã phân huỷ thành thật, có thể đi lại sinh tồn trong nhân gian, vì thế nên Vô Hoàng cường giả linh hồn đối với nguy hiểm cảm nhận rất cao, cũng có thể mơ hồ cảm nhận thứ gì đó gây bất lợi cho mình, trong lòng cảm giác bất an mãi không xua tan, hấn suy đoán hấn là tổ tiên mộ phần có biến, tuy trong lòng không tin có Đế cảnh cường giả có thể hạ mình phá hủy Vô Tôn cấm chế mộ phần, nhưng hấn vẫn quyết định tin vào cảm giác mình, hấn thiêu đốt một ít tinh huyết, thân hình nhanh chóng xuyên qua vô tận không gian.

Cũng ngay lúc đó, Vương Bá Ngu tranh thủ dùng Chí Tôn cuộc phá hủy hết thầy mộ phần, có thứ gì tốt thì thu vào nhẫn trữ vật, càng đào mộ hấn càng cảm thấy Diệt gia tổ tiên thật sự giàu có, tuy thứ gì tốt các lão đã truyền lại cho con cháu, nhưng vẫn chưa lại nhiều các bảo vật, đan dược cấp thấp, bèn

trong còn chứa nhiều cọng linh dược quý hiếm.

Vương Bá Nguru vui vẻ, hắn có một đám thuộc hạ cần bồi dưỡng, cho nên những thứ này đối với hắn không khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thoáng chốc ánh mắt của hắn nhìn về phía Diệp gia thoáng nhu hòa một chút, trong lòng đang nghĩ có lẽ sau khi hủy diệt Diệp gia nên thả Diệp gia tộc nhân nhỏ yếu rời đi, xem như bản thân cảm tạ Diệp gia tổ tiên cung phụng mình những thứ tốt này đi..

"aizz, xem ra ta vẫn là một chàng trai tốt bụng." Vương Bá Nguru lắc đầu, đắc ý thờ dài.

“Đậu phộng, Diệp Thiên Hùng lão câu đến nhanh thế? Không phải theo dự đoán của ta còn hơn mười phút nữa mới đến sao?”

Vừa mới đi ra phần mộ cuối cùng, Vương Bá Nguru cảm giác trên không một vị trung niên nam tử từ từ trong hư không bước ra, tức khắc hắn sững sốt, dựa theo dự đoán của hắn, tốc độ võ hoàng xê dịch không gian từ Diệp gia đến đây còn hơn mười phút nữa mới đến nơi.

Nhưng hắn không biết Diệp Thiên Hùng quyết đoán đến nỗi thiêu đốt tinh huyết chạy nhanh tới.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên Hùng cũng nhìn thấy hắn.

"Ngươi...hắn là người đã thương Diệp lão đi?" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, hắn cảm nhận đối phương tu vi mới là kẻ hèn Võ Quân, làm sao đã thương được Diệp lão.

"Ngu ngốc, không thấy tu vi ta mới Võ Quân sao, đương nhiên là thuộc hạ của ta làm." Vương Bá Nguru ấn dấu khuôn mặt sau áo choàng hắc ám, khinh bỉ nói.

"Không biết các hạ vì sao đã thương Diệp lão, chúng ta Diệp gia hình như...không có thù oán gì với các hạ đi?" Diệp Thiên Hùng nhíu mày, ánh mắt lóe lên vẻ phẫn nộ, kẻ hèn Võ Quân dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với hắn, nếu không phải kiêng kỵ Võ Hoàng cường giả kia có thể núp ở đâu đó đánh lén, hắn đã một chưởng chụp chết tên tiểu tử này.

"Ta nhìn lão câu đầy sống từng đó tuổi đầu, tu vi mới võ Hoàng, một đầu heo mẹ nếu từng ấy tuổi hắn đã tu thành yêu thú cường đại rồi, nên ta khó chịu, muốn thuộc hạ ta đánh hắn, làm sao, lý do đầy hợp lý không?" Vương Bá Nguru trêu tức nhìn Diệp Thiên Hùng, nói.

"Làm càn..." Diệp Thiên Hùng nổi giận, dù Diệp lão quả thật như vậy, nhưng không tới phiên kẻ hèn Võ Quân như hắn châm chọc, ngay tức khắc Diệp Thiên Hùng muốn đưa bàn tay chụp chết tiểu tử đáng ghét trước mặt, nhưng Vương Bá Nguru cười hắc hắc, ngón tay chỉ hướng một đám phế tích sau lưng, đề tiện cười khế, châm chọc nói:

"Kạc kạc kạc, Khoan động thủ, nhìn về phía mộ phần đi."

Ánh mắt Diệp Thiên Hùng nhìn về phía mộ phần, Nhưng mà khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Diệp Thiên Hùng ngay lập tức sợ tới mức hắn hồn phi phách tán.

“Đây là..... Đây là.....”

“Tại sao lại như vậy? Như thế nào ..... Như vậy.....”

Nhìn mộ phần tổ tiên sau lưng Vương Bá Nguru biến thành một đám phế tích, ánh mắt Diệp Thiên Hùng đại ra, hai mắt đỏ chót nhìn trần trời, cả người cứng đờ.

“Phần mộ Diệp gia tổ tiên thế nhưng bị đào trộm.....”

Đây là ý nghĩ duy nhất hiện tại của Diệp Thiên Hùng, đại não hắn như muốn nổ tung, bởi vì cảnh tượng trước mắt quá đã kích hắn.

Thẳng đến một lúc sau hắn mới là phản ứng lại, sau đó ánh mắt trừng lớn, ngay khòe mắt chảy ra vết máu, quay đầu lại nhìn Vương Bá Nguru.

"Tất cả..... tất cả là..... Ngươi làm?"

Thân hình Diệp Thiên Hùng run rẩy, phần uất quát.

Nghe Diệp Thiên Hùng hỏi, Vương Bá Nguru từ từ cười nhẹ, gật đầu.

“Không sai, phần mộ các đời Diệp gia tổ tiên ở Tùng Lâm dãy núi là ta đào, ngươi biết không, bên trong mộ phần thực sự có không ít thứ tốt, nhất là Mộ của Diệp Phá Thiên ta có thu hoạch khá hài lòng, cơ mà vì nể mặt Diệp gia, nếu ngươi muốn có thể chia cho ngươi một ít thứ tốt.....”

Vừa dứt lời, Vương Bá Nguru rút ra vài cọng nhất giai dược thảo, lắc lắc trước mặt Diệp Thiên Hùng.

|

"Đậu móa! Cậu tặc đáng chết!"

“Súc sinh...ngươi chính là súc sinh!! Trời đánh súc sinh!”

“Súc sinh... ta muốn giết ngươi.....”

Nghe được Vương Bá Ngu chính miệng thừa nhận trộm cắp phá hoại phần mộ tổ tiên hân, lại nhìn thấy Vương Bá Ngu đề tiện đến nỗi nói rằng vì nề mặt Diệp gia nên chia cho hân vài cọng rác rưởi nhất giai được thảo, khóe mắt Diệp Thiên Hùng chảy xuống huyết lệ, ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức bộc phát kinh thiên sát ý, giờ bàn tay chụp xuống đầu Vương Bá Ngu.

Giờ phút này, trong lòng Diệp Thiên Hùng chỉ có một ý niệm.

Đó chính là đánh tiểu tử này tàn phế, rút lấy linh hồn hân giam trong Âm Hồn Phiến, nhận đời đời kiếp kiếp giam cầm và hỏa ngục tra tấn, hết thầy thứ tốt của Vương Bá Ngu hân muốn lấy hết.

Nhưng mà Vương Bá Ngu há đứng im cho hân đập chết.

Vương Bá Ngu thân mạng hai cái Võ Đế ấn ký, há sợ một kẻ hèn Võ Hoàng. Tuy nhiên giờ phút này chưa tới thời điểm diệt sát lão cẩu này, cho nên hân nhanh chóng mặc lên Hắc Áo áo choàng.

Khi bàn tay Diệp Thiên Hùng chụp xuống đầu hân thì Vương Bá Ngu đã lách mình biến mất, khiến bàn tay của Diệp Thiên Hùng chụp vào hư không.

“Kạc kạc kạc...Lão cẩu, ngươi ở lại dọn dẹp đồng phế tích này đi coi chừng còn thứ tốt ta chưa thu thập hết còn sót lại, khỏi cảm ơn ta...ta đi trước.....”

Vương Bá Ngu đề tiện cười một tiếng, cả người hóa thành không khí, biến mất khỏi Tùng Lâm dãy núi.

"Tổ tiên, là do Thiên Hùng vô dụng a, ngay cả kẻ thù cũng không bắt được để tạ tội với các người, ta là tội nhân a..!"

""Trời đánh súc sinh, người chết hồn về nhạc thổ, ân oán giang hồ tiêu tan, bọn họ có tội tình gì, ngay cả chết cũng bị người hạ độc thủ...!""

Tơ mắt mà nhìn kẻ hèn Võ Quân từ dưới mắt mình bỏ trốn, Diệp Thiên Hùng tức giận đến phun một ngụm lớn tinh huyết, sắc mặt tái nhợt quỳ một chân xuống phần mộ phế tích, giọng nói uất ức bị phản truyền khắp Tùng Lâm dãy núi.

Từ đằng xa nghe giọng nói uất ức bị phản của Diệp Thiên Hùng, Vương Bá Ngu vui vẻ cười, cũng không để ý đến hân.

Bởi vì giờ phút này, trong đầu Vương Bá Ngu vang lên tiếng hệ thống thông báo.

“Chúc mừng ký chủ thành công cướp bóc, phá hủy phần mộ tổ tiên Mấy trăm đời Diệp gia tộc lão, Ác ma điểm 50000 ngàn, ma đầu đẳng cấp +70000exp.”

“Chúc mừng ký chủ tâng tặn thiên lương, vô đạo Đức ăn trộm mộ phần tổ tiên Diệp gia mấy trăm đời, ăn cắp xong lại phá hủy hết thầy, chưa hết, ký chủ còn đề tiện đứng trước mặt tộc trưởng khoe chiến tích ăn cắp mộ của tổ tiên nhà hân cùng thành quả, hệ thống cảm thấy ký chủ hoàn mỹ tranh bức, đặt biệt khen thưởng ký chủ thành tựu: Chung cực đào mộ nhân- nỗi sợ của người chết, hệ Thống thân ái nhắc nhở: lần sau nếu ký chủ đào trộm mộ tổ tiên mình, điểm ác ma cùng Ma Đầu exp bạo tăng gấp mười.”

Vương Bá Ngu:”.....”

Cmn hệ thống dụ dỗ hân đào trộm mộ tổ tiên mình sao, hân không phải là dạng người như thế, phần mộ tổ tiên mình mà đào thì còn là con người sao, hân tuy tâng tặn lương tâm nhưng còn có điểm mấu chốt, hân không thể vì chút lợi ích đó mà gây họa tới tổ tiên..

Hân còn là con người...

“Ân, nghe nói tổ tiên mình nhiều vị võ tôn sau khi chết chôn ở gia tộc cấm địa, Vương gia thân là đỉnh cấp gia tộc truyền thừa mười vạn năm, số lượng võ tôn chắc không ít, hân là nhiều thứ tốt...không được, sau này phải về Vương gia một chuyến.” ánh mắt Vương Bá Ngu loé lên vẻ tham lam, cái gì đạo Đức, điểm mấu chốt, hết thầy không dính líu một xu tới hân.

Vương Bá Ngu đưa mắt liếc nhìn ma đầu đẳng cấp.

Danh hiệu cấp bậc: Cấp năm ma đầu (70000/500000)

“Giết người đoạt bảo phóng hỏa đứng là đại lương vàng, hèn gì kiếp trước Dù vương bạn Đạo Đức cùng Pháp Luật nhưng nhiều người vẫn không ngại liều mạng làm việc xấu dù bị xã hội phi nhô hay ngục tù tai ương, đơn giản vì làm chuyện xấu vừa nhân hạ vừa lợi nhiều, nếu dựa theo tốc độ này ta lại làm vài cộc việc xấu nữa thì Ma Đầu đẳng cấp lại có thể thăng cấp, ha ha ha.....”

Giờ phút này, trong lòng Vương ma đầu thoải mái cực kỳ.

Nếu đào phần mộ tổ tiên mình thì....

Vương Bá Ngu mơ ước nghĩ.

Đào nhà mình phần mộ tổ tiên tuy rằng tội ác tày trời, nhưng chỗ tốt cũng là phi thường rõ ràng, hẳn tức khắc nhớ thương Vương gia phần mộ.

P/s: hơi trễ srr mọi người

Cầu ủng hộ kim đầu nguyệt phiếu ạ

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Diệp Thiên Hùng lại ngất xỉu!

"Cùng ta đi Diệp gia dự tang lễ." Sáng sớm, Vương Bá Ngu từ trong phòng riêng bước ra, hắn khoác một bộ y phục thuần màu đen, sau lưng hắn là Vương Lão cùng Diệp Thiên Lý, bọn họ chậm rãi leo lên xe ngựa, Vương Lão ngồi bên trong xe ngựa vì bảo vệ hắn, còn Diệp Thiên Lý làm xa phu, hắn dắt dây cương một cái, con Phi Mã yêu thú chạy như bay trong thành, dân chúng tu sĩ bình thường thấy xe ngựa từ đằng xa đến, vội vàng tấp qua một bên, không dám nữa câu oán hận.

Đơn giản vì xe ngựa mang tiêu chí Huyết Sát Đường.

Dừng chân trước cổng Diệp gia, Vương Bá Ngu thấy khách khứa đến đã đông, từng người mang hoa tang đặt trang trọng trước cửa, xung quanh là các chi thứ Diệp Gia đứng xung quanh làm nhiệm vụ dẫn đường những vị khách quý vào trong, tuy người đông như vậy nhưng không hề một tiếng ồn ào, cộng với sương mù vào sáng tinh mơ, làm không khí bỗng chốc âm đạm, u ám.

Trong lòng Vương Bá Ngu thoáng rung động, hắn thở dài, trong lòng cảm thán:

"Aizzz....Nếu ta không cố gắng tu luyện, à không làm việc xấu, kết cục ta chắc hẳn chính là giống như Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng, bị cường giả tùy ý chà đạp, khinh nhục, giết chết, có khi còn không được chôn cất tử tế, thi thể ta, linh hồn ta sẽ bị kẻ địch dày vò, nếu ta đủ mạnh mẽ, làm việc xấu đủ hung ác, như vậy không ai có thể uy hiếp sinh mệnh ta.... Cho nên....vì bản thân ta.....tất cả các tồn tại cản đường ta, hết thảy cấp lão từ chết đi!"

"Sao thiếu gia thở dài, thiếu gia suy tư chuyện gì sao?" Vương Lão khẽ liếc nhìn hắn, nghi hoặc hỏi.

"Ta cảm thán sinh mệnh yếu ớt, ta cảm thán mạng người như cỏ rác, cường giả tùy ý chường không sinh tử kẻ yếu, không biết mai kia ta bất hạnh chết, ai sẽ khóc vì ta không còn tồn tại trên cõi đời này, thế giới rộng lớn đẹp đẽ này ai sẽ nhớ đến ta, ta không muốn...."

"..Không muốn lu mờ trước thế gian...." Vương Bá Ngu trong lòng trầm trọng, lẩm bẩm.

Vương Lão không trả lời hắn..lão quay đầu nhìn đường phố phồn hoa, nhìn thế gian trăm ngàn sắc thái, cuối cùng lão hít một hơi thật sâu, ánh mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lão cười khổ, đáp:

"Một sinh mệnh chết đi, biến mất khỏi thế gian này, đối với Năm châu, đối với ngũ vực, đối với cả Huyền huyền đại lục, đối với cả Vũ trụ chẳng là cái gì cả, một hạt bụi cũng không bằng."

"Tuy nhiên...."

"Miễn những người quan trọng với thiếu chủ còn sống, họ sẽ nhớ đến thiếu chủ đấy, với những người xem ký chủ là quan trọng, có thể họ sẽ thống khổ cả đời...Giống như lão gia, lần trước nghe tin thiếu chủ tử vong, lão gia một đêm tóc biến bạc, lão gia giận dữ đến nỗi từ bỏ mặt mũi Vương gia, đứng trước Hòa Thiên Kiếm Tôn cùng Thiên Hòa Tông trăm vạn môn nhân tuyên bố, một ngày Tiêu Viêm dám rời khỏi Thiên Hòa Tông, lão gia sẽ đích thân giết chết Tiêu Viêm tiểu tử. Lão gia còn ngồi ở vách núi cách Thiên Hòa Tông trăm dặm bé quan, nếu không phải Lão tổ thông tri thiếu gia còn sống, chắc chắn lão gia vẫn còn ngồi đó canh giết Tiêu Viêm."

"Phụ thân...." Vương Bá Ngu sắc mặt hiếm thấy có một tia tình cảm.

Vương lão trầm mặc, đôi mắt lóe lên vẻ đau thương, dường như nhớ về ký ức thời xa xưa...Vương lão thở dài, thần thò nói:

"Lao tâm khổ tứ, cả cuộc đời để tâm thân cùng tâm hồn gồng gánh những truy cầu dục vọng của bản thân, Có khi là những mong muốn được giàu sang nhưng lụy, khi là danh vọng quyền lực hay những mảnh tình ngọt ngào đắm say, có khi là sức mạnh vô địch tùy ý chường không sinh tử kẻ yếu, có khi là đơn thuần truy cầu Võ Đạo đỉnh cao, hay Tiêu dao trường sinh, con người cứ miệt mài trong cuộc chạy đua với thời gian để đạt được những gì mà một đời này mong mỏi."

"...Thoáng chốc, thời gian cuộc đời đã trôi qua, tóc đã ngả hai màu sương nắng, ngoảnh lại nhìn đã quá nửa đời người, nhìn tới tương lai đâu còn lại gì cho riêng ta, ngoài sự cô đơn, trống vắng hải hùng, ngoài những cừu hận đau khổ khắc cốt ghi tâm..?" Ánh mắt Vương lão đan xen giữa ái tình cùng sát ý, hai thứ cảm xúc này trộn lẫn vào nhau như muốn cào xé tâm can lão.

Vương Bá Ngu một lần nữa chăm chú nhìn lại người đã chăm sóc thay phụ thân nuôi nấng hắn từ lúc còn mặc tã đến giờ, hắn cảm nhận được nỗi đau

khô, thống khô của lão.

Ánh mắt Vương lão không khác gì ánh mắt của hắn lúc Phương Uyên kiếp trước đội mũ xanh cho hắn, ánh mắt đầy nhu tình cùng sát ý đồng thời ẩn hiện....

"Vương lão...ta không biết thời trẻ ngươi đã trải qua những gì...nhưng ta hứa...sẽ tìm cách khiến ngươi phục hồi căn cơ.."" Vương Bá Ngưu đột nhiên thốt lên, đây là lần đầu tiên hắn hứa hẹn với một người ở dị giới, hắn không dễ dàng gì hứa với một ai, bởi tính của hắn là nói được làm được, hắn đột nhiên muốn cho lão nhân này cơ hội.

Vì hắn từng nghe phụ thân nói Vương Lão là được hắn vô tình cứu, lúc đấy Vương lão hai mươi mấy tuổi đã là Cái Thế Võ Hoàng cảnh giới hiển nhiên cũng là thanh niên Chí Tôn một đời, nhưng căn cơ bị kẻ thù đánh cho triệt để tổn thương vĩnh cửu, lúc ấy Vương lão hấp hối chỉ còn nửa mạng chạy trốn được phụ thân hắn cứu, từ đó trung thành với phụ thân hắn, nguyện cả đời bảo hộ con trai hắn.

Do căn cơ tổn thương, thọ nguyên cũng bị xói mòn cho nên mới qua chưa tới hai chục năm mà Vương lão đã già nua tóc bạc.

"Cảm ơn thiếu chủ có ý, lão già ta đã vui rồi."" Vương lão từ ái nhìn hắn, đáp.

Hiển nhiên lão cũng không tin Vương Bá Ngưu làm được.

Vương Bá Ngưu cũng biết Vương lão không tin, tuy nhiên hắn không quan tâm, hắn đã hứa, cho dù lên trời hái sao hắn cũng hái được.

Với lại căn bản hắn có hệ thống a, dù ác ma điểm có thể đổi những vật chữa trị căn cơ tăng thọ nguyên.

Vương bá Ngưu bọn họ dưới sự dẫn dắt của các Diệp gia chi thứ đi tới đại điện, nơi đặt linh cữu của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Giờ khắc này đại điện rộng lớn đã đầy người, nhang khói ngập khắp đại điện, tiếng kèn tiếng đàn nhạc đám ma cất lên liên hồi khiến không khí u ám càng thêm thê lương.

Bên quan tài, hai vị trung niên phu nhân mặt đỏ tang đeo khăn tang màu trắng từng người đi qua hai cái quan tài, đặt mông ngồi xuống đau khổ khóc lóc, bọn họ chính là mẫu thân của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

"Trời đánh cầu tạp chúng, Ta Diệp gia/Phạm gia có thù có oán gì với các ngươi mà các ngươi hại chết phu thê bọn hắn..""

"Số con trai tôi đau khổ a..""

"Lão thiên không có mắt..""

".....""

"Khụ, vị huynh đài này, phu thê bọn họ xảy ra chuyện gì vậy, ai cả gan làm hại bọn họ sao?" Một vị qua đường Át nghi hoặc hỏi.

"Ngươi không phải từ trên trời rớt xuống đi, chuyện này lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng Triều mà ngươi không biết?" Người qua đường Giáp tròn mắt nhìn hắn, giống như người địa cầu nhìn người ngoài hành tinh vậy.

"Khụ...ta bị kẻ thù truy sát, trốn ở núi hoang tiềm tu dưỡng thương cả tuần nay nên không biết a..." Người qua đường Át cười khô, đáp.

"À...thì ra là vậy...."" Người qua đường Giáp bùng tỉnh, gật đầu.

"Vậy....vị huynh đài này có thể kể ta nghe chuyện gì xảy ra không?" Người qua đường Át không nhịn được, hỏi.

"Là như thế này, Phạm Băng Băng trong đêm động phòng bị người cường gian, ngay cả Diệp Sinh cũng trơ mắt nhìn vợ mình bị cường gian mà không làm gì được, sau khi hành sự xong người thân bí ấy còn đội cho Diệp Sinh cái mũ xanh trên đầu để sỉ nhục, chưa hết..còn phé đi nói giởn của hắn.."" Người qua đường Giáp thấp giọng nói.

"Cmm, Người thân bí ấy quả ngu bức, dám làm vậy với Diệp gia..." Người qua đường Át kinh hãi, nói.

"Chưa hết...hắn còn quay lại full cảnh cường bạo, rồi sỉ nhục Diệp Sinh vào ngọc giản phát tán khắp Thiên Khung Hoàng Triều, ngươi biết không...thân thể Phạm Băng Băng...quá nuốt...mấy hôm nay ta không thể kim chế được quay tay liên tục, dường như quá sáng, ta cảm giác tu vi dường như sắp đột phá, tối nay lại xem phim rồi quay tay lần hai, chắc chắn đột phá cảnh giới..." Người qua đường Giáp cảm thán, nói.

"Khụ...vị huynh đệ này, ta thấy chúng ta vừa gặp đã quen, có thể từ bỏ thứ yêu thích cho ta sao chép một hồi video được không?" Người qua đường Át dưới khó khăn nổi lên một cục to đùng, lại nghe thân thể Phạm băng băng nuốt nà ngon lành, có thể trợ giúp đột phá, hắn muốn sao chép một hồi vào ngọc giản, ần núp núi hoang quay tay một thời gian đột phá tu vi, trở về trả thù cừu gia.

"Khụ...vị huynh đệ này...ta thấy ngươi cốt cách tinh kỳ, hẳn là thiên tài hàng ngũ, video này ta có thể cho ngươi sao chép để kết thiện duyên, sau này quay tay tu vi đại thành có thể niệm tình xưa chiếu cố ta a...ta chỉ lấy một trăm lượng vàng phí tượng trưng chung thôi..." Ánh mắt Người qua đường Giáp lóe lên

về nham hiểm, trong lòng mặc niệm ""Đê béo"" Già bộ nịnh nọt nói.

""Đê nói đê nói, ta tu vi đại thành sẽ chiếu....cổ....Con mẹ nó.....một trăm lạng vàng....cái này.....hơi mắc đi..."" Người qua đường ắt vỗ ngực đại khí, một bộ ta tu vi đại thành bảo kê người..nhưng khi nghe hết câu cảm thấy có gì không đúng, sắc mặt thay đổi, khó coi nhìn người qua đường giáp.

""Khụ... Thương Mang thành đệ nhất mỹ nhân giường chiếu video, một trăm lạng vàng là ta đã dựa theo giao tình của hai ta giảm bớt giá rồi, giờ này trên thị trường chợ đen tu sĩ thì giá phiên gấp đôi a...thôi được..tám mươi lạng vàng..."" Người qua đường Giáp nhếch môi, tìm tìm nói.

""Bớt đi..."" Người qua đường Ất lắc đầu, trong lòng cười lạnh, người tưởng đem ta là đê béo không thành?

""Bảy mươi lạng vàng...?""

""Sáu mươi lăm lạng vàng....?""

""Năm mươi lạng vàng, ít hơn nữa ta không bán..."" Người qua đường Giáp về mặt thịt đau,ngữ khí đau lòng, nói.

""Thôi được...năm mươi lạng vàng...tuy vẫn còn mắc một chút.."" Người qua đường Ất cảm giác về mặt của người qua đường Giáp đau khổ, hiển nhiên giá này đã là công đạo rồi, nên gạt đầu từ túi trữ vật móc ra năm mươi lạng vàng.

""Thành giao!"" Người qua đường giáp giả vờ không cam lòng đưa ra ngọc giản, nhưng bàn tay lại nhanh chóng chụp lấy năm mươi lạng nhét vội vàng túi, về mặt tiểu dung nhìn người qua đường Ất, nói:

""Núi xanh còn dài, hẹn gặp vị huynh đệ này vào ngày khác.."" Nói xong người qua đường Giáp biến mất không thấy tăm hơi, để lại người qua đường Ất về mặt mòng bức.

""Ta cảm giác....giống như mình bị hố..."" Người qua đường Ất lẩm bẩm, nhưng nhanh chóng quên đi, tâm thần say mê nhìn thân thể PhạmBăng Băng uốn éo....

"".....""

Chúng tu sĩ thấp giọng xì xào,về mặt mỗi người muôn vàn sắc thái, người thì về mặt vui vẻ cười trên nỗi đau của Diệp gia, người thì cười lạnh không ngừng, người thì áp ủ ý đồ đen tối, người thì trầm mặc ngồi im.

Vương Bá Ngu nhìn mắt đường thân ngồi trên ghế khách quý, nghe hai vị phu nhân Diệp gia cùng Phạm gia nói vậy hần sát ý cười lạnh, hần đã liệt kê hai người này vào trọng điểm ""chiếu cố"".

Hần ngẩn mặt lên nhìn phía chính giữa đại điện, Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn sắc mặt âm trầm ngồi song song với nhau, nhất là Diệp Thiên Hùng, vành mắt hần sưng tấy đỏ chót, hiển nhiên đêm qua Diệp Thiên Hùng còn bị thống khổ vì chuyện Vương Bá Ngu phá hủy Diệp gia mộ tổ cùng trên chóc hần.

Bốn vị tiểu hòa thượng mỗi người hai đầu nâng đỡ quan tài từ bên trong từ đường ra, một trong bốn vị tiểu hòa thượng nghi hoặc nói:

""Sao lần này quan tài nhẹ vậy nhỉ, mấy lần trước bưng cũng không nhẹ như vậy.""

Thường thì người chết đều không cam lòng chết đi cho nên oán niệm ấn dấu trong thân xác, nhất là lúc mới chết oán niệm rất lớn khiến quan tài nào ít nhất cũng nặng ngàn cân.

""Hần là vị thí chủ này thật lòng muốn chết đi?"" Một vị chú tiểu gãi gãi đầu, đáp.

""Có lẽ vậy..""

"".....""

Bốn người này sao có thể ngờ được thi thể bên trong bị Vương Bá Ngu đánh tráo.

Hai vị Phật môn lão đạo từ bên trong nhà đi ra, khuôn mặt ai nấy đều hiền lành hòa ái khoác áo cà sa, tay cầm chuỗi sá lý, bàn tay đặt trước ngực khẽ nói: ""A di đà phật...đến giờ khâm liệm""

Nói xong hai vị Phật môn lão đạo đi đến bên cạnh hai cái quan tài, bắt đầu đọc văn tế kinh an hồn.

S

au khi đọc xong, hai vị Phật môn lão đạo phát tay, hai gã tu sĩ đi đến quan tài từng người, mờ nắm quan tài ra.

Cái quan tài này chính là quan tài đặt tạm để xác người chết khỏi bốc mùi mà thôi, chỉ có Phật Môn đệ tử làm lễ khâm liệm đưa xác mới chính thức là nhập quan.

""Các người đi đến nâng người lên quan tài mới, làm lễ nhập quan.."" Diệp Chân lão hòa thượng phát tay, bốn vị chú tiểu a di đà phật cúi đầu, bắt đầu

chia nhau đi tới hai cái quan tài.

Bốn người cùng nhau mở nắp quan tài ra, không mở thì thôi, đã mở thì trời long đất lở.

Sắc mặt bốn người quái dị nhìn bên trong quan tài, thân hình như bị điểm định thân thuật, đứng im.

"Các ngươi còn không mau nâng người lên?" Trần Chân lão hòa thượng nhíu mày, trách móc nói.

"....."

Bốn vị tiểu hòa thượng trầm mặc không nói.

Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn thấy vậy nhíu mày, nhưng Diệp Thiên Hùng lại ần ần cảm giác bất an mãnh liệt.

"Nó chỉ hơi thúi thúi thôi, các ngươi sao không nâng, muốn Diệp gia tức giận à?" Trần Chân lắc mình xuất hiện trước bốn vị chú tiểu, thấp giọng mắng.

Bốn vị chú tiểu tám mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng bốn vị không hèn mà đưa ngón tay chỉ vào quan tài.

"Để ta xem có gì mà các ngươi không chịu nâng, còn ra vẻ thần thần bí bí, hừ, tởm về ta phải phạt các ngươi!" Trần Chân hòa thượng hừ lạnh, đưa mắt nhìn về trong quan tài.

Trần Chân hòa thượng sắc mặt quái dị, thân hình đứng im như bốn vị chú tiểu, không nói một lời.

----Cả đại điện xì xào----

"Chuyện gì xảy ra?" Diệp Thiên Hùng mạnh mẽ đứng dậy, cau mày hỏi.

"A di đà phật, Diệp thí chủ nên đến tự mà coi thì tốt hơn..." Khóe miệng Trần Chân hòa thượng giật giật, đáp.

Diệp Thiên Hùng lẳng không một cái, trong nháy mắt xuất hiện ngay quan tài.

Hắn đưa mắt nhìn vào bên trong quan tài, đã không nhìn thì thôi, mà một khi nhìn Diệp Thiên Hùng phun một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Phạm Tuấn nghi hoặc cũng đi theo sau đến cạnh hai cái quan tài, khi nhìn vào bên trong quan tài cũng theo gót Diệp Thiên Hùng, phun một ngụm nghịch huyết, sắc mặt phẫn nộ.

Mọi người tò mò bên trong có gì mà hai vị Võ Hoàng cười giả lại tức giận hộc máu?

Chỉ thấy Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn hai người thay nhau lấy ra một cái mũ cối màu xanh cùng một cái sừng trâu, hay tay thân thủ bóp chặt, ý đồ dùng Vô Thượng Hoàng giả thân thể bóp nát nó.

Nhưng hệ thống xuất phẩm tất tinh phẩm, mặc kệ hai vị Võ Hoàng dùng sức thế nào hai vật này cũng không thể bị bóp nát, ngay cả hình dạng cũng không hề bị biến đổi.

Giờ khắc này tất cả mọi người đều nhìn thấy hai vật này

----Đại điện một mảnh trầm mặc----

Hai món này mặc kệ là già trẻ lớn bé, bê đê hay les đều nhận ra được..

Đây là hai món thánh vật của Sắc Lang bại hoại giới...

Nón xanh cùng Sừng trâu.

Nón xanh biểu tượng của những người chuyên vụng trộm vợ người khác, khiến người chồng đội mũ xanh.

Mà sừng trâu đại biểu số năm mà người chồng bị đội mũ xanh, mỗi khi chiếc sừng trên đầu của người chồng mọc dài thêm một xăng ti mét thì biểu thị người chồng đã bị vụng trộm một năm.

Mà sừng trâu này dài tận một mét, là kích cỡ dài nhất của Trâu loại yêu thú, với phạm nhân, một trăm năm là cả cuộc đời, mà chiếc sừng này đại biểu cả đời Diệp Sinh phải đội mũ xanh...

Đây là trần trụi khiêu khích...

Trần trụi sỉ nhục..

Ông ngoại có thể nhẫn, ông nội có thể nhẫn, nhưng làm ba ba, Diệp Thiên Hùng cùng Phạm Tuấn không thể nhẫn a...

"Trời đánh cầu tặc...." Diệp Thiên Hùng và Phạm Tuấn bốn mắt nhìn nhau, dường như cả hai giống như có gian tình, giống như cừu hận mà sát trái tim sinh ra Tình yêu chỉ hóa, cho nên cả hai không hận mà cùng đồng thanh chửi cùng một tiếng!

Mà chưa hết, Diệp Thiên Hùng càng là máu tươi từ máu chảy không ngừng, đội ngũ canh giữ xác là hấn an bài, ngoài chục đội ngũ tuần tra theo hình tròn bảo bọc xung quanh Diệp gia từ đường ra, thì ẩn dấu trong bóng tối càng là chục vị Võ Vương cường giả ẩn núp, đảm bảo Võ Tôn cũng không thể thần không biết quỷ không hay trộm xác rồi bỏ những thứ "thánh vật" ấy vào bên trong, hiển nhiên chính là tiêu tặc chúng lần trước trộm mộ Diệp gia tổ tiên hấn, có kỹ năng gì đây biến mất hoàn toàn trong không khí.

"Báo! Một vị cường giả thần bí đánh chết rất nhiều con em gia tộc chi nhánh ngoài công, và để lại chiếc quan tài này, bảo rằng gia chủ người thấy thứ này sẽ cảm tạ hấn." Một vị Võ Vương cảnh trưởng lão hét hải chạy vào, tay nâng cỗ quan tài để trước mặt Diệp Thiên Hùng.

Diệp Thiên Hùng tức giận, cẩn thận quan sát cỗ quan tài này, hấn cảm giác bên trong có thứ quan trọng đối với hấn, hấn là bên trong chứa thi thể của Diệp Sinh, nhưng sợ có âm khí hay độc khí bên trong cho nên bàn tay cách không đánh một chưởng.

Phanh!

Một tiếng bạo vang, quan tài chột tan nát.

Trong chớp mắt bên trong quan tài để lộ hai cỗ thi thể.

Bởi vì khoảng cách gần nhất, Diệp Thiên Hùng thấy được bộ dáng của thi thể, chẳng qua, hấn chỉ hơi liếc mắt một cái, đôi mắt chột xuất huyết càng thêm trầm trọng

Ngay sau đó, thân hình hấn lao đảo một cái.

Phốc!

Cuối cùng, Diệp Thiên Hùng không chịu nổi dả kích, tức giận đến trực tiếp phun ra một ngụm lớn máu tươi, hai mắt trợn tròn ngã xuống trên mặt đất bất tỉnh.....

P/S: viết chương trong word tự nhiên mất điện, cái không lưu giữ được ta phải viết lại. Xin lỗi các vị huynh đệ luôn ủng hộ nhé.

Chương này 3k9 chữ, ta gộp gần 2 chương vào 1 chương này coi như xin lỗi 2 ngày không có^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đoạt xá!

"Gia chủ!!!"

“Gia chủ ngài làm sao đây?”

“Người đầu mau tới cứu tính gia chủ.....”

“gia chủ ngài mau tỉnh dậy.....”

Việc Diệp Thiên Hùng đánh bay quan tài, rồi lập tức ngắt xiêu chỉ diễn ra trong thời gian chớp mắt.

Đột nhiên nhìn thấy Diệp Thiên Hùng học máu ngã trên mặt đất khiến Diệp gia tộc nhân kinh hãi thất sắc, cả đại điện chột trở nên rối loạn, không khí kinh khủng cùng bất an phủ xuống khắp đại điện.

Diệp Thiên Hùng chính là trụ cột của Diệp gia, nếu hấn xảy ra chuyện gì không may thì Diệp gia thật sự xong rồi.

Giờ khắc này mọi người đột nhiên thối tim, rốt cuộc Diệp Thiên Hùng thấy thứ gì trong quan tài mà tức giận đến nổi ngắt xiêu.

Bên trong quan tài rốt cuộc có thứ gì?

Không chỉ có là bọn họ, giờ khắc này ngay cả Phạm Tuấn cũng tò mò nhìn về phía vật nhảy nhua bị mảnh vỡ quan tài che đậy, hấn thật ra muốn đi đến xem rốt cuộc thứ gì khiến Diệp Thiên Hùng đường đường là Võ Hoàng cường giả lại học máu ngắt xiêu.

Chẳng qua, đã không xem thì thôi, mà đã xem rồi thì Phạm Tuấn cũng không thoát khỏi vận mệnh cùng chung số phận với bạn gay Diệp Thiên Hùng.

Khi thân ảnh hắn đứng trước quan tài, ánh mắt lia tới đồng hồ vận huyết nhục ấy, khi thấy tình huống chân chính của đồng vật thể nhầy nhụa ấy, khi cảm thấy hai khuôn mặt quen thuộc ấy thì giống như một đạo sấm sét giữa trời quang âm âm đánh xuống não hải của hắn, khiến hắn lập tức cứng đờ người, ánh mắt như mê dại.

Hai mắt chột trợn, thân hình run rẩy chẳng kém gì Diệp Thiên Hùng lúc nãy.

Phụt!

Phạm Tuấn đi theo bước chân bạn gay Diệp Thiên Hùng, lập tức phun ra một ngụm tinh huyết.

Tuy nhiên hắn vẫn tốt hơn Diệp Thiên Hùng, không bị đá kích đến ngất xỉu, chỉ là giờ khắc này ánh mắt Phạm Tuấn lộ ra vô tận oán hận cùng bi thống!

“Cầu tạp chúng đáng chết..... ngươi là ác ma...là ác ma a..!”

“Ngươi không còn là con người nữa, ngươi là ma quỷ!!”

Sắc mặt Phạm Tuấn dữ tợn cùng oán hận, khàn giọng rít gào.

Mãnh liệt sát khí từ trên người Phạm Tuấn phát ra khiến tất cả khách khứa sợ hãi, nhanh chóng rời xa Phạm Tuấn ba bước, kéo bị vạ lây.

Giờ khắc này, Phạm Tuấn hận không thể ăn thịt uống máu cầu tặc, chính là Vương Bá Ngu.

“Tại sao ngươi lại làm thế, hai đứa trẻ bọn họ có tội tình gì, đến chết cũng không thể vẹn toàn thân thể, bị ngươi làm nhục thân thể a..!”

Phạm Tuấn ngửa mặt lên trời thống khổ gào thét không ngừng.

Đôi mắt của Phạm Tuấn chảy ra hai đạo máu tươi chảy dài xuống người, bên trong đôi mắt ấy chất chứa oán hận cừu hận vô cùng vô tận.

Tất cả khách khứa giờ khắc này mấy thấy rõ thứ nhầy nhụa dưới mảnh võ quan tài, bọn họ đưa mắt nhìn đồng huyết nhục trên quan tài, cả đám chột im lặng.

Đồng huyết nhục ấy chính là thi thể của Diệp Sinh cùng Phạm Băng Băng.

Thi thể của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng bị người róc thành một mảng da mảng thịt, mà máu thi biến thành màu đen hôi thối từ trong hòm chảy tràn ra nền nhà.

Chưa hết, ngoài mảnh da mảnh thịt, còn có hai cái trái tim màu đen, mấy cái ruột dài, trong đó còn kèm theo mấy chục khối xương cốt, không phải xương đùi hoặc là chính là xương sườn, xương tay, xương chân, đặc biệt là hai cái đầu lâu của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng còn tồn tại hoàn hảo, kèm theo hai đầu vú và tiểujj vẫn còn nguyên vẹn.

Nôn.....

Tất cả mọi người đều là những kẻ hung ác, đã là tu sĩ đều đã từng giết người, tuy nhiên ít có ai lại biến thái tới nỗi phanh thây bào da bào thịt như vậy, nhất là hành hạ thi thể người đã chết, trừ khi là kẻ thù không đội trời chung hoặc biến thái cuồng.

Lúc này hầu như tất cả mọi người lui nhất đi nhanh, có kẻ tâm lý yếu còn ngay tại chỗ nôn mửa.

Phải, đây là đại lễ mà hai ngày trước Vương Bá Ngu muốn tặng cho Diệp gia.

Hắn giao cho tiểu lý xử lý thi thể hai người kia tuy nhiên tiểu lý không muốn, hết cách hắn phải tự tay làm.

Kiếp trước hắn là Sát nhân biến thái cuồng nên chuyện xử lý thi thể với hắn là xe nhẹ đường quen.

“Đến lúc ta ra tay rồi.” Vương Bá Ngu cười khê, lợi dụng đám đông hắn đi tới góc tối, khoác lên Hắc Ám áo choàng, hắn chạy về phía nhà riêng Diệp Thiên Hùng, lúc này Diệp Thiên Hùng đang hôn mê, xung quanh nhà riêng hắn có năm vị võ vương thủ hộ, đảm bảo an toàn cho hắn.

Vương Bá Ngu không kinh động ai, lợi dụng hắc ám áo choàng đi xuyên qua bức tường, đi tới trước mặt Diệp Thiên Hùng.

“Từ nay về sau, ta là ngươi, và tất nhiên ngươi không phải là ta.” Vương Bá Ngu cười khê, một đạo làm thịt Diệp Thiên Hùng, nhanh chóng dùng Thánh Ma Đại Pháp từ linh hồn phân ra một phần Ma Hồn đoạt xá thân thể Diệp Thiên Hùng.

Một lúc sau, Diệp Thiên Hùng mở mắt nhìn hắn cười tà ác.

Vương Bá Ngu tiểu dung gật đầu.

Từ nay phân hồn của hắn sẽ theo chỉ đạo của hắn làm việc xấu. Hắn muốn hảo hảo dùng thân phận Diệp gia gia chủ, có thể đi đến Diệp gia tông tộc, tính kế Diệp Gia tông tộc.

"Nên là thời điểm rồi đi." Vương Bá Nguru cười nhẹ, không kinh động đến một ai rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Huyết Ma Đại Pháp

Thánh Ma Đại Pháp là Thần cấp công pháp mà hần mở ra từ hệ thống, Thánh Ma Đại Pháp chủ linh hồn công pháp, trong linh hồn chia làm Thánh hồn cùng Ma Hồn, Thánh Hồn chủ tạo hóa, Ma Hồn chủ giết chóc, Ma Hồn càng giết càng mạnh, Thánh Hồn chủ tân sinh, rất ít thứ có thể giết chết hoàn toàn được Thánh Hồn.

Tu giả tu luyện Thánh Ma Đại Pháp cần phải phân hồn ra một thể xác khác, có thể phân thánh hồn hoặc ma hồn, tuy nhiên Vương Bá Nguru lại phân Ma Hồn ra, chỉ vì Ma Hồn nếu bị diệt còn Thánh Hồn hồi sinh, nếu Thánh Hồn cùng Ma Hồn đều bị diệt vong thì Vương Bá Nguru chân chính tử vong.

Vương Bá Nguru sau khi tráo hồn thành công, hần cùng Vương Lão là tiểu Lý lặng lẽ đi về, để cho Diệp Thiên Hùng chủ trì cục diện.

"Keng...ký chủ mang quan tài mừng đám tang, làm cả Diệp gia rung chuyển lòng người bàng hoàng, Diệp gia gia chủ học máu chết ngắt, Phạm Tuấn tức giận học máu tu vi đại giảm, Thương Mang thành tầng lớp cao tầng bắt đầu e sợ, ác ma điểm một trăm hai mươi ngàn, ma đầu exp 160000."

"Keng...Ma Đầu đẳng cấp tăng cấp 6-Ma Quân, ký chủ nhận được một lượt quay thưởng, thỉnh kiểm tra."

Sau khi về đến căn cứ, Vương Bá Nguru giao cho Tiểu Lý phân phát mấy chục ngàn cái ngọc giản rải rác khắp Thiên Khung Quận vào sáng ngày mai.

Mấy cái ngọc giản đấy chính là đoạn clip Diệp Thiên Hùng xxx với em dâu Lãnh Tuyết Cơ, và những lời Diệp Thiên Hùng nói với em dâu, ngay cả bí mật động trời nhất, Diệp Minh thật ra là con của hai người họ đều cất chứa trong đoạn ngọc giản này.

Diệp Thiên Lý lên lút mở ngọc giản ra, lần này hần trần kinh còn gấp mười lần lúc xem cái ngọc giản lúc trước.

"Nếu ngọc giản này truyền khắp Diệp gia thì...hần là Diệp gia tông tộc sẽ tức chết a..."

Diệp Thiên Lý lắc đầu, cười khổ.

Vương Bá Nhiều lúc này đang tập chung tinh thần quay thưởng.

"Keng...chúc mừng ký chủ nhận được Thần cấp bí thuật Huyết Luyện Đại Pháp."

Vương Bá Nguru khẽ dùng Đại Giám Định Thuật vào nó.

Vật phẩm: Huyết Luyện Bí Pháp

Xuất Xứ: Huyết Ma Thần Tôn thời niên thiếu kim thủ chi.

Truyền thuyết: Huyết Ma Thần Tôn thời niên thiếu bình phàm, tư chất bình thường, là chi thứ Gia tộc tuyệt đỉnh thanh Long gia tộc, là gia tộc do thanh long thần thú từng giao phối với nhân tộc mà sinh ra, mà huyết mạch hần chỉ chứa một phần trăm huyết mạch Thanh Long, thuộc tồn tại hàng lót đáy trong gia tộc, trong lúc vô ý giết chết tộc nhân, cảm giác huyết mạch tộc nhân có thể cải tiến tư chất cùng huyết thống, từ đấy huyết Ma thần tôn nghiệm ra Huyết đạo chân lý, từ từ diệt sát cả đại gia tộc hấp thu tinh huyết huyết mạch đem tư chất, huyết mạch mình tăng tới tuyệt đỉnh, từ đó nhân sinh hung hần mở ra, thần căn giết thần phạt căn đồ phạt, trở thành một đời Huyết đạo đại năng.

Công dụng: Đò sát hết thấy người cùng huyết thống tồn tại khiến huyết mạch tinh thuần, hoặc tư chất tăng mạnh.

"Tuy ta có đại cướp đoạt thuật không cần thứ bí thuật này, tuy nhiên nếu phân thân làm việc này thì gây ra bao nhiêu tội nghiệt?" Vương Bá Nguru tà ác nghĩ.

.....

Giờ khắc này tại Diệp gia.....

Diệp Thiên Hùng(Vương Bá Nguru phân thân) đang nằm tình dương thương thế.

Vốn là thương thế này cũng không nặng lắm, chỉ là do quá tức giận nên máu nóng nghịch lưu dẫn tới ngắt xiu mà thôi, với Võ Hoàng Hoàng giả thân thể chỉ cần tình dương một chút là có thể khỏe mạnh, nhưng hần vẫn nằm trong này chỉ là để hấp thụ ký ức của Diệp Thiên Hùng.

Một lúc sau sau khi hấn sắp xếp ký ức lộn xộn đầu đầu ngay ngắn, Diệp Thiên Hùng mới rời khỏi nhà riêng, nắm vị vô Vương cung kính gật đầu chào hỏi, hiển nhiên uy vọng Diệp Thiên Hùng trong Diệp gia rất cao. Hấn phân phó mấy vị sai người gom góp thi thể của Diệp Sinh và Phạm Băng Băng lại đi chôn cất tử tế, rồi bản thân trấn an tinh thần tộc nhân, sai người giới thiệu Diệp gia nghiêm ngặt sau đó hấn mới rời đi xử lý việc riêng.

Lần này hấn đi chính là theo lịch sinh hoạt hằng ngày, đúng bốn giờ không hơn đi đến tìm Lãnh Tuyết Cơ tâm sự nhân sinh.

Dù là đoạt xá, tuy nhiên Vương Bá Ngu vẫn rất tuân thủ quy củ, những gì Diệp Thiên Hùng vẫn làm hằng ngày hấn vẫn sẽ làm, và có khi làm tốt hơn.

Với tu vi Vô Hoàng, Vương Bá Ngu thần không biết quỷ không hay xuất hiện trong phòng riêng của Lãnh Tuyết Cơ, lúc này nàng đang tắm rửa, hiển nhiên chuẩn bị làm sạch thân thể cùng hấn vui vầy cá nước.

Vương Bá Ngu cười hắc hắc, mở cửa phòng tắm ra, ánh mắt của hấn khẽ liếc, Lãnh Tuyết Cơ đang ngâm mình trong bồn tắm, ánh mắt như tình mật ý nhìn hấn.

“Cơ nhi...” Vương Bá Ngu thâm tình nhìn Lãnh Tuyết Cơ, ôn nhu nói.

“Hùng ca, ngươi có sao không?” Lãnh Tuyết Cơ nhẹ nhàng đứng dậy, thân hình vệt nữ không chút che đậy đập vào mắt hấn, từng giọt nước từ trên người nàng chảy xuống giống khiến nàng giống như thủy tề công chúa e thẹn lên bờ, khiến trong lòng Vương Bá Ngu lửa nóng. Bước chân nàng uyển chuyển đi đến bên cạnh hấn, bàn tay trắng trẻo nhanh chóng cởi hết y phục của hấn, sau đó nàng kéo lấy tay Vương Bá Ngu đi đến bồn tắm, hai người ngồi theo tư thế Vương Bá Ngu ngồi dưới bể nàng ngồi trên, nàng vòng bàn tay vuốt ve tấm lưng rắn chắc của hấn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ lo lắng hỏi.

“Không sao, chỉ là kẻ địch quá sức sinh, chỉ trực chờ sơ hở rồi cắn lên, hấn ngoài tôi Diệp gia chúng ta ngoài sáng, ta nhất định khiến hấn phải trả giá, sống không bằng chết.” Vương Bá Ngu giả vờ tức giận, mắng, bàn tay thì không an phận thăm dò rùng rợn và đôi núi trên người nàng.

Với ác nhân trình độ cao như hấn thì việc hấn mắng bản thân cũng không có gì phải miễn cưỡng, cứ việc mắng chửi thôi, nếu điều đó có lợi với hấn, nếu cần thiết, hấn hi sinh bộ phận trên cơ thể mình để đạt mục đích cũng không có gì đặt biệt, nếu không còn lựa chọn nào khác, dù phải học gì mà tịnh tà kiếm phổ hay quỷ hoa bảo điển hấn cũng không chút do dự, miễn nó khiến hấn mạnh lên.

Đây là Ma Tính!

Hấn hung ác với kẻ địch bao nhiêu thì đối với bản thân, hấn càng hung ác.

Chỉ có hung ác với bản thân, nghiêm khắc với bản thân thì mới có thể sống sót trong thế giới kẻ yếu là sâu kiến này.

“Hùng ca, chúng ta...” Lãnh Tuyết Cơ há lưỡi thom tho ra, sắc mặt đỏ ửng thở dốc bởi tuyệt kỹ móc cua của Vương Bá Ngu, nàng khẽ rên nhẹ.

“Àn, chúng ta nên bắt đầu thôi.” Vương Bá Ngu cười lớn, bế thốc nàng lên, bắt đầu chinh phạt.

——hai tiếng sau——

Lãnh Tuyết Cơ thở hồng hộc, nàng vuốt ve ngực hấn, sắc mặt thỏa mãn, nhưng ánh mắt loé lên vẻ kỳ dị, nàng nghi hoặc nói:

“Hôm nay ngươi lợi hại thế, gì học người ta cả hai tiếng, mà ta cảm giác ngươi khác khác, thần thái của ngươi không còn vẻ già dặn như trước, mà trở nên trẻ trung hơn.”

“Aizz, chắc ta hồi xuân a....Cơ nhi, ngươi không thích ta lợi hại như vậy sao?” Vương Bá Ngu hơi chột dạ, trong lòng thầm mắng giác quan thứ sáu nữ nhân quả lợi hại, nhưng hấn vẫn giả bộ như bình thường.

“Người ta đương nhiên thích....Hùng ca lợi hại như vậy rồi.” Lãnh Tuyết Cơ cười khẽ, tựa đầu vào ngực Vương Bá Ngu.

.....

Vương Bá Ngu mặc đồ xong xuôi, thần không biết quỷ không hay ra khỏi phòng Lãnh Tuyết Cơ.

Hấn cần chuẩn bị vài thứ để sẵn sàng cho ngày mai-ngày hấn chân chính chương không Diệp gia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Diệp Thiên Hà Xem phim!

Tối hôm đó ngọc giản được phân tán khắp Thương Mang Thành, đến rạng sáng ngày cả Cổ Tôn Quận Diệp Gia tông tộc, không cần Diệp Sinh nói, Diệp Thiên Lý cũng đặt biệt rải những ngọc giản ở nơi đây nhiều nhất, và cuối cùng lúc sáng sớm hẳn đã đưa ngọc giản truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, thoáng chốc hàng trăm ngàn vạn tỷ tu sĩ, phàm nhân đều biết được, Diệp gia chi nhánh cùng Diệp gia tông tộc đều trở thành chuyện cười, mà lần này đã kích Diệp gia gấp mười lần chuyện lần trước.

""Cái gì, Diệp gia gia chủ ngay cả em dâu cũng không tha..quả là cầm thú a..""

""Luân phiên làm sát vách lão Vương hai mươi mấy năm sao, khiến cho Diệp Thiên Hà đội nón xanh hai mươi mấy năm, quả thật là cùng hung cực ác..""

Cái gì? Diệp Minh không phải con trai Diệp Thiên Hà mà là con trai của Diệp Thiên Hùng sao? Quả thật...hơn cả cầm thú..!""

""Tuy hành động cũng Diệp Thiên Hùng đáng lên án, tuy nhiên ta không quan tâm a, Lãnh Tuyết Cơ thật nuốt, lần trước Phạm Băng Băng khiến ta quay tay mấy ngày mấy đêm, lần này Lãnh Tuyết Cơ còn ngọt nước gấp mười lần Phạm Băng Băng a..""

""Diệp Thiên Hà quả thật yếu sinh lý, ngay cả một phút cũng không trụ nổi, bị thê tử mình khinh thường,nếu là ta ta tự thiên luyện Quỳnh Hoa Bảo Điện có khi còn có giá trị hơn a...""

Mà giờ khắc này, tại Diệp gia....

Diệp Thiên Hà được một vị trưởng lão khác giao cho một cái ngọc giản, bảo hắn rằng xem xong đừng kích động.

Diệp Thiên Hà tò mò mở ngọc giản, ngưng thần quan sát.

Mà đã không quan sát thì thôi, mà khi quan sát rồi, nhất định phong vân biến động.

Đập vào tai hắn là tiếng rên rỉ khoái lạc của một nữ tử, đang cực lạc trên miên dưới thân một nam tử.

Tuy lúc này máy quay ở cách xa hai người hẳn không thấy rõ hình dáng của hai người, tuy nhiên Diệp Thiên Hà nghi hoặc ngẩn người! Tiếng rên rỉ thì không có vấn đề, hẳn thân là lão tài xế phao nữ nhân ít nhất một trăm người nên tiếng rên rỉ của phụ nữ không thể khiến hắn ngẩn người được, nhưng vấn đề ở chỗ hẳn cảm giác giọng rên rỉ ấy, hình như giống giọng vợ mình.

Lúc này máy quay đã được đưa tới gần hai người này, mà giờ phút này xuất hiện trên màn ảnh hình chiếu không ai khác chính là đại ca cùng thê tử mình.

Đầu óc Diệp Thiên Hà giờ phút này như bị ngàn cân đánh vào, ánh mắt hắn thoáng ngơ ngác, khóe miệng khô khốc không nói được thành lời, hẳn dường như bị định thân thuật điểm trúng, ngơ ngác đứng im.

Mà đoạn phim đương nhiên không để tâm đến cảm xúc hiện tại của Diệp Thiên Hà, vẫn cứ vô tình chiếu tiếp.

Sau một tiếng mây mưa, Diệp Thiên Hùng nằm ôm chặt Lãnh Tuyết Cơ, gương mặt ai nấy đều tràn ngập thỏa mãn.

""Diệp ca, ngươi vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, ai như Diệp Thiên Hà lão già, chưa được hai phút đã nằm lăn ra một bên ngáy khò khò, làm người ta phải tự mình an ủi mình."" Lãnh Tuyết Cơ dùng ngón tay xinh đẹp vẽ lên một vòng tròn trước ngực Diệp Thiên Hùng, oán giận nói.

(Diệp Thiên Hà khóe mắt như muốn nứt ra, hắn nắm chặt bàn tay, ngăn cho mình mất lý trí, hắn bình tĩnh xem tiếp.)

""Không phải đã có ta sao, tiểu Hà cày ruộng không được, khiến ruộng đất hoang phế, đã có ta thay hắn cày ruộng, nếu hắn biết có lẽ sẽ cảm ơn ta đi."" Diệp Thiên Hùng tà tà cười, ngón tay thò vào hai bên đùi nủ xoa bóp, khiến Lãnh Tuyết Cơ uốn éo cơ thể, miệng rên rỉ.

(Diệp Thiên Hà nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ gầm lên: "" Diệp Thiên Hùng Cầu tạt chúng, ta muốn sát ngươi!"")

""May mà mấy năm nay có ngươi bên cạnh ta, Hùng ca, làm ta biết thế nào là hạnh phúc.."" Lãnh Tuyết Cơ nòng nài đặt môi hôn lên môi Diệp Thiên Hùng, ôn nhu như nước, ánh mắt thâm tình nói.

(""Tiện nhân!"" Diệp Thiên Hà sát cơ phun trào, mắng!)

"" Có người xuất hiện trong đời ta là chuyện may mắn nhất cuộc đời ta-Cơ nhi, ngươi sinh ra cho ta Diệp Minh tiểu tử, khuôn mặt gần giống ta hồi trẻ, lại mang thiên phú tu luyện thiên tài, chỉ là...haizzz..."" Diệp Thiên Hùng thở dài một hơi, buồn bã nói.

(""Gian phu đâm phụ, ta muốn ăn thịt uống máu các ngươi à!!!"" Diệp Thiên Hùng đầu tóc rối tung, ánh mắt hung ác như dã thú, nếu không phải lý trí nói cho hắn biết hắn phải kìm chế xem hết, nếu không hẳn đã đi tìm đối gian phu đâm phụ này giết rồi. Đội nón xanh cho hắn còn chưa nói, ngay cả con trai của không phải con hắn, suy ra hẳn nuôi không công con trai người khác mấy chục năm aa..)

"Hùng ca đừng bi quan, chỉ cần ngươi tấn cấp Cái thể Hoàng giả, liền sẽ sợ lão bất tử Diệp Thiên Hà sao, lúc đó ngươi diệt đi lão cầu đó cùng Diệp Thiên Hà nhất mạch, lúc đó Hùng ca ngươi một người độc đại, lúc đó ta lên lút dịch dung, thì sẽ chân chính xuất hiện bên cạnh ngươi, lúc đấy chúng ta sẽ nói sự thật cho Diệp Minh, hắn sẽ hiểu nỗi khổ của chúng ta."" Lãnh Tuyết Cơ tràn đầy hi vọng, nói.

("Tiện nhân, còn giúp người ngoài tính kế diệt sát người nhà mình, hồi xưa mắt ta bị mù mới cứu ngươi! Quả không hổ là độc nhất lòng dạ đàn bà.""
Diệp Thiên Hùng đau đớn khóc rống lên.)

Diệp Thiên Hùng khẽ lắc đầu, thở dài, từ lúc thấy Diệp Sinh cùng Phạm Băng băng từ vong, hần học máu ngất xỉu, tu vi rút xuống một tiểu cảnh giới, hiện giờ hần đang kiểm thiên tài địa bảo chữa trị vết thương, mới có cơ may còn tiềm lực đột phá Cái Thế Hoàng giả.

"Ngươi buồn chuyện Diệp Sinh sao?" Lãnh Tuyết Cơ tưởng hần còn buồn Diệp Sinh, giả vờ hỏi, nhưng trong lòng lại vui vẻ, Diệp Sinh chết, thì Diệp Minh sau này chắc chắn leo lên chức gia chủ, nàng còn vụng trộm vui vẻ mấy ngày nay đâu.

"Ừ, đáng chết câu tặc động phòng, phé đi nòi giống của hần, nay lại bức hần cùng con dâu đột tử, quả là trời đánh câu tặc, nếu ta biết được hần là ai, tuyệt đối khiến hần muốn sống không được muốn chết cũng không xong."" Diệp Thiên Hùng giận dữ, hung ác nói.

"Không phải cách đây hai mươi lăm năm ngươi cũng y chang tên súc sinh đấy sao, mạnh mẽ cường đoạt lần đầu ta, đeo nón xanh lên đầu Thiên Hà lão già, rồi vụng trộm với ta cho đến nay.."" Lãnh Tuyết Cơ mỉm cười, trêu chọc hần.

"Khụ...Cơ nhi, đây là tình huống đặc biệt..ai bảo ngươi xinh đẹp động lòng người quá làm gì?" Diệp Thiên Hùng mặt già đỏ lên, ho khan, đáp.

("Móa, lần đầu của thê tử ta bị tên súc sinh đại ca cướp mất, ta hận a....!") Diệp Thiên Hùng ngửa mặt lên trời gào thét! Hận ý ngút trời!

.....

Xem hết đoạn phim này, cũng là sự kiện nhần cuối cùng của Diệp Thiên Hà hết, hần bị phản nộ che mờ lý trí, đi tìm Diệp Thiên Hùng và Lãnh Tuyết Cơ báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hệ Thống vote năm sao!

Giờ khắc này, Diệp Thiên Hùng cùng chúng trưởng lão cao tăng đang cùng nhau ngồi để thảo luận vấn đề ảnh hưởng khắp Diệp gia vào sáng nay, việc này liên quan đến bộ mặt Diệp gia, cho nên giờ khắc này này sắc mặt ai này đều âm trầm.

Diệp Thiên Hùng đậm mặt ngồi trên ghế tộc trưởng, giống như một tôn đại thần không bị bất cứ thứ gì giao động tâm tình.

Diệp Minh lẫn vào trong đám đệ tử tinh anh sắc mặt phức tạp nhìn Diệp Thiên Hùng, hần không thể ngờ rằng, đại bá chính là cha ruột của mình, giờ hần mới hiểu vì sao từ nhỏ đến lớn đại bá lại đối xử với mình tốt như vậy.

Hần không biết mình phải đối mặt với phụ thân này như thế nào, tiếp tục gọi là đại bá hay gọi là phụ thân, bởi vì phụ thân hiện tại của hần vẫn còn đó, về tình thì hần không thể bất công với người cha nuôi đã một tay nuôi nấng hần từ nhỏ đến lớn. Nhưng về lý thì đại bá chính là phụ thân hần.

Còn Lãnh Tuyết Cơ giờ khắc này ôn nhu ngồi bên cạnh Diệp Thiên Hùng, mọi chuyện đã bại lộ, nàng cũng không cần phải dấu giếm gì nữa vào lúc này, nàng đường đường chính chính xuất hiện bên cạnh hần.

Không khí trong đại điện âm trầm đến độ mọi người cảm thấy bị đè nén, mọi người bắt đầu xì xầm hỏi thúc nhau đứng dậy, rút cuộc sau một lúc lâu, bọn họ mới cử ra đại biểu đứng dậy.

Nhị trưởng lão Diệp Thiên Tinh đứng dậy, chấp tay chào mọi người xung quanh, mới ho khan nói:

"Hiện tại thế cuộc thì các bác cũng đã biết rồi, tuy việc.. tộc trưởng đội nón....khụ khụ...cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ hơi ảnh hưởng một chút danh dự mà thôi, vấn đề nghiêm trọng ở chỗ nội bộ Diệp gia chúng ta lục đục, muốn dẹp loạn ngoài phải yên nội bộ, không biết tộc trưởng có cao kiến gì không?"

Vương Bá Ngưu chậm rãi mở đôi mắt ra, đôi mắt sắc bén nhìn nhị trưởng lão, hần nhẹ nhàng thốt lên:

"Các ngươi đứng bên nào?"

Chúng trưởng lão, tộc nhân cao tăng rung mình, tộc trưởng thâm ý bọn hần đều hiểu, giờ khắc này tộc trưởng hỏi bọn hần là đứng bên nào, bên tộc trưởng nhất mạch hay Diệp Thiên Hà nhất mạch.

Mọi người về mặt do dự, dù sao Diệp Thiên Hà nhất mạch cũng không yếu, bên Tông tộc còn có mấy vị lão cổ đồng tiềm tu trong đó ủng hộ hần, không phải là dễ trên.

Bọn họ bàn tính rằng ngư cò tranh nhau, để xem ai thua thì bỏ đá xuống giếng, dù sao cả hai đều là Võ Hoàng cường giả, tuy Diệp Thiên Hà hơi yếu một

chút, mới bước vào Võ Hoàng chỉ cảnh mấy tháng trước.

Vương Bá Nguru cười lạnh lẽo, hẳn biết bọn súc sinh này bàn tính cái gì, nhưng hẳn không quan tâm, dưới thực lực tuyệt đối bọn súc sinh này phải thuận phục hẳn thôi.

Chợt như cảm nhận được cái gì, ánh mắt khẽ liếc ra ngoài đại điện, hài hước mở miệng nói:

"Trò hay tới rồi!"

Mọi người đều theo ánh mắt hẳn nhìn ra ngoài đại điện.

Lúc này bỗng một tiếng hét phẫn nộ từ bên ngoài đại điện truyền vào.

"Diệp Thiên Hùng, ngươi tên súc sinh này! Cấp lão tử tìm chết." Diệp Thiên Hà sắc mặt phẫn nộ điên cuồng dẫn theo một đám nhân mạch của mình đi vào đại điện, ngón tay chỉ thẳng mặt Diệp Thiên Hùng, quát khê.

Giờ khắc này đại điện chợt trở nên căng thẳng, Diệp Thiên Hùng nhất mạch rời ra khỏi hàng ngũ, khẽ động vũ khí sát ý nhìn Diệp Thiên Hà nhất mạch, với khí thế một lời không hợp sẽ xông lên chém nhau.

"Diệp Thiên Hùng, uổng công ta mất chó kính ngươi là đại ca, vậy mà sau lưng ngươi lại chụp mũ lão tử, làm chuyện cảm thù còn không bằng, coi như mẫu thân chúng ta sinh ra ngươi thứ súc sinh này chỉ đau bím chứ không được lợi ích gì!" Diệp Thiên Hà cay nghiệt nói.

Mọi người tập chung nhìn về phía Diệp Thiên Hùng, bọn họ nghĩ rằng chắc chắn Diệp Thiên Hùng sẽ giận dữ lắm, tuy nhiên tình cảnh trước mặt lại không giống như bọn họ nghĩ.

Diệp Thiên Hùng vẻ mặt đạm mạc nhắm mắt lại, mọi người giờ phút này cũng không cảm nhận được vẻ hi vọng ái ố trên khuôn mặt hẳn, bọn họ bắt đầu cảm giác sợ hãi vị gia chủ này.

Một người bị mắng những lời lẽ như vậy, mà lại chính em trai mình mắng, chắc hẳn sẽ điên cuồng đi, ít nhất cũng phản ứng sắc mặt khó coi, đằng này Diệp Thiên Hà không bày tỏ thái độ hay sắc mặt nào hết.

Bởi vì giờ khắc này Diệp Thiên Hùng trong lòng nở hoa bởi vì hệ thống thanh âm phát ra trong đầu hẳn.

"Keng...Diệp Thiên Hà đối với ký chủ phẫn nộ, Ác Ma điểm+10000, Ma Đầu exp +15000..."

"Ân, tốt lắm, hãy phẫn nộ tiếp đi tiểu Hà em trai ta, đại ca thích ngươi rồi đó." Vương Bá Nguru vui vẻ nghĩ thầm.

Mất thấy Diệp Thiên Hùng im lặng nhắm mắt lại, Diệp Thiên Hà càng phẫn nộ không có chỗ tiết, đây là trần trụi khinh bỉ hẳn đi? Ta nhẫn!

Hắn chợt quay sang nhìn Lãnh Tuyết Cơ bên cạnh Diệp Thiên Hùng, khẽ phun một ngụm nước miếng xuống đất, ánh mắt oán độc nói:

"Tiện nhân, trước mặt ta tình tình thiếp thiếp, sau lưng ta lại vụng trộm với đại ca ta, ngươi không cảm thấy xấu hổ sao, ngay cả lợn mẹ còn chung thủy hơn ngươi, nếu ta là ngươi làm chuyện mà heo chó cũng không tiện bằng, chỉ bằng chết quách cho xong đỡ nhục nhẽ..!"

Lãnh Tuyết Cơ sắc mặt khó coi, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng bị bàn tay Vương Bá Nguru giữ chặt cái cằm, Vương Bá Nguru mãnh liệt hôn môi đá lưỡi Lãnh Tuyết Cơ, mười giây sau hẳn mới buông ra, ánh mắt thâm tình nhìn Lãnh Tuyết Cơ, ôn nhu nói:

"Cơ nhi, cảm ơn ngươi đã đến bên ta, một người phụ nữ xinh đẹp lại thánh khiết như ngươi cũng có quyền chọn người tốt hơn như ta để dựa dẫm, chỉ những kẻ thất bại mới bị người phụ nữ mình thương vứt bỏ mà thôi, Thiên Hà đệ đệ không được, cày ruộng không được khiến ruộng nương khô héo, có ta giúp hẳn chăm non ruộng vườn, nước non đất đai màu mỡ tươi xộp, hẳn không cảm ơn ta thì thôi còn vọng ngôn nói ca, nay hẳn không cần ngươi, thì ta cần, bên ta cả đời nhé, Cơ nhi..!"

"Hùng ca...thiếp cả đời này sống cũng là vợ ngươi, và chết vĩnh viễn cũng là quý Diệp Gia..." Lãnh Tuyết Cơ xúc động ngã đầu vào ngực hẳn, thâm tình nói.

"Tiểu Minh, lại đây với phụ thân, cha có điều bất đắc dĩ nên mới thế, nay ta có thực lực tuyệt đối nên sẽ không để ngươi chịu uất ức dưới dâm uy của nhị đệ nữa. Ta sẽ toàn lực yêu thương và hỗ trợ ngươi!" Vương Bá Nguru từ ái nhìn Diệp Minh, ôn hòa nói.

Diệp Minh sắc mặt khê tái, quay đầu nhìn Diệp Thiên Hà và Diệp Thiên Hùng, cuối cùng dường như trong lòng hẳn đã có quyết định, hẳn bèn dùng ánh mắt xin lỗi nhìn về phía Diệp Thiên Hà, xấu hổ nói:" Cha nuôi, ta xin lỗi ngươi, ta muốn về mới cha ruột của ta, mong ngươi thứ lỗi cho ta."

Nói xong hẳn chạy về phía sau Diệp Thiên Hùng, núp mặt sau lưng hẳn.

"Các ngươi....các ngươi..." Diệp Thiên Hà thấy Diệp Thiên Hùng và vợ mình tình tình thiếp thiếp trước mặt hẳn, ngay cả con trai bảo bối cũng từ bỏ hẳn, hẳn cảm giác giờ khắc này cả thế giới như chống lại hẳn, cô lập hẳn, khê nhìn xung quanh, hẳn thấy ánh mắt mọi người đều giống như tội nghiệp hẳn, chê cười hẳn, hẳn cảm giác hai bên mặt nóng rát như bị đánh mặt, sắc mặt hẳn vụn vụn, thần trí lúc này bị đánh mất, hẳn thiêu đốt tình huyết liều mạng xông lên Diệp Thiên Hùng, muốn đồng quy vu tận.

"Keng...Ký chủ đề tiện bị ỏi câu dẫn vợ và con của Diệp Thiên Hà, Diệp Thiên Hà do quá phần nộ đau đớn tan nát cõi lòng nên bị lửa giận ăn mòn lý trí, trở thành kẻ tâm thần...ác ma điểm 20000, Ma Đầu điểm +25000exp..!" Hệ thống lạnh lùng nói.

"Keng...hệ thống đánh giá ký chủ diễn xuất việc ác này quá đẹp đẽ, quá tuyệt vời, hệ thống đánh giá vote ký chủ năm sao, đeo huy hiệu năm sao khiến ký chủ được giảm giá mười phần trăm bất kỳ thứ gì từ hệ thống xuất phẩm, thỉnh ký chủ không ngừng làm việc ác."

"Ân, tên này đã hết giá trị rồi, nên chết đi thôi!" Vương Bá Ngu thở dài một hơi, nhẹ nhàng đứng dậy.

"Em trai yêu quý của ta, người muốn chết đại ca thành toàn! Hoàng tuyền lộ đường xa, vi huynh tiễn người một đoạn đường!" Vương Bá Ngu bình thản nói, đơn giản vung một quyền.

Một quyền này nhìn như đơn giản, nhưng bao hàm Lực lượng chân ý, một quyền này vô hạn phóng to, đập thẳng trước mặt Diệp Thiên Hà.

Nắm giữ Võ Hoàng đỉnh phong thân thể, thân là Thanh niên chí tôn, Vương Bá Ngu thi triển ra chiến lực sức mạnh không phải kẻ hèn mới bước vào Võ Hoàng cảnh gà con có thể phản kháng.

Diệp Thiên Hà không kịp phản ứng, phải nói giờ thần trí hắn đã biến mất, bị một quyền đâm thành thịt nát, chết không thể chết lại.

Vương Bá Ngu khẽ phát tay, đồng huyết nhục của Diệp Thiên Hà bị hấp thu vào trong hệ thống balo, đồng huyết nhục này với hắn có trọng dụng.

Giờ khắc này mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng.

Cùng là võ hoàng cảnh nhưng khoảng cách chiến lực của cả hai cách nhau một trời một vực, trong tay Diệp Thiên Hùng, Diệp Thiên Hà như sâu kiến, tiện tay một kích liền giết.

"Chủ tử các người chết, thì các người tồn tại làm gì?" Vương Bá Ngu nhẹ nhàng nói, năm ngón tay khẽ giơ lên, Diệp Thiên Hà nhất mạch không thể kêu rên một tiếng, đều từ vong, trong đó có hai vị Võ Vương cường giả.

Sắc mặt mọi người trong đại điện đều tái nhợt, bọn họ bị thủ đoạn hung ác của Diệp Thiên Hùng hù dọa, nhất thời không khí cả đại điện chợt yên ắng.

"Còn các người, thuận phục hay chết!" Vương Bá Ngu không nói nhảm, ánh mắt bình thản nhìn

một đám Diệp gia cao tăng, nhẹ nhàng nói.

Nhưng không một ai dám chống cự, đều nhao nhao quỳ xuống, hô: "Gia chủ vạn tuế!"

"Tốt, ta mà phát hiện ai có hai lòng, thì bọn họ chính là kết cục của các người!" Vương Bá Ngu hài lòng khẽ liếc, quay sang nhẹ nhàng bế lên Lãnh Tuyết Cơ, bàn tay nắm lấy bàn tay của Diệp Minh, đi về phía phòng riêng của hắn.

Mà đoạn video này cũng được Vương Bá Ngu an bài truyền đi khắp Thiên Khung Hoàng triều.

p/s: các đạo hữu có vẻ hứng thú Diệp Thiên Hùng pk Diệp Thiên Hà, tuy nhiên cho dù PK thì Vương Bá Ngu vẫn dùng thủ đoạn bí ỏi nhất để Pk Diệp Thiên Hà, hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chi Nhánh Nhiệm Vụ!

"Tiểu Minh, mấy năm nay cực khổ cho con." Vương Bá Ngu thở dài một hơi, ánh mắt đau đớn vuốt ve mái tóc hắn, sâu lắng nói.

"Không cực không khổ, từ nhỏ người đã tốt với con, con không hiểu vì sao có cảm giác thân thiết với người, thì ra người chính là phụ thân của con." Diệp Minh vẻ mặt xúc động nói.

"Ta cũng bất đắc dĩ, Tiểu Hà lúc đấy cũng không kém gì ta, lúc đấy ta cũng chưa thành gia chủ, cũng không thể đường đường chính chính cho người biết sự thật được, đến hiện tại ta mới có khả năng đây, người....có hận phụ thân không?" Vương Bá Ngu vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

"Không, ngài là cha ta, ta làm sao có thể hận ngài được, ta hiểu khổ tâm của ngài!" Diệp Minh nước mắt tuông rơi, lắc đầu nghẹn ngào đáp.

"Hảo tiểu tử!" Vương Bá Ngu vỗ vào vai hắn, ánh mắt già bộ lóe lên vẻ vui mừng, nói.

"Keng...Diệp Minh Nhận giặc làm cha, Lãnh Tuyết Cơ nhận giặc làm chồng, ký chủ quả nhiên có bức cách, Ác ma điểm 15000, Ma Đầu exp +12000..!"

Vương Bá Ngu trong lòng nở hoa, cảm thán bản thân quả nhiên là best phản diện,

""Tiểu Minh, mấy năm nay cực khổ cho con."" Vương Bá Ngu thở dài một hơi, ánh mắt đau đớn vuốt ve mái tóc hần, sâu lắng nói.

""Không cực không khổ, từ nhỏ người đã tốt với con, con không hiểu vì sao có cảm giác thân thiết với người, thì ra người chính là phụ thân của con."" Diệp Minh về mặt xúc động nói.

""Ta cũng bắt đầu đi, Tiểu Hà lúc đấy cũng không kém gì ta, lúc đấy ta cũng chưa thành gia chủ, cũng không thể đường đường chính chính cho người biết sự thật được, đến hiện tại ta mới có khả năng đấy, người....có hận phụ thân không?"" Vương Bá Ngu về mặt bắt đầu dĩ nhiên.

""Không, ngài là cha ta, ta làm sao có thể hận ngài được, ta hiểu khổ tâm của ngài!"" Diệp Minh nước mắt tuôn rơi, lắc đầu nghẹn ngào đáp.

""Hào tiểu tử!"" Vương Bá Ngu vỗ vào vai hần, ánh mắt già bộ lóe lên vẻ vui mừng, nói.

""Keng...Diệp Minh Nhận giấc làm cha, Lãnh Tuyết Cơ nhận giấc làm chồng, ký chủ quả nhiên có bức cách, Ác ma điểm 15000, Ma Đầu exp +12000..!""

Vương Bá Ngu: "".....""

Vương Bá Ngu trong lòng nở hoa, cảm thán bản thân quả nhiên là best phản diện, trong vô hình lại có thể dính líu sâu đến việc ác, nếu đây là Trang bức hệ thống, thì hành động của hần chính là vô hình trang bức a.

""Keng...ký chủ thành công chấp chương Diệp Gia, một trong tam đại thế lực lớn đại biểu Thương Mang thành, mong ký chủ cố gắng càng sớm chấp chương Thương Mang thành, hoàn thành tân thủ thôn nhiệm vụ, nhanh chóng cho mình một lãnh địa để bảo đảm có thể hèn mọn sống sót trên thế giới này."" Hệ Thống thần ái nhắc nhở hần.

""Chỉ là để sống sót thôi sao?"" Vương Bá Ngu trầm mặc.

Thế giới này nước quá sâu, tuy có hệ thống gia thân, nhưng hần cũng không dám đảm bảo mình có thể sống sót được, cho nên tuy nhiều người hận hần tu vi hần sẽ tăng cao nhưng hần vẫn không dám thật sự dùng thân phận bản thân mà làm việc ác, vì những thế lực lớn đều có Thiên Cơ sư có thể dựa vào mạnh mẽ mà suy tính ra vị trí của hần, hiện giờ căn cơ của hần rất nông, cần phải dựa vào hệ thống ban thưởng mà sinh tồn.

""Tiểu Minh, con với mẹ ở đây, phụ thân phải đi giải quyết chuyện riêng."" Vương Bá Ngu vỗ vai Diệp Minh, thân ảnh nhanh chóng biến mất trước mặt hai người.

Vương Bá Ngu về phòng riêng của mình, chui vào mật thất, nguyên thần quan sát xung quanh, đảm bảo không thấy ai, hần mới từ trong hệ thống túi móc ra đồng huyết nhục của Diệp Thiên Hà và đám thuộc hạ của hần đặt trước mặt.

""Huyết Ma Đại Pháp!"" Vương Bá Ngu âm thầm kết huyết ấn vẽ ra một cái đồ án phức tạp, vô số máu tươi huyết nhục xương cốt đều biến thành từng dòng từng dòng chất bỏ chui vào Huyết ấn của hần rồi đi vào thân thể hần.

Vương Bá Ngu cười vui vẻ, hần hít sâu một hơi im lặng hưởng thụ từng dòng từng dòng chất bỏ luân chuyển trong người hần, một cỗ cảm giác thoải mái khiến hần trầm mê, đơn giản là thoải mái còn hơn làm chuyện đó nữa.

Vương Bá Ngu lúc này tóc có vài cọng bạc đã biến thành màu đen nhánh, vết nhăn khuôn mặt phong trần giờ lại trẻ trung đầy sức sống, chỉ có điều lại cả người hần nhuộm một màu máu, quả thực giống như Ma đầu từ trong địa ngục xuất thế.

""Thật khoái cảm a....."" Vương Bá Ngu triệt để nhắm mắt lại thư giãn, giờ khắc này hần chỉ cảm thấy tinh thần phấn chấn, sáng láng, các vết thương tìm ẩn trong cơ thể cũng được hoàn toàn chữa trị, hần cảm thấy tu vi dường như hồi phục hoàn toàn, trở về Vô Hoàng đỉnh phong cảnh giới, mà tính tế cảm thụ còn thấy tu vi tăng tiến thêm một tia, chưa hết, hần cảm giác những cảm ngộ vô đề của Diệp Phá Thiên cùng Vương Lâm giờ khắc này cũng bắt đầu phát huy hiệu quả, linh hồn hần nhanh chóng thăng hoa, hần cảm giác bản thân chạm tới bình chướng Nửa bước Cái Thể Hoàng giả.

Mà phát huy tác dụng nhất chính là Diệp Phá Thiên võ đạo cảm ngộ, đơn giản vì Diệp Thiên Hùng là con cháu hần, sở tu hết thầy công pháp cùng võ đạo đều thiên hướng Diệp Phá Thiên.

Võ Quân linh hồn lĩnh ngộ Thiên Địa, điều khiển Thiên Địa Nguyên tố chiến đấu, linh hồn lĩnh ngộ nguyên tố càng sâu thì triệu hồi ra Nguyên tố thiên địa càng cường.

Nguyên tố thiên địa có cử đại nguyên tố.

Phong, Lôi, Quang, Âm, Thủy, Hỏa, Thổ, Kim, Mộc.

Mà cái thể võ quân chính là đem nguyên tố bản thân lĩnh ngộ cải tạo lại thân thể, khiến chiến lực so với Võ Quân cảnh mạnh hơn, võ quân cảnh có thể dựa vào các môn Pháp Thuật mà khiến nguyên tố thi triển ra tăng phức thêm sức mạnh.

Pháp thuật chia làm hạ, trung, thượng, đỉnh.

Hạ cấp pháp thuật tăng phúc mười thành đến Ba mươi thành nguyên tố.

Trung cấp pháp thuật tăng phúc bốn mươi thành nguyên tố đến sáu mươi thành nguyên tố.

Cao cấp pháp thuật tăng phúc bảy mươi thành nguyên tố đến chín mươi thành nguyên tố.

Đỉnh cấp pháp thuật tăng phúc mười thành nguyên tố.

Tuy nhiên có những hậu bối được tiền bối lưu lại truyền thừa lại có thể lĩnh ngộ lực lượng ngoài cửu đại nguyên tố, hầu hết những hậu bối này đều là thiên chi kiêu tử, thanh niên chí tôn, thiên tài tuyệt thế, bọn họ có thể lĩnh ngộ các lực lượng cường đại trong thiên địa như Lực lượng chi ý, sinh tử chi ý cảnh, âm dương chi ý, niết bàn chi ý, luân hồi chi ý, Không gian chi ý, thời gian chi ý, tạo hóa chi ý, Tiên chi ý, Ma chi ý, Kiếm chi ý, Đạo chi ý Thương chi ý.....

Mà Võ Vương cảnh chính là đem tất cả các lực lượng hay thiên địa nguyên tố ấy dung hợp thành Bồn mạng thần thông, lúc này tu giả đã có thể hoàn toàn phát huy uy năng của thứ mà mình lĩnh ngộ được, từ đó thì triển ra thần thông mạnh mẽ.

Võ Vương cường giả có thể thoát khỏi mặt đất lực hút, tiến hành phi hành trên bầu trời, tuy nhiên không thể vượt qua được Thiên Cương khí tường tiến vào vũ trụ, và càng lên cao Võ Vương thân thể phải gánh chịu sức ép của không khí, nếu không may đụng phải Lôi pháp tắc hay cơn bão Pháp tắc là có nguy hiểm đến tính mạng.

Giờ khắc này Võ Vương đã lĩnh ngộ Thế, đem ý cảnh ngưng tụ thành thiên địa chi thể, hay võ hộc chi thể, dưới Thế áp chế, Võ Vương cơ hồ nghiền ép Võ Quân.

Mà bên trong Võ Hoàng thân thể đã tự thành tiểu thế giới, là thế giới sơ khai, bên trong thế giới đầy Võ Hoàng có thể dựa vào những thứ mà mình lĩnh ngộ ở võ Vương cảnh đem vào thế giới khắc ở ẩn ký, từ đây lực lượng sinh sôi không ngừng, dù ở ngoài vũ trụ không gian cũng không sợ không có lực lượng để chiến đấu.

Má Cái Thế Võ Hoàng đã chạm đến lực lượng cao hơn-Pháp Tắc lực lượng.

Pháp Tắc là những thứ tạo nên một thế giới hoàn chỉnh, thường thì tu sĩ lĩnh ngộ chính là thiên địa pháp tắc như Ngũ Hành Pháp tắc, Hắc Âm-Quang Minh pháp tắc, Lôi pháp tắc, Phong pháp tắc, Âm Dương Pháp Tắc, Sinh Tử Pháp Tắc, Tạo Hóa Pháp tắc....

Nhưng cá biệt vẫn có người đem tự thân Võ Đạo lĩnh ngộ hóa thành pháp tắc, như kiếm chi pháp tắc, Quyền chi pháp tắc, Đạo chi pháp tắc, Ma chi pháp tắc, Huyết chi Pháp tắc, Thương chi pháp tắc.....những người ấy đâu đâu mà không phải là thiên tài tuyệt thế bằng tự thân võ đạo lại sánh ngang với Thiên Đạo pháp tắc.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang bước vào ranh giới cảm ngộ pháp tắc.

Hiện tại hán muốn cỗ thân thể này dựa vào võ đạo ý chí của Diệp Phá Thiên mà đột phá Cái Thế Võ Đế, đối với cỗ thân thể này hán cũng lui lại tự mình lĩnh ngộ pháp tắc, lẽ ra Vương Lâm ý chí mạnh mẽ hơn Diệp phá Thiên một bậc, tuy nhiên Vương Lâm ý chí ở bên bản thể Thánh chi hồn, cho nên hán cũng đành thôi.

Diệp Phá Thiên lĩnh ngộ pháp tắc chính là Quyền chi pháp tắc, có khí thế một Quyền phá vạn pháp, một quyền phá thiên ý chí.

Vương Bá Ngu dựa vào cảm ngộ của Diệp Phá Thiên, nhanh chóng ngưng tụ Quyền chi pháp tắc ẩn ký trong tiểu thế giới bên trong thân thể.

Quyền chi pháp tắc ẩn ký đã khắc trong tiểu thiên địa, Vương Bá Ngu nhanh chóng đưa các ý cảnh mà hán lĩnh ngộ được đưa vào tiểu thế giới, khiến thế giới nhìn sống động hơn một chút.

Những ý cảnh này hỗ trợ cho Quyền chi pháp tắc, khiến nó ngày càng cường đại hơn.

Giờ phút này trong tiểu thế giới, Quyền ý tung hoành, hán cũng đem thân thể tiến hóa thành Hoàng Giả thân thể.

Hoàng giả thân thể mạnh mẽ vô cùng, được tạo ra từ Pháp tắc chi lực, Hoàng giả thân thể cũng đại biểu pháp tắc, tay không xé rách không gian, bằng vào thân thể lẫm lẫm không ngạo du vũ trụ, nhắc tay hái trăng sao là chuyện đơn giản, đừng nhìn Vương Bá Ngu giết Diệp Thiên Hà đơn giản vậy, là do ý chí của Diệp Thiên Hà bị mất đi, cộng thêm chiến lực của hán cường hoành nên mới đơn giản giết Võ Hoàng cường giả.

Thường thì hoàng giả khi chiến đấu đều đi vào hư không mà chiến kéo làm tổn thương căn cơ đại lục.

""Thành công!"" Vương Bá Ngu cảm giác thân thể cường hoành vô cùng, hán nhẹ tay khẽ bóp nhẹ, không gian không chịu nổi lực lượng thân thể của hán âm âm phá toái, rồi nhanh chóng lành lại.

""Keng...giết tộc nhân mình, lại cắn nuốt thân thể tăng tu vi, tội ác tày trời như vậy quả không hổ là Ma Đầu, ác ma điểm 30000, Ma Đầu điểm 25000 exp.""

""Chi nhánh nhiệm vụ mở ra, ký chủ giết chết chi thứ cùng Tông tộc Diệp gia tăng cao tu vi, hủy đi Diệp gia, đạt được danh hiệu S+ Phản Cốt, cùng với Thần Thoại cấp thần bí kỹ năng, thỉnh ký chủ nhanh chóng hoàn thành!""

""Xem ra Diệp gia..nên biến mất!"" Vương Bá Ngu tà ác cười lạnh, sát ý phun trào.

p/s: cảm ơn terumi buff 45000 đậu^^

hai hôm nay bận quá nên xin lỗi mọi người nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Xuyên qua Đấu Phá Thương Khung!

"Nhiệm Vụ chi nhánh 2 mở ra, xâm lăng dị giới, ký chủ mỗi tháng phải dựa theo hệ thống an bài xuyên việt dị giới làm việc ác để bổ sung thêm năng lượng cho hệ thống, thỉnh ký chủ chuẩn bị tinh thần, mười giây sau hồn du dị giới...thời gian đếm ngược mười giây.....chín giây...tám giây.."

"What? thế là sao?" Vương Bá Ngu đang cảm ngộ cảnh giới mới, đột nhiên hệ thống lạnh lùng thông báo khiến hắn ngờ ngàng.

"Ba..hai...một...không..Bắt đầu!"

chưa kịp phản ứng, ánh mắt Vương Bá Ngu đột nhiên tối sầm, mất tri giác.

"Đầu đầu quá..." Vương Bá Ngu lắc lắc cái đầu, tiếp thu cổ trí nhớ xa lạ như thủy triều xông vào não hắn, một lúc lâu sau, hắn mới mở mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Hắn phát hiện bản thân đang ở một căn phòng xa lạ, trên giường là hai tiểu nha hoàn xinh đẹp trần truồng ngủ say, chậm rãi không đụng gì đến hai người họ, hắn mới bước chân đi ra khỏi phòng, ngắm nhìn phòng cảnh ban đêm.

Ở thế giới này chỉ có một mặt trăng, khác với Huyền Huyền Đại lục, đồng thời mười cái mặt trăng chiếu sáng.

Thế giới này gọi là Đấu khí đại lục, người người tu luyện một dạng năng lượng trong thiên địa gọi là đấu khí, tuy nhiên hắn cảm giác đấu khí loại này rất...Yếu, yếu hơn rất nhiều so với nguyên tố thiên địa Huyền huyền đại lục.

Tại đại lục này, tu luyện đấu khí, cơ hồ dưới sự cố gắng của vô số thế hệ đã phát triển đến mức đỉnh cao, hơn nữa nhờ phạm vi đấu khí không ngừng mở rộng, cuối cùng đã phát triển vào dân gian, việc này khiến cho đấu khí cùng nhân loại càng trở nên quen thuộc, do đó, tầm quan trọng của đấu khí trong đại lục này là không gì có thể thay thế.

Hệ thống tu luyện chính là: Đấu giả, đấu sư, đại đấu sư, đấu linh, đấu vương, đấu hoàng, đấu tông, đấu tôn, đấu thánh, đấu đế.

Trải qua thống kê, đấu khí đại lục đem đấu khí chia ra các cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm bốn giai mười hai cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng!

Mà mỗi đẳng cấp lại phân làm sơ, trung, cao - ba cấp.

Tu luyện đấu khí cấp bậc cao hay thấp cũng là mấu chốt quyết định thành tựu sau này, ví dụ như người tu luyện công pháp trung cấp Huyền giai tất nhiên sẽ mạnh hơn người cùng cấp bậc tu luyện công pháp trung cấp Hoàng giai.

Dựa theo hán lý giải, hắn là đấu khí đại lục này không có tu luyện linh hồn, mà phải dựa vào công pháp hấp thụ thiên địa linh khí vào đan điền, dùng đấu khí chậm rãi cường hóa thân thể, mà công pháp chính là thứ quyết định một người hấp thụ linh khí mạnh yếu.

Đấu khí đại lục, phân biệt mạnh yếu, quyết định qua ba điều kiện.

Đầu tiên, trọng yếu nhất đương nhiên là tự thân thực lực, nếu thực lực chỉ có nhất tinh đấu giả thì dù có luyện công pháp Thiên giai tuyệt thế cũng không thể chiến thắng một người tu luyện công pháp Hoàng giai đấu sư.

Tiếp theo, đó là công pháp! Đồng cấp bậc cường giả, nếu công pháp của người cao hơn đối phương, như vậy tại lúc tỷ thí sẽ có ưu thế rất lớn.

Loại cuối cùng, gọi là đấu kĩ!

Tên như ý nghĩa, đây là một loại kỹ năng phát huy đấu khí đặc thù, đấu khí trên đại lục cũng có cấp bậc phân biệt, cũng chia làm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng bốn cấp.

Đấu khí đại lục số lượng đấu kĩ không hề ít, bình thường đấu kĩ truyền lưu ra ngoài, phần lớn đều là hoàng cấp, muốn đạt được đấu kĩ cao thâm thì phải gia nhập tông phái hoặc đấu khí học viện trên đại lục.

Đương nhiên, một số người do kỳ ngộ hoặc được tiền nhân để lại công pháp, hoặc có đấu kỹ tương xứng với chính bản thân mình, thì loại đấu kỹ đó phối hợp với công pháp khiến uy lực của nó càng mạnh hơn.

Dựa vào ba điều kiện này có thể phán đoán mạnh yếu, tổng thể mà nói nếu có thể có được cấp bậc công pháp càng cao, sau này phát triển càng không cần phải nói... .

Bất quá công pháp tu luyện cao cấp đấu khí người thường đều rất khó tìm được, công pháp truyền lưu tại tầng lớp phổ thông, nhiều nhất cũng chỉ là Hoàng giai công pháp, một số gia tộc cường đại hoặc trung, tiểu tông phái mới có phương pháp tu luyện Huyền giai, ví dụ như gia tộc của Tiêu Viêm, công pháp cao nhất chỉ có tộc trưởng mới có tư cách tu luyện. Cuồng sư nộ cương, là một loại phong thuộc tính công pháp đấu khí trung cấp Huyền giai.

Trên Huyền giai, đó là Địa giai, loại công pháp cao thâm này chỉ có thể siêu nhiên hoặc đại đế quốc mới có thể có...

Còn Thiên giai... thì đã mấy trăm năm chưa từng thấy xuất hiện.

Theo lý luận, người bình thường muốn có được công pháp cao cấp, cơ bản đều là khó như lên trời, nhưng mọi sự đều không có tuyệt đối, theo đấu khí đại lực mở rộng ra, vạn tộc tràn vào an cư lập nghiệp, phía bắc đại lục, có man tộc được xưng là lực lượng mạnh mẽ vô cùng, có thể cùng thú hồn hợp thể. Phía nam đại lục, cũng có các loại gia tộc ma thú cao cấp có trí tuệ, hay chủng tộc hắc ám âm ngoan quỷ dị...

Bởi vì địa vực mở ra, nên có rất nhiều ẩn sĩ vô danh, tại lúc sinh mệnh kết thúc, có lẽ sẽ đem công pháp do mình sáng tạo để ở một nơi, chờ đợi người có duyên đến lấy. Tại đấu khí đại lực truyền lưu một câu nói: Nếu có một ngày, người rơi xuống một cái son động, không cần kinh hoàng, đi về phía trước hai bước, có lẽ nó sẽ giúp người trở thành cường giả của thế giới này!

Nói như vậy, cũng không phải là giả, trong ngàn năm lịch sử của đại lục, cũng không thiếu loại cổ sự nhờ những kỳ ngộ này mà trở thành cường giả.

Mà cổ sự tạo thành hiệu quả là rất nhiều người tìm đến các vách núi hòng đi tìm tuyệt thế công pháp. Đương nhiên, những người này phần lớn đều là gãy tay gãy chân mà về...

.....

Chậm rãi lý giải tin tức về thế giới này, Vương Bá Ngu kinh thường lắc đầu:"" Hệ thống tu luyện Giống như đám phạm nhân Huyền Huyền đại lục dưới Võ Quân cảnh, dùng công pháp hấp thu linh khí chậm rãi cường hóa kinh mạch, đan điền, cốt cách, đến khi cơ năng thân thể trở nên viên mãn lúc đấy mới thăng hoa trở thành Võ Quân. Không dựa vào nhân lực nữa mà dựa vào Thiên Địa chi lực. ""

Ở huyền huyền đại lục Võ Quân cảnh đã triệu hồi thiên địa chi lực cho mình dùng, nếu linh hồn cường đại, thiên địa chi lực vĩnh viễn không cạn, và thân thể cường hóa mạnh mẽ, một quyền đánh nổ ngọn núi lớn là chuyện bình thường, mà ở đây chỉ đến Võ Hoàng mới miễn cưỡng đánh nổ ngọn núi nhỏ, mà theo trí nhớ của hắn, đến Đấu đế vẫn hấp thụ cái gọi là đấu khí chi lực, dựa vào đấu khí bản thân tinh luyện được mà thi triển đấu kỹ, quả nhiên hệ thống tu luyện và chất lượng thiên địa chi khí cách biệt một trời một vực.

"Hắn là một trung hạ đẳng tinh cầu...nếu võ Quân cảnh mà xuất hiện ở đây, hắn là thuộc tầm Đấu Đế đi?" Vương Bá Ngu lắc đầu, cảm thấy bản thân ở đây chính là chịu cực khổ, không có lợi ích gì cả.

Bản thân hắn xuyên việt vào một cái gia tộc nhỏ gọi là Tiêu Tộc, nằm ở thành nhỏ Ô thần thành, mà tên của hắn gọi là Tiêu Ninh, con của đại trưởng lão Tiêu gia, đấu khí thất đoạn, tính cách ham mê nữ sắc, ăn chơi trác táng.

"....."

"Quá thật phé vật!" Vương Bá Ngu ngán ngẩm lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Tiếng Ác Lan Xa!

Vương Bá Ngu không biết sắp tới hệ thống giao cho nhiệm vụ gì, nhưng hắn biết dưới thực lực tuyệt đối thì mọi phiền phức đều được giải quyết.

"Quá chậm." Hắn thử vật chuyển công pháp Hoàng giai trung cấp của Tiêu gia, cảm giác đấu khí hấp thu quá chậm, nếu dựa vào tốc độ này thì muốn tu luyện đến đấu đế hẳn rất rất lâu.

Hắn thoáng nhíu mày, nếu mà linh hồn đẳng cấp còn giữ lại một tia Võ Quân cảnh giới thì hẳn hắn sẽ có chiến lực đấu tôn, tuy nhiên hệ thống lại chỉ lấy linh hồn bốn nguyên xuyên qua cho nên linh hồn hắn chẳng khác gì phạm nhân bình thường.

"Lúc đầu hệ thống từ Huyền Hoàng vũ trụ địa ngục giới đem ký chủ vượt qua mấy cái vũ trụ giới tuyến, hàng lâm Huyền Huyền Đại lục, là đỉnh cấp tinh cầu, hoàn mỹ mụ mị xác trọng sinh, che dấu Huyền Huyền Thiên Đạo cùng Mấy chục vị đấu đế ý chí khiến ký chủ không bị phát hiện và bị diệt sát, cho

nên Hệ thống năng lượng còn rất nhỏ yếu, chỉ có thể giúp ký chủ đem linh hồn bản nguyên xuyên qua trung hạ đẳng thế giới này, che dấu Thiên đạo ở đây, chưa hết, hệ thống còn phải tách ra làm đôi đặt ở Ma Hồn Phân thân ở Huyền Huyền Đại Lục, cho nên mong ký chủ hiểu nỗi khổ của hệ thống, nhanh chóng làm việc ác để hệ thống cắn nuốt Đấu khí thế giới bản nguyên lớn mạnh chính mình." Hệ Thống khí linh xuất hiện, nói.

"Ta hiểu rồi." Vương Bá Nguru gật đầu, không có hệ thống không có hấn ngày hôm nay, hấn cũng được hệ thống cứu khiến hấn không phải chịu khổ hình dưới địa ngục hàng ngàn vạn năm, cho nên hấn rất tôn trọng hệ thống đây.

"Tuy không có Vô Quân ý chí, nhưng ta lại có các loại đại đạo bí thuật cùng công pháp mạnh mẽ, ta không tin ở cái trung hạ cấp tinh cầu này có thể ngăn cản bước chân ta." Vương Bá Nguru chấn chỉnh tinh thần, hào khí tự nói.

"Ma Hồn phân thân vẫn còn ở Huyền Huyền Đại lục, lấy Cái Thế Võ Hoàng tu vi, liên hợp với Vương lão cùng Ma Điện thành viên, xưng bá Mang Hoang thành vẫn có thể đi, ta ở cái thế giới này cũng mau chóng hoàn thành hệ thống nhiệm vụ."

"Thánh Ma đại pháp là không thể tu luyện ở tinh cầu này, chỉ còn Ma Huyết Đại Pháp, hắc hắc, Tiêu gia ư....." Vương Bá Nguru cười lạnh, ánh mắt khát máu lóe lên hung quang.

Mà giờ khắc này, ở Huyền Huyền Đại Lục....

Đoạn video Diệp Thiên Hùng đoạt vợ, đội nón xanh Diệp Thiên Hà, ngay cả con trai hấn cũng phản bội theo Diệp Thiên Hùng, dưới con thịnh nộ Diệp Thiên Hà lao lên bị Diệp Thiên Hùng đánh chết được Vương Bá Nguru cố ý sai người phát tán hiện tại đã lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều.

"Diệp Thiên Hùng cầu vật, đoạt vợ em trai mình, lừa dối người ta cả hai mươi mấy năm, ngay cả con trai của Diệp Thiên Hà cũng là con hấn, quả nhiên đủ cay, chính chủ hưng sư vấn tội bị hấn sỉ nhục trước mặt, còn ra tay đánh chết, quả thật cảm thú..."

"Cmm, cảm thú như vậy hèn gì bị người thần bí ngay đêm tân hôn xxx con dâu, ngay cả con trai mình cũng bị sỉ nhục đến chết, đây là quả báo a..."

"Diệp gia gia chủ, ta khinh....quả nhiên nhìn nhân cách con người không thể xem bề ngoài a..."

"....."

Mà ngay Diệp gia Tông tộc cũng đang phát sinh ma sát...

"Diệp Vấn Thiên, người xem con trai tốt của ngươi, chưa nói đến chuyện xấu mà hấn làm, giờ ngay cả em trai mình còn giết không tha, cộng với chuyện con trai hấn con dâu hấn bị người cường bạo, giờ tiếng xấu của Diệp Thiên Hùng lan truyền khắp Thiên Khung Hoàng triều, người như vậy còn tư cách nắm giữ Diệp gia chi nhánh sao?" Diệp Thiên Tinh gầm lên, quát.

Diệp Vấn Thiên thân là Trưởng lão Diệp gia tông tộc, cũng là phụ thân Diệp Thiên Hùng và Diệp Thiên Hà, năm nay gần một trăm tuổi, nhưng do tu vi Cái Thế Võ Hoàng cho nên dung mạo vẫn giữ được trung niên, mà người mắng hấn chính là Nhị đệ hấn, tu vi cũng Cái thế Võ Hoàng, hơn trăm tuổi vẫn không vợ không con, cũng là người sủng ái Diệp Thiên Hà nhất, ngay cả cái tên Diệp Thiên Hà, chữ "Thiên" và chữ "Hà" cũng là do dựa theo chữ lót của hấn mà đặt, Thiên Hà kết hợp với Thiên Tinh nghĩa là Biển Sao trên trời.

Còn Thiên Hùng thì không phải, Chữ "thiên" đó nghĩa là lớn, Thiên Hùng nghĩa là Gấu Lớn.

"Vậy theo người chuyện này tính thế nào? giờ Diệp Thiên Hà chết cũng chết rồi, giờ người còn muốn hạ bệ Thiên Hùng chút nhi, vậy Diệp gia chi nhánh trong các người ai đủ tu vi và chịu ra đến nơi đó quản lý gia tộc sự vụ đây?" Diệp Trần cười lạnh nói.

Diệp Trần là lão tam, có vợ có con tuy nhiên đều là nữ tử cho nên từ nhỏ hấn chính là người sủng ái Diệp Thiên Hà, cũng cật lực tranh cử Diệp Thiên Hà trở thành tộc trưởng Diệp gia chi nhánh.

Diệp Thiên Tinh nghe Diệp Trần nói vậy hấn cũng ngậm miệng, muốn cai quản nhị lưu gia tộc ít nhất là Võ Hoàng tu vi, mà Võ Hoàng tu vi thà rằng ở tông tộc còn có thời gian tu luyện, ra chi nhánh gia tộc phải quản lý sự vụ thì thời gian tu luyện rất ít, bọn hấn cũng khá lớn tuổi nên giờ chỉ cầu đột phá Võ Tôn.

"Hấn giết Thiên Hà thì thôi, ngay cả thi thể còn không lưu lại để mai táng, hiển nhiên không muốn Diệp Thiên Hà lưu lại bài vị trong Diệp gia! Và cũng không muốn mai táng hay chôn cất hấn, Người xem việc này tính thế nào?" Diệp Thiên Tinh đập bàn đứng dậy, phẫn nộ hét.

"Được rồi, Diệp Thiên Hùng tuy quá phận nhưng vẫn chưa gây tổn hại to lớn tới lợi ích Diệp gia, cho nên tranh cãi nên dừng ở đây, ta sẽ cho người làm bài vị hấn trong từ đường, còn sẽ sai người nói Diệp Thiên Hùng giao ra thi thể cử hành mai táng." Diệp Sơ Thần-gia chủ Diệp gia, tu vi Võ Tôn cảnh bỗng nhiên lên tiếng, tức khắc không một giọng nói nào nữa phát ra, hiển nhiên uy vọng của Diệp Sơ Thần trong tông tộc rất lớn.

"Hừ!" Diệp Thiên Tinh nhìn qua Diệp Trần hừ lạnh, phẫn nộ xoay người một mạch đi ra khỏi đại điện.

Diệp Thiên Hà là đứa cháu hấn nhìn nó lớn lên, cho nên khẩu khí này hấn không nuốt trôi, hấn dự định lên lút đi một chuyến Diệp Gia chi nhánh, vừa đảm bảo Diệp Thiên Hùng giao xác Diệp Thiên Hà, còn muốn giáo huấn hấn một trận.

Nghĩ là làm, hấn đưa tay xé rách hư không, phi độn mà đi.

"Keng...Khắp Thiên Khung Hoàng triều đều chửi mắng ký chủ, sâu sắc quan ngại hành động cầm thú của ký chủ, ác ma Điểm 1000000-, Ma Đầu điểm 10000000 exp."

"Keng...Ma Đầu đẳng cấp đột phá cấp bảy-Ma Vương, ký chủ được nhận hai lượt quay thưởng."

"Keng...tiếng xầu của ký chủ đã lan khắp Thiên Khung Hoàng triều chọc tức tu sĩ, ký chủ nhận được thành tựu:Tiếng ác lan xa, Tăng tỷ lệ Bạo kích của ký chủ lên 200%, thỉnh ký chủ mau chóng nâng tầm việc ác lên tầm cao mới, khiến các tu sĩ nghiêng răng nghiêng lợi cảm hận bất bình đến nổi dụng binh liên hợp thảo phạt ký chủ, hoàn thành thành tựu: Nhân Loại công địch, lúc ấy ký chủ sẽ được thần bí lễ bao một phần!" Giọng nói hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Vương Bá Ngưu:"....."

Cmm, hệ thống muốn hắn trở thành con chuột, con gián chạy qua đường, chỉ cần xuất hiện bị phát hiện, sẽ khiến mọi người chán ghét đuổi đánh sao? Bất quá....ta thích! Vì cường đại, cùng nhân loại là địch có làm sao?" Vương Bá Ngưu càn rỡ cười to.

p/s: Các đạo hữu nghĩ Vương Bá Ngưu sẽ làm tội ác gì khi vào đầu phá thương khung thể giới sao? Chắc chắn, xxx cường bạo Tiêu Huân nhi trước mặt Tiêu Viêm? diệt sát Tiêu gia? sỉ nhục chà đạp Tiêu Viêm? chắc chắn, ta nghĩ thôi là thấy kích thích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Diệt Minh cơ duyên!

Thương Mang Thành có cả bảy năm thế lực lớn, trong đó ngoại trừ Ma Điện và Diệt thị gia tộc Vương Bá Ngưu đã thu phục ra, còn có Thần Đan môn, Thiên kiếm tông, cùng Bá Đạo Môn.

Và 1 thế lực nữa siêu thoát Thương Mang thành năm đại thế lực chính là Thành Phủ Chủ.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ còn phải diệt trừ hoặc thu phục ba cái tông môn cùng Thành phủ chủ, trong đó Bá Đạo môn cùng Thiên Kiếm Tông có ba vị vô hoàng tọa trấn, Thần Đan môn là yếu nhất, lấy hắn thực lực cùng thủ hạ chỉ có bốn vị vô hoàng, nếu chính diện giết chóc sẽ gặp các nhà khác liên hợp lại, chưa kể làm vậy còn khiến Thành phủ chủ đứng ngoài dòm ngó ngư ông đắc lợi.

"Chắc, xem ra phải sắp xếp một kế hoạch mới chia rẽ nội bộ của bọn hắn..." Vương Bá Ngưu trầm nghĩ, một kế hoạch nảy lên trong đầu hắn, hắn vội vàng xé rách không gian đi tới Ma Điện, đứng trước mặt Diệt Thiên Lý.

"Nhiệm vụ ta giao như thế nào rồi?"

Diệt Thiên Lý không dám thất lễ, phát tay một cái, hai tên thuộc hạ lôi kéo một thiếu niên mày kiếm mắt sáng đến, thiếu niên này khả năng vì kiêu căng nên bị đánh đập khá nhiều, sắc mặt tuy tái nhợt sưng tấy nhưng dù vậy cũng không dấu được vẻ kiêu căng trong con mắt, hiển nhiên thiếu niên có thân phận bất phàm.

"Người đã bắt tới, thưa Phó Điện Chủ." Diệt Thiên Lý cung kính đáp.

Phó Điện Chủ là thân phận là Vương Bá Ngưu chủ hôn đặt cho hắn trong Ma Điện, khiến thân thân hắn có thể sử dụng cỗ thể lực này làm việc cho mình.

"Tốt!" Ánh mắt Vương Bá Ngưu khẽ liếc nhìn thiếu niên, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam, nhưng nghĩ đến kế hoạch, thoáng tiếc nuối một chút.

"Các ngươi là ai, bắt bớ thiếu gia, không sợ Cha ta hay phủ Vương gia tìm ra được sẽ đồ sát cả tộc các ngươi sao?" Thiếu niên ánh mắt lãnh mang như kiếm nhìn thẳng vào ánh mắt Vương Bá Ngưu mà không ái ngại gì. Hắn biết giờ bản thân mình không thể phản kháng, dù có nói ra cha hắn hay thể lực của hắn cũng không thay đổi được gì, địch nhân đã bắt hắn hiển nhiên không ngại thân phận hắn, nhưng hắn vẫn nuôi một tia hi vọng nói ra.

"Ta phi, Các ngươi thật hèn hạ, xuất động mấy tên vô hoàng rác rưởi bắt mỗi bôn thiếu gia còn không được, giờ lại âm hiểm đến nỗi bắt Yên nhi uy hiếp ta!" Thiếu niên phun một ngụm nước miếng, khinh thường nói.

Thiếu niên này chính là thiếu gia Phủ Vương gia, tên là Kiếm Thiên, mà Phủ Vương Gia chính là một trong tứ đại vương gia của Thiên Khung Hoàng Triều, quyền thế ngập trời, mà bản thân thiếu niên này lại là một tên thiên tài tuyệt thế, mới sinh ra mà Kiếm khí trong cơ thể xé rách thương khung, vạn kiếm thuận phục, là trời sinh Kiếm Đạo thể chất, tư chất ngộ tính đều thuộc hàng đỉnh cấp, hiện tại mười bốn tuổi đã Tông sư cảnh giới, lực chém Đại Tông sư, là thiên kiêu trong thiên kiêu.

Diệt Thiên Lý và Vương lão một người là Vô Hoàng cảnh đỉnh, một người là cái thể Vô Hoàng, thực lực tuyệt đối như vậy mà muốn bắt thiếu niên phạm nhân ngay cả Vô Quân còn chưa tới còn gặp khó khăn, nhiều lần bị thiếu niên này chạy thoát, nếu không phải bắt giữ nữ nhân hắn yêu uy hiếp, bày ra

vạn trượng sát cơ thì hấn mới bị bắt vào tròng.

"Ha ha, một đời thiếu niên thiên kiều mà bị ái tình kiềm hãm đến thân tao ngộ như thế này, quả thật đáng tiếc." Vương Bá Ngu cười haha, miệng thì nói đáng tiếc nhưng ánh mắt khinh thường lại không che dấu chút nào.

Kiểm Thiên ánh mắt lộ ra vẻ thương tiếc, hấn cảm thán:" Nàng chính là nữ nhân ta yêu nhất, nếu ta không cứu nàng, Lòng ta cũng không cho phép, Kiểm tâm sẽ sinh ra tâm ma, cả đời ta xem như phế nhân. Mà ta không nghĩ tới, thủ đoạn mà cha ta để lại bảo mệnh dưới đại trận của các người lại không thể kích hoạt, là ta tính sai rồi..thua không oan.."

Vương Bá Ngu cười lạnh, thẳm nói:" Ta tốn gần một triệu ác ma điểm hoá đổi Che Thiên đại trận, ngay cả Võ Đế còn bị giam hãm một phút, há có thể là kẻ hèn Võ Tôn cảnh thủ đoạn có thể phá hủy được!"

"Ta giờ trong tay các người, Muốn chém muốn giết tùy ý các người..." Kiểm Thiên ngữ khí chán nản nói, nhưng ánh mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Trong thân thể hấn có cất giữ một cái thủ đoạn nữa, chỉ khi sinh mệnh uy hiếp mới kích hoạt, nên hấn cũng không lo lắng mình sẽ chết, bởi vì trong này không có cái đại trận kỳ dị ấy, hấn có lòng tin có thể thoát khỏi đây.

Vương Bá Ngu cười quỷ dị, ánh mắt nhìn Diệp Thiên Lý, Diệp Thiên Lý hiểu ý cùng chúng thuộc hạ rời đi, giờ trong căn phòng tối này chỉ còn mình Kiểm Thiên cùng Vương Bá Ngu.

Diệp Minh không hiểu sao khi thấy nụ cười của Vương Bá Ngu, hấn cảm giác hồi hộp, bất an, tâm thần bất định không yên.

"Không sao, ta có thể thoát khỏi đây.." Kiểm Xuyên tự mình trấn an mình.

"Đại Cướp Đoạt Thuật...khải!" Vương Bá Ngu giơ tay đặt lên đỉnh đầu Diệp Minh, bàn tay hấn tỏa ra một cỗ hấp lực kỳ dị, bao phủ khắp người Diệp Minh.

Diệp Minh cảm giác tự dung mất đi khổng chế thân thể, hấn cảm giác thân thể mình bị rút đi thứ gì đó, hấn tập trung quan sát thì kinh hãi, Kiểm Đạo thể chất của hấn đang dần bị một cỗ thôn phệ lực lượng rút đi, ngay cả Tư chất, ngộ tính của hấn cũng bị rút hấn.

"A....a....người giết ta đi..."

"Người là ma quỷ...."

Kiểm Xuyên thanh âm thê lương gào thét. Thân là tuyệt thế thiên tài như hấn bị rút đi thiên phú thì giống như sống không bằng chết, mà Vương Bá Ngu rút đi thiên phú của hấn cũng không tổn thương đến tính mạng của hấn cho nên thủ đoạn bảo mệnh cũng hấn cũng không phát huy tác dụng.

"Giữ lại mạng chó của người để sau này đối phó Vương Phủ!" Vương Bá Ngu tà ác nói, khiến sắc mặt Kiểm Xuyên tuyệt vọng càng thêm tuyệt vọng, hấn thừa dịp Vương Bá Ngu không chú ý, hấn hung ác dùng tay bẻ cổ mình, xương cổ của hấn nhanh chóng bị đoạn, thủ đoạn của phụ thân hấn cũng được kích hoạt, một luồng không gian chi lực bao phủ lấy Kiểm Xuyên, Vương Bá Ngu không kịp phản ứng, Kiểm Xuyên đã biến mất.

"Chắc chắc...quả không hổ trung cấp Khí vận chi tử, như vậy còn có thể chạy thoát được, lá bài tẩy quá nhiều, may mà ta cũng không lộ ra mặt để hấn phát hiện chân dung, không thì cái Thương Mang thành này không còn tồn tại nữa." Vương Bá Ngu âm thầm cảm thán.

"Keng...ký chủ thành công lần đầu tiên chà đạp Trung cấp Khí vận chi tử, cướp đi hết thấy thiên phú của hấn, hệ thống ngoài ý muốn thưởng ký chủ một lượt quay thưởng!"

"keng...vì ký chủ còn chưa cướp đi khí vận của hấn, khiến hấn chạy thoát, dẫn đến Khí Vận của hấn tăng một mảng lớn, khả năng tăng tới Cao cấp khí vận chi tử, có thể có cơ duyên nghịch thiên khác, cho nên Thành Tựu diệt sát Vai Chính của ký chủ không thành công, sẽ không nhận được Thần Bí quả tặng." Thanh âm hệ thống lạnh lùng vang bên tai hấn.

"Không sao, như vậy cũng tốt, có những thứ này, ta có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, nhanh chóng thu phục Thương Mãng thành, bắt đầu có căn cơ để trưởng thành." Vương Bá Ngu lắc đầu, dù sao đây là lần đầu tiên hấn bắt giữ khí vận chi tử nên không có kinh nghiệm dẫn đến hấn chạy thoát.

Hấn đi khỏi phòng tìm gặp rồi chào hỏi Diệp Thiên Lý bọn họ xong rồi hấn mới xé rách không gian rời đi.

Giờ phút này trong thư phòng của Diệp Thiên Hùng...

"Con trai ta, ta muốn xưng bá Thương Mang thành, ta có một bộ kế hoạch khiến khổ nổi bên cạnh ta không có một người đáng tin cậy....aizzz." Vương Bá Ngu giả vờ thờ dài, khuôn mặt tiêu tụy.

"Cha, người có ta đây, ta nguyện ý vì phụ thân đại nhân làm tất cả!" Diệp Minh vội quỳ xuống, khuôn mặt kiên định nói.

"Quả là hiếu tử, cuộc đời ta có đứa con trai như vậy, còn cầu gì hơn?" Vương Bá Ngu khoe mắt vui vẻ, vội vàng đứng dậy ôm lấy Diệp Minh, cảm động nói.

""Vậy kế hoạch là gì cha? Máy thể lực kia cũng không tầm thường đâu?"" Diệp Minh tò mò hỏi.

""Hắc hắc...là thế này..."" Vương Bá Ngu ghé tai Diệp Minh, thì thầm thì thầm.

Diệp Minh sau khi nghe xong, sắc mặt quái dị nhìn Vương Bá Ngu, nhưng hắn vẫn gật đầu.

""Yên tâm đi, sau khi xưng bá Thương mại thành, ngươi là con trai ta, dưới một người trên vạn người!"" Vương Bá Ngu vỗ vai Diệp Minh, nói.

""Đây là một tia linh hồn của ta nó ẩn dấu trong chiếc nhẫn này, nó sẽ giúp ngươi xử lý tình huống tránh để lộ chân ngạ."" Vương Bá Ngu móc ra một cái nhẫn, đưa cho Diệp Minh.

""Ngồi im, nhắm mắt dưỡng thần, phụ thân sẽ cho ngươi tuyệt thế cơ duyên."" Vương Bá Ngu nghiêm nghị nói, Diệp Minh cũng ngoan ngoãn ngồi im, ánh mắt thoảng lóe về kích động, bởi vì phụ thân cho hắn cơ duyên khiến hắn trở thành tuyệt thế thiên tài.

Vương Bá Ngu thi triển hoán đổi thuật, dời đi thiên phú mà mình cướp đoạt của Kiếm Thiên đòi qua Diệp Minh.

Diệp Minh cảm giác thể chất của hắn tăng cường một mảng lớn, toàn thân xoay chuyển Kiếm Đạo phù văn huyền ảo, mà tư chất của hắn cũng bạo tăng tuyệt đỉnh tư chất, ngộ tính cũng tăng tới Tuyệt đỉnh, rất nhiều võ đạo nghi hoặc hắn cũng lập tức lý giải.

""Đêm dài lắm mộng, ta đi liền, phụ thân đại nhân!"" Diệp Minh vội vàng đứng dậy, cũng không kịp cảm nhận thân thể biến hóa nhanh chóng chấp tay cung kính rời đi.

Sau khi Diệp Minh rời đi, khuôn mặt Vương Bá Ngu thoảng nổi lên vẻ tà mị, hắn thấp giọng nói: ""Cố lên con trai bảo bối của ta!""

.....

P/S: Hôm qua bận quá không có chương, xin lỗi mọi người nha^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thu Đồ Đại Diễn

Ba ngày sau...

Ở một thác nước vô danh trong Cửu Long sơn mạch...

Diệp Minh khoanh chân ngồi, cây trúc được hắn tuốt làm kiếm đặt trên đầu gối, cả người rơi vào trạng thái kì ảo, thần ngã lưỡng vong.

Tiếng thác nước đổ ầm ầm không ảnh hưởng đến Diệp Minh, trong cảm tri của hắn, thế giới không còn là thế giới cũ nữa, thanh âm đã hoàn toàn biến mất, mà tốc độ thác nước ngày càng chậm, cuối cùng như một thước phim quay chậm, từng tia rơi xuống, thỉnh thoảng lại bắn ra vài giọt nước, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên quang mang bảy màu, tựa như những viên thủy tinh thạch lóng lẫy nhất.

Trong cảm tri, khi thác nước hoàn toàn trở nên bất động, Diệp Minh mở trừng đôi mắt lạnh lùng.

Cầm trúc kiếm, vung trầm!

Động tác liên tục không có nửa phần dừng dài.

Vô thanh vô tức, thác nước đối diện một cắt thành hai, phân thành hai đoạn rơi xuống, đầu cuối không dính với nhau.

Ầm ầm!

Hai tiếng nổ lớn truyền ra, bọt nước văng khắp nơi.

- Cách kiếm ý còn nửa bước nữa, đáng tiếc nửa bước này lại gian nan nhất, cần rèn luyện một thời gian dài.

Một kiếm vừa rồi, Diệp Minh tựa hồ tìm thấy sự tồn tại của kiếm ý, đáng tiếc cuối cùng vẫn có chút huyền hoặc, chỉ có thể tính nửa bước kiếm ý, cách kiếm ý chân chính vẫn còn một chút khác biệt.

Vù!

Khí tức như sương như tiễn từ trong miệng phun ra, Diệp Minh từ từ đứng dậy, thân hình hơi rung, nửa bước kiếm ý tán phát ra lập tức thu lại, người

ngoài rất khó phát giác.

Ngắm phong cảnh một lúc, Diệp Minh quay trở về theo con đường cũ.

Nắm giữ Kiếm Đạo Chi Thể, cùng Tuyệt đỉnh tư chất và ngộ tính của Kiếm Thiên, Diệp Minh đã sợ ngộ Kiếm Đạo cảnh giới bước thứ nhất-Kiểm ý, lúc trước võ kỹ hần luyện là Địa cấp võ kỹ Phong Thiên Thối, giờ cái tu Kiếm Đạo nên hần lĩnh ngộ kiểm ý đầu tiên chính là Phong chi kiểm ý, tuy chỉ là nửa bước nhưng uy lực cực kỳ đáng gờm, Kiếm khí tùy phong mà đi, tu vì Tông sư cảnh nhưng hần tự tin chiến Đại Tông sư mà không bại.

Tông sư cảnh, võ học trong tông sư, tùy tiện một quyền uy lực đều sánh ngang Thiên Cấp võ kỹ.

Phạm nhân lục cảnh chính là Võ đồ cảnh: rèn thể thập trọng, Võ đồ đỉnh phong ngàn cân cự lực.

Võ sĩ cảnh, Chân chính một người địch trăm võ đồ.

Võ Sư cảnh, Võ trong sư phụ, một người địch ngàn võ sĩ.

Đại Võ Sư cảnh, Chân chính địch ngàn võ sĩ mà bản thân không tổn thương, có thể nói là võ học đại sư.

Võ Tông cảnh, võ học tông sư, tùy tiện một quyền đều là đẳng phong tạo cực, xông vào vạn Đại võ sư như chốn không người.

Đại Võ Tông chi cảnh, Lĩnh ngộ võ học cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phạm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phạm nhân.

"Hôm nay hần là Thiên Kiếm tông thu đồ đại điển đi..." Diệp Minh lẩm bẩm, hần dọc theo trí nhớ đi đến Phía Bắc Thương Mang thành, là khu vực quản hạt của Thiên Kiếm Tông.

Thiên Kiếm Tông thân là nhị lưu tông môn, phạm vi quản hạt rộng lớn, phạm vi mấy trăm cây số đều là thuộc Thiên Kiếm tông sở hữu, chiếm gần hai phần mười diện tích Thương Mang thành, là một thế lực cực đầu trong Thương Mang Thành, môn đồ vô số.

Hôm nay thu đồ đại điển được tổ chức trước cửa Thiên Kiếm Tông, vô số thanh thiếu niên dưới hai mươi tuổi đều tụ tập, có tu võ đạo cũng có không tu vì trẻ em đều hi vọng được vào Thiên Kiếm Tông tu luyện.

Lúc này nhân số tụ tập phải mấy chục ngàn người, may là có một đám Ngoại Môn đệ tử cùng nội môn đệ tử duy trì trật tự, ngược lại cũng không đến nỗi rối loạn.

"Yên lặng..."

Một thanh âm lạnh lùng bá đạo vang lên, tại mấy chục ngàn người xếp hàng đều có thể vang tới bên tai mỗi người, hiển nhiên người nói chuyện có tu vi cao thâm.

Trong nháy mắt, các thanh thiếu niên đều im lặng.

Trong sát na, ánh mắt của các thanh thiếu niên đều cùng một lúc tập trung ở cửa sơn môn, chỉ thấy một vị mặc áo bào trắng thanh niên tuấn dật ngạo nghễ đứng, trên mặt người thanh niên này lộ vẻ lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn mọi người chung quanh.

"Được rồi, mục đích hôm nay các ngươi tụ tập ở tông môn ta, ta cũng không muốn nói nhiều. Ta họ Phạm, là Thiên Kiếm Tông đệ tử chân truyền, các ngươi có thể gọi ta là Phạm Luân sư huynh."

"Kế tiếp, ta muốn tuyên bố điều kiện tuyển chọn đệ tử."

"Lần này tuyển chọn cũng như các lần trước, có ba cửa, nếu có thể thông qua một trong ba cửa, các ngươi chính là Ngoại môn đệ tử, thông qua hai trong ba cửa, các ngươi được đặc cách trở thành là Nội Môn đệ tử, nếu đều hoàn thành ba cửa, các ngươi được đặc cách trở thành Tinh Anh đệ tử, hưởng thụ quyền lợi như chân chính tinh anh đệ tử...."

"Mà các ngươi có biểu hiện xuất chúng, sẽ được các vị trưởng lão thu đồ làm đệ tử chân truyền, nếu là yêu nghiệt thiên tài, có lẽ sẽ được Tông chủ cùng Thái thượng trưởng lão thu đồ, có vô tận tài nguyên công pháp tu hành..."

Nhìn chúng thanh thiếu niên ánh mắt lộ ra điên cuồng, Phạm Luân nhếch môi, bắt đầu giải ba cửa khảo hạch.

Cửa thứ nhất, Võ Hồn Tư chất cùng Thể chất, huyết mạch.

Danh như ý nghĩa, Võ Hồn không chỉ có nhìn ra tuổi của một người, còn có thể nhìn ra một người có tư chất hay không.

Thể chất khảo hạch là nhằm vào các Thiên Kiêu thiên tài cá biệt thân mang thể chất, huyết mạch nghịch thiên tuy số lượng các thiên tài này rất hiếm.

Cửa thứ hai, Ngộ Tính.

Phạm nhân lục cảnh tu luyện công pháp vũ kỹ, nếu có ngộ tính càng cao thì tu luyện hiệu suất càng nhanh.

Nếu là lực lĩnh ngộ quá kém, cho dù cho người một quyền Thần cấp công pháp, cũng chỉ có thể nhìn mà không thể tu luyện.

Công pháp chia làm Hoàng, Huyền, Địa, Thiên, Vương, Hoàng, Tôn, Đế, Tiên, Thánh, Thần, Chí Tôn mười hai cấp.

Nếu có Đế cấp công pháp, phàm nhân có thể nhắm thẳng Pháp tắc mà tu luyện, tu vi tiến triển cực nhanh, đột phá Võ Quân trở thành chân chính tu sĩ đơn giản.

Mà công pháp vũ kỹ chỉ dưới Võ Quân mới có thể tu luyện, bởi vì công pháp hay vũ kỹ chỉ là đặt nền móng cho tu sĩ, đột phá Võ Quân bắt đầu dựa vào điều khiển Thiên Địa chi lực, cá biệt tuyệt thế thiên tài dựa vào thể chất, huyết mạch cao quý của bản thân, cho nên Công pháp đã không còn trọng yếu.

Cửa thứ ba, Ý Chí, Tâm Tính cùng Nghị Lực.

Các môn phái tông phái khi chiêu thu đệ tử, ngoài Võ Hồn đẳng cấp cùng Ngộ Tính, bọn họ càng xem trọng ý chí, tâm tính cùng nghị lực.

Đây là vị, Ý chí Tâm tính nghị lực đệ nhất, ngộ tính đệ nhị, Võ Hồn đệ tam.

"Đây chính là Thiên Kiếm Tông ba cửa khảo hạch, kế tiếp liền tiến hành cửa thứ nhất khảo hạch, Võ Hồn khảo hạch." Phạm Luân nghiêm nghị nói.

Nhân loại võ Hồn thiên kỳ bách quái, nhưng đều phân thành năm loại: Vũ khí võ hồn, Nhân võ Hồn, Thú võ hồn, Cây cỏ Võ Hồn, Thiên Địa thuộc tính Võ Hồn.

Mỗi một sinh linh sinh ra đều mang trong mình võ hồn, sáu tuổi có thể thức tỉnh võ hồn, võ hồn là duy nhất, nhưng cũng có thiên tài thức tỉnh hai ba loại võ hồn. Mà những người này, thường thường đều là một triệu người mới xuất hiện một lần thiên tài tuyệt thế, là các đại tông phái sở cầu thu đồ, có thể gặp mà không thể cầu.

Võ hồn thiên hình vạn trạng, nhưng lại có đẳng cấp thâm nghiêm từ thấp đến cao phân biệt từ nhất phẩm đến thập phẩm, trong đó nhất phẩm thấp nhất, thập phẩm cao nhất, rồi mới đến Quân cấp võ hồn, Vương cấp võ hồn, Hoàng cấp võ hồn, Tôn cấp võ hồn, Đế Cấp võ hồn, và trong truyền thuyết Tiên cấp võ hồn, Thần cấp võ hồn, Thánh Cấp võ hồn, Chí tôn cấp võ hồn.

Võ Hồn trợ giúp võ giả tu sĩ tu luyện, mỗi võ hồn đều có năng lực khác nhau, như trợ giúp tu luyện, chiến đấu, phòng thủ, cường hóa, tăng phúc.

Mà người khảo hạch Võ Hồn tư chất chính là một lão đầu, là trưởng lão Thiên Kiếm Tông, đang ngồi kế bên Hồn Thạch.

Hồn thạch có thể nhận biết một người võ hồn tư chất, Hồn thạch rất hiếm gặp, đều là căn cơ của một tông môn.

Từng người một xếp hàng đặt tay lên Hồn thạch.

"Nhất phẩm Cô đại võ hồn, Không hợp cách!"

"Tam phẩm Mèo võ hồn, Không hợp cách!"

"Ngũ Phẩm Phàm Hồ võ hồn, miễn cưỡng!"

"Bát phẩm Cá Mập võ hồn, tạm được!"

""Thập Phẩm Yêu Sư võ hồn, Được!""

...

Lão già không ngừng lẩm bẩm "Miễn cưỡng", "Tạm được", "Không hợp cách".

Thình thoảng, cũng gặp phải một tiếng "Được", tỷ lệ rất ít so với mấy chục ngàn người tham gia khảo hạch.

Tuy nhiều người không hợp cách nhưng vẫn còn cửa ngộ tính, bởi vì Võ Hồn chỉ là phụ trợ, giúp một người tu luyện hay chiến đấu mạnh mẽ hơn người khác mà thôi, cũng không nói lên được thành tựu một người, cho nên nhiều người chỉ thoảng thất vọng mà thôi, ánh mắt đều hi vọng nhìn cửa thứ hai.

Rất nhanh, Diệp Minh đi tới trước mặt lão già, hần khẽ chạm tay vào Hồn Thạch.

Hồn Thạch lần đầu tiên phát ra ngũ thái ánh sáng mạnh mẽ, chiếu rọi cả bầu trời trong giây lát.

Một hư ảnh Thanh Kiếm Thông Thiên đâm thủng thương khung, vô số binh khí của Thiên Kiếm Tông môn nhân đều reo hò thần phục, nhanh chóng rời khỏi tay bọn họ bay lên trời.

Mà Thiên Kiếm Tông là tông môn tu kiếm, như thế số lượng kiếm rất khổng lồ.

Hàng triệu thanh kiếm đủ loại đẳng cấp đều tụ hợp trên trời, bọn nó đều cong cán cúi đầu như thần phục Thông Thiên Kiếm Hồn.

Kiểm, là Vương giả vũ khí, chỉ thẳng không cong, nhưng giờ khắc này đủ loại đẳng cấp kiểm đều cong cán cúi đầu, đều thấy Thông Thiên Kiếm Hồn nghịch thiên.

Thông Thiên Kiếm Hồn là thuộc thiên phú của Kiếm Thiên, tuy nhiên Thông Thiên Kiếm Hồn hình dạng hần thoảng thay đổi, để tránh Vương phủ nghe được tiếng gió ảnh hưởng kế hoạch của phụ thân.

Khảo hạch lão giả bị Võ Hồn của Diệp Minh chấn động ngỡ ngác, đây là lần đầu tiên trong cả đời hắn thấy một thiên tài tuyệt thế đứng trước mặt mình.

"Đế.....đế...cấp Kiếm võ hồn..." Lão giả lắp ba lắp bắp nói.

Giờ phút này ngay cả Tông chủ cùng Các vị thái thượng trưởng lão đang bế tử quan đều bị kinh động, nhao nhao xuất quan xé rách không gian xuất hiện trước mặt Diệp Minh.

"Tiểu tử, nguyên bài ta làm thầy sao, ta là Tông chủ Thiên Kiếm Tông, từ nay về sau tông môn tài nguyên nghiêng về một mình ngươi!" Phạm Tuấn kích động nói, Đế cấp võ hồn, đối với Huyền Huyền Đại Lục đều là hiếm có khó tìm Tuyệt Thế Thiên Tài, nếu tông môn sở hữu vị tuyệt thế thiên tài này, sau mấy chục năm nữa khi tu vi Diệp Minh đại thành, há không phải Thiên Kiếm Tông hưởng xoáy hay sao?

"Ta còn muốn khảo hạch nữa." Diệp Minh cũng không chối từ, vì bài Phạm Tuấn là thầy cũng là một trong kế hoạch của phụ thân, tuy nhiên lộ ra mỗi Đế Cấp võ hồn chưa đủ, hắn cần lộ ra đầy đủ tư chất để Thiên Kiếm Tông điên cuồng.

"Tốt a...là ta quá kích động...khụ..." Phạm Tuấn xấu hổ ho nhẹ, cùng các thái thượng trưởng lão trèo lên đài cao quan sát khảo hạch.

"Tốt, khảo hạch tiếp tục, vị kế tiếp!" Lão giả phục hồi tinh thần, cao giọng hô to.

.....

P/S: Nhiều đó mạnh mỗi Các đạo hữu có thể đoán được Vương Bá Ngưu kế hoạch sao? hắc hắc

Cảm ơn đồ tuần, phục hy cmt ủng hộ mình nhé^^

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Khảo hạch ngộ tính!

"Tiếp theo là khảo hạch Thể chất, huyết mạch, mọi người đặt tay lên Thiên Bì Thạch này..."

Phạm Luân trường bào phấp phới trong gió, ngón tay chỉ hướng Cục đá khá lớn trước mặt, lạnh giọng nói.

Thể chất, huyết mạch rất đa dạng, từ Thiên địa thể chất, huyết mạch như Ngũ hành thể chất/huyết mạch, âm dương thể chất/huyết mạch, Lôi, Quang, hắc ám, Phong huyết mạch/thể chất..vv...

Cho đến Vũ khí huyết mạch/thể chất như Kiếm, Dao, Thương....

Cho đến Yêu Thú, Yêu Ma huyết mạch/thể chất như Phượng Hoàng huyết mạch, Huyền Vũ Huyết mạch, Chân Long, Tổ Long huyết mạch,...v....

Cho đến Nghịch Thiên Thể chất/Huyết mạch như Thí Thiên Thể chất, Bá Khí Thể chất, Không gian thể, Thương khung chi thân, Thời Gian chi thân, Bất Tử chi thân, Luân Hồi chi thân, Vận Mệnh chi thân, Hủy Diệt chi thể,.....vv....

Thường thì huyết mạch/thể chất là do trời sinh, nhưng có người tu luyện đến mức nào đó có thể để lại huyết mạch/thể chất truyền thừa cho hậu bối, thường thì mỗi một đời truyền xuống huyết mạch/thể chất giảm đi một bậc, và sẽ giảm từng bậc khi truyền qua các đời.

Nếu là thuần khiết nhân tộc tu luyện lên Võ Đế, lúc đấy cũng thuộc Đế vương trong nhân tộc, truyền xuống đời sau là Võ Tôn huyết mạch hay thể chất, đương nhiên là thuộc dạng ban đầu, không có cường độ thân thể hay sức mạnh bằng Võ Tôn được, nó chỉ trợ giúp tu sĩ tu luyện đến Võ Tôn mà không gặp quá nhiều bình cảnh từ thân thể, nếu linh hồn chưa đủ đẳng cấp cảm ngộ đột phá Võ Tôn, nhưng tu sĩ có thể khai thác cường hóa nâng cấp thân thể mình đạt tới Võ Tôn thân thể chiến lược, đây là vì sao những người có thể chất, huyết mạch cao lại mạnh mẽ như vậy và được các đại tông môn yêu quý như vậy.

Nếu nhân loại cùng yêu thú hay yêu ma xxx cũng cho ra huyết mạch lai tạp giữa hai giống loài và nhân loại cũng sở hữu thể chất, huyết mạch, thiên phú của Yêu Ma hay yêu tộc.

Như Võ Quân cảnh nếu sinh con có thể để cho hậu bối đời sau có huyết mạch Thập phẩm nhân tộc.

Thể chất, Huyết mạch từ thấp đến cao chia làm Phàm phẩm, Nhất phẩm đến Thập phẩm, Quân cấp, Vương cấp, Hoàng cấp, Tôn cấp, Đế cấp, Tiên cấp, Thánh cấp, Thần Cấp, Chí Tôn Cấp.

Hắn vừa dứt lời, từng người một xếp hàng đặt tay lên Thiên Bì Thạch.

"Phàm thể, Phàm cấp nhân loại huyết mạch, không hợp cách!"

"Phàm Thể, cửu cấp nhân loại huyết mạch, Miễn cường"

"Cửu Phẩm Hồ tộc Chi thể, cửu phẩm Hồ tộc huyết mạch, miễn cường..."

"Quân cấp Nhất Vĩ hồ ly, tạm được..."

"Vương Cấp Địa Hòa chi huyết mạch, tốt..."

"...."

Lão giả liên tục nói "không hợp cách" "miễn cường", chỉ lâu lâu mới nói "tạm được" "tốt", trong mấy chục ngàn người đăng ký nhiều đó người hiển nhiên chỉ là như muối bỏ biển, dù thấy huyết mạch, thể chất trên thập phẩm rất ít gặp.

Giờ đến phiên Diệp Minh đi đến, Phạm Tuấn tông chủ cùng chúng trưởng lão cao tăng đều tập chung nhìn hắn, ánh mắt lóe ra vẻ chờ mong.

Dưới vạn chúng chú mục, Diệp Minh lạnh lùng nhếch môi, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên Thiên Bì Thạch.

Lúc này đây Thiên Bì Thạch đột nhiên bạo phát vạn trượng quang mang!

Vô số Kiếm chi Đạo từ thân thể Diệp Minh bay ra xé rách thương khung, cả người hắn lộ ra một cỗ Đạo vận huyền ảo, lại tràn đầy quyền uy cùng quý khí, như chúng thần chi Đế Vương.

"Đế Vương Kiếm Đạo thể chất?" Phạm Luân cùng chúng trưởng lão bật thét lên kinh hãi.

Kiểm Đạo có nhiều mạch, nhưng Đế Vương Kiếm Đạo chính là thuộc hàng Đế cấp thể chất kiếm đạo, trời sinh Vương Giả Kiếm tu, bọn họ cũng không ngờ rằng ngoài Đế cấp vũ hồn, Diệp Minh lại có Vương giả kiếm đạo thể chất.

"Thiên hưng ta tông môn a... Thiên hưng ta Phạm Tuấn a..." Phạm Tuấn lệ nóng rùng rùng ngẩn mặt lên trời lâm bảm.

Nếu vị tuyệt thể thiên tài này trưởng thành, lúc đó thiên kiếm tông hắn trở thành nhất lưu tông môn, mà hắn là sư phụ hắn hưởng lợi nhiều nhất.

Không phải huyền huyền đại lục luôn có cố sự sư phụ tư chất kém thu dưỡng đồ đệ tốt, sau này đồ đệ báo đáp mang theo sư phụ trang bức bay cao hay sao?

Nếu Diệp Minh biết trong lòng Phạm Tuấn nghĩ gì chắc hắn cười khê, ta thật là mang người trang bức mang người bay, nhưng địa điểm hắn là dưới địa ngục trang bức với Diêm Vương a..

"Tiểu tử, nguyện bái ta làm thầy sao, ta là Tông chủ Thiên Kiếm Tông, từ nay về sau tông môn tài nguyên nghiêng về một mình ngươi!" Phạm Tuấn bất thành linh xuất hiện sau lưng Diệp Minh, hai tay nắm lấy hai vai hắn, kích động nói.

"Má...hù chết bảo bảo..." Diệp Minh chợt giật mình, ngẩn người thấy trước mặt là Phạm Tuấn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hơi khó coi.

"Khụ...ta làm ngươi giật mình à..." Phạm Tuấn xấu hổ gãi gãi đầu.

Diệp Minh:"....."

"Tông chủ có thể để ta khảo hạch hết được không?" Diệp Minh im lặng một lúc, nói ra.

"Là ta quá đường đột rồi...khụ...khảo hạch cứ tiếp tục a..." Phạm Tuấn đỏ mặt nói, thân hình như mộng như ảo chợt biến mất.

"Tiếp Theo là khảo hạch thứ 2, ngộ tính, những người thất bại cửa thứ nhất, đây là cơ hội cuối cùng của các ngươi, nếu ngay cả ngộ tính cũng thấp thì nên từ bỏ võ đạo, ở phạm trần hưởng lạc đi thôi." Phạm Luân lạnh lùng nói, như phán một câu tử hình cho những người thất bại trong khảo hạch thứ nhất. Bọn nó thấp thòm lo âu đi đến nơi khảo hạch thứ hai, là do một vị trung niên mỹ phụ trưởng lão quản lý.

Vị mỹ phụ trưởng lão này cười khanh khách, ngón tay yêu kiều chỉ cục đá khổng lồ bên cạnh, ngọt ngào nói:

"Các ngươi xếp hàng bế quan phạm vị xung quanh Võ Kỹ Thạch, đem tinh thần câu thông Võ kỹ thạch, chỉ cần trong nửa giờ lĩnh ngộ được một môn võ kỹ đẳng cấp ít nhất Huyền giai xem như miễn cường quá quan. Bên trong Võ Kỹ Thạch chứa rất nhiều Võ kỹ ý cảnh, chỉ cần các ngươi đủ ngộ tính, Hoàng Cấp võ kỹ cũng là của các ngươi, chúc các ngươi may mắn."

Hơn hai mươi mấy ngàn người xếp bằng ngồi xung quanh Võ kỹ thạch, trong chốc lát không khí xung quanh chợt im ắng.

Muốn tại trong thời gian nửa tiếng đem một bản võ kỹ hoàn toàn lĩnh ngộ, cho dù là Hoàng giai võ kỹ đối với những người ngộ tính bất hảo quả là rất khó khăn.

Theo tàn nhang đang dần rút ngắn, nếu tập chung nhìn kỹ, trên trán rất nhiều người đều chảy ra mồ hôi hột, và có một số ít người tinh thần phấn chấn, nhẹ nhõm.

Khi nén nhang cháy hết, cũng xem như khảo hạch thứ hai chấm dứt.

"Chư vị, từng người xếp hàng trình diễn võ kỹ mình lĩnh ngộ cho ta xem." Trung niên mỹ phụ ôn ền nói.

Sau khi trung niên mỹ phụ cất lời xong, từng người một đứng thi triển võ kỹ mình lĩnh ngộ.

Đa số mọi người đều lĩnh ngộ được Hoàng giai võ kỹ, còn Huyền giai võ kỹ chỉ có khoảng ba phần mười số người chỉ diễn luyện được mấy thức trong đó, cũng không hoàn chỉnh.

Trung niên mỹ phụ lắc đầu, xem ra cũng không có hạt giống tốt, mà chuyện này cũng không kỳ quái, ngộ tính là khó nhất trong các cửa, vì đa số nó là trời sinh trí thông minh, hậu thiên rèn luyện chỉ là một phần rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Luân Hồi Thập!

Sau mười phút, tới lượt Diệp Minh, khi hắn chậm rãi đi tới, hắn chính là tiêu điểm toàn trường, mấy vạn cặp mắt đổ dồn vào hắn.

Dù sao một tên nắm giữ Võ Hồn cùng Thể chất đều là Đế phẩm đương nhiên đi đâu cũng là tiêu điểm chính.

Phạm Luân ánh mắt chờ mong nhìn biểu hiện của Diệp Minh, một người thành tựu vô địch cường giả ngoài trời sinh thể chất hay võ hồn ra, còn liên quan mật thiết tới ngộ tính.

Cường giả chương Pháp tắc, Đoạt Tạo Hóa, Năm Quy tắc, Thông Đại Đạo, mà Đại đạo, Pháp tắc, Quy tắc huyền ảo đều cần ngộ tính lĩnh ngộ.

Diệp Minh cười nhẹ, cầm trong tay trúc kiếm, nhẹ nhàng chém ra một chém, xong rồi hắn thu kiếm lại, bình thân đứng đó.

Mọi người sùng sốt!

""Hắn đang làm cái gì vậy?""

""Chẳng lẽ tên tiểu tử này ngộ tính quá thấp không lĩnh ngộ được một môn kiếm chiêu?""

""Chắc, Tư chất tuy tuyệt đỉnh nhưng ngộ tính không có a...""

Mọi người xì xầm bàn tán, ánh mắt khinh thường xen lẫn một chút ghen ghét nhìn Diệp Minh.

Giờ khắc này, Diệp Minh lại là tiêu điểm toàn trường, nhưng mà lần này lại là xú danh.

""Ồ ào!"" Phạm Tuấn gầm lên, thoáng chốc mọi người đều yên tĩnh lại.

""Nói về ngộ tính và Kiếm Đạo lĩnh ngộ, hắn so với ta mạnh hơn!"" Phạm Tuấn thờ dài, nói.

Lời nói của Phạm Tuấn khiến cho tất cả mọi người tại chỗ đều là ngây người như phỗng, trong đầu nổ âm vang dội, hoàn toàn không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Bọn họ nghe được cái gì?

Đường đường là tông chủ Thiên Kiếm Tông lại ở ngay tất cả mọi người chủ động thẳng thắn thừa nhận kiếm đạo thượng lĩnh ngộ còn không bằng một tên thiếu niên ngay cả Võ Quân cũng chưa tới dù chuyện này nếu là truyền đi, chỉ sợ sẽ làm cho toàn bộ Thương Mang thành chấn động.

Có thể đảm nhiệm tông chủ của một nhị lưu tông môn tu kiếm, như vậy ít nhất cũng là Kiếm Đạo bước thứ ba, Kiếm Thế, vậy mà hắn lại thừa nhận Diệp Minh so với hắn mạnh hơn.

Phải biết rằng ngộ tính ngoài trời sinh ra, còn có thể nhờ vào hậu thiên mà tăng cường, mỗi lần đột phá cảnh giới thì ngộ tính lại tăng trưởng một phần, thể

mà giờ hấn lại bảo ngộ tính của Diệp Minh lại mạnh hơn hấn.

""Các ngươi chỉ thấy hình chứ không thấy ý, hấn đã vô hạn chạm tới Kiếm Đạo bước thứ nhất, Kiếm Ý. Mà Kiếm ý thường thì chỉ khi kiếm tu bước vào Võ Quân cảnh cảm ngộ Thiên Địa nguyên tố mới có thể lĩnh ngộ, trừ khi hấn là trời sinh Kiếm Tâm, và ta chắc chắn hấn là trời sinh kiếm tâm, đây là Thiên phú mà mọi kiếm tu đều mơ ước a, lão phu cũng thẹn không bằng!"" Phạm Tuấn thở dài một hơi, ánh mắt mơ ước nói.

Kiếm Đạo phân làm bảy cảnh giới: Kiếm Ý, Kiếm Tâm, Kiếm Thể, Pháp Tắc chi Kiếm, Quy Tắc Chi Kiếm, Kiếm Đạo, Kiếm Chi Đại Đạo.

Mà Diệp Minh thân mang trời sinh Kiếm Tâm, lĩnh ngộ Kiếm Đạo nhanh chóng như tên lửa gắn đất, ngộ tính được tính là Tuyệt đỉnh không phải nói giỡn.

""Cái gì, trời sinh kiếm tâm? Đây không phải ngộ tính tuyệt đỉnh sao? Thiên địa này từ thời mới khai hoang đến nay xuất hiện anh tài nhân kiệt quý sầu xuất hiện nhiều như cá diếc sang sông, Kiếm tu cường giả cũng không thiếu, tuy nhiên nắm giữ trời sinh Kiếm tâm thiên phú ít đến thương cảm, mà những người nắm giữ trời sinh kiếm tâm không ai không là Thiên địa cường giả đỉnh cao? Tiểu tử này nắm giữ Đế cấp Kiếm vô hồn, Đế cấp Kiếm Thể, nay còn nắm giữ trời sinh kiếm tâm, mà mỗi người chỉ cần sở hữu một trong ba cái thiên phú này đều là cường giả hoành hành một phương, mà hấn nắm giữ cả ba cái, quả thật người so với người càng tức chết a..."" Một lão giả tán tu sắc mặt buồn bã gào thét.

""Tận mắt thấy một Thiên tài tuyệt thế sinh ra có lẽ là may mắn nhất cuộc đời lão tử, sau này lấy vợ sinh con có thể kể cho con cháu đời sau nghe lão tử ta từng cùng Thiên tài tuyệt thế này cùng thời đại a.."" Một thiếu niên quần áo là lụa khoác vai thị nữ xinh đẹp, khoác loác nói.

"" .... ""

""Lão tử bị thượng thiên chiếu cố sao? Đem một thiên tài tuyệt thế như vậy xuất hiện trước mặt ta? Ta có phải đang nằm mơ không?"" Phạm Tuấn vỗ vỗ hai má mình, lầm bầm nói.

""Tốt, tiếp tục khảo hạch a!"" Phạm Luân đứng lúc xuất hiện, vỗ vỗ bàn tay, nói.

Mọi người miễn cưỡng xua tan cảm giác rung động, bắt đầu tiếp tục khảo hạch ngộ tính.

""Tốt, khảo hạch lần này hai ngàn năm trăm thí sinh vượt qua, hai mươi ba ngàn thí sinh bị loại xin mời quay trở lại ghế khán giả tiếp tục quan sát, hoặc có thể đi xuống núi.""

""Tiếp theo là cửa cuối cùng, cũng là cửa quyết định các ngươi sẽ có địa vị gì trong tông môn! Cửa cuối cùng chính là khảo hạch ý chí, Tâm tính, nghị lực, giờ bắt đầu khảo hạch ý chí trước, mời các vị thí sinh đi qua Thiên Diện trường lão khảo hạch, hấn chủ trì khảo hạch cửa thứ ba này.."" Phạm Luân rành mạch rõ ràng nói, tay chỉ chỉ hướng xa xa, một vị Trường lão đeo mặt nạ ngồi xếp bằng trên cục đá, đằng sau hấn chính là một chiếc Tháp lớn, ẩn chứa vô thượng đạo ngân huyền ảo.

""Đây chính là tiểu Luân Hồi Tháp, là một trong phiên bản đơn giản hóa của Luân Hồi Tháp của Luân Hồi Đế Giả, chỉ có nhị lưu tông môn mới có tư cách mua thứ này từ Luân Hồi Đế giả, trong này có ẩn chứa hồng trần vạn tượng, vạn ngàn nhân sinh sắc thái của thế gian hồng trần, Tháp này là phiên bản đơn giản nên chỉ có Một trăm tầng, các ngươi càng vượt lên tầng càng cao càng chứng minh được ý chí của các ngươi có kiên định với Kiếm đạo của các ngươi hay không, hay lại bị hồng trần cát bụi trăm mê, các ngươi chỉ cần vượt qua năm tầng là chân chính quá quan.""

Luân Hồi Đế giả là cái thế vô Đế tu vi, tu luyện chính là Luân Hồi Quy tắc, một trong Ngũ đại chí tôn quy tắc, nếu là địch, hấn có thể để ngươi vô thanh vô tức trăm luân hồi nếu ngươi không có đủ ý chí kiên định, cho dù ngươi từ vòng cũng có thể từ luân hồi bánh xe tìm ra ngươi và diệt ngươi!

Luân Hồi Đế Giả chế tạo ra Tiểu Vô Cực tháp ngàn chục tỷ cái, phân biệt bán cho các đại thế giới như Huyền huyền đại lục, hoặc các Tiểu Thế giới cao đẳng.

Hấn bán ra Tiểu Vô Cực tháp chỉ là để các tông môn giúp hấn thu thập thêm càng nhiều nhân sinh luân hồi của hàng hà vũ trụ tu sĩ, từ đó nâng cao lĩnh ngộ của hấn về luân Hồi, nhằm đột phá trong truyền thuyết cảnh giới, Vô Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giảng lâm Ma Vũ Đại Lục

""Tiểu Vô Cực Tháp, bên trong là tầng tầng Luân hồi chi ý, là đường nối thông đi vào Luân Hồi thế giới của Luân Hồi Đế Giả, chất chứa không gian là vô tận, tất cả các ngươi đều vào đi thôi.""Phạm Tuấn mở miệng nói.

Tất cả thanh thiếu niên thiếu nữ đều vẻ mặt lo lắng đi vào Luân Hồi Tháp, dù năm ngàn mấy người đi vào vẫn rộng rãi thênh thang. Diệp Minh vẻ mặt chờ mong nhanh chóng đi vào.

Vừa đặt chân vào, Diệp Minh chợt cảm thấy choáng váng, ánh mắt chợt tối sầm, hấn hôn mê bất tỉnh.

.....

""Đau đầu quá!""

Con trai, rốt cuộc ngươi đã tỉnh!” Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nức nở.

“Bà là?” Diệp Minh nghi hoặc nhìn thiếu phụ trước mặt.

Thiếu phụ chấn động, chợt hiểu ra điều gì, khóc lớn lên: “Con trai bảo bối của ta, ngươi bị đánh hỏng đầu rồi biến thành si ngốc sao? Ta là mẹ của ngươi à, ngươi là Tiểu Băng, ngày hôm trước Hóa thiếu gia không muốn ngươi qua lại với Ninh Diệp Diệp, liền đánh bẻ đầu ngươi. ""

""Con trai bảo bối à, nghe mẹ khuyên, tuy rằng ngươi cùng nàng từ nhỏ là thanh mai trúc mã, nhưng khi sinh ngươi bị thiếu hụt tiên thiên, không thể tu luyện, dù gia đình chúng ta không sợ Hóa Tộc, nhưng cũng không thể nhúng tay vào chuyện hậu bối luận bàn. Nghe lời mẹ, buông đi!""

“..Diệp Diệp.....” Diệp Minh ni non, mờ mịt tự hỏi: “Chẳng lẽ hết thầy đều là thật sự, ta bị mất trí nhớ?!”

Ngồi hai canh giờ tự suy ngẫm, rốt cuộc hắn hiểu thân thế của mình.

Nguyên bản hắn cùng Ninh Diệp Diệp đã sớm hiệp ước vợ chồng từ khi chưa sinh ra, nhưng hắn sinh ra trong điều kiện Tiên Thiên thiếu hụt, kinh mạch yếu ớt, đan điền bị ám thương, không thể tu luyện. Còn nàng là thiên chi kiều nữ, thiên tư bức người, dung mạo như thiên tiên, mỹ lệ vô song.

Người nhà của nàng phản đối gả nàng cho một tên phế vật, nhưng nàng vẫn cố chấp yêu hắn, vì sùng nịnh nàng, mọi người đành mặc kệ bọn hắn.

Nhưng Hóa thiếu gia cùng gia tộc từ lâu đã lập mưu chiếm lấy Ninh Diệp Diệp.

Nên mới xảy ra chuyện như ngày hôm qua.

Đột nhiên, hắn cảm giác có người ôm chặt lấy hắn.

Mở mắt ra, là một dung nhan diễm lệ cực điểm, nhưng lại chan chứa nước mắt.

“Băng, thương thế của ngươi sao rồi? Là do ta hại ngươi..hu..hu..” Ninh Diệp Diệp nhìn thấy bộ dáng tùy tụy của Diệp Minh trên giường bệnh, nhất thời làm cho lòng nàng đau như cắt da thịt, lệ hoa đái vũ khóc lên.

Diệp Minh bắt đầu nghiêm túc đánh giá vị hôn thê của mình, mà trong trí nhớ đã quên đi. Ninh Diệp Diệp vừa mới qua tuổi dậy thì, răng trắng như tuyết, tóc đen nhánh như bầu trời đêm, lại bông bênh như đám mây ngoài kia, nàng mặc một bộ cánh màu trắng kiểu công chúa, dáng người yếu điệu, khuôn mặt mộc mạc không son phấn. Lúc này đôi mắt đẹp của nàng vẫn còn rung rung nước mắt, càng tô thêm vẻ diễm lệ cùng tinh tú của nàng.

“Khó trách Hóa Thiên chung tình với nàng” Diệp Minh thở dài trong lòng, trầm mặt không lên tiếng.

Ninh Diệp Diệp thấy hắn im lặng này giờ, mới ngừng khóc, vẻ mặt hồ nghi nhìn kỹ Diệp Minh chỉ thấy hắn không thâm tình với bản thân như lúc trước, thấy nàng khóc, hắn cũng không thương tiếc ôm chặt nàng.

Thấy thế, thiếu phụ thở dài, nói ra nguyên do.

Ninh Diệp Diệp càng bi thương, trong lòng rất khản trương, ôm hắn càng chặt, nói liên miên chuyện cũ, ý đồ khiến cho hắn nhớ rõ chính mình.

Những câu chuyện cũ tuy tình tiết ngắn ngủi, nhưng câu chuyện lại rất nhiều, nào là nụ hôn đầu của bọn hắn, Nàng thích tư thế gì..vv..lại chứng minh bọn hắn từng có tình yêu mãnh liệt nồng nàn.

Tình yêu trong lòng Diệp Minh giống như bị thức tỉnh, hắn thâm tình nhìn nàng, vươn tay đến, lau đi giọt nước mắt còn vрон trên mí mắt, nhẹ nhàng cất lời: ""Diệp nhi.....”

“Ừm...” Ninh Diệp Diệp vội vàng nắm chặt tay hắn, đặt lên hai má của mình.

Sau đó nàng thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt của Diệp Minh, nghẹn ngào đáp lại: “Ta không ngừng yêu ngươi, nhớ ngươi đêm cũng như ngày.”

""Khụ...chúng ta...."" Diệp Minh ôm chặt giai nhân vào lòng, khóe miệng cười tà, lấp lửng nói.

""Ừm...chán ghét.."" Ninh Diệp Diệp liếc xéo hắn, cũng thuận thế ôm chặt hắn.

Diệp Minh theo trí nhớ mở từng cúc áo của giai nhân...

(Đoạn này giảm bớt một ngàn chữ!)

“Xem ra ta thật là mất trí nhớ.” Thanh Sơn Lạc Nguyệt, Dưới ánh trăng nghiêng nước nghiêng thành, Diệp Minh thở dài.

Xuất thân của hần cao quý, phụ thân chính là Chính Đạo Cự Phách Thương Mang Kiếm Tôn uy danh hiển hách, Mẫu thân chính là Con gái của Đại Thiên Tiên Tông bá chủ ở Đông Bộ Ma Vũ Đại lục, nhưng một lần xuất ngoại du lịch, mẫu thân hần bị kẻ địch đánh thương phải bạo huyết độn chạy trốn, mà vết thương này lại động đến thai nhi trong bụng, nên khi sinh ra hần tiên thiên thiếu hụt, không bất cứ thứ gì có thể chữa khỏi.

Cách đây vài ngày, hần lâm vào một trận ẩu đả, bị Hỏa Thiên đánh đến nỗi cơ hồ sắp chết, mẫu thân cùng phụ thân vội tới vội lui hơn mấy ngàn vị Đan đạo đại sư có tiếng trong Ma Vũ đại lục mới trấn áp được vết thương này, nhưng cái giá phải trả chính là quên mất tất cả trí nhớ.

Tình duyên mấy tháng, thương thể trong người hần đã khôi phục phần mười, có thể rời giường đi lại.

Hần luồng tay sờ vào chiếc nhẫn mà một lần hần cứu một vị khả ái lão ăn mày được hần tặng cho, chiếc nhẫn này không công hiệu gì đặc biệt nhưng mỗi khi hần đau bệnh thì chiếc nhẫn này tỏa ra một nguồn ánh sáng thần khiết xoa dịu đi cơn đau trong lòng hần.

Nằm trên giường, hần gác tay lên trán, suy tư.

Ánh trăng như sáng chiếu rọi qua khe cửa sổ tiến vào giường hần, chiếu rọi hần.

Hần nhíu chặt mày, thoáng quen thuộc ánh sáng của ánh trăng trong đêm tối, mấy ngày nay nằm trên giường, hần suy nghĩ về tình cảnh hiện tại của chính mình.

“Điệp Nhi chân tình đối với ta, nếu ta không cưới nàng về làm vợ thì không phải là nam nhi nữa!!”

“Kỳ thật mẹ rất thích Diệp Nhi, nhưng trở ngại nhất mũi cùng thân phận, nên không đồng ý.”

“Ta muốn cưới Diệp Nhi thì phải đối mặt với hai cái vấn đề, một là Hỏa Tộc Hỏa Thiên, hai chính là người nhà của Diệp Nhi.”

“Xét đến cùng, thế giới này chính là Cường giả thế giới, ta không thể tu luyện thì chủ định chỉ sống được trăm năm, dù mẹ và cha dùng linh dược trân quý bồi bổ cơ thể, quá lắm chỉ kéo dài được ngàn năm. Trong khi thiên tư của Diệp Nhi trác tuyệt, nàng ngày càng mạnh thì tuổi thọ càng nhiều, đến khi hần chết, nàng vẫn tươi trẻ, cũng không thể lấy ai, bởi vì xuất giá tòng phu, phu chết thành quả phụ, cha mẹ nàng hiểu điều đó nên không thể để con gái mình hi sinh hạnh phúc cả đời được.”

“Haizz!”

Nghĩ đến đây, hần thở dài thật sâu.

Đây là tử cục, ngoại trừ phép nhiệm màu hiện lên, còn không thì không còn cách nào phá giải.

“Ta phải làm gì đây, ta không cam lòng!!!”

Diệp Minh lắc đầu, tâm trạng trở nên buồn bã.

Mà cùng lúc đó ở trong chiếc nhẫn không gian trên tay Diệp Minh...

Vương Bá Ngưu linh hồn phiến chán nằm trên ghế sa lông, hần búng tay một cái, một gói thuốc Hero chợt xuất hiện, hần lấy ra một điếu rít thật sâu một hơi, sắc mặt bừng bừng thoải mái hơn một tấc.

“Cbn, Lão tử phân ra một cái linh hồn phân thân chỉ có ý đi theo Diệp Minh tiểu tử âm thầm bảo vệ hần tránh hần làm hỏng việc, mà ai ngờ Luân Hồi không gian này thật đặc dị, cuốn lão tử theo cốt truyện, may mắn là lão tử bản thể tu luyện chính là Thần Thoại cấp Thánh Ma Công pháp, Linh hồn cũng siêu việt Luân Hồi của thế giới này, mới có thể bảo trì trí nhớ kiếp trước, không giống Diệp Minh tiểu tử kia quên sạch trí nhớ, trung thực làm theo cốt truyện.”

Tuy Vương Bá Ngưu có trí nhớ kiếp trước, nhưng thân phận hần ở Luân Hồi cảnh này chỉ là một đoàn tàn hồn cường giả Đế cảnh bị cường địch Cái Thế Đại Đế cảnh đánh nổ thân thể, chỉ có một cái tàn hồn miễn cưỡng chui vào Cữu Ma nhẫn chạy trốn. Qua mấy ngàn năm linh hồn âm thầm hấp thụ thiên địa linh khí mới miễn cưỡng bổ túc 5% linh hồn năng lượng, chiếc nhẫn trải qua nhiều đời chủ nhân rồi rơi vào tay Lạnh Như Băng, cũng chính là Diệp Minh thân phận trong thế giới này.

Mà theo cổ trí nhớ gần nhất, hần từ lâu đã định sẵn thu Lạnh Như Băng tiểu tử làm đồ đào tạo hần sau này để hần tìm kiếm chế tạo thân thể vật liệu, khiến hần trọng sinh trở về, chỉ cần tiểu tử này trích máu nhận chủ là có thể kích hoạt Cữu Ma nhẫn.

“Hần là cứ theo kịch bản này làm, đến khi Diệp Minh tiểu tử trở thành kẻ mạnh nhất trong Luân Hồi mộng cảnh này hần là có thể bước tiếp tầng tiếp theo.”

“Chắc chắn, Diệp Minh tiểu tử có được kỳ ngộ của Kiếm Thiên, nhưng từ tâm tính, ý chí, Nghị lực thua xa hần, Có mộng cảnh này bốn Ma sẽ đặc biệt rèn dũa hần, để hần trở thành hợp cách thuộc hạ thân tín của Vương Bá Ngưu ta.” Vương Bá Ngưu tà ác cười hắc hắc, một bộ kế hoạch rèn luyện Diệp Minh thành người trong đầu hần được hình thành.

P/S: các lão có hưng phấn không khi Vương Bá Ngưu sẽ xuất ra thủ đoạn gì để dạy Diệp Minh làm người?

Chương 30: Lão gia gia hiện thân! Nhân sinh hung hãn mở màn!

"Ta hận...!" Diệp Minh tùy ý bị Hòa Thiên đánh đập, Hòa Tộc cùng Hàn tộc bọn hắn đều là kẻ thù không đội trời chung, tuy nhiên hậu bối đánh nhau trường bối lại không thể nhúng tay, nếu không là hủy đi quy củ, cho nên Hòa Thiên đánh hắn gia tộc trưởng bối cũng không ra mặt, mà hậu bối Hàn gia chỉ có thể đánh ngang tay với hậu bối Hòa gia, cho nên thấy hắn bị Hòa Thiên đánh thì gia tộc cũng lực bất tòng tâm, trừ khi muốn giữa hai đại gia tộc từ chiến.

"Phé vật, cách xa Diệp Diệp một chút, nếu không gặp đầu lão tử đánh nguoi ở đó, hahahaha..." Hòa Thiên khuôn mặt hài hòa, cảm nhận mũi cao môi mỏng, mày kiếm mắt sáng, da trắng, mặc một bộ trường bào màu trắng phát phốt, điển hình Tuấn mỹ thiếu nhân, hắn ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Diệp Minh bị đập dưới chân, cao ngạo cười lạnh, khinh thường nói xong, hắn càn rỡ cười lớn, xoay người rời đi, để lại về mặt oán độc Diệp Minh.

Hàn gia tộc nhân có ý dất hắn về nhưng Diệp Minh không chịu, đành phải để mặc hắn một mình, riêng phần mỗi người trở về gia tộc.

Lúc này, bầu trời cũng phối hợp đổ xuống cơn mưa, càng làm tâm tình của Diệp Minh thêm trầm trọng.

Mà lúc này, Vương Bá Nguu tàn hồn đang lười biếng nằm thư giãn trên ghế sa lông, bàn tay liên tục bốc bóng ngô ăn, bộ dáng đang xem kịch hay. Liên mồm nói "cmm, bức này bốn Ma chấm chín mươi điểm; "Cmm Hòa tiểu tử Trang bức gần bằng ca rồi".

"A a, thực lực... Thế giới này, không có thực lực thì ngay cả một cục cúrt chó cũng không bằng, ít nhất, cúrt chó cũng không ai dám dẫm lên!" Bà vai nhẹ nhàng động đậy, tiếng cười Diệp Minh trầm thấp mang theo bi phẫn quanh quẩn trên đỉnh núi.

Diệp Minh uất ức, oán hận điên cuồng đánh vào ngực mình, bàn tay nắm chặt đến nỗi móng tay đâm ngập da thịt phún cả máu tươi mà không hay biết, ánh mắt Diệp Minh chảy ra huyết lệ, từng giọt giọt huyết lệ rơi xuống bàn tay hắn, chạm phải chiếc nhẫn.

"Nỗi nhục hôm nay, ta không muốn chịu thêm lần thứ hai!" Ngón tay hắn xoa xoa vết máu trên chiếc nhẫn, thanh âm Diệp Minh tuy khàn khàn nhưng lại tràn ngập kiên định.

Gặp phải tình huống hèn mọn này, nếu thu được lực lượng thì có thể khiến ý chí nguoi càng ngày càng mạnh không, Tiểu Minh?" Vương Bá Nguu thu hồi xem kịch tâm tư, khỏe miệng lẩm bẩm, nói.

"Đã tới lúc lão tử xuất hiện trang bức!" Vương Bá Nguu tâm thần phấn khởi, nói thầm.

"Thiếu niên, vì sao con khóc?" Một giọng nói tang thương ôn hòa vang lên bên tai hắn, mà khi nghe cổ âm thanh này, không biết vì sao tự dưng Diệp Minh cảm giác ấm áp, an toàn, không hiểu thấu có cảm giác muốn dựa dẫm vào.

"Hắc hắc, tiểu oa oa, xem ra nguoi cần trợ giúp a?"

Câu nói đầu của Vương Bá Nguu khiến Diệp Minh cảm giác ấm áp an toàn dựa dẫm, nhưng câu thứ hai của Vương Bá Nguu khiến Diệp Minh lập tức cho rằng cảm giác đó không đáng tin cậy, bởi vì sau câu nói thứ hai, một đạo giả nua quái dị tiếng cười bỗng nhiên truyền vào tai hắn.

"Là ai?" Hắn ngẩn mặt lên trời nhìn xung quanh không thấy ai, sắc mặt hắn thoáng biến biến đổi, Diệp Minh xoay người, ánh mắt lợi hại như ưng quét tại phía sau, nhưng không phát hiện nửa cái thân ảnh.

"Chẳng lẽ ta gặp ảo giác?" Diệp Minh lắc lắc đầu, thì thầm.

"Đừng tìm, lão phu ở trong chiếc nhẫn trong tay nguoi, tập trung tinh thần nhìn vào chiếc nhẫn, nguoi sẽ thấy ta!" Vương Bá Nguu cố nén cười, giả bộ hiền lành nói.

Diệp Minh hồ nghi làm theo thanh âm, tập chung tinh thần câu thông chiếc nhẫn trong tay, trong nháy mắt, tâm thần hắn xuất hiện bên trong chiếc nhẫn.

Đập vào mắt lần đầu tiên chính là một căn phòng có cấu trúc kỳ dị, trang trí nội thất cũng kỳ dị không kém, và trên một cái ghế kỳ quái, một lão đầu hiền lành đang nằm chống tay lên má, chân này gác lên chân kia, trong miệng ngậm một cuộn giấy đang bốc cháy, về mặt có vẻ hơi dè tiện, không đáng tin.

Đây là cảm giác đầu tiên của Diệp Minh khi nhìn Vương Bá Nguu.

Vương Bá Nguu tàn hồn rung nhẹ một cái, thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt Diệp Minh, hắn rít sâu điều thuốc lá, phả thẳng khói vào mặt Diệp Minh, ánh mắt lão chăm chú nhìn Diệp Minh.

"Nguoi là ai? Vì sao lại ở trong giới chỉ của ta? Nguoi muốn làm gì?" Diệp Minh cố nén cảm giác buồn nôn vì mùi khói thuốc cộng thêm mùi miệng thúi của Vương Bá Nguu, sắc mặt khó coi mở miệng hỏi.

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là...Tiểu oa oa, Muốn hiểu ý nghĩa của sinh mệnh ư? Muốn thật sự... sống...không?"

Về mặt Diệp Minh thoáng mừng bức, bởi vì hắn không hiểu lão đầu này nói gì, cái quý gì ý nghĩa sinh mệnh, thật sự sống là cái ếu gì.

"Móa..ta nhầm rồi..!" Vương Bá Nguo thầm mắng một câu, mấy bữa nay rảnh rồi ở trong chiếc nhẵn cây bộ Vô hạn khủng bố xong giờ nói nhầm.

Khụ, ý ta là tiểu oa nhi ngươi muốn mạnh lên sao? Muốn được người khác tôn sùng sao? Muốn mỹ nữ quỳ một dưới chân, muốn các Thiên tài tuyệt thế ôm chân ngươi hát khúc chinh phục sao?" Vương Bá Nguo ho nhẹ, hắn lựa ra thứ ngôn từ mà Diệp Minh có thể hiểu nhất, về mặt hèn mọn, nói.

Tuy trong lòng đã đem lão già xem là người không đáng tin cậy, bất quá tại ngay lúc lão nói ra những lời này, trái tim của Diệp Minh cũng nhện không được đập mạnh hơn, hắn không từ chối nói "Muốn!"

"Tốt, chỉ cần ngươi nghe lời ta, đảm bảo cho dù ngươi là Tiên thiên thiếu hụt cũng có thể tu luyện, và ngươi có thể trở nên mạnh mẽ hơn, có tư cách truy cầu võ đạo đỉnh phong." Vương Bá Nguo hào khí nói.

"Thật sao...tiền bối..." Ánh mắt Diệp Minh sáng quắc nhìn Vương Bá Nguo, ánh mắt bao hàm hi vọng hỏi.

"Ngươi có thể vì mạnh mẽ hơn mà trả giá hết thấy đau khổ, vì mạnh mẽ có thể làm bất cứ thứ gì, cho dù nó vi phạm đạo đức lương tâm của ngươi hay không, cho dù làm hại người vô tội hay không?" Vương Bá Nguo trầm giọng, nghiêm túc hỏi.

"Ta..." Chân chửi một lát, nghĩ đến Hóa Thiên kiều ngạo chà đạp tôn nghiêm bản thân, nghĩ đến ánh mắt thất vọng của cha mẹ, gia tộc và Ninh Diệp Diệp, Diệp Minh cắn răng đáp: "...ta...đồng ý..!"

"Tốt lắm!!Hahahaha....tiểu tử, ngươi sẽ không hối hận về việc này!!" Vương Bá Nguo càn rỡ cười lớn.

Diệp Minh: "........"

P/S: bạo 2 chương nhé mọi người, cảm ơn mọi người ủng hộ trong suốt 30 chương truyện ^^!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đôi Lời Tâm Sự về nhân vật Vương Bá Nguo

Ta đọc truyện gần tám năm, thấy hầu như các tác phẩm tiên hiệp huyền ảo main thường có một bộ nguyên tắc cứng: "người không phạm ta thì ta không phạm người" thế nhưng hầu như main đều tìm cách khiến người ta muốn giết main :))

Có tên main áp chế tu vi giả danh phế vật kiều ngạo đi vênh vảo quanh bọn hoàn khổ, khiến bọn hoàn khổ chán ghét tránh xa, main lại máu nóng khiêu khích, hoàn khổ thấy main tu vi yếu không nhận được nhảy ra, main bộc lộ tu vi đánh bọn hoàn khổ rớt răng, cướp tài bảo xong, main mang về mặt đau đốn nhét tài bảo vào túi trữ vật, thờ dài:

"Ai bảo các ngươi không biết tốt xấu, người không phạm ta thì ta không phạm người. "

Có main vô sỉ hơn, trong bảo tàng lợi dụng hai bên giao chiến, ngư ông đắc lợi cướp bảo vật, giết chết những người bị thương, và khi gia tộc nó trả thù thì chạy trốn, bằng một cách nào đó dù thực lực cao hơn main rất nhiều lần đều không thể bắt được main, trong lúc chạy trốn hắn sẽ bộc phát bí pháp hay huyết đột chạy đi, sau mười ngày dưỡng thương lại nhảy ra khiêu khích rồi chạy trốn tiếp, từng đợt từng đợt đuổi giết đều bị main từng bước phản sát, đến khi hấp thu tài nguyên đầy đủ, thực lực main tăng mạnh sẽ đi diệt tộc người ta, nhìn đồng thi cốt chất chồng như núi, main lại bắt đầu dĩ thử dài: người không phạm ta, ta không phạm người!"

Và trong khi chạy trốn kẻ địch truy sát, main sẽ gặp mỹ nữ cường giả trọng thương, dính phải xuân dược, main có thể cố tình, hoặc vô ý cùng mỹ nữ cao thủ mây mưa, đến khi trời sáng, mỹ nữ cao thủ thẹn quá hóa giận muốn giết main, main thâm tình hứng kiếm, mỹ nữ cao thủ được tác giả miêu tả là lãnh ngạo sát phạt quyết đoán lại mềm lòng buông kiếm.

Sau đó bằng vào cách nào đó, nhân lúc mỹ nữ cao thủ dưỡng thương, main dùng tình hoa trí tuệ địa cầu nướng con cá khiến mỹ nữ cao thủ thêm thường như chết đuối nắm đũa, main quan tâm chăm sóc khiến mỹ nữ cao thủ động lòng, khi nàng muốn rời đi, main khí phách nói:"Ta là con cóc, ngươi là thiên nga trên trời cao, nhưng ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, ta sẽ đường đường chính chính tìm về tông môn/thể lực của ngươi, dùng tuyệt thế tư thái đến trước mặt ngươi!"

Kỹ thuật nướng cá-tình hoa bốn ngàn năm văn hiến của hạ hạ kết tinh thành-công thức này được các đời nữ nhân hạ hạ quảng đầu lâu, quảng nhiệt huyết phấn đấu quên mình sáng tạo ra, main nướng cá có thể câu dẫn Thần bí lão ăn mày cường giả, vì mấy con cá nướng mà hối lộ Main công pháp, vũ

kỹ thần cấp, main mới cho phép ăn cá, và trong lúc nướng cá, có thể main chia cá cho súc sinh vật nuôi ăn mà không cho lão đầu ăn để kích thích Lão đầu ăn mày thần bí cường giả phun ra công pháp trao đổi, hoặc kéo thần bí lão đầu đi theo làm bảo tiêu mới được ăn cá.

Kẻ địch của main thường là kẻ phản diệt ngu ngốc, mang tiếng Ma nhưng hành động chẳng khác gì thẳng hèn, main am hiểu nhất chính là vượt cấp khiêu chiến, phản diện thường là cao phú soái, thể lực lớn, thiên phú tuyệt đỉnh, nhưng khi đối địch với main, chỉ số IQ thường trở về số không, có tình huống như thế này, khi phản diện nắm chắc thực lực tuyệt đối đánh gần chết main, lại không diệt ngay mà lại đứng ngồi trào phúng main, để main có thể tích tụ lại chiêu cuối, một đòn phản sát.

Tuy nhiên có 1 số phản diện cao cấp lại có một chút IQ, phản diện lập kế bắt cóc người yêu hay thân nhân bạn bè, nhưng lại thường để main chạy tới cứu để thi triển kế hoạch một lượt bắt hết, và kết quả thường là bị main phản sát lại, cho dù có bắt được main thì bằng một cách nào đó, main lại có thể thoát khỏi, phản diện sai người truy sát main, main sát từng đợt này hết đợt khác, và khi tu vi gần bằng phản diện, main tới giết phản diện và cứu thoát thân nhân.

Tổng kết lại bọn main này toàn chủ động khiêu khích người khác, người khác nổi giận hay tham lam tới đánh hấn thì hấn nhân cơ hội đó mà giết người ta. Trong suy nghĩ của main, ta đánh người, ta lấy bảo vật, ta chửi người thì các người chỉ có thể cắn răng căm hận trong lòng, nếu không thì ta giết người là ta không có lỗi với lương tâm.

Xuyên suốt tám năm đọc truyện, trong lòng ta đọng lại một suy nghĩ, nếu mình tự tay viết một bộ truyện về main theo Ma Đạo thì tuyệt vời biết bao nhỉ?

cái suy nghĩ này cứ quăng quẩn trong đầu ta liên tục, nó hồi thúc ta viết lên tác phẩm này.

Tuy nhiên vận mệnh luôn vô thường, thành công phải trải qua muôn vàng cay đắng cùng thất bại, ta từng viết vài tác phẩm, lại luôn cảm thấy nó chưa thật sự hoàn hảo.

Bản thân ta từng trải qua cuộc tình 5 năm, từ trường học ra trường đời, trải qua sinh hoạt không suông sẽ cho lắm, tình yêu 5 năm giống như 1 sợi tóc treo quả cân 1000kg lơ lửng trên đầu vậy, rất áp lực.

5 năm, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng cũng trải qua từng cung bậc của tình yêu.

Thật sự, nếu bạn từng yêu người con gái xinh đẹp, sẽ có ngày cô ấy đứng trước mặt bạn và nói:

"Đừng có ngây thơ như lúc trước nữa, được chứ?"

""Sống thực tế chút đi..!""

""Tình Yêu..? nó chỉ là thứ mà những người ngây thơ theo đuổi!""

Sẽ có một ngày, bạn tỉnh giấc và nhận ra, người bên cạnh ta không còn ai, chỉ còn bản thân mình.

Cho nên, yêu bản thân, tin mỗi bản thân thì không bất kỳ ai tổn thương được ta cả.

Bản chất của xã hội nó không giống những gì bạn tưởng tượng, nó thực dụng và hắc ám.

Con đường chúng ta đi, đôi khi gặp gỡ những thứ đẹp đẽ như ""tình yêu"" ""tình bạn"" ""tình dục"" hấp dẫn, chúng lù mờ lý trí của ta, khiến ta say đắm, nhưng khi lý trí bắt đầu tỉnh lại, chúng sẽ tách ra chúng ta, đi tìm những người "ngây thơ" chưa bị chúng hấp dẫn, bỏ lại chúng ta khi chúng ta chân chính "trưởng thành".

Quay đi ngoảnh lại, chỉ thấy còn bản thân mình!

Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta say đắm tình yêu, và ngây ngô nghĩ rằng, chỉ có yêu, cả hai có thể vượt qua mọi khó khăn.

Nhưng lại không hiểu, khó khăn không bắt đầu từ bên ngoài, mà xuất hiện từ chính trong nội tâm của hai người.

Chúng ta trải qua tình yêu, sẽ nhận ra 1 điều:

""Trên cõi đời này, chỉ nên yêu 1 người duy nhất, là chính mình!""

Lại lớn hơn một chút, chúng ta sẽ cảm nhận được tình bạn, tình bạn đôi khi cao quý, lại có lúc vô cùng bản hèn, có đôi khi rất tin tưởng, lại có lúc hời hợt và dă tin.

Nên trải qua chân tướng của tình bạn, chúng ta sẽ hiểu ra 1 điều, chúng ta chỉ nên làm bạn với Chính mình, không bao giờ phản bội bản thân!

Chúng ta xem mọi người là xa lạ, chúng ta chỉ sống vì chính mình, chúng ta làm những gì mình thích, mặc kệ người khác, chúng ta không bị tình yêu vây khổn, không bị tình bạn lừa dối, chúng ta chính là Ma Đầu! Và ta tạo dựng ra hình mẫu Vương Bá Nguru cũng như thế.

Vương Bá Nguru kiếp trước do bị người yêu nhất đội nón xanh, cộng thêm tuổi thơ bất hạnh không được giáo dục, nên hấn bị kích thích biến sát nhân biến thái cuồng, càng giết chóc, tâm tính hấn ngày càng chuyển biến, những ngày cuối đời cô độc bên giường bệnh chịu bệnh tật dần vật, trải qua nhân tình âm lạnh, Hấn không còn là sát nhân biến thái cuồng nữa, lúc trước hấn biến thành vậy đơn giản là muốn trả thù Phụ nữ, nhưng giết chóc cả đời, giờ

nội tâm của hắn đã viên mãn, hắn đã bớt đi sát tính, hắn thành thực hơn, hắn đã trở nên lãnh khốc cô độc, hắn tàn nhẫn với người khác, nhưng lại đối với mình ác hơn.

Hắn mê mang.

Phải, hắn mê mang, trên những ngày cuối đời bên giường bệnh, Vương Bá Nguru mê mang, cả cuộc đời hắn chỉ có duy nhất một mục tiêu: "trả thù nữ giới", nhưng khi hắn sắp chết, hắn cũng đã cảm giác mình đã hoàn thành viên mãn mục tiêu này.

Lúc đó hắn nghĩ, nếu mình đã trả thù được rồi, vậy sao mình còn sống để làm gì? Để chịu đựng bệnh tật do HIV mang lại sao? Hắn từng nghĩ đến tự tay kết liễu bản thân mình để khỏi chịu đả vật bởi con đau đớn trong cơ thể nữa.

Nhưng hắn...vẫn tiếp tục sống, như đã chết rồi.

Hắn sợ hãi cái chết, hắn yêu bản thân mình bao nhiêu, hắn lại không dám kết thúc sinh mạng của mình.

Nhưng trong một lần nào đó, hắn nghe một câu nói trong một bộ tiểu thuyết nào đó: "Chết, không phải là kết thúc, mà là sự khởi đầu mới!"

"Nếu sống mà làm ác, xuống địa ngục phải trả giá khổ hình để trả giá tội nghiệt của mình."

"Thú vị, thú vị, ta muốn xem xem, địa ngục là như thế nào? Có thể khiến ta cảm giác vui vẻ không?" Ánh mắt Vương Bá Nguru sáng lên, đây là lần đầu tiên trong những ngày cuối đời hắn chân chính vui vẻ, cả người như được tân sinh.

Hắn tự tay kết liễu mình.

Thi thể hắn được giáo phái thờ satan lớn nhất thế giới đem về kính dâng hương khói, cuốn sách "nghệ thuật giết người" của hắn cũng được lưu truyền hậu thế.

Xuống dưới địa ngục, hắn chịu ngàn tỷ hình phạt mỗi ngày, những linh hồn khác cùng hung cực ác khác chịu hình phạt mỗi ngày, cả người đều thơ thần mất hồn, nhưng Vương Bá Nguru thì lại khác, hắn hưởng thụ hình phạt, cảm giác từng vết đao róc từng bộ phận linh hồn hắn, cảm giác đau đớn truyền khắp linh hồn hắn, con đau xé rách, thâm thấu tận linh hồn mà hắn lại lấy làm hưởng thụ, ngày nào không bị tra tấn hắn lại thấy như thiếu thiếu cái gì đó, cho đến khi bị Đại Ma Đầu nhìn trúng điểm này, đưa hắn vượt giới xuyên qua giáng lâm Huyền Huyền Đại Lục.

.....

Người sống ở bất kỳ thế giới nào cũng vậy, sẽ có lúc nào đó không còn duy trì lạc quan, vui vẻ, yêu đời nữa.. tâm trí sẽ mê mang, nào là mê mang về tương lai, mê mang về cuộc sống hiện tại, mê mang về những lựa chọn, những quyết định, những ý nghĩ của bản thân, mê mang về tình yêu, mê mang về người bạn đời của mình.....

Nhưng chỉ cần tìm được ý nghĩa của cuộc sống, sẽ tìm được phương hướng đúng đắn nhất cho bản thân, và khi tìm được phương hướng đúng đắn rồi, lòng ta sẽ dũng cảm tiến tới con đường mà phương hướng đúng đắn chỉ dẫn.

Khi chúng ta tìm được ý nghĩa sống, chúng ta sẽ biết bản tâm của mình muốn điều gì, thích điều gì, không thích điều gì, thích sống như thế nào, ghét điều gì, mong đợi điều gì.

Ý nghĩa sống hay còn gọi là hy vọng, nếu trong tâm đã có hy vọng Sống, sẽ không còn sợ cái chết nữa, sẽ không bao giờ gục ngã nữa, sẽ không mê mang gây đau khổ cho bản thân nữa!

Vương Bá Nguru chính là thuộc dạng đó, cho nên Đại ma Đầu hệ thống chọn trúng hắn.

Hắn hưởng thụ cô độc, hắn ưa thích một người độc hành, ma tính, dục vọng trong lòng hắn khiến hắn không ngừng vượt qua mọi khó khăn trở trở để trở nên mạnh mẽ hơn!

Hắn, vĩnh viễn không gục ngã!

P/S:Cổ lên những đọc giả của tôi ơi, hãy kiên định về con đường mình chọn lựa, thành công hay thất bại chỉ là phù vân như mộng như ảo, quan trọng là quá trình đó, chúng ta đã cố gắng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Kích Phát Thần Tộc Chi Huyết

"Tiểu tử, đây là Duy Ngã Độc Tôn công, lão tử trước kia từng đi ra tới Thiên Tinh Vực trong vô tận hư không, vô ý tìm được Vô Tiên vẫn lạc chi mộ,

trải qua gian nguy trắc trở mới lấy được môn công pháp này, mà vì môn công pháp này, lão tử bị Thần Hóa Đại Đế súc sinh dẫn theo vài vị cái thể Vô Đế khác vây công chí tử, chặc chặc, môn công pháp này căn chính là Tiên Thiên thiếu hụt chi thân mới có thể tu luyện, nếu thân thể đầy đủ người tu luyện, môn công pháp này chỉ là Hoàng giai công pháp, nếu là Tiên Thiên thiếu hụt thể chất tu luyện, môn công pháp này siêu việt Tiên cấp công pháp, vận khí của người quá cường, lão tử cũng hâm mộ người! Thả lỏng tinh thần, ta đưa nó truyền vào thức hải của người!" Vương Bá Ngu âm thầm cảm thán, đem công pháp ấn ký lạc ấn khắc sâu trong thức hải Diệp Minh.

"Và đây là Máu của vị Vô Tiên đó, người cần có nó mới có thể tu luyện viên mãn môn công pháp này!" Vương Bá Ngu từ trong Cửu Ma nhãn lấy ra một bình chất lỏng màu vàng được phong ấn, đưa cho Diệp Minh.

Cái Bình này chỉ có Diệp Minh thân mang tiên thiên thiếu hụt thể mới có thể mở phong ấn!

Thân là Vô Đế tàn hồn, Vương Bá Ngu nắm giữ hết thấy công pháp và ký ức cả đời Ma Thiên Vô Tôn, hẳn không nhìn được suy nghĩ, nếu mấy tên khác tham dự khảo hạch này chả lẽ bọn hắn nếu nhập thể tên nào ngu ru bức thì chẳng khác nào nắm giữ hoàn chỉnh công pháp cùng võ kỹ? Và Luân Hồi Than Đế thân là Than Đế cảnh là chủ nhân Luân Hồi tháp chả lẽ hắn thu hoạch được vô cùng vô tận ký ức, công pháp vũ kỹ nhân sinh cảm ngộ ngàn vạn trăm tỷ người từng tham gia Luân Hồi tháp?

Nếu vậy thì nội tình Luân Hồi Thần đế quả là đáng sợ!

"May mắn ta có hệ thống, chứ nếu không hệ thống tin tức bị ghi chép lại thì ta có nguy cơ sinh tử, Đại ma đầu hệ thống quá nghịch thiên!" Vương Bá Ngu thở phào, may mắn nghĩ.

Chẳng qua Vương Bá Ngu hiểu lầm một điều, Luân Hồi tháp căn cứ số mệnh của mỗi người mà tìm cho hắn một bộ thân thể phù hợp với số mệnh ấy, Diệp Minh thân nắm giữ Đế cấp võ hồn, Đế Cấp thân thể, sau này chắc chắn là thành Đế người, số mệnh đương nhiên mạnh mẽ vô cùng, mới có thể xuyên qua trở thành Số mệnh chi tử của vị diện này, là Tiêm Long Tại Uyên thiên mệnh chi tử!

Tuy Luân Hồi Tháp sẽ sao chép cả đời ký ức của người tham gia Luân Hồi Tháp, nhưng nếu người tham gia là khí vận chi tử, thì khi vào tháp sẽ được nhập thể người có cùng đẳng cấp, lúc đấy người đấy nắm giữ cơ duyên của người cùng đẳng cấp với mình, thì sẽ cường đại hơn, đây là trao đổi lợi ích công bằng cho nên dù biết cơ duyên của mình cũng bị sao chép, nhưng không thiếu khí vận chi tử của một giới đều đi vào Luân Hồi giới tìm cơ duyên!

Vô giả, tu sĩ đạt tới Cái Thể Vô Đế cảnh, đã lĩnh ngộ bước đầu Đại Đạo của vũ trụ này, dựa vào lĩnh ngộ đại đạo sâu hay cạn thì phân chia cảnh giới lại khác nhau.

Cái Thể Vô Đế-Đại Đế-Tiên Đế-Thiên Đế-Thánh Đế, Thần Đế.

Đã tới Thần Đế, vô giả khả năng đã gần như là sáng thế thần, Đại Đạo gần như lĩnh ngộ đại thành, trở thành Muôn đời bất hủ, chỉ cần Vũ Trụ không diệt thì Thần Đế bất diệt!

Muốn tiến thêm một bước phải đối mặt với Trảm Thần chi kiếp, độ qua Trảm Thần chi kiếp mới phá tan Vũ Trụ bình chương, trở Thành Vô Tiên, đi qua một cái vũ trụ khác cao cấp hơn, và khi đã bước tới vũ trụ đỉnh cao nhất, sẽ bước vào hư vô mờ mịt Chúng Thần Giới!

Mà giờ khắc này Diệp Minh chú tâm lĩnh ngộ Duy Ngã Độc Tôn công.

Duy Ngã Độc Tôn Công dùng Vạn Pháp Vạn Đạo tôi luyện thân thể, cho đến khi đạt tới Vô địch chi thể, bằng vào thân thể đánh nổ Vũ Trụ không gian, bước vào Vô Tiên chi cảnh. mà chỉ thân thể thiếu hụt không hoàn chỉnh mới có thể cải tạo thành Vô Địch chi thể, nếu thân thể hoàn thiện thì không thể cải tạo được.

Bởi vì việc cải tạo thể chất này khiến tu sĩ biến thành một dạng sinh mệnh khác được chủ nhân công pháp gọi là Thần Tộc, một chủng tộc hầu như đã tuyệt diệt ở Chúng Thần giới, Chúng Thần giới hồi trước là do Thần Tộc đại năng trị vì nô dịch ngàn tỷ chủng tộc, ngay cả tên Giới cũng được đặt là Chúng Thần giới, đủ thấy quyền uy tuyệt đối của Thần Tộc, nhưng bởi vì biến cố nào đó cả tộc đều tuyệt diệt.

Trên bản chất thì vô địch chi Thể đã không là nhân loại nữa, sức người có hạn nhưng Thần tộc thân thể lại tiềm năng vô hạn.

Mà vị vô Tiên vẫn lạc đó chính là vị Thần Tộc hậu nhân cuối cùng của Thần Tộc, bởi vì Chúng Thần giới các tộc đại năng truy sát diệt cỏ tận gốc bắt đết đi phá giới xuống vùng hạ cấp Vũ Trụ này, và lúc đó bản thân hắn đã gần tử vong, bèn lập ra cấm chế trong mộ của mình, và bởi vì Thần Tộc huyết mạch đã chân chính tuyệt diệt, nên hắn đương thời sáng tạo ra môn công pháp này, hi vọng có người tiên thiên thiếu hụt hoặc có dính liếu nhân quả với tiên thiên thiếu hụt thể đến lấy, trọng trấn lại Thần Tộc.

Diệp Minh ngửa cổ uống một giọt huyết dịch của vị Thần tộc này, hẳn không dám uống nhiều, vì sợ thân thể này không chịu nổi, bàn tay dựa theo công pháp vận hành luyện hóa Thần Tộc huyết dịch.

Sau một khắc, nhục thể của hắn đã bị kích thích, Cổ huyết mạch ấy khi vào thân thể hắn không bị khống chế điên cuồng di chuyển, càn quét hết thấy kinh mạch, nội tạng, cốt cách của hắn.

Diệp Minh vạn vạn không thể ngờ tới, vền vẹn chỉ là một giọt tinh huyết sẽ bộc phát mạnh mẽ như vậy, tinh huyết lực lượng bàng bạc như muốn nghiền nát thân thể của hắn.

Rầm rầm rầm..

Cường bạo khí huyết chỉ lực bộc phát, đưa hân cốt cách, nội tạng, huyết nhục, kinh mạch đều nghiêng áp biến hình, toàn thân hân bắt đầu căng bạo, làn da chảy đầy huyết, huyết chảy ra chính là huyết dịch của hân, Huyết dịch đẳng cấp Hoàng phẩm truyền thừa từ phụ thân hân võ tôn cảnh, hậu nhân một đời nắm giữ huyết mạch thấp hơn chủ mạch một bậc.

Cái giọt tinh huyết này cho dù là Hoàng cấp huyết mạch so với nó cũng là cận bã, nhanh chóng bị Thần tộc tinh huyết từng chút một bài xuất ra khỏi thân thể.

Một lát, nhục thể của hân gần như không chịu nổi, làn da xuất hiện từng đạo vết rách, máu tươi ồ ồ chảy ra, xuyên thấu qua vết rách da thịt có thể chứng kiến cốt cách, huyết nhục, ngũ tạng lục phủ, ngay cả trái tim đang đập thành thịch cũng có thể thấy.

Lúc này, Diệp Minh cắn răng chịu đựng thống khổ, điên cuồng vận chuyển Duy Ngã Độc Tôn công pháp, lúc này đây Thần tộc huyết dịch chậm rãi cải tạo cốt cách, huyết nhục, thậm chí ngũ tạng lục phủ cũng được cải tạo, khiến thân thể hân chậm rãi biến hóa.

Quá trình này tương đương việc phá rồi lại lập, khiến cho thân thể hân càng ngày càng cường đại.

Thế nhưng mà trả giá cho sự cường đại của thân thể là cảm giác vô cùng thống khổ, theo thân thể đến thần hồn, đều truyền đến cảm giác thống khổ, nhiều lúc Diệp Minh còn tưởng tượng nếu chịu thêm một giây một phút nữa thì thân thể, thần hồn đều không chịu nổi áp lực phải sụp đổ, không còn tồn tại.

Cảm giác đau đớn xé gan xé thịt khiến cho đầu óc Diệp Minh trống rỗng, tùy thời đều có khả năng ngất đi.

"Không thể ngất đi, ta muốn chà đạp Hóa Thiên, ta muốn thoát khỏi phế vật, ta muốn Diệp Diệp, phụ thân mẫu thân vì ta mà tự hào, ta muốn trở nên cường đại bảo vệ những người thân thuộc với ta, ta không thể ngất đi, ta nhìn...ta nhìn...aaaa....."

Diệp Minh gằn từng câu từng chữ nói, hân điên cuồng vận chuyển công pháp, mặc cho cảm giác đau đớn tăng dần theo cấp số nhân, hân phải kiên cường chịu đựng xuống.

Hết thầy, đều là vì cường đại.

Trải qua mười sáu năm sống trong phế vật tên, lại để cho Diệp Minh minh bạch một điều, đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, cường giả không quan tâm đến tâm tình, sinh tử của kẻ yếu, hân muốn nắm giữ vận mệnh của mình thì việc đầu tiên phải chịu đựng cơn đau đớn tột cùng này để đổi lấy lực lượng cường đại, Diệp Minh trong tính cách ẩn chứa một cỗ khát không chịu thua ý chí, và ẩn dấu một cỗ tàn nhẫn, và hân mình tưởng một điều, con đường của tương lai của hân không giới hạn ở vùng đại lục này, con đường trở thành cường giả sau này càng thêm gian nan, tràn đầy chinh phạt, hân cần mau chóng đạt được lực lượng càng mạnh để ứng đối tất cả nguy cơ cùng khó khăn.

Oanh!

"Rốt cục, thành công!" Diệp Minh nắm chặt bàn tay, cảm giác cuồng cuộn sức mạnh ẩn chứa trong cơ thể, khiến hân mê luyến. Đây là lần đầu tiên hân nắm giữ sức mạnh cường đại.

Diệp Minh thân thể cải tạo hoàn thành, toàn bộ thân hình phát sinh biến hóa, da thịt biến thành trắng mỹ lệ như ngọc thạch lưu ly, sau lưng hân mọc ra một đôi cánh nhỏ, sải cánh mỗi bên chỉ dài tới một mét, tầm mắt cũng có thể nhìn thấy rất xa, ngay cả một trăm mét trước mặt có đàn kiến di chuyển hân vẫn thấy, và hân cảm giác bản thân có thể nhìn xuyên màn đêm như ban ngày, móng tay có một bộ móng vuốt sắc nhọn có thể thu ra rút vào, bộ móng vuốt này màu đen thuần túy, ẩn chứa Độc tính cường liệt, dựa theo trí nhớ trong huyết mạch này nói, hân muốn thu nô bộc trung thành chỉ cần lấy nhiễm Thần độc cho kẻ muốn thu làm đầy tớ, lúc đó sinh tử của nô bộc trong tay hân, mà Thần độc có thể cải biến nô bộc biến thành một nửa Thần tộc nhân thể chất.

Làn da trên cơ thể có Lôi điện đạo văn ẩn hiện, đây là hình thái thứ nhất của Thần Tộc, Lôi chi Thần! Trời sinh điều khiển Lôi nguyên tố, tu luyện lôi đạo hiệu sức mạnh mẽ!

Mà trở thành Thần tộc thể chất, dù là cấp thấp nhất Lôi Thần, hân vẫn chân chính Trường Sinh, không có hạn mức tuổi thọ, đủ thấy Thần Tộc được trời cao ưu ái như thế nào.

Giờ khắc này hân tuyệt phi nhân loại, cũng không thể tu luyện Nhân Tộc công pháp, chỉ có thể từng bước kích phát Huyết mạch, mở ra hình thái khác tiến hóa.

Mà biện pháp kích phát huyết mạch nhanh nhất, chính là hấp thu huyết mạch của các giống loài khác, nếu huyết mạch càng cao cấp càng tốt, Thần tộc thời kỳ đỉnh cao nô dịch vạn loài chỉ là để chăn nuôi như gia súc, lúc cần thì bắt lấy tăng huyết mạch đẳng cấp, cho nên Thần tộc tộc nhân ngày càng cường đại, không có giống loài nào có thể phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Khách Nhân!

Mà Lôi chi Thần tộc có Thiên Phú nữa chính là Thần Lôi Nhân, vừa có tác dụng công kích linh hồn, phòng thủ công kích linh hồn của kẻ địch, vừa có thể khám phá một người hư thật.

Nếu Thần Lôi nhân kích phát tận cùng, có thể từ hư hóa thật, phóng ra Lôi Điện mạnh mẽ.

Thân thể Lôi Chi Thần Tộc tuy chưa tới bất tử chi thân, nhưng cũng gần như thế, dù chịu bất kỳ tổn thương nặng hay nhẹ, chỉ cần Lôi trì vẫn còn Lôi nguyên tố, Lôi chi thần tộc bất diệt.

Lôi trì chính là nằm trong cơ thể Lôi chi Thần Tộc, nó có sức chứa vô hạn, Lôi chi Thần Tộc sẽ hấp thụ Lôi nguyên tố hay Lôi Đạo vết tích tăng cường Lôi trì.

Lôi trì chính là năng lượng dự trữ của Lôi chi Thần Tộc, tác dụng của nó rất rất nhiều, nhưng bảo mệnh chính là tác dụng lớn nhất.

Và lần lột xác này khiến khuôn mặt của hắn càng trở nên Anh Tuấn, da dẻ trắng hồng như em bé sơ sinh, nhìn sơ qua quả là một thiếu niên xinh đẹp hại nước hại dân.

Tại trong phòng hoạt động thân thể đơn giản một chút, hắn thu hồi hai cánh cùng móng vuốt, tùy tiện đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi tắm xong, đột nhiên ngoài phòng truyền đến già nua thanh âm: "" Băng Thiếu gia, tộc trưởng gọi người đến đại sảnh!"

"Ừ!" Thuận miệng đáp, Diệp Minh đi ra khỏi phòng, đối với ngoài phòng một cái thanh sam lão giả mỉm cười nói: "Đi thôi, Cừ Thúc."

Nhìn thiếu niên khuôn mặt cương nghị, thanh sam lão giả hòa thân thiện gật đầu, hắn chính là Đại quân gia, tên Cừ, trong lúc lão xoay người trong nháy mắt xẹt qua một cỗ cảm giác tiếc hận.

""Aizz, nếu không phải Phụ Nhân bị kẻ xấu tập kích, bằng vào thiên phú của phụ nhân cùng lão gia, Băng Thiếu gia chỉ sợ cũng kế thừa thiên phú trở thành thiên tài xuất sắc, đáng tiếc..."

Diệp Minh đi theo lão quân gia ra khỏi hậu viện, tại nghênh khách đại sảnh ngừng lại, cung kính gõ cửa sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào

Đại sảnh rất lớn, người ngồi bên trong cũng không ít, vài người ngồi cao nhất là Phụ thân hắn, Thương Mang Kiếm Tôn Hàn Lập, ngồi kế bên là mẫu thân hắn, Vương Kinh Tuyệt, con gái Đại La Tiên Tông tông chủ, là đỉnh cấp tông môn, ngồi kế bên là năm vị sắc mặt đậm nhạt lão giả, bọn họ là trưởng lão trong Hàn tộc, quyền lợi chi thua mỗi tộc trưởng nhất mạch.

Tại bên trái ngũ đại trưởng lão chính là vài vị chấp sự trưởng lão có thực lực không kém trong gia tộc, ở bên cạnh họ cũng có một số thiếu niên thiếu nữ thiên phú xuất chúng trong Hàn tộc cũng tập tễn tham gia nghị sự của gia tộc, nhằm từng chút biểu hiện mình.

Một bên khác ở ghế khách nhân ngồi ba người lạ lẫm, nói như vậy bọn họ là khách quý đến Hàn gia.

Diệp Minh Có chút nghi hoặc ánh mắt đảo qua tại ba người xa lạ, bên trong ba người, có một vị mặc bạch y lão giả. Lão giả sắc mặt đậm nhạt, thần thái sáng láng, ánh mắt đục ngầu nhưng tràn ngập cảm giác sắc bén.

Diệp Minh thân có Thần Lôi Nhân, nháy mắt linh hồn hắn có cảm giác nguy cơ, cảm giác nguy cơ này mạnh hơn khá nhiều so với Phụ thân hắn.

""Phụ thân thân là Cái Thế Kiếm Tôn, lão giả này mạnh hơn phụ thân ta, hắn là Đại La Thiên Tôn cảnh giới hoặc Thần Tôn chi cảnh?""

Đến Võ Tôn cảnh đã sơ bộ chấp chương Quy Tắc Thiên Địa, Võ Tôn cảnh phân làm Võ Tôn, Cái Thế Võ Tôn, Đại La Thiên Tôn, Thần Tôn, Đế Tôn!

Người có thể trở thành Thần Tôn chi cảnh, ít nhất cũng là danh chấn một phương cường giả, thực lực như vậy thường là đứng đầu trong nhất Lưu thế lực, tuy Hàn Gia có vài vị thái thượng trưởng lão tu vi Thần Tôn, Đế Tôn, tuy nhiên đều là lão cổ đồng, Hàn gia không có sinh tử nguy cơ thì sẽ không ra ngoài, vậy mà bỗng nhiên lại gặp một vị cường giả có cấp bậc như vậy đi đến trong gia tộc mình, cũng khó trách Diệp Minh sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh lão giả, ngồi một đôi tuổi trẻ nam nữ, thiếu niên mặc một bộ quần áo màu đen, tuổi khoảng chừng mười sáu, tướng mạo tuấn lãng, phối hợp vóc người cao lớn, rất có nam nhân nị lực, trọng yếu nhất là Diệp Minh phát hiện hắn tu vi khoảng chừng Võ Quân chi cảnh!

Mười sáu tuổi võ Quân chi cảnh, hắn là Tuyệt thế thiên tài, dù trong Ma Vũ Đại lục thiên tài nhiều như cá diếc sang sông thì thiếu niên này cũng xếp hàng đầu, ngay cả Vương Bá Ngưu nếu không có Thôn Phệ Đế Cấp Võ Hồn thì chắc hẳn không bằng thiếu niên này, bởi hắn mười sáu mới Đại Võ Tông chi cảnh, nếu không có hệ thống thì hắn không thể đột phá Võ Quân chi cảnh nhanh như vậy.

Anh tuấn tướng mạo, hơn nữa thực lực, thiên phú khá cao, vị thiếu niên này không chỉ đem các thiếu nữ trong gia tộc chú ý, ngay cả Hàn Linh Như đệ muội của hắn thân là thiếu nữ thiên tài trong Hàn gia, ánh mắt nàng nhìn vị thiếu niên này cũng có chút hứng thú.

Hàn Linh Như thầm đưa mắt đẹp khẽ liếc nhìn thiếu niên, bất quá dung mạo của nàng đối với thiếu niên này không có một chút lực hấp dẫn. Lúc này, vị thiếu niên ánh mắt si tình nhìn thiếu nữ dung mạo như Thiên Tiên bên cạnh.

Thiếu nữ tuổi tác nhìn khoảng chừng thiếu niên này cũng ngang với hắn, làm Diệp Minh ngoài ý muốn chính là dung mạo của nàng, tuy thiếu nữ mạng

khăn choàng che mặt, nhưng lộ ra đôi mắt xinh đẹp đến tột cùng, cộng thêm khí chất của nàng so với Hàn Linh như đẽ muội còn đẹp hơn vài phần, tại bên những người con gái mà hắn từng nhìn thấy, chỉ có Ninh Diệp Diệp mới có thể so sánh, khó trách thiếu niên này khinh thường liếc mắt nhìn Hàn Linh. Như cùng các thiếu nữ trong gia tộc.

Thiếu nữ ánh mắt xinh đẹp lại ần dẫu vô tận lạnh lùng, vẻ lạnh lùng khiến nàng như Cửu Thiên Thần Nữ giáng trần, khí chất nàng băng giá như cự tuyệt người ngàn dặm, khiến người khác không thể khinh nhờn.

"Cô bé này, tu vi cũng tương đương với thiếu niên, Võ Quân chi cảnh, cũng là một cái tuyệt thế thiên tài!" Trong lòng hắn nhẹ nhàng khẽ đánh giá.

Ánh mắt Diệp Minh tại trên mặt thiếu nữ dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng rời đi, nói thế nào đi nữa nữ nhân của hắn dung mạo không thua kém gì thiếu nữ này, mà hắn cũng là thiếu niên bước vào Tình đời rồi, không còn trinh trắng, nên tuy thiếu nữ rất đẹp, bất quá hắn cũng không lộ ra vẻ mặt heo nhà động đực thêm chảy nước miếng như các thiếu niên sơ ca trong tộc.

Hành động của Diệp Minh khiến thiếu nữ cảm thấy kinh ngạc, tuy nhiên nàng cũng không phải loại người nghĩ các vì sao đều vây quanh mình, bất quá khí chất và mỹ mạo của mình, nàng rất hiểu rõ, cho nên Diệp Minh tùy ý động tác thực sự làm nàng có chút ngoài ý muốn, đương nhiên, cũng chỉ như vậy mà thôi!

"Phụ thân, các vị trưởng lão! tiểu tử vẫn an!" Bước nhanh về phía trước, Diệp Minh cung kính khẽ cong lưng, vẫn an.

"Băng nhi, đến rồi a, mau ngồi xuống đi." Thấy Diệp Minh đã đến, Hàn Lập dừng lại đàm tiếu cùng lão nhân, hướng về phía hắn gật gật đầu, phát tay nói.

"Tiểu tử, thần thái không tệ." Ngũ vị trưởng lão hòa ái nhìn hắn gật đầu.

Dù cho Diệp Minh là phế vật, tuy nhiên phụ thân hắn là cường giả kiếm tu mạnh mẽ, mà nhà mẹ đẻ lại cường đại hết sức, là một trong Ngũ đại Đỉnh Cấp tông môn cho nên từ nhỏ đến lớn không ai tỏ ra khinh thường hay trào phúng hắn. Cho dù các tộc khác cũng không chỉ có Hỏa tộc thân cũng có chỗ dựa cứng không thua kém Mẫu thân Diệp Minh cho nên Hỏa Thiên mới có thể tùy ý bắt nạt hắn.

"Con trai bảo bối, lại đây ngồi với mẫu thân!" Vương Kinh Tuyệt ôn nhu đi đến bên cạnh hắn, kéo tay hắn đi về phía chỗ của mình, ánh mắt sùng nịnh vuốt ve mái tóc của hắn.

"Mẫu thân." Diệp Minh mỉm cười ấm áp, tùy ý để cho mẫu thân vuốt ve mái tóc hắn.

"Bọn họ là...." Diệp Minh nghi ngờ hỏi.

"Là đến thảo luận hôn sự của người với Bắc Gia Bắc Thanh Hàn." Vương Kinh Tuyệt cười khẽ, đáp.

"Ừa, ta có hôn sự hồi nào sao ta không biết?" Diệp Minh nhún nhún mày, hỏi.

"Là hôn sự chính trị...Bắc gia thân là nhị lưu tông môn, nương nhờ vào gia tộc của chúng ta, tộc trưởng Bắc Gia hứa đem con gái của hắn ra gả cho người nếu ta sinh con trai, mỗi hôn ước này là từ khi các người còn chưa sinh ra." Vương Kinh Tuyệt nhẹ nhàng đáp.

"Nàng thân dung mạo tuyệt sắc như vậy, so với Diệp Diệp nha đầu lại không kém, thiên phú cũng khá, người cũng không thiệt thòi gì." Vương Kinh Tuyệt cưng chiều nheo nheo hai má hắn, đáp.

"Ồ!" Diệp Minh không quan trọng gật đầu, với hắn thì nữ nhân xinh đẹp tự động đến cạnh, không thu không phải là nam nhân, cộng thêm Thần tộc chi huyết cải tạo khiến cho sinh lý hắn trở nên mạnh mẽ, tâm của hắn cũng trở nên khá háo sắc, rất khó cưỡng nữ nhân xinh đẹp.

.....

P/S: sáo lộ này các đạo hữu thấy quen thuộc không:)))

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Từ hôn? Diệp Minh trang bức!

"Tiểu Băng tướng mạo anh tuấn, quả là nhân trung Long Phụng." Lão giả hí mắt nhìn hắn, tán thưởng nói.

"Khuyến tử nếu không có cái vụ đó, thì giờ có lẽ là thiếu niên thiên tài rồi...ông trời bất công.." Hàn Lập khe khẽ thở dài, buồn bã đáp.

"Hàn tộc trưởng nên đau thương a, nhân sinh ngoài ý muốn rất rất nhiều, khuyến tử giờ vẫn sống khỏe mạnh là phúc rồi." Lão giả nhẹ nhàng đáp.

bất quá vị lão giả này tựa như có việc gì đó khó nói, lời nói mỗi khi đến miệng lại bất đắc dĩ nổi lại, mà mỗi lần như vậy, Thiếu nữ như thiên tiên ngồi bên cạnh lại nhìn không được liếc mắt nhìn lão giả Vênh tai lắng nghe một hồi, điều này làm Hàn Lập khá nghi hoặc, không nhìn được hỏi.

"Chẳng hay....Linh Uyển Cung trưởng lão đại gia quan tâm đến Hàn xá không biết có việc gì không?" Hàn Lập vẻ mặt nghi hoặc, hỏi.

"Khụ.....thật ra...có việc rất quan trọng...nhưng cũng khá khó nói.." Thương Trưởng lão vẻ mặt thoáng xấu hổ, thấp giọng ngập ngừng.

"Vậy mời quý khách vào phòng riêng chúng ta nói chuyện." Hàn Lập sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói.

Nhưng Thương trưởng lão chưa kịp nói gì, thiếu niên bên cạnh lại cao giọng nói, vẻ mặt khinh thường: "Nhất lưu gia tộc mà thôi, Thương lão cần gì phải giữ gìn thay họ, các người nghe cho rõ, chúng ta tới đây là muốn giải trừ hôn ước của Thanh Hàn sư muội với Hàn gia phế vật Hàn Như Băng."

"Người muốn nói, nàng lần này đến đây để giải trừ hôn ước với ta?"

Sắc mặt biến đổi, Diệp Minh trong lòng mạnh mẽ dâng lên một trận tức giận, tức giận này không phải vì Bắc Thanh Hàn kỳ thị hèn, nói thật, Bắc Thanh Hàn tuy rất xinh đẹp, nhưng Diệp Minh cũng không phải một cái sắc lang, nếu không thể kết duyên, Diệp Minh cũng chỉ có chút tiếc nuối mà thôi. Nhưng Linh Uyển Cung thiên kiều tại trước mặt mọi người đối với phụ thân của mình kiều ngạo nói ra việc giải trừ hôn ước, như vậy thân là tộc trưởng phụ thân, mặt mũi sẽ mất hết, không chỉ vì Bắc Thanh Hàn không chỉ có xinh đẹp, thiên phú tuyệt hảo, mà nàng là thân là Bắc gia tộc trưởng tự mình "hiền dâm" để được Hàn Gia bảo hộ, vậy là giờ lại dám lật lọng, như vậy uy nghiêm Hàn gia ở đâu? Hàn gia sẽ trở thành trò cười khắp Ma Vũ đại lục.

Sắc mặt Hàn Lập phần nộ, gần như vào biên giới bạo phát, ánh mắt sát khí nhìn Linh Uyển Cung chứng nhân.

Không chỉ là mỗi tộc trưởng phần nộ, mà cả Hàn gia giờ khắc này nhìn Linh Uyển cung ba người như dã thú nhìn con mồi, chỉ cần tộc trưởng ra lệnh, bọn hắn sẽ không chút do dự xông vào xé xác ba người này, dù cho Linh Uyển Cung là một trong năm đại Tuyệt đỉnh tông môn.

"Hào một cái Bắc gia, Bắc Thanh Hàn, hào một cái Linh Uyển Cung thiên kiều, xem ra các người muốn khiêu khích uy nghiêm của Hàn gia ta." Vương Kinh Tuyệt cười lạnh, Linh Uyển Cung tuy không lồ, nhưng thân là con gái tông chủ Đại La Tiên Tông, nàng không sợ, nếu Linh Uyển Cung trưởng lão không có lời giải thích thích hợp, nàng không ngại cho Linh uyển cung thiên kiều "biến mất" ngay lập tức.

Một tông thiên kiều mà thôi, nàng và chồng nàng lúc còn trẻ giết Thiên Kiều còn thiếu sao.

"Bắc Thanh Hàn chất nữ, nghe nói tháng trước người được Thiên Lan Tông chủ thu làm môn hạ, lúc đó ta còn tưởng là lời đồn, không nghĩ tới lại là thật, chất nữ thiên phú thật là tốt a, ngay cả cánh cũng cứng rồi..." Vương Kinh Tuyệt tán thưởng cười nói, nhưng ánh mắt sát ý càng dày đặc, khí thế Đại La Thiên Tôn cảnh của nàng phóng ra hướng về phía Thiếu niên cùng Bắc Thanh Hàn đè ép.

Thiếu niên biểu hiện cực kỳ bất phàm, cách hai đại cảnh giới mà vẫn có thể miễn cưỡng chống lại được khí thế của Vương Kinh Tuyệt, dù hai chân bị đè ép gần như sắp quỵ xuống, tuy Vương Kinh Tuyệt chỉ dùng ba phần khí tức mà thôi, nhưng thiếu niên có thể chống lại, hiển nhiên căn cơ rất chắc chắn.

Nhưng biểu hiện chói mắt hơn chính là Bắc Thanh Hàn, thiếu niên kia thân có thiên kiều chiến lực, mà khó khăn lắm mới miễn cưỡng chống đỡ được khí thế của Vương Kinh Tuyệt, nhưng nàng thì như thường đứng thẳng người, chỉ là sắc mặt hơi trắng xám một ít.

"Đó là Thanh Hàn vận khí tốt, Tuyệt bá mẫu quá khen..." Bắc Thanh Hàn khẽ cúi đầu, không mặn không nhạt đáp.

"Việc này do chính tông chủ đại nhân mở lời..." Thương trưởng lão vội vàng đứng bên cạnh Bắc Thanh Hàn cùng thiếu niên che chở cho bọn họ khỏi khí thế của Vương Kinh Tuyệt, lúc nhắc tới tông chủ hai chữ, biểu tình trên khuôn mặt có chút thoáng trịnh trọng.

"Thiên Lan tông chủ quả nhiên bá đạo, muốn từ hôn cùng muốn si nhục Hàn gia, khinh Hàn gia ta không người hay sao?" Vương Kinh Tuyệt được thể không nhường, đi thẳng đến trước mặt Thương trưởng lão, cười gằn.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm đứng im tại chỗ, giờ hiện tại thân phận của hắn là Hàn gia tộc trưởng, không phải là Đại la Thiên Tông thiên kiều, cho nên việc đối mặt với Linh Uyển Cung trưởng lão hắn cũng không tiện nói, chỉ có thể tùy ý để vợ hắn ra trấn áp.

"Hàn tộc trưởng, ngài cũng biết Linh Uyển Cung môn quy nghiêm lệ, hơn nữa tông chủ đại nhân đối với Thanh Hàn kỳ vọng rất cao, cơ bản đã đem nàng bồi dưỡng trở thành tông chủ đời tiếp theo của Linh Uyển Cung... Do một chút đặc thù quy củ, truyền nhân của tông chủ trước khi chính thức trở thành tông chủ đều không thể cùng nam tử qua lại..."

"Cho nên...Tông chủ đại nhân hỏi qua Thanh Hàn, biết được nàng cùng Hàn gia còn có một hi sự, cho nên... Cho nên tông chủ đại nhân muốn mời Hàn tộc trưởng có thể... giải trừ hôn ước này."

Thương trưởng lão biết mình cũng không thể nói chuyện với Vương Kinh Tuyệt, cho nên chuyển qua Hàn Lập, đưa ra hậu trường đằng sau là "Thiên lan Tông Chủ", nhằm đè ép khí thế của Hàn gia.

Dù sao Hàn gia so với Linh Uyển Cung chỉ là con kiến hơi chút cường đại mà thôi, dù Vương Kinh Tuyệt là con của Vương Tông chủ Đại la Thiên Tông cũng không thể thay đổi sự thật, vì nàng chỉ là hậu bối, mà trong khi việc này là chính mệnh Thiên lan tông chủ đề nghị.

"Thanh Hàn nhất tâm hướng đạo, vô tâm chuyện hồng trần, mong rằng Hàn thúc thúc Tuyệt bá mẫu có thể lý giải." Bắc Thanh Hàn cắn răng, nói.

Giờ khắc này Vương Bá Ngu đang ngồi ăn bắp rang xem phim, bộ phim này quá đặc sắc.

"ta cảm thấy kịch bản này càng ngày càng có ý tứ, Diệp Minh tiểu tử bị người đến cửa từ hôn, hắn vẫn là phế vật thì thôi đi, giờ khắc này trong tay vừa nắm lực lượng, hắn sẽ bộc phát trang bức và mặt hay vẫn ẩn nhẫn chờ cơ hội báo thù? Hắc hắc, thật chờ mong a.."" Vương Bá Ngu thích thú thầm nói.

"Hào một cái tiện nhân! Chưa bước vào Hàn gia ta mà đã cầu kết người ngoài đến làm nhục nhà chồng, đây là Bắc Gia dưỡng ra con gái sao, thật là gia tộc sĩ nhục, cổ nhân nói ác nhất là phụ tình nữ nhân quả không sai. "" Diệp Minh lúc này đột nhiên lên tiếng, thanh âm của hắn không lớn, nhưng ngôn ngữ lại rất khó nghe, thoáng chốc cả đại sảnh chợt im ắng.

"ngươi!"" Bắc Thanh Hàn ngăn người, dù cho tính khí nàng lạnh lùng cỡ nào nghe những lời tru tâm này của Diệp minh, sắc mặt sưng lạnh trở nên khó coi, ý đồ phản bác nhưng bị Diệp Minh nhanh miệng chặn họng.

"Từ hôn?"

"Ngươi chính là đem cái này một tờ thư bỏ vợ lấy về đi."

Diệp Minh cắn nát ngón tay, dùng máu tươi viết lên giấy, viết xong, hắn ném ra tờ giấy bỏ vợ vút trước mặt Bắc Thanh Hàn. Hành động quả quyết của hắn đem tất cả mọi người tại chỗ đều kinh trụ.

"Cái gì nhất tâm hướng đạo, cái gì vô tâm hồng trần, thiếu niên bên cạnh ngươi là ai?"

"Tiện nhân, ngươi chẳng qua vùng trộm giao cấu với tình lang, sợ Hàn gia ta phát hiện cho nên mới nhanh chân nói ra việc từ hôn để che dấu chuyện này, sợ khi bị rước về Hàn gia bị ta phát hiện không còn trinh trắng nên mới Tiên phát chế nhân ác nhân cáo trạng trước."

"Ngươi vùng trộm bên ngoài ta hiểu, đơn giản vì ta trời sinh tiên thiên thiếu hụt không thể tu luyện mà thôi, ngươi cảm thấy lấy một tên phế nhân như ta không thể khiến ngươi sung sướng nhục dục.""

"Nhưng hiểu là một chuyện, nếu ngươi có thể âm thầm nói ta biết, ta có thể thông cảm và giải trừ hôn ước, nhưng nay ngươi lại bạc tình đến nỗi vừa muốn bỏ ta, lại vừa muốn sỉ nhục Hàn gia ta..""

"Xem ở Bắc gia mặt mũi, cùng với từng là vợ chồng duyên số, ta chân thành tặng ngươi một câu, Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khi thiếu niên bần."

Diệp Minh lời lẽ tru tâm khí phách nói, giờ khắc này khí tràng của hắn cực thịnh, trấn áp hết thảy khí thế toàn trường.

"Móa, tiểu tử này được, bức này ta chấm một trăm điểm!"" Vương Bá Ngu giống như những người xuất hiện trong đại điện này, đều sùng sốt trước lời nói đảo trắng thay đen như thần của Diệp Minh. Thân là đại ma đầu, nhưng hắn chưa từng nghĩ Diệp Minh lại vô sỉ như vậy, cảnh giới vô sỉ bại hoại sắp ngang với hắn, hắn không nhịn được cho Diệp Minh vì kỹ năng trang bức.

P/S: Hắc hắc, Diệp Minh quả nhiên có được một phần mười chân truyền vô sỉ bại hoại của Vương Bá Ngu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Hai Đại Trang Bức cao thủ đối đầu, Tử Cầm Đỉnh ước hẹn!

"Chắc các ngươi không biết thân phận hắn..""

"Hắn tên Thạch Hiên, cha hắn là Thạch Hạo, đại trưởng lão Linh Uyển Cung, còn ông nội hắn là Thạch Phá Thiên, người hộ đạo Linh Uyển Cung.."" Thương trưởng lão trầm giọng nói, ánh mắt lóe lên vẻ trí tuệ, nhìn về phía Hàn gia cao tăng.

"Cái gì, Thạch Hạo? không phải là Chiến Cuồng Thạch Hạo sao? năm hai mươi mấy tuổi từng một thân một ngựa vì hồng nhan mà đánh nổ Đạo Thống nhị lưu, cướp hồng nhan về làm lão bà..năm ba mươi mấy tuổi đã cùng các nhất lưu tông môn cùng môn ngồi ngang hàng, năm bốn mươi mấy tuổi đột phá Vô Địch chi cảnh, trở thành hàng ngũ cường giả đỉnh cao Ma Vũ Đại Lục.. ""

"Thạch Phá Thiên, người hộ đạo Linh Uyển Cung, chiến lực vô địch Ma Vũ đại lục, tu vi đã gần như chạm tới Đại Đế chi cảnh, tính cách nóng nảy cuồng bạo, rất tự bênh người nhà, từng sai Thạch gia huyết vệ huyết tẩy một gia tộc nhất lưu vì ý đồng hiệp yếu dụng tới Thạch Hiên cháu hắn.""

"Xem ra Hàn gia không thể ý lớn hiếp yếu, nếu không đụng tới lão gia hóa sau lưng Thạch Hiên động nộ thì có quả đáng ăn, dù cho Hàn gia hậu trường là Đại La Thiên Tông đi chăng nữa!"" Một tộc nhân Hàn gia nói.

Vương Kinh Tuyết khẽ cau mày, nếu thật là thiếu niên này chính là Thạch Hiên, thì nàng cũng phải cẩn thận đối xử, kẻo gây ra hai tông đại chiến.

Thạch Hiên ánh mắt cao ngạo từ trên cao nhìn xuống Diệp Minh, hắn trông giống con trai của thần kinh thường phạm nhân. Hắn đi đến bên cạnh Bắc Thanh Hàn, đặt bàn tay lên vai nàng, kéo nàng ra sau lưng hắn, hắn biểu tình đậm nhạt, một đôi mắt rực rỡ như tinh thần, trong đó phủ văn huyền diệu, diễn hóa vạn vật nhìn thẳng vào Diệp Minh.

Tuy nhiên giờ khắc này trong lòng Thạch Hiên điên cuồng ỳ: "'Móa, tên này quả nhiên là quý nhân của ta, hắn không chỉ sỉ nhục Thanh Hàn sư muội, còn gán ghép ta với Thanh Hàn sư muội, giờ chỉ cần ta đứng ra sỉ nhục tên phế vật này, hiển nhiên trong lòng Thanh Hàn sư muội đã có hình bóng ta!'"

"'Cơ mà chưa kể....Hàn Như Băng để nhũ này ngu vcl, hắn nói như vậy khác gì nói ta đội nón xanh hắn, hắc hắc!'" Trong lòng Thạch Hiên để tiện cười thầm.

Giờ khắc này, hành động của Thạch Hiên càng chứng tỏ những điều Diệp Minh nói là sự thật, khiến Hàn gia con em gia tộc ánh mắt khinh thường, cảm hận nhìn nàng, khiến Bắc Thanh Hàn cảm giác oan uổng.

Ánh mắt xinh đẹp thoáng bao phủ màn hơi nước, nàng cắn môi, phần hận cùng uất ức nhìn Diệp Minh, rồi nhìn lại Thạch Hiên, giờ khắc này nàng chân chính chán ghét hai tên này đến cực hạn, một người xướng một người họa khiến nàng chân chính công lấy thiên đại hắc oa.

"'Ta...'" Bắc Thanh Hàn muốn mở miệng giải thích, nhưng Diệp Minh há cho nàng cơ hội tẩy bạch, hắn quay sang Thạch Hiên, ánh mắt giả vờ lóe lên phần nộ nói:

"'Quả nhiên cá mè một lứa, dâm phụ đẳng trước đều có gian phu..'"

Ngừng lại một chút, Diệp Minh khí phách nhìn thẳng vào mắt Thạch Hiên, tự tin nói:Thạch Hiên, ngươi có dám cùng ta định hạ ước hẹn một năm, một năm về sau, Từ Cẩm Đình một trận chiến."

Khí phách cùng khí thế trong lời nói của Diệp Minh khinh trụ tất cả mọi người ở đây, ngay cả Thạch Hiên cũng thoáng ngơ ngác.

Thạch Hiên trong lòng căng thẳng, thầm nói:" Cmn, tiểu tử này trang bức kinh thật, không được, không thể để cho hắn có cơ hội trang bức, nếu không ta mất mặt trước Thanh Hàn sư muội!'"

Mặt ngoài Thạch Hiên vẫn đứng bất động mây may, bình tĩnh như cũ như nước, làm đủ tư thế, thần tình lạnh lùng.

Dựa theo lẽ thường, hắn nhất định nghiêng mặt góc bốn mươi lăm độ chênh hướng mặt trời, khẽ than nhẹ, như thương tiếc thương sinh, âu sầu trả lời:"'Nếu ngươi thật lòng muốn chết, ta nhất định miễn cưỡng đáp ứng yêu cầu của ngươi...aizz....ai bảo ta quá nhân từ làm gì....'" Bất quá, hiện tại có Thanh Hàn sư muội bên cạnh, hắn không thể theo sáo lộ cũ xuất bài, trang bức như vậy quá lộ rõ ra rồi, không đủ thành đạo.

"Cái này không có ý nghĩa." Thạch Hiên thập phần đạm nhiên lắc đầu, biểu lộ ra vẻ căm bản khinh thường cùng đối phương đấu một trận.

"Ngươi." Diệp minh trong lòng tức giận, đối phương dĩ nhiên khinh thị hắn, không chịu cùng hắn giao thủ, nhưng bên ngoài hắn phải giả vờ trấn định.

"Đường đường Lục Uyên Cung thiên kiêu lễ nào cũng sẽ sợ hãi khiêu chiến?" Diệp Minh mở miệng kích tướng.

Thạch Hiên vẫn nhẹ nhàng lắc đầu, đậm nhạt không gì sánh được. Một bộ vân đạm phong khinh, giống như lời nói của Diệp Minh như hạt cát rớt xuống biển rộng, không thể gây nổi một gợn sóng nhỏ nào.

"Một năm lâu lắm, khi đó ta sớm đoạt được Thánh tử chi vị, rồi khỏi Lục Uyên Cung lịch luyện."

"Ma Vũ Đại Lục cuối cùng chỉ là góc nhỏ trong vũ trụ, cho dù trở thành tuổi trẻ nhất đệ nhất thiên kiêu thì như thế nào, cùng bên ngoài vũ trụ rộng lớn thiên kiêu chênh lệch quá lớn, nếu ta vẫn như cũ ở đây chờ ngươi,ta như thế nào tìm kiếm đại đạo chân nghĩa, vẫn đình cường giả đình phong a..."

Thạch Hiên đứng chấp tay, khí thế siêu phàm, như một tòa Thái Cổ núi lớn, nhưng thể nhân chỉ có thể ngưỡng mộ ngược nhìn.

"Một vị Tuyệt đỉnh thiên kiêu, bước chân sao có thể giới hạn ở Ma Vũ Đại Lục" Có người cảm thấy lời Thạch Hiên nói là chuyện đương nhiên.

Ngay cả Thanh Hàn cũng kinh ngạc quay đầu liếc nhìn hắn, nàng không thể tin được thiếu niên này ngoài mắt chói xem thường người khác ra, lại có một mục tiêu rộng lớn đến vậy.

Diệp Minh thần sắc kinh dị nhìn Thạch Hiên, mồ hôi hột từng giọt từng giọt chảy xuống, hắn không thể ngờ lại gặp cao thủ trang bức như vậy, đây là cảnh giới Nội hàm trang bức, như gió xuân trang bức, khiến người ta không thể phân bác.

"'Không, ta không thể thua tên này...xem ra phải dùng đại chiêu thôi..'" Lén lút lau mồ hôi hột, Diệp Minh thầm nghĩ.

Vương Bá Nguru cảm giác toàn thân sôi trào, bộ phim này quá kịch tính, hắn không nhịn được bị hấp dẫn:"Thạch Hiên tiểu tử bức cách khá cao, ra chiêu này coi như là ta muốn phản kích cũng có một chút độ khó....aizz....thật chờ mong Tiểu Minh từ lật bàn a..."

Giờ khắc này, Thạch Hiên trong lòng cười thầm.

Đúng, là ta xem thường ngươi, nhưng ta không nói thẳng, ta muốn càng bức cách hơn, nói một cách nội hàm khinh bỉ ngươi.

Tầm mắt của ngươi quá hẹp, ngươi bức cách quá thấp, ngươi quá là phế vật, ngươi không xứng cùng ta đứng chung võ đài tỷ thí.

Ta muốn đi vũ trụ bao la rộng lớn hơn để tìm kiếm đại đạo đỉnh phong. Cho nên, ta không có rảnh tỷ thí với ngươi.

"Nếu tiểu tử kia muốn bắt kèo thì phải khiêu chiến ta, mà muốn khiêu chiến ta chọn lựa thời gian dưới một năm, như vậy càng có lợi cho ta, khiến ta có thể bóp chết hắn càng sớm càng tốt, để Thanh Hàn muội muội quy tâm ta."

"Ba tháng, Từ Cẩm Đình một trận chiến sinh tử bất luận, ngươi có dám?" Diệp Minh biết giờ khắc này mọi lời nói suông đều không có tác dụng, bởi vì hắn căn bản có tiếng xấu, nếu cứ dựa theo lời hắn nói mà trang bức lại thì bị hắn cho vào tròng ngay, như vậy chỉ có thể một trận chiến mới là chính xác nhất.

Vương Hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý. Hắn bắt quá là xuất thân tốt một ít mà thôi, luận thiên phú, luận nỗ lực, hắn làm sao bằng ta, ta lại có lão gia gia hộ thân, kỳ ngộ Thần Tộc chi thân.

Thời gian, ta hiện tại thiếu hụt nhất chính là thời gian, chỉ cần cho ta thời gian, ta nhất định có thể siêu việt hắn, lấy lời đình thủ đoạn đánh bại hắn, chà đạp võ đạo chí tâm của hắn, sau cùng giết hắn.

"Hahaha, Ta chờ ngươi!" Thạch Hiên cười to, ngữ khí đậm nhiên, khí độ siêu phàm, giống như cửu thiên thần Tử, lạnh nhạt mà uy nghiêm.

P/S: hôm kia chap điện, đang viết bị mất hết chữ

hôm qua cúp điện cả ngày, hôm nay mới viết được, x.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sơn mạch lịch luyện!

Vùng ngoại ô Lư Vân sơn mạch...

Một thiếu niên mặc hắc bào chậm rãi hành tẩu trên đại địa, hắn mặt mũi như quan như ngọc, thần thái sáng láng, anh khí bức người.

Hắn chính là Diệp Minh.

Giờ khắc này hắn dựa theo kiến nghị của lão gia gia đi vào Lư Vân sơn mạch rèn luyện, tiện thể kiểm điểm huyết tinh hấp thu để tiến hóa.

Thần Tộc chi huyết mạch cần đại lượng máu tươi năng lượng để hấp thu, từ đó trích xuất ra năng lượng giúp thân thể cường hóa, nếu đạt tới một mức nào đó, huyết mạch sẽ phát sinh thuế biến.

"Hắc hắc, tiểu tử, nhân loại hiện tại ở kỷ nguyên này đang là Thiên địa sùng nhĩ, nếu ngươi muốn nhanh chóng đột phá, cần đại lượng nhân loại máu tươi a..." Một thanh âm tà ác từ trong chiếc nhẫn phát ra, chính là Vương Bá Ngưu tàn hồn.

"Đã biết!" Diệp Minh ánh mắt lạnh lùng, mâu quang bức người, hắn tuy thân là nhân loại, nhưng sau khi kích phát thần tộc chi huyết mạch, biến đổi thành thần tộc chi thân, tâm của hắn đã không còn là nhân loại nữa, nên việc giết người lấy máu đối với hắn không chút miễn cưỡng nào.

Lư Vân sơn mạch thân một trong tứ đại hiểm địa của Ma Vũ Đại lục, địa hình chập trùng quái dị, có đại thảo nguyên, có rừng rậm, có dãy núi trùng trùng liên miên vô tận, có sa mạc nóng bỏng bức người.

Lư Vân Sơn mạch ẩn chứa đủ loại các sinh vật không biết tên, động một tí liền có thể để cho người ta mất mạng.

Diệp Minh cũng không dám khinh thường, hắn hành tẩu tuy nhanh nhưng ánh mắt vẫn rất cảnh giác, một hơi gió thổi cỏ lay đều không thể qua được mắt hắn dù hắn không biến thân thành Lôi Thân.

Diệp Minh ánh mắt nhìn chung quanh sinh trưởng các loại thực vật kỳ dị.

Có dây leo đỏ như máu bám quanh các đại thụ lớn, có cây ăn thịt người khổng lồ ẩn núp trong bụi cỏ rậm rạp, chỉ cần con mồi sơ hở đi vào là mất mạng.

Tương đối mà nói, phạm vi bên ngoài Lư Vân sơn mạch là không có nguy hiểm gì lớn, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể đi vào.

Diệp Minh một đường đề phòng tiến lên, lấy tốc độ không nhanh không chậm phi hành liên tục không ngừng trong hai tiếng, vẫn không có gặp được nguy hiểm gì.

Trong khoảng thời gian đó Diệp Minh cũng không có phát giác có linh được gì, cái này khiến hắn hơi thất vọng.

Đi thêm một đoạn nữa, cảnh vật liền biến hóa, không còn là mảnh cỏ dại cao um tùm nữa, mà xuất hiện trước mặt hắn là một mảnh rừng rậm u ám.

Khu rừng rậm từng lớp từng lớp đại thụ tung hoành, cây nào cây đấy đều mọc thẳng tới tầng mây thấp, khiến cho người ta cảm giác bản thân nhỏ bé trong này, và vì có nhiều cổ thụ mọc rất cao cho nên cảnh sắc trong rừng tối tăm, u ám, lạnh lẽo.

Hắn khẽ dừng bước, trong lòng đánh giá khu rừng trước mặt, hắn đang suy nghĩ có nên đi vào nó hay đi đường khác.

“Tiểu tử, ta cảm giác phía trước khoảng mười cây số, có một gốc Hạ cấp Linh được..” Giọng nói Vương Bá Ngu vang lên trong đầu hắn.

“Linh được?” trong lòng Diệp Minh hơi động, hắn hiện tại thiếu nhất ngoài huyết dịch chúng sinh, chính là linh được, có thể giúp thân thể hắn tăng cường, cho nên hắn không chút nghĩ ngợi, đâm thẳng đầu đi vào, và làm thêm chút bảo hiểm, hắn thi triển ra Thần Lôi chi thần.

Tức khắc sau lưng hắn mọc ra một đôi cánh nhỏ, sải cánh mỗi bên chỉ dài tới một mét, tầm mắt cũng có thể nhìn thấy rất xa, ngay cả một trăm mét trước mặt có đàn kiến di chuyển hắn vẫn thấy, và hắn cảm giác bản thân có thể nhìn xuyên màn đêm như ban ngày, móng tay có một bộ móng vuốt sắc nhọn có thể thu ra rút vào, bộ móng vuốt này màu đen thuần túy, ẩn chứa Độc tính cường liệt.

Chưa hết, Làn da trên cơ thể có Lôi điện đạo văn ẩn hiện, đây là hình thái thứ nhất của Thần Tộc, Lôi chi Thần! Trời sinh điều khiển Lôi nguyên tố, tu luyện lôi đạo hiệu sức mạnh mẽ!

Hiện tại sức chiến đấu của hắn thẳng bức Võ Quân chi cảnh võ tu.

Chỉ dựa vào trạng thái hiện tại, hắn cũng không ngại Thạch Hiên, tuy nhiên hắn muốn ẩn nhẫn bản thân một thời gian, để có thể tăng cường lực chiến, và muốn chiến với Thạch Hiên hắn không thể biến thân, nếu không sẽ bị các tộc vây công, người người tru diệt, mà nếu không biến thân chiến lực hắn suy giảm sáu mươi phần trăm, không thể đánh được với Thạch Hiên.

Diệp Minh tốc độ rất kinh người, mỗi một bước phóng ra, đều sẽ xuất hiện khoảng cách năm trăm mét phía trước, hắn tại cánh rừng bên trong phi nước đại, ngoài tốc độ kinh người ra, Lôi nhãn khiến hắn cảm nhận và tránh né nguy hiểm, cho nên hắn không gặp trở ngại, nếu dựa theo tốc độ này, khoảng cách gốc linh được mười cây số hắn chỉ cần mấy chục bước là tới.

Nhưng mà ngay tại Diệp Minh phóng qua một bụi cỏ dại phía trước, thì bên trong bụi cỏ thành linh phóng ra một đầu Hắc rắn, nó há to cái miệng ra để lộ hai cái răng nanh sắc nhọn, đôi mắt rắn âm lãnh khẽ híp lại, với khí thế muốn cắn nuốt Diệp Minh.

Diệp Minh gặp nguy không loạn, đôi cánh sau lưng khẽ vỗ, hắn vừa vặn tránh thoát một kích trí mạng của Hắc Xà.

Đây là Nhất Cấp hạ phẩm Yêu Thú Hắc Ma Xà, Hắc Ám hệ xà độc, có khả năng điều khiển bóng tối dễ săn mồi.

Yêu thú phân biệt chia làm Cửu giai, mỗi giai phân biệt từng bậc theo thứ tự là hạ, trung, thượng, Tinh Anh, Vương.

Phàm Thú tương ứng Đại Võ Tông trở xuống, Nhất cấp yêu thú tương ứng Võ Quân cảnh, Nhị cấp yêu thú tương ứng Võ Vương cảnh, Tam cấp yêu thú tương đương võ Hoàng cảnh, Tứ Cấp yêu thú tương đương Võ Tôn cảnh, Ngũ Cấp yêu thú tương đương Võ Đế cảnh, Lục cấp yêu thú tương đương võ Tiên cảnh, Thất Cấp yêu thú tương đương Võ Thần cảnh, Bát Cấp yêu thú tương đương Võ Thánh cảnh, Cửu cấp yêu thú tương đương Chí Tôn cảnh!

Mà Hắc Ma xà vừa vặn ngang với tu vi mới đột phá Võ Quân chi cảnh.

Hắc Ám nguyên tố của Hắc Ma xà không thể ảnh hưởng thị giác của hắn, ánh mắt Diệp Minh lạnh lẽo, toàn thân cuồng bạo khí tức thập phần mãnh liệt, hai cánh khẽ đập, hắn liền xuất hiện trước mặt Hắc Ma Xà, móng vuốt khẽ xuất, hung hăng bổ xuống mắt của Hắc Ma Xà, hồng vô hiệu hóa thị giác của nó.

Ầm ầm——

Ngay khi móng tay Diệp Minh sắp bổ tới mắt của Hắc Ma xà, thì Hắc Ma xà ánh mắt lộ ra vẻ nhân tính hóa chăm chọc, cái đuôi của nó đập tới Diệp Minh.

Một tiếng ầm vang, Diệp Minh móng tay chạm vào đuôi rắn, nhưng móng tay hắn lại không thể xuyên qua được lớp giáp da của Hắc Ma xà, lập tức bàn tay hắn bị chấn ra phải nhanh chóng lùi lại một bên.

Diệp Minh chợt nhủ mày, hắn thể mà bị đẩy lui, lấy thực lực của hắn bây giờ, liền xem như võ quân cao giai cường giả cũng có thể không chút phản kháng bị móng tay hắn đâm xuyên, đơn giản diệt sát.

Hắc Vũ Xà phun ra lưỡi rắn, một đôi con mắt màu vàng vô cùng âm lãnh nhìn hắn, Diệp Minh có thể từ ánh mắt của nó nhận ra suy nghĩ của Hắc Ma xà, nó đang ngưng trọng nhìn hắn, như gặp kỳ phùng địch thủ.

Nó thân thể khổng lồ, coi như mười người cũng chưa chắc có thể ôm hết qua, có thể nghĩ, thân thể nó lớn đến bao nhiêu.

"Đây là biến dị măng xà, thực lực viễn siêu các loại rắn cùng giai." Vương Bá Ngưu kiến thức sâu rộng, nháy mắt truyền âm cho hắn.

Vụt!

Hắc Vũ xà khẽ rít lên một tiếng quái dị, nó cuộn tròn lại như lò xo rồi bật lên, mạnh mẽ mở ra cái miệng lớn trực tiếp phóng tới Diệp Minh, tốc độ của nó vô cùng nhanh, thân thể của Hắc Ma Xà ma sát với không khí tạo ra từng tia lửa.

Tốc độ này đơn giản muốn đột phá năm lần vận tốc âm thanh!

Diệp Minh kinh hãi, hai cánh mạnh mẽ vỗ bay lên trên tránh né cú tấp chí mạng của Hắc Ma Xà, lần này hắn dùng nắm đấm đầm đẫm thẳng mặt Hắc Ma Xà, uy lực cú đấm của Diệp Minh khiến xương đầu Hắc Ma Xà hơi lõm một chút, do vết thương từ não bộ nên khiến máu tươi từ mắt, mũi, miệng Hắc Ma xà chảy ra.

Rít Gào!

Cực mạnh rít lên một tiếng đau đớn, ngẩng đầu nhìn Diệp Minh đang lơ lửng trên không, ánh mắt vô cùng phẫn nộ.

Hắc Ma Xà không nghĩ tới Diệp Minh chơi bản vậy bay lên không trung né đòn của nó.

"Súc sinh! Khởi động như vậy đủ rồi, giờ ta đánh nổ ngươi!" Diệp Minh gào to, lấy cực nhanh tốc độ lướt ngang một bên, bàn tay khẽ giơ lên đỉnh đầu, rống lên: "Lôi tới!"

Lập tức chỉ thấy trên đầu hắn hiện lên dị tượng, hàng loạt Lôi chi Lực từ trên trời tụ tập vào bàn tay hắn, tạo ra một quả cầu to lớn!

Diệp Minh mạnh mẽ vỗ cánh, hai chân đạp lên cổ thụ cao chọc trời mượn lực nhún lên, lực từ bàn chân hắn nhún gây cả cổ thụ, lập tức hắn bộc phát ra tốc độ kinh người, vượt qua tốc độ âm thanh, xuất hiện trước mặt Hắc Ma xà, bàn tay đưa quả cầu Lôi chi lực khổng lồ đập vào đầu Hắc Ma Xà.

Ầm ầm!!

Quả cầu khổng lồ tụ tập Lôi chi lực oanh kích thẳng vào đầu rắn, kinh khủng uy năng nổ rộ, một tiếng ầm vang, Hắc Ma xà đầu lâu to lớn bị oanh bạo một nửa, chết không thể chết lại, thân thể to lớn của nó nặng nề rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Khổ chiến!

Nhìn Hắc Ma xà đã chết, Diệp Minh mới hít sâu một hơi, thi triển 'Lôi Cầu' tiêu hao thật sự là quá lớn, vền vẹn chỉ tích sức một đòn, Diệp Minh liền cảm thấy thể năng theo không kịp tiêu hao, tuy nhiên, uy lực của nó cực kỳ mạnh mẽ, Diệp Minh đoán chừng dù cho Vô Quân đỉnh phong trúng một đòn này không chết cũng trọng thương.

Diệp Minh thân hình phiêu dật, hắn rất cảnh giác, không có tùy ý phi nước đại, sợ kinh động Yêu Thú cấp cao hơn, dưới Lôi nhãn cảm ứng, hắn rõ ràng cảm ứng được bốn phía cách hắn không xa có rất nhiều yêu thú kinh khủng, chỉ cần động tĩnh hơi lớn một chút liền sẽ kinh động bọn nó, đến lúc đó tất nhiên lại là khổ chiến, còn có thể đào vong chạy trốn.

Diệp Minh dựa vào đôi cánh cùng Lôi nhãn xảo diệu né tránh yêu thú bốn phía, chỉ sau mấy hơi thở, hắn đi tới gần chỗ có Linh dược, tuy nhiên nó ở trong hang động đằng trước mặt hắn.

Nơi này cổ thụ thưa thớt, đá vụn trơ xương, phía trước đứng sừng sững một phiến núi nhỏ, có cỏ rậm che phủ cửa hang động.

Diệp Minh trốn ở trên cổ thụ, ánh mắt nhìn chăm chú cửa hang, dựa vào Lôi nhãn cảm ứng, hắn cảm ứng được bên trong hang động ẩn dấu một cổ khí tức cường đại, là huyết nhục khí tức, hắn là yêu thú cường đại ẩn dấu trong đó.

Dưới cổ khí tức này, Diệp Minh ần ần có cảm giác uy hiếp.

Hiện tại bằng vào Thần Lôi chi thể Diệp Minh có chiến lực có thể so sánh Cái Thế vô quân hạ phẩm, cổ khí tức có thể để cho hắn cảm nhận được uy hiếp, đối phương tuyệt đối có chiến lực bằng và cao hơn hắn chứ không có thấp hơn.

"Không biết ta sử dụng Lôi Cầu, có thể thắng được hay không?" Diệp Minh tĩnh tế cảm ứng cổ khí tức kia, trong lòng tính toán.

Nhưng mà, đúng lúc này, Diệp Minh cảm thấy toàn thân nổi lên da gà, lông tơ từng chiếc dựng đứng, cái này là thân thể báo động có uy hiếp đang tiến gần hắn.

Àm!

Diệp Minh không chút nghĩ ngợi, đôi cánh khẽ vỗ, một cước đạp phát nổ cành cỏ thủ, thân thể lướt về phía trước, sau khi thân thể lơ lửng trên không trung, hắn nhẹ nhàng xoay người lại đằng sau.

vụt!

Ngay sau khi Diệp Minh rời đi trong chớp lát, Diệp Minh ánh mắt thấy được một đạo bóng đen to cỡ bàn tay xoay người rời đi.

Con người hẳn chột co vào khi hắn thấy được hình dáng của bóng đen kia, chính là một con yêu thú loại muỗi to bằng nắm tay, một kích không đắc thủ, nó trực tiếp ẩn lui. Ngay tại khi Diệp Minh muốn đuổi theo thì bỗng nhiên có dị biến.

Rống ——

Một tiếng gầm gừ điếc tai như óc vang ra từ cửa động phía trước khiến Diệp Minh giật mình, mà trong lúc Diệp Minh xoay người nhìn nơi phát ra động tĩnh thì con muỗi đã trốn đâu mất.

Hắn cũng không rảnh để ý tiếp con muỗi, việc cấp bách lúc này chính là giải quyết đầu yêu thú trong sơn động, cho nên ánh mắt hắn tập chung nhìn về phía hang động.

Bên trong hang động truyền tới tiếng bước chân nặng nề, Diệp Minh biết đại gia hóa kia muốn đi ra, hắn âm thầm tập chung mười phần đề phòng.

Một lát sau, một sinh vật hình thể cao mười mét, lông tóc toàn thân màu nâu đỏ, bề ngang thân hình tựa như một tòa núi nhỏ, trong tay cầm một chiếc gậy sắt to lớn chậm rãi đi đến.

“Là Đại địa yêu hầu, nhất cấp vương phẩm yêu thú.” Diệp Minh trong lòng tự nhủ.

Đại địa yêu hầu nhìn thấy Diệp Minh, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, sống trong rừng rậm nhiều năm, nó chưa từng gặp sinh vật nào kỳ dị như thế.

Tuy nhiên nó chỉ kinh ngạc một chút liền bắt đầu tấn công, nó há ra cái miệng to Gào lên một tiếng, trong miệng nó ngưng tụ một quả cầu năng lượng, nó thổi mạnh một cái, cực năng lượng như tia laser chiếu thẳng vào Diệp Minh. Diệp Minh bình tĩnh nhìn, hai cánh hắn khẽ vỗ tránh thoát được một đòn này.

Luồng tia sáng năng lượng to lớn này không trúng Diệp Minh liền đâm thẳng vào phiến đá lớn sau lưng hắn, phiến đá liền nổ tung. Chưa hết, dư uy của tia năng lượng này còn phá tan nhiều cây cỏ thụ đằng sau, khiến cỏ thụ chọc trời liền tiếp ngã xuống, tạo ra thanh âm to lớn vang vọng khắp rừng núi khiến cho yêu Thú bốn phía kinh hãi run rẩy, nhanh như chớp xa cách phạm vi năm trăm mét xung quanh hang động.

“Đã sơ bộ mở ra Yêu phủ, xem ra cách Yêu thú cấp hai không xa...” Diệp Minh thầm nghĩ.

Yêu phủ là yêu tu khai phá ra từ trái tim, có thể trích xuất tinh hoa từ thức ăn biến thành năng lượng cũng cấp thân thể cường hóa, và yêu tu có thể dựa vào khí huyết của bản thân thì triển ra võ kỹ của riêng mình.

Cho nên yêu tu cho dù không có nguyên tố thiên địa cũng vẫn mạnh mẽ như thường.

Đại địa yêu hầu con mắt huyết hồng, tứ chi hùng tráng, quanh thân phát ra khí tức vô cùng cuồng bạo cộng thêm khổng lồ khiến cho người ta cảm thấy áp lực vô cùng mãnh liệt. Nhất là trên bàn tay của nó cầm một cây gậy sắt khá to, dài khoảng năm mét, Diệp Minh không

nhìn được nghĩ nếu cây gậy này đập vào người không chết cũng trọng thương.

Đứng đối diện với Đại địa yêu hầu, thân thể Diệp Minh lộ ra vẻ nhỏ bé, dù sao một cái chân của đối phương một cái chân đều dài hơn cả người Diệp Minh cộng lại.

“Quả thật mạnh mẽ...” Diệp Minh thoáng ngưng trọng, đối thủ quá mạnh, hắn nếu chỉ hơi sơ ý một chút là ăn hành ngay.

Rống ——

Đại địa yêu hầu há mồm phát ra một tiếng gầm điên cuồng, nó chạy về phía Diệp Minh, mỗi một bước nó phóng ra đất đai dưới chân nó đều tạo thành hố sâu một mét, phi thường khủng bố.

Đại địa yêu hầu điên cuồng di chuyển, hai bàn tay cầm gậy sắt mang theo từng trận cuồng phong đập tới, thổi tóc đen tung bay. Tay áo hắn khẽ động, hắn liền dơ bàn tay lên không trung.

“Lôi tới!”

Hắn nghiêm túc sẵn sàng đón quân địch, trực tiếp vận dụng tuyệt kỹ Lôi cầu.

Dị tượng chợt hiển hiện, vô số lôi hệ nguyên tố tụ tập trong bàn tay hắn, càng ngày càng dồn nén, cuối cùng quả cầu to lớn bị áp suất thành một viên cầu to bằng nắm tay.

Đây là đòn toàn lực của hắn, hắn thể năng cực hạn chỉ có thể áp xuất lời cầu bằng nắm tay.

Lúc này đầu cho dù một ngôi sao to như trái đất dưới một đòn này hắn cũng đập nát.

Dù sao địa cầu cấu tạo rất yếu vì là cấp thấp nhất tinh cầu, không thể ngăn cản một đòn toàn lực của hắn.

P/s: ra chương hơi trễ một tý vì Giờ đang viết trên điện thoại các bạn Thông cảm

Có bạn nói kịch tình đang dần nhạt, chẳng qua đây là điểm yên lặng trước cơn bão lớn sắp tới mà thôi

Nếu cứ xoay chuyển qua vương bá ngưu thì cốt truyện sẽ không được đặc sắc và phong phú

Ta muốn các nhân vật trong này ai nấy đều có kỳ ngộ cơ duyên riêng, đều có một câu chuyện riêng, tình cảm riêng, và có thể góp mặt trong cốt truyện chứ không phải xuất hiện một chút rồi mờ nhạt đi...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chiến thắng!

Ầm ầm!

Diệp Minh toàn lực một kích cầm Lôi cầu đập xuống đầu Đại địa yêu hầu, Đại địa yêu hầu vội vàng dùng cánh tay to đón đỡ tất sát một kích, Lôi cầu chạm vào cánh tay to lớn của đại địa yêu hầu, sau đó nó nổ tung, lực trùng kích to lớn lấy Diệp Minh làm trung tâm lan tỏa ra bốn phía xung quanh, vô số bụi cát bay mù mịt, mặt đất sập xuống thành một cái lỗ hình tròn to, đất đá văng khắp nơi, cây cối gãy nát, quả thật một đòn toàn lực của Diệp Minh quả kinh khủng.

Rống!

Đại địa yêu hầu phần nộ gào thét, cả người nó bị Diệp Minh oanh văng ra xa mấy mét, cánh tay gãy gần gãy cốt, huyết dịch chảy xuôi một mảng lớn.

Xem ra Đại địa yêu hầu liền bị phế một cánh tay.

""Đáng tiếc, không thể oanh kích đầu của nó, nếu không thì ta đã thắng!""

Dù sao cũng là sinh vật hai chân, biết dùng vũ khí, cho nên khá thông minh và giao hoạt, khó có thể dễ dàng đánh chúng yếu hại như sinh vật bốn chân, sinh vật không xương khác.

Diệp Minh chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân sôi trào, lực trùng kích to lớn khi va chạm cánh tay với cánh tay Đại địa yêu hầu khiến xương cánh tay hắn kém chút tan ra thành từng mảnh.

""Lôi đến!""

Diệp Minh lần nữa giờ nắm ngón tay lên trời, lần này hắn triệu tập Lôi chi nguyên tố dồn ép nó thành cây kiếm, hình cầu chỉ có thể bạo phát theo kiểu nổ tung, sát thương lây lan rộng, tuy nhiên đối đầu với sinh vật to lớn như yêu hầu, hắn phải cấu tạo thành hình vũ khí, để có thể xuyên thấu thân thể da dày thịt béo của bọn chúng.

Phập ——

Lôi chi Kiếm vừa vận tiếp tục hướng phía đầu lâu Đại địa yêu hầu mà đâm đến, Đại địa yêu hầu ánh mắt lãnh mang, cánh tay còn lại vùng gậy về phía Diệp Minh, ý đồ lưỡng bại cầu thương.

""Đáng tiếc.."" Diệp Minh không thể không né tránh một cơn này của Đại Địa yêu hầu, nếu trúng một cơn này, hắn chắc chắn không chết cũng trọng thương, hắn mạnh mẽ đập hai cánh né tránh một đòn này của Đại địa yêu hầu, nhờ có hai cái cánh sau lưng, Diệp Minh tốc độ bạo phát gấp mấy lần Đại địa yêu hầu, hắn thoát một cái xuất hiện sau lưng đại địa yêu hầu, cầm Lôi chi Kiếm đâm đến sau ót của nó.

Đại địa yêu hầu không thể kịp quay ra đằng sau để né tránh, đành nhún chân nhảy lên, khiến Lôi chi kiếm của Diệp Minh chỉ có thể cắm sau lưng nó.

Máu tươi chảy ra ào ạt, một thương này là đâm lút cán, tuy nhiên chỉ xuyên thủng một bên phổi của nó, một kích thành công, Diệp Minh vội vàng bay ra một bên, thở hồng hộc.

Thể năng hắn không theo kịp tiết tấu trận chiến, chỉ mới tung ra hai đòn toàn lực, hắn thể năng đã giảm gần phân nửa.

"Quả nhiên, chỉ có chiến đấu mới kích phát ra càng nhiều tiềm lực." Hắn mơ hồ cảm nhận thân thể mệt mỏi đang được một lực lượng thần bí chữa trị, cường hóa, chỉ cần giết chết đại địa yêu hầu, hấp thu huyết nhục của nó, hắn có thể tiến hóa.

Lôi chi thần thể phân làm bốn cấp, hạ cấp trung cấp thượng cấp đỉnh cấp, càng đột phá thì thân thể càng hoàn thiện, đến đỉnh cấp Lôi chi thần thể, hắn có thể bay lượn cửu thiên, giết Cái Thế Vô vương cảnh như giết gà.

Ngay lúc Diệp Minh đang suy tư, liền đột nhiên truyền đến âm thanh phần mộ của đại địa yêu hầu, nó ngửa mặt lên trời gào thét, kinh khủng sóng âm lấy đại địa yêu hầu làm trung tâm lan ra bốn phía, cổ thụ lắc lư gãy đổ khắp nơi, liền cả tầng mây trên trời đều bị đánh tan, có thể nghĩ, một tiếng rống của nó khủng bố đến mức nào.

Lúc này vô số Đại địa chi khí từ dưới mặt đất bao phủ lấy nó tiến vào thân thể nó, chỉ trong giây lát, miệng vết thương của Đại địa yêu hầu liền khép lại, nó lại lần nữa sinh long hoạt hổ.

Chỉ là yêu phủ bên trong trái tim của Đại địa yêu hầu đã rút lại một nửa kích thước, hiển nhiên nó chỉ có thể sử dụng hai lần tự lành năng lực là cực hạn.

"Đại địa yêu hầu không hổ là Thượng cổ dị chủng huyết mạch, chỉ là yêu thú cấp một thôi mà thiên phú đã khủng bố như vậy, hấp thu đại địa chi lực tầm bố tự lành tự thân, nếu để nó tiến hóa ra đẳng cấp càng cao lại càng khủng bố." Diệp Minh giật mình, cảm khái nói.

Diệp Minh ánh mắt ngưng trọng, nếu dựa theo trạng thái thể năng của hắn, muốn chiến thắng nó quả nhiên viễn vọng, nếu chỉ là muốn lấy linh thảo thì bằng vào sự nhanh nhẹn của hắn vẫn lấy được, tuy nhiên Diệp Minh cũng muốn diệt sát đầu súc sinh này để tâm bỏ cường hóa thân thể, cho nên hắn không thể lui!

"Chỉ có thể liều mạng!" Diệp Minh cắn răng, giờ bàn tay lên trời, lớn tiếng hô:"Lôi tới!"

Vô số Lôi chi nguyên tố từ khắp nơi bay về phía hắn, lần này Diệp Minh liều mạng tích súc Lôi chi nguyên tố đến quá giới hạn, đại địa yêu hầu ăn hai lần công kích, cũng rút ra kinh nghiệm, trong lúc Diệp Minh triệu hồi lôi nguyên tố, nó điên cuồng công kích Diệp Minh, hết cách, Diệp Minh vừa điên cuồng triệu hồi càng nhiều Lôi chi nguyên tố vừa né tránh công kích của đại địa yêu hầu, giờ phút này quả cầu từ kích thước bằng nắm tay, giờ lôi cầu đã thành hình viên bi.

Diệp Minh cảm giác cốt cách đang dịch chuyển cạ vào với nhau, mạch máu từ trong hốc mắt, lỗ mũi, trong miệng, trong tai chảy ra thành dòng, hắn không chút do dự liều mạng đập cánh, hướng về phía đại địa yêu hầu mà công đến.

"Nghe ép người!" Diệp Minh cười lạnh, viên bi xoắn diệu né tránh đòn công kích của đại địa yêu hầu, do viên bi có kích thước quá nhỏ, mà đại địa yêu hầu thân thể quá to, một tay lại bị thương nên nó không thể che đầy hết điểm yếu, nên viên bi đã bay tới trong mũi của đại địa yêu hầu, chui vào trong đó.

"Bạo!!" Diệp Minh cười lạnh, quát khẽ.

Ầm ầm——

Viên bi bên trong mũi của Đại địa yêu hầu liền lập tức nổ tung, Đầu óc của Đại địa yêu hầu liền bị nổ nát, phương viên ngàn mét xung quanh đại địa yêu hầu lập tức bị liên lụy nổ tung, mặt đất sụt lún, đất đá văng tung tóe, vô số cổ thụ đổ nát, tro bụi ngút trời, cảnh tượng quá dọa người.

Động tĩnh to lớn như vậy làm kinh hãi yêu thú bốn phía, chúng nó nhanh chóng thoát đi khỏi nơi đây.

Một lát sau bụi đất tán đi, phạm vi xung quanh ngàn mét hóa thành một cái hố sâu chục trượng.

Mà bên trong cái hố chính xác của đại địa yêu hầu, hiện nay đầu của nó nổ nát một nửa dưới, chết triệt để, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

"Cuối cùng cũng chết!" Diệp Minh nhanh chóng lượm một nửa cái đầu lâu của đại địa yêu hầu cùng thân thể nó, lôi kéo vào trong sơn động.

Thừa dịp hiện tại vừa giết chết đại địa yêu hầu, hắn liền nhanh chóng tiêu hóa xác của đại địa yêu hầu, cường hóa thân thể, chữa trị hồi phục thương tổn sau chiến đấu.

"Tiểu tử, nên ăn sống, bởi vì chỉ ăn sống mới có thể hấp thu dưỡng chất một trăm phần trăm không bỏ sót." Vương Bá Nguru truyền âm bên tai hắn, nói.

Diệp Minh nghe vậy hơi chần chờ một chút, liền gật đầu. Hắn không để ý bản thủ, nhanh chóng đập bể đầu lâu của Đại địa yêu hầu, móc ra cái não khi to khoảng một mét từng ngụm từng ngụm ăn tươi nuốt sống.

Diệp Minh không ngại khổ, không ngại bẩn, không ngại chết, chỉ vì mạnh mẽ hắn sẵn sàng trả giá hết thảy!

Chỉ trong vòng năm phút, Diệp Minh tiêu hóa xong cái đầu khi không hề.

Giờ khắc này thân thể hắn phát sinh ra biến hóa, vô số ám thương khi chiến đấu được nhanh chóng chữa trị, gân cốt, da, huyết thể, ngũ tạng lục phủ, gân mạch, khí huyết đều được cường hóa, hai cánh của hắn từ kích thước một mét bắt đầu tăng trưởng lên hai mét, ở trên trán hắn cũng mọc ra con mắt thứ ba, ẩn chứa vô tận Lôi chi lực, thân thể hắn từ một mét tám bành churong lên hai mét sáu, từ giữa hai tay hắn lại mọc ra hai cánh tay mới, tuy nhiên chỉ mới nhú ra là ngừng lại, hiển nhiên năng lượng từ óc khi không đủ.

Diệp Minh lập tức tiến tới xác của Đại địa yêu hầu, móng tay sắt nhọn bẻ gãy một bên cánh tay to lớn của đại địa yêu hầu, hàm răng sắc nhọn như dao cạo từng ngụm từng ngụm cắn nuốt, vô số huyết nhục và máu tươi chảy ồ ồ vào trong bụng hắn.

Ngay lập tức hai cái tay mới nhú dần dài ra, đến khi Diệp Minh ăn tiếp cánh tay thứ hai của đại địa yêu hầu thì hai cánh tay mới liền mọc dài ra đầy đủ.

Diệp Minh cũng không ngừng lại, tiếp tục cắn nuốt sống thân thể đại địa yêu hầu.

Nửa ngày sau...

Trời đã tối mịt, Diệp Minh cuối cùng hấp thu xong miếng thịt cuối cùng của Đại địa yêu hầu, ngay cả xương cốt hắn cũng không chừa, cắn nuốt hết.

Trong vòm miệng của hắn tiết ra một loại dung dịch có tính ăn mòn rất cao, vô luận là xương cốt có to, có chắc cỡ nào đều bị dung dịch bào mòn hết, hóa thành từng mảng chất dinh dưỡng bị thân thể hắn hấp thu.

Diệp Minh lập tức lòi ra xác Hắc Ma rắn, tiếp tục cắn nuốt.

Chỉ mười phút sau, hắc ma rắn thân thể đều bị hắn cắn nuốt hết.

"Còn thiếu một chút nữa, là hoàn mỹ tiến hóa thành Trung đẳng Thần Lôi chi thể, xem ra đến lúc thu hoạch Linh dược." Diệp Minh liếm liếm môi, thì thầm nói.

Hắn chậm rãi đứng dậy, đi vào sâu bên trong hang động, thông đạo không gian rất lớn, rất đen, khúc chiết uốn lượn, kéo dài sâu tận bên trong dãy núi.

Lấy tốc độ gấp năm lần âm thanh hiện tại của hắn, chỉ trong vòng hai cái hô hấp liền bay tới cuối hang động.

Phía cuối hang động mọc ra một cái hồ nước, bốn phía trên vách đá khảm đầy các loại đá phát sáng, mà ở giữa hồ là một phiến đá nhỏ nhô lên khỏi mặt nước, trên đó sinh trưởng một gốc cây nhỏ, phiến lá đỏ như máu, trên đó kết lấy hai viên trái cây to tròn như quả táo lớn nhỏ, một cây có màu đỏ rực rỡ, một cây có màu đen kỳ lạ, từ trái cây toát ra mùi thơm ngọt ngào quyến rũ.

"Ân! Hắn là thành thực." Diệp Minh phi người bay qua, thân thể lẳng không đứng giữa mặt nước, hắn cẩn thận quan sát cái cây này, cũng không vội vã hái xuống.

"Đây là đỏ đen linh quả, là khí vận chi quả, ăn quả màu đỏ khí vận tăng cường, ăn quả màu đen vận rủi quần thân, mà ăn hai quả liền chẳng được cái gì, chiếc lá của nó ẩn chứa huyết chi năng lượng nồng hậu, cây này sinh trưởng thường ở nơi xác chết khá nhiều, nó sẽ dần hút khô xác chết để trường thành, hắn nơi đây từng chôn vùi nhiều sinh mệnh." Vương Bá Ngu trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thần bảo dị tượng!

"Tiểu tử, hái gốc linh dược này không thể đụng tay vào, nếu như đụng vào thì nó sẽ héo ngay lập tức, để ta ra tay, Đỏ Đen linh quả để ta giúp ngươi luyện chế thành Khí Vận Đan, "" Vương Bá Ngu dựa vào kiến thức sâu rộng, truyền âm nói.

Vừa dứt lời, Vương Bá Ngu tàn hồn chui ra từ nhẫn, bàn tay hắn khẽ phát nhẹ, Đỏ đen linh dược được nhắc bổng lên bay về phía hắn.

Chưa hết, Vương Bá Ngu đột nhiên bấm quyết, chỉ một thoáng, thiên địa run rẩy bầy, từ không trung vô số thiên địa nguyên tố bay vào ẩn quyết của hắn, chỉ trong giây lát, phạm vi năm trăm mét xung quanh thiên địa nguyên khí hoàn toàn không có.

Vương Bá Ngu thấy Diệp Minh kinh ngạc, hắn cười nói: "Thời kỳ thượng cổ, ta sáng tạo ra Thần Đan Kinh, lấy thiên địa pháp tắc làm lô đỉnh, lấy sơn hà làm vật liệu, chúng sinh khí vận làm môi lửa, luyện chế ra thập phẩm đề đan, ăn vào liền trở thành Võ Đế chi cảnh, tuy giờ chỉ còn một ít tàn hồn, nhưng ta có thể mượn thiên địa nguyên tố làm lô đỉnh luyện chế đan dược.""

"Luyện!"" Vương Bá Ngu quát lớn một tiếng, Thiên địa nguyên khí biến thành một cái đỉnh lơ lửng ảo, hắn đem linh dược bỏ vào đó, dùng Hóa nguyên tố mạnh mẽ dung luyện.

"Ngưng!"" Vương Bá Ngu dùng hai bàn tay chạm vào nhau, bên trong thiên địa lô đỉnh, thiên địa nguyên tố sôi trào kịch liệt,

Chỉ sau hai phút thời gian, một cỗ hương thơm nồng nặc từ trong thiên địa đỉnh lơ lửng truyền ra, Diệp Minh chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy một viên đan dược từ trong hư không xuất hiện, rơi xuống trước mặt hắn.

Diệp Minh không nói nhảm, lập tức cầm đan dược phục dụng.

Hắn cảm giác huyết mạch sôi trào, một cổ cảm giác huyền ảo luân chuyển bên trong linh hồn hắn.

""Đây là số mệnh khí tức, giờ khắc này ngươi được nhận thêm khí vận, mà tiểu tử ngươi khí vận thật mãnh mẽ, lão tử ta chỉ từ Đại đế cường giả cảm nhận được, chắc chắn...tiền đồ sáng lạng a.""

Một lát sau...

Một cổ cường đại khí huyết từ thân thể Diệp Minh phát ra, chấn bay đất đá trong hang động.

""Hô!"" Diệp Minh phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt hắn ảm ảm mừng rỡ, rốt cuộc bản thân hoàn toàn tiến hóa thành Trung phẩm Thần Lôi chi thể, giờ khắc này cho dù gặp cái thể vô quân vô giả hắn cũng giết không tha!

Bên trong mảnh rừng rậm u ám, cảnh tượng nơi đây lúc này tan hoang, vô số cổ thụ ngã xuống đất, mặt đất khắp nơi đều là hố sâu, hiển nhiên nơi này lúc này đã diễn ra một trận chiến đấu kịch liệt.

Lúc này đây dưới hố sâu trên mặt đất, một đầu báo đốm thân thể khổng lồ nằm bên trong, máu thịt be bét, hiển nhiên chết không thể chết lại.

Diệp Minh ngồi trên xác của nó, trong tay cầm hai viên linh quả, hắn lập tức liền bỏ vào miệng nuốt chửng, ánh mắt nhìn về phía báo đốm dưới chân, khẽ liếm liếm môi, móng tay sắc nhọn xé rách một mảng thịt lớn, nuốt sống.

Sau khi tiêu hóa xong xác của báo đốm, hắn lập tức đứng dậy bay đi, hắn không muốn lãng phí bất kỳ giây phút nào, nhanh chóng đi tìm mục tiêu khác chiến đấu rồi thôn phệ, tăng cường thân thể.

Mấy linh dược này đều là bình thường linh dược, Diệp Minh cũng lười nhờ vả Vương Bá Nguru luyện giùm thành đan dược, cứ bỏ miệng nuốt chửng cho nhanh.

hai khe động hai cánh, sau khi tiến hóa, với tốc độ gấp bảy lần vận tốc âm thanh, thân hình Diệp Minh giống như một con gió lướt nhanh bên trong rừng rậm.

Trong lúc hắn bay thì gặp các yêu thú từ đỉnh cấp trở xuống, nhưng Diệp Minh không quan tâm, hiện tại mục tiêu của hắn chính là yêu thú cấp một vương giả, hoặc là yêu thú cấp hai.

Toàn lực bay đi, hắn dùng thời gian sáu giờ vượt qua vùng rừng rậm với quãng đường hơn hai mươi hai ngàn cây số. Có thể nghĩ, khu rừng rậm nguyên thủy vùng ngoài rìa lưu vân sơn mạch này lớn bao nhiêu.

Vừa thoát khỏi mảnh rừng rậm rộng lớn này thì Diệp Minh lại thấy nhiều dãy núi liên miên kéo dài rất xa, mỗi một ngọn núi đều nguy nga bằng bạc, bao la hùng vĩ, ngọn núi thấp nhất ở đây đã là năm trăm mét, cao nhất phải dài mấy cây số, thẳng nhập tầng mây.

Nhìn dãy núi kéo dài gần như vô hạn không có điểm kết thúc, Diệp Minh khẽ nhíu mày, chẳng lẽ hắn phải vượt qua dãy núi này?

Đột nhiên Diệp Minh thân thể khẽ run, đây là thân thể phản ứng khi dụng phải nguy cơ sinh tử, hắn cảm giác dãy núi trước mặt kia ẩn dấu nhiều tồn tại mà khả năng hắn chạm mặt là chỉ có nguy cơ tử vong.

—Rống—

Bỗng nhiên, từ phía bên trên dãy núi to lớn đằng trước mặt hắn truyền tới hai tiếng rống kinh thiên động địa, phi hai cổ âm thanh này phi thường cuồng bạo, phạm vi mấy ngàn mét xung quanh mặt đất đều rung lên như có động đất vậy. Chưa hết, đám cổ thụ sau lưng hắn bị âm thanh chấn động ào ào đổ xuống.

Diệp Minh tuy tiến hoá đến Thần Lôi chi thân trung phẩm, nhưng cũng bị âm thanh cách xa mấy ngàn mét chấn động đến phát choáng, đủ thấy chủ nhân hai âm thanh này là tồn tại kinh khủng cỡ nào, tuyệt đối là Cường đại yêu thú đang chiến đấu.

Xoẹt ——

Đúng Lúc này, cũng gần chỗ hai tuyệt thế yêu thú chiến đấu không xa, một đạo kim sắc thần quang xông lên thiên không, vạch phá vô tận màn đêm, chiếu rọi khắp Lưu Vân Sơn Mạch.

“Tiểu tử, cách mười ngàn mét phía trước hình như có thần bảo xuất thế, nếu như tiểu tử ngươi đạt được, nhất định là một trận đại tạo hoá.”

Lúc này, thanh âm Vương Bá Nguru nhắc nhở vang Vọng trong đầu Diệp Minh.

—Gầm gừ—

Ngay sau Khi Vương Bá Nguru truyền âm nhắc nhở, xung quanh dãy núi phía trước liên tục vang lên âm thanh gầm gừ kèm theo cảm giác vui sướng.

Thanh âm này chấn thiên động địa, một toà núi lớn dài mấy cây số đều bị âm thanh chấn đến nổ tung từng mảnh, Diệp Minh đứng cách âm thanh ít nhất

ba ngàn mét đều bị dư âm chấn bay ra xa cả trăm mét, thân thể định ngã vô số cổ thụ sau lưng mới dừng lại.

Hắn phun nhẹ ra ngụm máu bầm, sắc mặt kinh hãi hồ:

“Đây là yêu thú cấp bậc gì? Chỉ là âm thanh mà sao Kinh khủng như vậy?”

Khoảng cách Diệp Minh đứng cách chủ nhân âm thanh cả ba ngàn mét, tức là khoảng ba cây số, chỉ là dư âm thôi hắn đều suýt nữa không chịu nổi, nếu mà hắn đứng trong phạm vi ngàn mét chắc chắn trọng thương, phạm vi năm trăm nữa nói không chừng không thể thừa nhận được liền bạo thể mà chết.

Đứng ở đồi cao, Diệp Minh thấy được vài đầu tuyệt thế hung cầm với thân thể to lớn che khuất cả hai ba trăm mét bầu trời bay lượn, thấy được một đầu Yêu Hầu thân thể to như núi lớn đang Đạp núi mà đi, nếu đại địa yêu hầu gặp con yêu hầu này chắc chắn bị một bàn chân dẫm bẹp, Diệp Minh còn thấy vài đầu sư tử có cánh khổng lồ đang bay lượn không trung, vài đầu Bạch Hổ đang bốn vó tung hoành chạy như bay, còn có các tộc nhân của các Yêu thú này đi theo sau lưng, tạo thành nhiều quy mô thú triều khá lớn.

Bọn chúng đều hưng phấn gào thét, khí thế hung ác ngập trời, đi về phía ánh sáng xuyên thủng bầu trời phát ra từ thần bảo.

Diệp Minh nhìn xuất thần, đây là lần đầu tiên hắn thấy yêu thú mạnh mẽ như vậy xuất hiện cùng một lúc.

“Chỉ là mấy chục đầu Thần Tôn cảnh súc sinh thôi, không đủ thành đạo.” Vương Bá Ngu thanh âm vang lên, tràn ngập xem thường nói.

Nhìn xem cảnh tượng kinh khủng ấy, không biết thế nào, Diệp Minh không những không sợ hãi, trái lại hắn càng xem càng hưng phấn.

Một đám súc sinh đều có thể đạt tới độ cao như vậy, tin tưởng không lâu sau hắn cũng có thể đạt tới, đập hết thấy súc sinh này dưới chân, làm thú cười cho hắn.

Diệp Minh ba cái lòi nhon con mắt lấp loé thần mang, sắc mặt hắn dị thường hưng phấn, cái khí tức hủy thiên diệt địa dồi non lấp biển của đám yêu thú kia khiến hắn không khỏi hướng về.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Ngoài ý muốn!

“Phải nhanh chóng thoát khỏi đây, nếu không đám súc sinh này đến gần ta thì ta sẽ chết!”

Nghĩ đến tận đây, Diệp Minh đưa mắt tìm một phương hướng tương đối cách xa đám yêu thú, xong rồi hắn ngay lập tức bạo phát mười thành tốc độ bay đi.

Hiện tại hắn biết sự đáng sợ của Lưu Vân sơn mạch, hắn chỉ mới xâm nhập hơn mấy chục ngàn cây số mà chạm trán với yêu thú khủng bố như thế, may mắn là hắn cách chỗ bọn chúng khá xa.

Hồng hồng hồng ——

Rầm rầm rầm ——

Tiếng gầm gừ của Yêu thú, tiếng núi đá bị sập lở thỉnh thoảng truyền đến bên tai hắn, Diệp Minh quay đầu nhìn phía Thần bảo ánh sáng, chỉ thấy đám yêu thú còn cách thần bảo ánh sáng hơn mấy chục ngàn mét, trong lòng hắn càng thêm ngưng trọng.

Một khi kia một đám yêu thú tới gần thần bảo ánh sáng, tất nhiên sẽ bộc phát kinh thiên đại chiến.

Diệp Minh không dám dừng lại lâu, lập tức dùng mười hai thành tốc độ rời đi.

Lưu Vân Sơn mạch, trời u ám, mặc kệ người chỗ tại địa phương nào đều sẽ không gặp được mặt trời, sương mù ở nơi đây phi thường dày đặc.

---Ầm!---

Một tiếng kinh thiên động địa giống như thiên thạch va chạm, vô số đất đá đều tan vỡ bay ra xung quanh rất xa, Diệp Minh cách xa hơn năm ngàn cây số đều bị cổ khí lưu này chấn bay thổ huyết.

Diệp Minh trong lòng thầm hô “may mắn”, nếu như hắn còn ở chỗ cũ tuyệt đối sẽ bị âm thanh này đè ép bạo thể mà chết.

Hắn vội vàng ổn định khí tức, mới quay đầu lại nhìn cảnh tượng đang diễn ra, nhưng khi Diệp Minh nhìn thấy cảnh tượng ấy, trái tim bỗng nhiên co lại một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thị lực của Diệp Minh gấp mười lần võ giả cùng gia, cho nên tuy cách xa nhau hơn năm ngàn cây số Diệp Minh vẫn thấy rõ mồn một cảnh tượng ở đây.

Dãy núi nguy nga rộng lớn dài hơn ba bốn cây số dưới tồn tại khủng bố như vậy công kích, liền nát tan thành từng mảnh đá to nhỏ, đây thật sự là thiên băng địa liệt!

----Huyết----

Một đầu Hỏa Tước hình thể khổng lồ như núi mang một ít Phượng Hoàng huyết mạch vũ cánh tạo ra vô tận cuồng phong quét sạch đất đá bay về phía nó, miệng nó phun ra một ngụm Phần Thiên chi hỏa hướng về phía kẻ địch thiêu đốt.

Mà kẻ địch lúc này của nó chính là một đầu Ngưu Ma thân thể khổng lồ, hình dạng nửa người người ngưu, cao tới mấy ngàn mét, trong tay cầm một chiếc Cự phù khổng lồ ngạo nghễ đứng đó.

Ngưu Ma trông thấy Hỏa Tước công kích, nó liền ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, Cự phù trong tay quét ngang tạo ra Cuồng Phong chém tới Hỏa Tước.

--Âm--

Hai đại công kích chạm nhau liền nổ tung, không gian dưới cú nổ này sụp đổ một vùng lớn, vô tận tử vong khí tức quét ngang hết thấy mọi thứ xung quanh bọn nó, cả bầu trời liên sáng rực trong chớp lát, do không gian phá toái cho nên lộ ra Vũ trụ không gian ngoài kia, nhưng sau hai giây không gian liền tự động lành lại.

Diệp Minh cách xa năm ngàn cây số cũng chịu ảnh hưởng dưới cú va chạm này, con cuồng phong mang theo năng lượng cuồng bạo từ trung tâm bạo phát quét ra tám hướng xung quanh, những nơi cuồng phong đi ngang qua, cỏ thụ sụp đổ, núi đá vỡ nát, các sinh vật khác nhỏ yếu liền bị cuồng phong cuốn đi mất xác.

Phốc ——

Diệp Minh phun ra máu tươi, sắc mặt khó coi, trong lòng hắn thoáng hoảng hốt, cũng không kịp chữa trị thương thế, liền liều mạng đập cánh bay đi.

Bởi vì con cuồng phong năng lượng đang gào thét đang lan tới gần hắn, Diệp Minh thân hình gầy yếu, nếu bị con cuồng phong nào cuốn vào, khẳng định phân thân toái cốt.

Trong lòng Diệp Minh vô cùng khổ sở không cam lòng, không có thực lực liền ngay cả một đám súc sinh đánh nhau tạo ra dư chấn hắn đều không chịu nổi, nghĩ đến đây, càng khiến hắn kiên định truy tìm võ đạo đỉnh phong, trở thành cường giả!

Hắn cấp tốc liều mạng thiêu đốt khí huyết bay đi, nhưng mà còn không nhanh bằng cuồng phong cuồng bạo sau lưng, khí lưu năng lượng oanh kích lan tới sau lưng hắn, khiến da hắn tróc ra, thịt hắn bong từng mảng từng mảng lộ ra xương sống trắng hếu, khí huyết trong người bị đảo lộn, khí tức hỗn loạn, hắn sắp ngã gục không nổi.

Mà sau khi hai đại Đế Tôn yêu thú mở màn công kích, các yêu thú khác khí tức như Thần Ma đều liều mạng xông tới đánh nhau, tiếng choảng nhau vang lên không dứt, mặt đất bị đánh sụp xuống, sơn nhạc bị đánh phá, trong bầu trời vô số năng lượng cuồng bạo va chạm nhau không dứt, cảnh tượng khiến người ta thấy liên chán kinh.

Ầm ầm!!

Một đầu Yêu Hồn toàn thân màu hoàng kim dùng vô thượng lực lượng cầm trong tay Thần Côn đập lên dãy núi khổng lồ, lấy đà nhảy lên vùng gây công kích lên đầu Sư Tử có cánh khổng lồ đang lơ lửng trên không.

Đầu sư tử không chút hoang mang đập cánh né tránh tuyệt sát một cơn của Yêu Hồn, sau đó nó há miệng phun ra một ngụm Đại hỏa lên người yêu hồn, ý đồ đốt chết nó.

Yêu hồn cầm trong tay cây gậy khổng lồ liên tục xoay tròn, tạo ra một luồng kinh khủng sóng khí bay tới Đại hỏa của yêu hồn.

--Âm--

Đại hỏa chạm tới sóng khí liền sinh ra phản ứng nhiệt hạch nổ tung, thanh âm của nó vang vọng khắp không gian, hỗn loạn năng lượng tiếp tục quét sạch bốn phương tám hướng, như vậy lại càng tăng cường thêm cuồng phong năng lượng.

Các yêu thú cường giả kịch chiến khiến trời và đất lắc lư, sinh cơ ngàn vạn dặm bị dư chấn tuyệt diệt, cảnh tượng kinh khủng như tận thế.

“Mẹ! Vạ lây!” Diệp Minh thầm mắng, thêm hai con súc sinh Đế Tôn cảnh tham chiến, khiến con cuồng phong sau lưng hắn càng thêm cuồng bạo, hắn sắp chống đỡ không nổi nữa.

“Chẳng lẽ hôm nay ta sẽ chết bởi dư âm khi chiến đấu của đám súc sinh này, ta không cam lòng!” trong lòng Diệp Minh vô cùng không cam lòng, hắn thể

lực cạn kiệt ngã quỵ xuống đất, hần xoay người nằm ngửa ra, hai cánh tay khê nhúc nhích, nhưng hoàn toàn không có một chút khí lực đứng dậy.

Nhìn cuồng phong sắp lan tới hần, Diệp Minh cười thảm, ""Nguru lão, chắc ta sắp chết rồi!""

""Hắc hắc, tiểu tử đừng lo lắng nguoi mới ăn khí vận đần, cộng thêm bản thân nguoi khí vận rất mạnh mẽ, chắc chắn không dễ dàng chết được, sẽ có nhân tố ngoài ý muốn cứu nguoi, hoặc chủ động cứu nguoi, nhưng nếu thật là không có ai, ta sẽ sử dụng ít tàn hồn năng lượng cứu nguoi!"" Vương Bá Nguru không cho là đúng, nói.

Đúng lúc này, một đạo kiếm mang như xuyên thấu tương lai từ phương xa chém tới!

“Một đám súc sinh! Thân bảo há lại đám súc sinh các nguoi có thể nhúng chân?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Kinh Thiên Chiến Đấu!

Diệp Minh kiệt lực nằm ngửa trên mặt đất, cho nên hần lập tức thấy được cảnh tượng vô cùng kinh người.

Thương khung trên cao, hư không sinh Thanh Liên, từng đóa từng đóa thanh liên trên bầu trời nở rộ thành từng bậc giống như cầu thang trải dài khắp bầu trời, cả bầu trời lúc này sinh ra dị tượng ánh sáng màu xanh lá bao phủ khắp, mà chính giữa từng đóa bậc thang thanh liên chính là một nụ thanh liên khổng lồ, rễ của nó cắm vào trong không gian, thủ đoạn này đơn giản là thần tích.

Dị tượng như thế làm cho tất cả yêu thú chú ý, ngược lên nhìn thanh liên xuất hiện đầy trời, yêu thú cường giả sắc mặt ngưng trọng, còn đám yêu thú cấp thấp không biết sống chết ngẩn đầu lên trời rống to.

Một thân ánh lung linh, dung nhan tuyệt thế, vóc người huyền ảo đứng ngao nghể trên thanh liên, toàn thân nàng bao phủ bởi hào quang thanh liên, sau lưng nàng treo một thanh kiếm mỏng manh như cánh ve sâu, nàng đi đến đâu hư không đều sinh ra thanh liên đỡ lấy bàn chân nhỏ bé của nàng đến đó, nàng ánh mắt xinh đẹp khê đưa xuống dưới, lạnh nhạt nhìn mấy đầu Đế Tôn cảnh yêu thú, vẻ lạnh nhạt của nàng giống như các đầu Đế Tôn cảnh yêu thú chỉ là sâu kiến, không đủ khiến nàng lộ ra một chút biểu cảm nào trên mặt.

“Nhanh chóng rời đi, bản Đế nhìn các nguoi tu hành không dễ, liền tha các nguoi một mạng.”

Vị nữ tử tuyệt thế này chột mồm miệng, thanh âm linh hoạt kỳ ảo, mặc dù dễ nghe, nhưng bên trong lời nói mang theo một cỗ uy nghiêm làm cho người ta không tự chủ bái phục, không dám kháng cự.

Mấy đầu Đế Tôn yêu thú nghe vậy, ánh mắt lóe lên vẻ không cam lòng, nhưng cũng không dám nói gì, nhưng đầu Yêu Hầu liền mở miệng: ""Thanh Liên Kiếm Đế, nguoi có ý gì, nơi đây là Lạc Vân Sơn mạch, chính là bản địa của yêu thú chúng ta, nguoi lấn giới đoạt bảo, vi phạm hiệp ước Nhân-Yêu, không sợ Mấy vị Yêu Đế hỏi tội sao?""

“Súc sinh! Còn không mau mau rời đi, đứng đây mà già mồm, thật muốn bản đế động thủ?”

Thanh Liên Kiếm Đế quát khê, ánh mắt hiện lên sát ý vô tận nhìn xuống Yêu Hầu, sau đó, trên thân nàng bộc phát ra sát khí đè ép xuống đám yêu thú, mấy đầu Đế Tôn, Thần Tôn, Đại La Thiên Tôn yêu thú còn chịu đựng được, nhưng dưới Vô Tôn Yêu thú đều bị sát khí nghiền ép nằm thẳng xuống mặt đất, mà vô Quân trở xuống yêu thú nhao nhao bị cỗ sát khí này đè ép đến bạo thể nổ tung.

Dưới cổ dưới sát khí này, tuy Diệp Minh thân thể tổ chất hơn hần các nhị lưu Diệp Minh nội thương càng thêm thương, hần phun ra nhiều ngụm máu tươi, ngũ tạng lục phủ bị cỗ sát khí này đè ép đến xuất huyết, giờ khắc này tánh mạng Diệp Minh đang nguy cơ sớm tới.

(Gọi tên cảnh giới của đám yêu thú này như nhân loại cảnh giới để cho độc giả tiện biết để so sánh thực lực với nhân loại, chứ yêu thú vẫn phân làm chín cấp.)

Diệp Minh sắc mặt âm trầm, trong lòng không cam lòng nói thầm: ""Đây chính là cường giả, cao cao tại thượng, quan sát vạn cổ, trong một ý niệm liền có thể đề vô số sâu kiến hôi phi yên diệt, ta hiện tại trong mắt cường giả chân chính cũng chỉ là một con giun dế..""

Hần cố nén ngất đi, hần muốn đem gương mặt xinh đẹp tuyệt trần kia khắc ấn trong đầu, ngày sau nếu vượt qua kiếp nạn này, chắc chắn sẽ nợ máu trả bằng máu.

Diệp Minh cách năm ngàn cây số cũng phát hiện nàng, với tu vi tuyệt thế như nàng, chắc chắn cũng phát hiện nhân loại nhỏ bé như hần, bởi vì bên trong phạm vi mười ngàn cây số chỉ có mỗi hần là nhân loại, nhưng nàng vẫn đề Sát khí bao phủ phạm vi mười ngàn cây số, đây không phải muốn đem hần là sâu kiến nghiền chết sao?

""Ta muốn chết sao?"" Diệp Minh ánh mắt hận ý nhìn nữ tử, không cam lòng thì thầm.

"Nhân loại, bắt nạt con dân của Bồn Đế, lần ta yêu tộc không người sao?" Đột nhiên một thanh âm từ cửu thiên bầu trời truyền đến, hóa giải đi vô tận sát khí của Thanh Liên Kiếm Tôn, khiến Diệp Minh có cơ hội thở dốc, vô số tế bào liền nhanh chóng chữa trị vết thương của hắn, dựa theo tốc độ này, ba canh giờ Diệp Minh hoàn toàn khôi phục thực lực.

"Cuồng Sát Hồ Đế, món đồ này đối với ngươi vô dụng, ngươi thật sự vì nó mà đại chiến với ta sao?" Thanh Liên Kiếm Đế ánh mắt ngưng trọng nhìn một người đàn ông trung niên mặt mũi hung thần ác sát râu quai nón, thân hình vạm vỡ, cao tận hai mét, đây là đầu Ngũ cấp yêu thú hạ phẩm ngang với Vô Đế cảnh nhân loại, đã độ Cửu tiêu lôi kiếp biến thành hình người.

Dù sao kỷ nguyên này là kỷ nguyên của nhân tộc, thiên địa khí vận, cùng thân thể tiềm năng đều nghiêng về phía nhân loại, cho nên muốn tu luyện nhanh hơn, yêu thú đều phải biến thành nhân loại hình dáng để tu luyện, cảm ngộ đại đạo, pháp tắc nhanh hơn khi dùng bản thể.

"Hừ, nhân loại nữ nhân, vấn đề không phải là thần bảo, mà chính là mặt mũi, ngươi vào Yêu tộc địa bàn cướp đồ vật, lại đã thương các con dân của ta, giờ vẫn cho ngươi đoạt bảo tiêu sái rồi đi, vậy yêu tộc chúng ta mặt mũi để ở đâu?! Cho ngươi rời đi đã là yêu tộc nhượng bộ, nếu ngươi ở lại đây, đừng trách bồn đế thù đoạn!"

Cuồng Sát Hồ Đế đạp bước trên tầng mây chạy tới Thanh Liên Kiếm Đế, mỗi một bước đều khiến hư không rung rẩy, đáng sợ uy áp được Cuồng Sát Hồ Đế thu hẹp lại, chỉ phóng xạ ra mấy ngàn mét xung quanh hắn, hắn sợ uy áp mình tổn thương đến yêu thú nhỏ yếu khác.

"Thanh Liên Hóa Thiên địa!"

Nữ tử Áo trắng như tuyết yêu kiều quát lên một tiếng, xung quanh nàng hiện lên từng trận kiếm mang, một cỗ Thanh liên kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng từ xung quanh người nàng phát ra, vô số Thanh Liên Kiếm Đạo Quy tắc trong thiên địa hội tụ xung quanh nàng, đây là Kiếm Đế Linh Vực Quy tắc, ở trong quy tắc này, nàng chính là chúa tể hết thảy sinh tử, Vô Đế cảnh trở xuống tiến nhập Kiếm Đế Linh Vực quy tắc của nàng đều bị quy tắc áp chế, tính mệnh như sâu kiến đơn giản giết chết.

Thanh Liên kiếm đạo quy tắc lăng lệ ác liệt trong chốc lát tràn ngập xung quanh phạm vi mấy ngàn mét, giờ khắc này, thiên và địa chỗ nàng đang đứng đều là vô tận kiếm mang, bốn phương tám hướng xung quanh đại địa cùng bầu trời phạm vi mấy ngàn mét giờ khắc này không thuộc về Ma Vũ Đại lục nữa, mà tạm thời là của nàng, nàng chúa tể hết thảy sinh tử!

Diệp minh đồng tử bỗng nhiên co rút lại, chỉ thấy nàng từ sau lưng rút ra thanh kiếm mỏng như ve sầu, vô tận Thanh Liên kiếm đạo Quy tắc dung nhập vào trong thân kiếm, nàng khẽ vung tay chém một cái, Không gian giờ khắc này bị Thanh Liên Chi kiếm cắt thành hai nửa, Cuồng Sát Hồ Đế sắc mặt hơi ngưng trọng, nộ rống lên một tiếng, phạm vi mấy ngàn mét xung quanh hắn biến thành ngập trời Quyền ý, những Quyền ý này đan xen vào nhau tạo thành Quyền chi Quy tắc, giờ khắc này hắn hướng về Thanh Liên Kiếm Đế đâm một đám, khủng bố một quyền đâm thùng hư không, Quyền chi ý mang theo một cỗ không sợ trời không sợ đất, một quyền phá vạn pháp chỉ ý khẽ chạm tới Thanh Liên Chi Kiếm.

Rầm rầm rầm!

Cả bầu trời đột nhiên nổ tung, vô số vết nứt không gian lan ra khắp thiên địa, đất đai núi non sụp đổ, cũng may là hai vị này đã vận dụng Quy tắc linh vực cho nên những dư chấn này chỉ bao phát bên trong linh vực của hai người bọn họ, không lan ra xung quanh, nếu không thì ngàn vạn cây số xung quanh đây dưới một đòn toàn lực va chạm của hai vị Đế cảnh chấn chấn hủy diệt hết thảy sinh cơ.

Từ vô Hoàng trở đi tùy tiện chiến đấu đều phá nát hư không, nếu để cảnh cường giả toàn lực ra đòn mà không dùng linh vực khống chế lại thì một đòn có thể đánh xuyên Ma Vũ đại lục, gây ra vô tận sát nghiệp.

Thường thì Vô Hoàng trở lên chiến đấu đều ra ngoài vô tận vũ trụ không gian chiến đấu để giảm thiểu hậu quả gây ra cho các sinh linh khác, nếu tu vi đạt tới Vô Đế thì mới có thể chiến đấu trong đại lục, nếu có vô đế này dám chiến đấu mà không mở linh vực quy tắc chắc chắn bị tất cả vô đế vây công chí tử.

Thời gian dần trôi qua, hai người chiến đấu đến thiên địa tối đen, đánh nhau mấy ngày mấy đêm liên tục không dứt, nếu không thể phân ra thắng bại, chắc chắn bọn họ có thể đánh đến mấy chục ngàn năm sau vẫn không phân ra thắng bại được, bởi vì ở cảnh giới của bọn họ, bên trong thể nội đã thành tiểu thế giới riêng của bản thân sinh sôi không ngừng cung cấp bọn họ tiêu hao, trừ khi một phương linh ngộ quy tắc thâm sâu hơn, lâm trận đột phá, nếu không bọn họ vẫn sẽ cứ chiến đấu như vậy mãi.

Diệp Minh từ lâu đã hồi phục thương thế, giờ khắc này hắn đang núp phạm vi gần đó, với ý đồ ngư ông đắc lợi, hoàng tước tại hậu.

Nữ tử chém ra Thanh Liên kiếm chi quy tắc tuy cường hãn, nhưng Quyền chi quy tắc của Cuồng Sát hồ đế cũng mạnh mẽ không kém, chưa kể Hồ chi thể của Cuồng Sát hồ đế quá cường hãn, tuy hắn chưa dùng bản thể những vẫn áp chế nữ tử một đầu, mà kiếm tu lại chủ cận chiến, cho nên hai người cận chiến một thời gian, nữ tử liền dần dần rơi vào hạ phong, xem ra tình huống không ổn.

Đột nhiên trên bầu trời nổ vang một tiếng, Cuồng Sát Hồ Đế tích súc một quyền hung hăng đánh vào Kiếm đế linh vực của nữ tử, kiếm đế linh vực trong nháy mắt nổ tung, nữ tử bị phản phệ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bay ngược ngàn mét, vốn là gương mặt trắng nõn càng thêm tái nhợt mấy phần, nàng đã trọng thương.

"Ngươi....ăn đầu tu vi... thật vô si!" Nữ tử khẽ cắn răng ngà, oán hận nói.

"Hắc hắc, không sai, ta học được chiêu này từ nhân loại các ngươi, không phải nhân loại các ngươi hay âm hiểm vô si như vậy sao?" Cuồng Sát Hồ Đế cười khê, vẻ mặt đắc ý nói.

"Nhất Kiếm Phong Thiên Vạn trọng mang!"

Nữ tử thừa dịp Cuồng Sát Hồ Đế ung dung đắc ý nói, liền khế quát một tiếng, Vô số Thanh Liên kiếm ý hóa thành một đạo Kiếm mang vạn trọng, nàng nhanh chóng chém ra một kiế nhanh đến cực hạn, sắc bén kiếm mang chém vào trên người Cuồng Sát Hồ Đế.

Phốc!

Máu tươi cuồn phún mấy chục mét, trên người Hồ Vương lộ ra vết kiếm sâu tận xương, trên miệng vết thương ẩn chứa nồng đậm Quy tắc vết kiếm đang không ngừng ăn mòn vết thương của hắn, không cho miệng vết thương khép lại, mà bị một kiếm này chém xuống, Cuồng Sát Hồ Đế bay ra vài ngàn mét, sắc mặt tái nhợt mà âm trầm.

Mượn thời cơ này, nữ tử tựa hồ thi triển ra thần bí bộ pháp, thân hình uyển chuyển chớp động, hóa thành mấy trăm đạo Thanh liên khói trắng, chúng nó xen lẫn lộn lờ, biến mất ở trên bầu trời.

"Ghe tởm nữ nhân! Lần sau gặp được ngươi, bản vương muốn xé nát, ăn thịt ngươi!"

Trên bầu trời, Cuồng Sát Hồ Đế giữ vững thân thể, nhìn về không gian phía trước trống rỗng không có một ai, vừa lại cảm thụ được thân thể đau đớn, nó tức hồn hên, phát ra một tiếng phẫn nộ gào thét, cuồn cuộn bạo khí tức quét sạch mấy chục ngàn mét!

Mà ngay tại lùm cỏ, thân hình Vương Bá Ngư đã biến mất từ lâu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngư Cò tranh nhau, Ngư Ông Đắc Lợi!

Ở một cái sơn động bí ẩn, có dòng sông thanh tịnh chảy xuôi, trong sơn động đá phát sáng dính trên tường lấp lánh, phản chiếu dòng nước tạo thành một quang cảnh mỹ lệ.

Mà ngay tại cạnh bờ sông, một nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đang hôn mê, nhưng cho dù là hôn mê, tư thái của nàng vẫn ưu nhã cao quý mà mỹ lệ, gương mặt hoàn mỹ như cửu thiên huyền nữ bởi vì trọng thương nên hơi tái nhợt, lại càng tôn lên vẻ xinh đẹp không phải phẩm tục của nàng.

Không lâu, một thiếu niên áo đen thờ hồng học xuất hiện tại cửa động, hắn khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt anh tuấn tà dị.

"Cuối cùng cũng đuổi kịp..." Vương Bá Ngư trầm nói.

"May là Vương lão điều khiển thân thể ta kịp thời trộm đi Thần bảo, nếu không thì với tốc độ của ta, sẽ chạy không thoát Cuồng Sát Hồ Đế truy sát, và cũng không đuổi kịp tiện nhân này." Diệp Minh thanh âm vang lên trong đầu Vương Bá Ngư.

Sau khi nữ tử rời đi, Vương Bá Ngư điều khiển thân thể hắn, thừa dịp Cuồng Sát Hồ Đế đang phần nộ cùng chữa trị vết thương, nhanh chóng trộm đi Thần Bảo chuẩn bị, bị Cuồng Sát Hồ Đế truy sát, nhưng Vương Bá Ngư cũng từng là Cái Thể Vô Đề chi cảnh, thủ đoạn bảo mệnh tầng tầng lớp lớp, nhanh chóng ẩn thân tránh khỏi cảm ứng của Cuồng Sát Hồ Đế, thành công trở thành "Ngư cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi" tư thái.

Nhìn thấy thiếu nữ kia đang nằm lẳng lạng ở đó, khóe miệng thiếu niên nhếch lên vẻ tà dị.

"Vương lão, nếu ta thôn phệ con tiện nhân này, thì chắc hẳn ta rất nhanh tiến hóa ra cường đại thể chất,ngươi nghĩ thế nào?" Diệp Minh ánh mắt nhìn thân thể của nữ tử, ánh mắt bạo phát ra khát máu quang mang.

Hắn từ khi chuyển đổi thân phận nhân tộc thành Thần tộc, cộng thêm nhiều năm biến thành phế vật khiến Diệp Minh bất tri bất giác bị cải biến, bây giờ đối với hắn tăng cường thực lực mới mà chính đạo, dù làm chuyện táng tận lương tâm thì thế nào?

Ở cái thế giới này, mỗi người khi sinh ra đều vì sinh tồn mà đấu tranh, dưới gầm trời này, mỗi một người đều chỉ là con sâu cái kiến, không thể chường quân sinh tử của mình, ăn bữa nay lo bữa mai, sợ bị giết chết, tánh mạng thật sự rất mong manh.

Diệp Minh hắn không muốn bị cường giả chà đạp, tùy ý chường quân sinh tử, hắn đã từng thề với lòng, khi mà khoảng khắc hắn từ phế vật lại lần nữa nắm giữ sức mạnh, hắn không bao giờ nhìn sắc mặt người khác mà sống, cũng không vì người nào mà sống, hắn vì chính bản thân hắn mà sống, vì cường giả mộng mà sống sót!

"Không, dù cho nàng bị trọng thương hôn mê cũng không phải ngươi hay ta có thể giết nàng đấy, Để cảnh cường giả cường đại, ngươi chưa đặt chân lên cảnh giới đó thì ngươi cũng không thể hiểu được, Độ Đế kiếp thành Đế giả, Linh hồn đã là tồn tại từ hư phản thật, dù là linh hồn không có thân thể vẫn nghiền ép Đế cảnh sâu kiến trở xuống, mà thân thể đã cường hóa đến nỗi dù bỏ mình trăm ngàn năm vẫn bất diệt, thân thể đã có Đế chi uy áp, dù cho hôn mê ngươi cũng không thể đến gần nàng nửa bước, mà cho dù ngươi có thể chống lại uy áp thì ngươi hay ta dùng toàn lực cũng không thể khiến thân

thể nàng chịu một chút tổn thương."" Vương Bá Ngu ngưng trọng nói, trong giọng nói không che dấu vẻ kiêng kỵ.

"Mà ta tuy chỉ là tàn hồn mới khôi phục được một ít nguyên khí, tuy nhiên nếu dùng toàn lực cũng có thể phá tan thân thể nàng, nhưng điều đó khiến linh hồn nàng thức tỉnh, làm ra phản kích, một nữ đế linh hồn sắp chết phản kích có thể để cho chúng ta hồn phi phách tán.""

"Như vậy chúng ta không thể làm gì sao?" Diệp Minh không cam lòng nói.

"Hắc hắc, chúng ta không thể nuốt nàng, nhưng chúng ta có thể xxx nàng, ta có một môn công pháp Âm Dương Song tu, Nữ Đế nguyên âm chắc chắn để ngươi tiến hóa mấy bậc thang, và chưa kể, nếu chúng ta hành động tốt, thì có thể vừa nắm được thân thể nàng, vừa lấy được tâm của nàng, một nữ đế phương tâm chắc chắn khiến ngươi giai đoạn đầu, giai đoạn giữa nhân sinh mang đến trợ giúp lớn."" Vương Bá Ngu cười, giải thích.

Diệp Minh ngạc nhiên, quả nhiên không hổ là Ngu lão, mới đây đã tìm ra biện pháp khiến hắn tăng cường thực lực.

"Nàng đã sắp tỉnh rồi, ta đối với tán gái có một bộ, mà tiểu tử ngươi là sơ ca, chỉ sợ làm nàng chán ghét một kiếm làm thịt ngươi, cho nên uy khuất tiểu tử ngươi một hồi."" Vương Bá Ngu gãi gãi đầu, giả bộ khó khăn nói.

"Tùy Ngu lão, ta sao cũng được, miễn có thể tăng cường tu vi, dù nhìn Vương lão ngươi chơi gái thì thế nào."" Diệp Minh không sao cả đáp.

"Loại nữ nhân cường đại như thế này, trong lòng rất băng lãnh, muốn cứng rắn xxx, liền trước hết hóa giải trong lòng nàng phòng bị, tiểu tử xem mà học tập thủ đoạn này, sau này có ích với ngươi..." Diệp Minh ánh mắt lấp lóe về trí tuệ, âm thầm nói cho Diệp Minh nghe.

Vương Bá Ngu đến gần bên người nàng, càng đến gần, cổ Đế uy càng nồng nặc, Vương Bá Ngu khẽ "hừ" một tiếng, ngoài thân thể hắn cũng lộ ra một cổ Đế uy, cổ Đế uy này là Vương Bá Ngu vận dụng linh hồn hắn mà thi triển ra, nếu so về cường độ uy áp thì tàn hồn Vương Bá Ngu không thể bằng nàng, nhưng dù sao cũng là cùng đẳng cấp, nên Diệp Minh có thể tiến lại gần nàng mà không bị Đế uy nàng ngăn cản.

Hắn chậm rãi quan sát nàng, khuôn mặt nàng tiều tụy, vài cọc tóc rối phủ xuống mặt nàng, khiến nàng giống như công chúa ngủ trong rừng, vừa cao quý, vừa mỹ lệ cùng nhu tình.

Diệp Minh ngồi bên cạnh nàng, bàn tay huy động Hòa chi bản nguyên sương ẩm cho nàng khỏi cơn gió buốt giá ban đêm.

Ngay lúc này, mí mắt nàng rung động mấy lần, tựa hồ liền muốn mở mắt, nhưng sau một khắc, thân thể mềm mại của nàng chợt run lên, gương mặt xinh đẹp tái nhợt chợt hiện ra vẻ bối rối, bộ ngực no tròn nhấp nhô mấy lần, hiển lộ vẻ hồi hộp trong lòng nàng, cuối cùng hô hấp nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, cũng không mở mắt.

Vương Bá Ngu quan sát biểu hiện của nàng, khóe miệng nhếch lên vẻ tà dị.

"Aizz.."

Vương Bá Ngu thở dài một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn, hắn làm bộ lắc lắc đầu nói: "Làm sao bây giờ... Nàng bị thương nặng như vậy, nếu là không tranh thủ thời gian trị liệu, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm đến tính mạng a, thế nhưng mà..."

Vương Bá Ngu chậm rãi xoay người nhìn vào vết thương trên ngực thiếu nữ, sắc mặt càng thêm gầy gò, tiếp tục than thở nói: "Nàng tổn thương ở nơi đó, ta nếu là ta bồi thuốc chỉ sợ có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn a, nàng tỉnh lại phát hiện ra sẽ phần nộ giết ta thì sao?"

Lắc đầu, Vương Bá Ngu liền đứng dậy, mặt mũi tràn đầy bức bối chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong sơn động.

Cuối cùng, hắn cắn răng một cái, hung hăng nói: "Mặc kệ! Ta nhất định phải cứu nàng, cho dù nàng tỉnh lại không nghe ta giải thích liền giết ta, thì coi như cái mạng ta cho nàng cũng được, dù sao nàng cũng gián tiếp cứu mạng ta khỏi bấy yêu thú, nếu ta không cứu nàng thì lòng ta khó an, sẽ sinh ra tâm ma, về sau con đường tu luyện cũng chấm dứt!"

Nói xong, Vương Bá Ngu liền xoay người đi tới bên cạnh nữ tử, ánh mắt lộ vẻ kiên quyết thấy chết không sờn.

Thân thể nữ tử chợt run lên, một vẻ bối rối nhanh chóng lướt qua gương mặt rồi biến mất, nàng không khỏi nắm chặt bàn tay, dường như muốn ra tay ngăn cản, nhưng sau đó dường như nàng nghĩ tới điều gì đó, liền thả lỏng bàn tay, tiếp tục giả bộ hôn mê.

Từ suy nghĩ đến hành động của nàng chỉ xảy ra trong chót vót, nhưng vẫn bị Vương Bá Ngu tinh ý phát hiện, hắn vẫn giả vờ như không biết chuyện gì tiếp tục đi tới.

Vương Bá Ngu ngồi xuống bên cạnh nàng, sắc mặt lộ ra vẻ dầy dụa, nói:

"Những dược thảo quý hiếm này ta trải qua muôn trùng đau khổ trong Lưu Vân sơn mạch mới hái được, tính gom góp để luyện nhị giai hạ phẩm Vương Đan đột phá Vô Vương cảnh giới, nhưng nàng dù sao cũng gián tiếp cứu ta một mạng, với lại để một nữ tử xinh đẹp như cứu thiên huyền nữ như vậy chết, lòng ta cũng không thể, thôi ta đành hi sinh đồng vật liệu quý hiếm này cứu nàng vậy..."

Đan Dược phân cửu giai, mỗi giai chia làm Hạ, trung, thượng, đỉnh, Hoàn mỹ, Tuyệt thế.

Nhất giai Quân Đan là võ quân cảnh phục dụng, Nhị giai Vương Đan là Vô Vương cảnh phục dụng, Tam giai Hoàng Đan là cho Vô Hoàng cảnh phục dụng, Tứ giai Tôn đan là Vô Tôn cảnh phục dụng, Ngũ giai Đế đan là cho Vô Đế cảnh phục dụng, Lục giai Tiên Đan là cho Vô Tiên cảnh phục dụng,

Thất giai Thần Đan là cho Vô Thần cảnh phục dụng, Bát giai Thánh Đan là cho Vô Thánh cảnh phục dụng, Cửu giai Chí Tôn Đan là cho Chí Tôn cảnh phục dụng.

Diệp Minh vừa dứt lời, hần từ trong nhẫn trữ vật tuông ra Nhị giai dược thảo, bắt đầu chuẩn bị luyện đan.

""Lấy Thiên Địa làm lô, cho ta hiện!""

Vương Bá Ngu gầm lên một tiếng, bàn tay kết ấn quyết kỳ bí, vô số Thiên địa chi lực hội tụ trước mặt hắn, tạo thành một cái đỉnh mơ hồ.

""Ngũ Hành Nguyên Linh quyết! Luyện Hóa!"" Vương Bá Ngu lại thay đổi ấn quyết, hần vừa dứt lời, vô số Ngũ Hành Nguyên tố tập hợp lại biến thành Ngũ Hành chi hóa, hần nhanh tay vút hết đồng dược liệu vào lô đỉnh hư ảnh, bàn tay liên tục kết ra vô số ấn quyết.

""Âm Dương Ngưng Luyện chi pháp! Cho ta Ngưng!"" Vương Bá Ngu gầm lên một tiếng, đồng nước dinh dưỡng từ trong linh dược cô đặc lại thành một viên tròn lớn.

""Tứ Tượng Phân Đan quyết! cho ta phân!"" Vương Bá Ngu lại đánh ra một bộ ấn quyết mới, Cục viên từ dưỡng chất trong đồng linh dược liền tách ra, phân ra làm bốn viên đan dược nhỏ rơi vào trong tay hần.

Nữ tử khiếp sợ nhìn hần, nàng không ngờ tiểu tử này lại có trình độ Luyện Đan mạnh mẽ như vậy, tiểu tử này khí tức mới Vô Quân tuy nhiên lại vượt cấp luyện Võ Vương cảnh đan dược, quả là thiên tài thiếu niên.

Diệp Minh dựa vào tảng đá, lau từng giọt mồ hôi trên mặt, bàn tay hần nhẹ nhàng và ôn nhu nâng lên thân thể nữ tử dựa vào trong ngực mình, thân thể thơm mát mềm mại tựa vào lòng khiến Vương Bá Ngu sâu trong lòng cảm xúc lại bắt đầu nở rộ, hần thân là lão tài xế, chơi qua gái rất nhiều, mỹ nữ cũng không thiếu, cho nên đối với tình dục, Vương Bá Ngu đã chai lỳ cảm xúc, tuy nhiên cường giả nữ nhân lại mang một hương vị khác, khiến Vương Bá Ngu dường như trở về lúc lần đầu tiên chơi gái, cổ cảm xúc ấy khiến trong lòng Vương Bá Ngu rối loạn, tâm thần cơ hồ thất thủ.

Vương Bá Ngu rõ ràng cảm giác được thân thể mềm mại của nữ tử chột run lên, nhưng hần vẫn tiếp tục giả ngu không biết.

"Cô nương, ta thật không phải là cố ý, mặc kệ người sau khi tỉnh lại sẽ nghĩ như thế nào, coi như giết ta, ta cũng nhất định sẽ cứu người, bởi vì..."

Vương Bá Ngu sắc mặt then thừng, ánh mắt mê luyến mang theo một vẻ ngốc nghếch của thiếu niên chưa bước vào đời, khò khạo nói: "Bởi vì... người là nữ nhân...xinh đẹp nhất ta trong những nữ nhân... à không...là xinh đẹp nhất mà ta gặp được trong đời."

Thân thể mềm mại như nước của nữ tử chột run rẩy một cái, trong lòng nàng giờ đây không thể bình tĩnh, nhưng rất hiển nhiên, Vương Bá Ngu vẫn rất xuất sắc đóng vai thiếu niên khò khạo đang thâm tình tự nói, không chú ý đến thân thể nàng đang cử động.

Hơi thốn thức một chút, Vương Bá Ngu lấy lại tinh thần, tay trái cầm viên thuốc tay phải run rẩy đặt trên khóa kéo áo sau lưng nàng, nhẹ nhàng kéo xuống, Vương Bá Ngu có thể xác định, ngoài vẻ thâm tình là giả, còn vẻ run rẩy kích động là thật sự, hần cảm giác giống như mình đang đứng giữa ranh giới sinh tử mà nhay múa, chỉ cần diễn xuất hơi sai sót một tý, hần liền bị nữ tử phần nộ nghiền thành tra.

Dù cho nữ tử bị trọng thương tùy thời sẽ chết, nhưng võ đế thân thể tùy tiện một quyền không phải là thân thể hần có thể chịu đựng được.

Khóa áo sau lưng đã kéo hết, Vương Bá Ngu liền cởi áo nàng đặt một bên, để lộ ra áo ngực màu hồng phấn xinh đẹp nhuộm một màu đỏ tươi của máu, nàng bị Cuồng Sát Hồ Đế nắm đầm đầm lưng một lỗ ngay giữa hai đồi núi, phôi cũng bị thương nghiêm trọng, nếu không phải nàng Võ Đế thể chất cũng không tồi, thì chắn chắn bị một quyền của Cuồng Sát Hồ Đế đánh xuyên phổi, không chết cũng trọng thương.

Thân thể Vương Bá Ngu chột run rẩy lên, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề, hơi thở của hần thờ ra hít vào chạm tới bầu ngực của nữ tử, khiến bàn tay nữ tử không khỏi nắm chặt, giống như định động thủ.

Vương Bá Ngu khẽ liếc, trong lòng âm thầm sợ hãi, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ diễn cảnh thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy nơi tư mật của nữ tử, hô hấp dồn dập, khi thấy nàng giống như chuẩn bị động thủ, Vương Bá Ngu liền động thủ.

Bếp!!!

Vương Bá Ngu cho mình một cái tát thật đau, cơ hồ máu miệng máu mũi vung vẩy ra, hần cố nén thống khổ, chính khí nói:

"Ta đang suy nghĩ gì! ta Diệp Minh đâu phải dạng người lợi dụng người ta lúc khó khăn mà làm chuyện cảm thù!""

Gương mặt anh tuấn giờ khắc này in lên một dấu bàn tay đỏ rực, máu mũi máu mồm chảy ra, thập phần thâm trầm, ánh mắt lửa nóng ham muốn trong mắt hần triệt để rút đi, hô hấp cũng khôi phục bình thường, trong lòng nữ tử cũng thở phào một hơi, bàn tay nắm chặt cũng chột buông lỏng ra.

"Cô nương, như có mạo phạm, xin hãy tha lỗi!"

Vương Bá Ngu cắn răng, bàn tay nhanh lẹ cởi xuống cái áo ngực của nàng, để lộ hai ngọn núi ngạo nghễ dựng thẳng.

Mà giữa hai ngọn núi ngạo nghễ này là một miệng vết thương khá sâu đến tận phổi, máu me chảy đầy, vô số Quyền ý của Cuồng Sát Hồ Đế tùy ý phá hư không cho miệng vết thương của nàng khép vảy.

"Nàng... Nhất định sẽ rất đau đi...?"

Hít thật sâu một hơi lãnh khí, Vương Bá Ngu run rẩy sờ nhẹ vết thương, khiến nữ tử khẽ nhú mày, thân thể đau đớn run rẩy, giờ khắc này, ánh mắt Vương Bá Ngu hiện lên vẻ đau lòng.

"Thần bảo là vật ngoại thân, ngươi cần gì phải vì nó mà đánh nhau sống chết, để giờ chịu vết thương nặng như thế, thật ngốc...!"

Nói đến đây, Vương Bá Ngu tự giễu nở nụ cười, hần chậm rãi lắc đầu, thanh âm mang theo vẻ tự ti, thờ dãi: "Ha ha... Ta đang suy nghĩ gì a, nếu như không phải như vậy, ngươi thân là tuyệt thế nữ thần cao cao tại thượng, mà phạm nhân như ta làm gì có cơ hội ở bên cạnh ngươi chăm sóc ngươi...? Đây có lẽ là trong đời ta duy nhất một lần có thể nhìn ngươi thật gần như vậy, chăm sóc ngươi, bảo vệ ngươi đi?"

Nói xong, hần lắc đầu, cầm trong tay đan dược, lẩm bẩm nói: "Hi vọng bốn viên Hạ Phẩm Sinh Cơ Vương Đan này có thể giúp thương thể ngươi tốt hơn đi?"

Nói xong, Vương Bá Ngu cẩn thận từng li từng tý đặt viên thuốc trong miệng nàng, nhưng viên thuốc lại không thể trôi xuống cổ do cổ nàng khô khan, hần vội vàng lấy tay vớt một ngụm thủy đồ vào miệng nàng, viên thuốc vẫn không thể trôi xuống.

"Cô nương...đắc tội..." Vương Bá Ngu đột nhiên nói, nữ tử trong lòng khẽ nghi hoặc không biết hần vì sao lại nói vậy, nhưng trong nháy mắt, thần sắc nàng trống rỗng.

Bởi vì Vương Bá Ngu nhanh như chớp ngậm một ngụm nước trong miệng, hần đặt môi mình lên môi nàng truyền nước qua, chưa hết, hần còn lấy lưỡi mình chui vào miệng thơm tho của nàng đẩy viên thuốc xuống cổ họng nàng.

Làm xong động tác, Vương Bá Ngu liền nhanh chóng rút lui lưỡi của mình, hần diễn xuất giống như một vị thiếu niên quân tử hết mình vì lo tính mạng của nàng nên cứu chữa chứ không phải là vì chiếm tiện nghi của nàng.

"Hần...thể mà cướp đi nụ hôn đầu của ta...." Nữ tử ngây người một lúc, không dám tin Vương Bá Ngu lại liều lĩnh như thế, tuy là vì lo lắng cho tính mạng của nàng, nhưng không thể quá cố gắng như vậy đi?

"Nước miếng nàng thật ngọt, hắc hắc..." Vương Bá Ngu thầm nghĩ.

Cho ăn xong đan dược, Vương Bá Ngu lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía hai đồi núi, nhưng lúc này Vương Bá Ngu có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể của thiếu nữ đã mềm mại trở lại, không còn căng cứng như lúc đầu, hiển nhiên nữ tử này đã giảm đi một chút lòng cảnh giác với hần.

"Ta động thủ a..."

Vương Bá Ngu nuốt ngụm nước bọt, tay phải bóp nát ba viên Sinh Cơ Vương đan còn lại, sau đó hần rải bột phấn lên miệng vết thương, không ngại máu bản hần lấy tay xoa đều bột thuốc xung quanh miệng vết thương.

Thân thể mềm mại của nữ tử khẽ run lên, sắc mặt nàng ửng đỏ, không nhịn được khẽ rên một tiếng:"...a....a...."

P/S: hắc hắc, kích tình đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Vương Bá Ngu thâm tình!

Ọc ọc.....

Một đạo tiếng ọt ọt từ bụng nữ tử phát ra, Vương Bá Ngu giả vờ giật mình, quay sang nhìn nữ tử mặt đỏ chót nằm trong ngực mình, hần ôn hòa cười, nói:

"... Ha ha... trong bụng kêu đói, hần là sắp tinh, để ta chuẩn bị vài thứ gì đó để nàng ăn."

Vương Bá Ngu đứng dậy, bước chân nhẹ nhàng, khoe miệng treo một nụ cười âm áp, giống như một thiếu niên ngây ngô mới biết yêu.

Rất nhanh, Vương Bá Ngu bóng lưng biến mất trước mắt nữ tử, giờ khắc này khi nhìn bóng lưng đơn bạc của thiếu niên, trong lòng nữ tử ngũ vị tạp trần.

Sau khi cảm ứng rằng Vương Bá Ngu thật sự rời đi, nàng cố nén đau đớn chặt vật chống tay đứng người dậy, tóc dài mềm mại rủ xuống khuôn mặt thanh tú, giờ khắc này nàng giống như một mỹ nữ vừa mới thức dậy, lộ ra một vẻ lười biếng xinh đẹp.

Nàng nhìn cửa hang một chút, con người trong treo lạnh lùng chợt chảy ra vài giọt nước mắt, trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ hận ý, khúat nhục, nhưng lại xen lẫn một tia cảm kích, một vài cảm xúc không thể xác định.

"Aizz...ta phải làm gì với người bây giờ...."

Thật lâu, nàng cúi đầu xuống sửa sang lại quần áo lộn xộn, mang theo cảm giác khó xử thờ dài.

Nàng thân thể vốn là băng thanh ngọc khiết, bị một thiếu niên xa lạ.. Khinh nhờn... Hơn nữa hẳn lại là một thiếu niên nhỏ tuổi và tu vi yếu nhược hơn nàng rất rất nhiều.

Trong nội tâm nàng rất phức tạp, nếu là tình huống khác người nào đó dám đụng đến thân thể nàng, nàng sẽ một kiếm chém bêu đầu, nhưng nhìn vẻ mặt thâm tình của Vương Bá Ngưu, còn có sự chân thành thật lòng thật ý muốn cứu sống, bảo vệ nàng, nên từ trước tới nay luôn là người sát phạt quyết đoán lạnh khốc Nữ Đế, giờ khắc này nàng không biết phải xử lý làm sao.

Giết hẳn sao? Thế nhưng là hẳn dù sao cũng vì cứu mình mà làm như vậy, lấy oán trả ơn nàng là quả quyết không làm được. Chưa hết, nhìn thấy thiếu niên để lộ ra cảm giác quan tâm vô điều kiện, ánh mắt thâm tình, thật lòng thật dạ chăm sóc nàng, khiến nội tâm băng lãnh của nàng hòa tan một chút, và trong thâm tâm nàng xuất hiện một cảm giác khác lạ, một cảm giác mà từ trước đến nay nàng chưa từng cảm nhận được từ một người khác giới.

Đi vắng hơn một ngàn năm thời gian từ khi nàng sinh ra đến lúc tu thành Vô Đế chi cảnh, đa số nam tử đều a dua nịnh hót, giả ý quan tâm, hay đơn thuần là ham mê thân thể, sắc đẹp của nàng, coi trọng gia thế của nàng, cùng tu vi.

Hôm nay trong lúc khó khăn nàng gặp thiếu niên này cũng không biết thân phận của nàng, mà trong lúc nàng hôn mê, thiếu niên này cũng kiềm chế ham muốn của bản thân, bỏ qua sắc đẹp cùng thân thể của nàng, thật tâm thật lòng cứu nàng, quan tâm nàng.

Chưa hết, thiếu niên ngốc nghếch kia vì một nữ tử xa lạ như nàng mà chịu từ bỏ những được thảo mà nàng biết nhị giai linh thảo thường sẽ có Vô Vương yêu thú thủ hộ, muốn thu thập được thì hẳn mới vô quân tu vi muốn trọng được phải bỏ ra cái giá rất đắt, cứu từ nhất sinh mới thu thập được, cũng chịu từ bỏ cơ hội đột phá Vô Vương mà luyện chế đan dược bảo mệnh vô tư đưa cho nàng....

Cảm giác quan tâm chăm sóc vô điều kiện của thiếu niên, khiến nội tâm nàng chỗ mềm mại nhất bị đã động..

Nhưng nếu nàng biết một người thì muốn luyện hóa nàng để tăng tu vi, một người đơn thuần muốn xxx nàng mà giả vờ diễn kịch, chắc chắn nàng sẽ chém hai tên này ra thành muôn mảnh.

"A... người tỉnh!"

Ngay tại lúc nàng đang suy nghĩ mê mang, thì bên tai nàng vang lên giọng nói của thiếu niên.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên tuấn lãng bất phàm, gương mặt như đào gọt, mày kiếm, vầng trán cao trí tuệ, mắt sáng ngời ngời, nàng không tự chủ được nghĩ:"Hào một cái anh tuấn thiếu niên lang."

Tay trái hẳn cầm một túi cá, tay phải cầm nhiều cái que gỗ, sắc mặt ngạc nhiên nhìn nàng.

Thiếu niên không chớp mắt nhìn nàng, ánh mắt lộ ra vẻ thâm tình ngốc nghếch.

"Người... Nhìn cái gì..."

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Vương Bá Ngưu, nàng tựa hồ có chút không thích ứng được bối rối ngoảnh đầu đi, hai má nàng lúc này đỏ hồng, cộng thêm gương mặt xinh đẹp đến cực hạn khiến Vương Bá Ngưu trong chớp mắt ngơ ngác.

"Thật đẹp..."

Vương Bá Ngưu ngu ngơ đứng im không nhúc nhích, nhìn nữ tử nghiêng đầu sang một bên để lộ một cổ quyến rũ vô hình, hẳn triệt để đắm chìm trong ánh mắt ấy.

"Không cho phép nhìn!"

Khuôn mặt nữ tử đỏ lên, hờn dỗi quát yêu một tiếng, nhưng lập tức nàng cũng cảm giác giọng nói của mình có chút không đúng, đột nhiên nàng nhớ tới một chuyện, thiếu niên này không bị Đế chi uy của nàng ảnh hưởng, ánh mắt xinh đẹp của nàng trở nên lạnh lẽo. Đôi mắt nàng cảnh giác nhìn hẳn, quát hỏi: "Người là ai! Vì sao người lại ở chỗ này?"

Vương Bá Ngưu sửng sốt, có chút kỳ quái, lập tức hẳn nhíu mày suy nghĩ, chẳng lẽ bản thân lộ ra chân ngựa, không đúng...hẳn là lúc này nàng quát lên vận dụng Đế chi uy, thấy ta không bị ảnh hưởng nên trong lòng nghi ngờ.

Lúc này Vương Bá Ngưu giả vờ gãi gãi đầu, lúng túng nói: "Ta... Ta gọi Sở Dương, là một tên tán tu, vừa rồi ta phát hiện người hôn mê tại trong sơn cốc, liền đem người mang về..."

""Là tán tu, thế sao người không bị Đế uy của ta ảnh hưởng, nói thật, người là ai?"" Nữ tử phát ra một cỗ sát ý đè ép Vương Bá Ngưu.

"Ý người là cái này...?" Vương Bá Ngu triệu hồi Võ Đế chỉ ý của mình, tức khắc nữ tử thấy thiếu niên đơn bạc quần áo lộ ra cảm giác uy nghiêm, cảm giác bá đạo, ngạo nghễ, như trên trời dưới đất duy ngã độc tôn!

"Đế chỉ uy? sao có thể, một thiếu niên sao có thể có Đế chỉ ý cùng Đế chỉ uy?" Sắc mặt nữ tử chợt kinh hãi.

"Ta cũng không biết từ lúc nào ta có thứ này, ta chỉ nhớ được từ nhỏ ta hay mơ một cái kỳ quái mộng, trong mộng ta là một nam tử thân cao hai mét, trong tay cầm trọng kiếm, quát tháo phong vân cửu trọng thiên, trong tay ta cường giả vô số, huynh đệ ta mười vị luôn cùng ta sát cánh chiến đấu với dị tộc..." Vương Bá Ngu gãi gãi đầu, mờ mịt đáp.

"Sau đó ta ngã xuống, huynh đệ ta cũng ngã xuống...mơ đến đây là giấc mơ đứt quãng, trong mộng ta đôi khi thu hoạch được công pháp, võ kỹ trong giấc mơ, ngay cả sợi ý chí này ta cũng nhờ có giấc mơ mới có thể điều khiển sử dụng..." Vương Bá Ngu tiếp tục biên.

"Hắn là nhân tộc Đế Quân thời thượng cổ luân hồi chuyển thế hay sao?" Nữ tử trầm nghĩ, nếu thật như vậy, thiếu niên này hẳn chưa hoàn toàn thức tỉnh ký ức kiếp trước, nếu không thì không yếu nhược như vậy." Nữ Tử âm thầm gật, đầu, về cảnh giác dần biến mất, nàng nói: "Ta gọi Mạc Kinh Vũ... Cảm ơn người đã cứu ta."

Vương Bá Ngu cười ha ha, tựa hồ thụ sủng nhược kinh, liền vội vàng khoát tay nói: "Không có việc gì không có việc gì, tiện tay mà thôi."

Mạc Kinh Vũ chăm chú nhìn Vương Bá Ngu, sắc mặt bình tĩnh không để lộ một chút cảm xúc gì, đột nhiên, thanh âm nàng vang lên: "Ta có chuyện muốn hỏi người, người có thể tới đây một chút chứ?"

"Ừm? Còn muốn thử thách ta...chắc...xem ra phải sử dụng khổ nhục kế.." Trong lòng Vương Bá Ngu ngưng trọng, nhưng ngoài mặt cũng không lộ vẻ khác thường, bình thản đi đến.

"Kinh Vũ cô nương, người có chuyện gì không?" Vương Bá Ngu đứng trước mặt Mạc Kinh Vũ, khẩu trương mở miệng, khi ánh mắt hắn chạm tới khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạc Kinh Vũ, hắn lộ ra vẻ tự ti cuối đầu.

"Xoạt!"

Sau một khắc, một đạo hàn quang đâm tới, một thanh kiếm mỏng như ve sào mang theo sát khí đặt trên cổ hắn, thanh âm nàng lạnh lùng vang lên:

"Nói cho ta, y phục của ta... có phải là người..."

Thân thể Vương Bá Ngu cứng ngắc, cảm thụ được sát khí trên cổ cắt ra vài đạo vết máu trên cổ hắn, Vương Bá Ngu ánh mắt chợt lạnh xuống, hắn âm trầm nói:"Tình huống đó không phải như người nghĩ..."

"Người liền trả lời cho ta nghe, có phải là người làm hay không!"" Giọng nói Mạc Kinh Vũ cắt đứt lời nói của hắn, nước mắt nàng chực bên khóe mắt, giọng run run nghẹn ngào.

Thân thể Vương Bá Ngu hơi run lên, nhìn xem nước mắt trên khóe mắt giai nhân, vẻ lạnh lùng trên mặt hắn biến mất, thay vào đó là vẻ đau lòng, hắn mặt kệ trường kiếm cửa trên cổ hắn một đường dài vết thương, hắn đi thẳng tới nàng, bàn tay lau đi giọt lệ vương trên khóe mắt nàng, đau lòng nói: "'Là ta, người muốn giết ta cũng được, nhưng xin người đừng rơi nước mắt có được hay không, ta không hiểu tại sao khi nhìn thấy người rơi nước mắt, ta lại có cảm giác đau lòng..."

Diệp Minh đang quan sát, thấy cảnh này, hắn bị Ngu Lão hành động kinh đến:" Ngu lão, có cần nhập vai như thế không?! cbn, ta cho Ngu lão một trăm like!"

Hắn thâm tình nhìn nàng, mặt kệ vết thương trên cổ chảy máu, vẻ mặt hắn lóe lên thống khổ, hắn tiếp tục nói:

"Cuộc đời ta là một chuỗi dài đau khổ, sinh ra ta không biết cha mẹ ta là ai, ta bị cha mẹ vứt bỏ ở trước một ngôi miếu hoang tịch không người, vào ngày trời đông giá rét cách đây mười sáu năm, ta được sư phụ vô ý gặp được và thu lưu, sư phụ ta tên Mạnh Siêu Nhiên, hẳn là một người sư phụ tốt, hắn đặt tên ta là Sở Dương, dựa theo chiếc nhẫn có khắc chữ Sở trên tay ta, hẳn muốn ta như ánh mặt trời ấm áp tiếp tục sống sót, ta được hắn dạy dỗ trở thành võ giả, được các sư huynh sư tỷ chiều chuộng rất tốt..."

"Nhưng sư phụ ta bị cừu nhân tìm tới diệt sát, ta được sư phụ ném vào trong giếng mới sống sót, các sư huynh sư tỷ của ta đều tử chiến đến cùng, hôm đó trời mưa to tầm tã, ta thấy không có động tĩnh liền đi ra, người biết không, nhìn thấy vô số thi thể của sư huynh sư tỷ nằm bất động, cùng với thi thể sư phụ không còn vẹn toàn, ta chỉ mới là đứa bé sáu tuổi thấy được cảnh đó, ta thống khổ, ta đau đớn đến cỡ nào người biết không?"

"Lúc đó ta khóc không ra tiếng, lúc đầu hận ý trong lòng ta tích tụ từng giọt, nhưng càng ngày hận ý trong lòng ta càng nhiều, đến giờ phút này, hận ý lại trở thành đại dương mênh mông, cần quét trong lòng ta, ta yêu sư phụ, mọi người bao nhiêu thì ta càng hận bấy nhiêu.Ta hận thiên bất công, hận địa giả dối, hận bản thân yếu đuối.." về mặt Vương Bá Ngu chợt dâng lên vô tận hận ý, giống như sâu kiến không cam lòng chịu vận mệnh an bài.

"Từ đó, ta bắt đầu lang bạc kỳ hồ, kéo theo huyết cừu không ngừng lớn mạnh, ta bắt đầu cố gắng tu hành, ta khắc khổ tu hành đến cực điểm, mỗi ngày chỉ ngủ đủ giấc sáu tiếng, ngày cả đi vệ sinh, tắm rửa ta cũng tính từng li từng tí...."

Ánh mắt Vương Bá Ngu lộ ra nỗi tuyệt vọng với một chút u buồn, thống khổ lại như tia chớp đánh trúng vào tâm nàng.

"Sổ khổ thiếu niên.." nàng trong lòng đột nhiên vì hắn mà đồng cảm.

“Cho đến hôm nay...ta gặp ngươi...”

Vương Bá Ngu tiếp tục nói: "Ta biết, ta chính là người bình thường, ngươi xinh đẹp như thần tiên, ta vĩnh viễn cũng không xứng với, thế nhưng là... Ta còn là muốn cứu ngươi, dù cho ngươi tình muốn giết ta, ta vẫn như cũ muốn cứu ngươi....ta không muốn ngươi chết đi..."

Lần nữa đi hai bước, nàng bắt gặp lùi lại hai bước, gương mặt bối rối quay ra một bên không dám đối mặt với ánh mắt của Vương Bá Ngu.

Đột nhiên hắn nhanh chóng chớp lấy bàn tay của nàng, Mạc Kinh Vũ không dám tin quay đầu nhìn hắn, dưới đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm, ánh mắt Vương Bá Ngu mang theo một tia quật cường nhìn thẳng vào mắt nàng, thâm tình nói:

"Nguyên bản... Ta chính là con cóc, một con cóc cô độc, trong lòng chỉ ôm huyết cừu, vì báo huyết cừu mà sống sót, cho nên ta không có tư cách thích nữ tử nào cả cho dù có rất nhiều giai nhân thổ lộ ta cũng đành cần rằng từ chối, vì ta cũng không dám chắc ta có thể sống sót tới lúc báo được huyết cừu hay không, nếu yêu ta các nàng sẽ chịu thiệt thòi, ta cũng biết điểm này cho nên ta vẫn FA...."

Ngừng lại một chút, Vương Bá Ngu đặt bàn tay Ngọc ngà của nàng để lên tim hắn, ngây ngô nói:

“Thế nhưng là khi ta nhìn thấy nàng ta mới biết được, nguyên lai con cóc... Cũng có mơ ước...”

Thân thể nàng run lên, trong đầu tựa hồ có lôi đình nổ vang, lời nói của Vương Bá Ngu để trong nội tâm nàng đột nhiên rất loạn, không biết làm sao.

"Tại trên bầu trời chứng kiến phong thái của ngươi ta liền biết ngươi chính là mơ ước của ta, tại mép nước nhìn thấy ngươi trọng thương hôn mê, ta liền đau lòng, lúc đó ta chỉ suy nghĩ một điều, vì cứu ngươi ta sẽ trả giá hết thảy, cho nên ta mới mạo phạm ngươi...!" Vương Bá Ngu ngắt đầu, ánh mắt nóng rực nhìn Mạc Kinh Vũ, thanh âm hắn khàn khàn, kiên định nói.

"Ngươi..."

Đôi mắt đẹp tròn to, trong lúc nhất thời nàng nói không ra lời, trong nội tâm nàng ngũ vị tạp trần.

****

“Moá,Cbn, lão ngu nói một hồi, thì ra chỉ là để giải thích lý do sò vú nhỏ này, chắc...quả nhiên cao thủ tán gái a...” Diệp Minh trong lòng cảm khái.

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi muốn tán gái bạch phú mỹ tu vi lại cao, trước tiên phải khiến nàng đồng tình với ngươi, nữ nhân đều có tấm lòng đồng cảm với kẻ khô sở, nhỏ yếu, đây là Mấu chốt di truyền từ bao đời nay, từ lòng đồng cảm sẽ khiến nàng thân cận ngươi, mà khi đã thân cận ngươi thì cách thích ngươi còn xa không?” Vương Bá Ngu cao thâm mịch trắc nói.

“Ây da, tiểu tử thụ giáo thụ giáo!” Diệp Minh khiêm tốn chấp tay học hỏi.

“Hài tiểu tử, ta nhìn ngươi có tiền đồ a, cố gắng lên!” Vương Bá Nhiều gật đầu, tán thưởng nói.

*****

Người thiếu niên trước mắt còn muốn nhỏ tuổi hơn nàng rất nhiều lại làm những điều đó với nàng, đối xử với nàng thật lòng thật dạ, thâm thiết thâm tình.

Cuộc đời hắn thật bi kịch, aizz, không biết hắn làm sao có thể sống sót được khi trải qua ngàn ấy sự tình, hắn trong tim chứa nhiều vết thương lắm..

Đôi mắt đẹp phức tạp nhìn hắn thật lâu, nàng thờ dãi một tiếng, nói: "Chuyện này ngươi quên đi... Chúng ta không thể...ta cũng sẽ không thích kẻ yếu..."

"Tốt!" Sắc mặt hắn âm đạm, yên lặng gật đầu, nhưng mà nắm đấm xiết chặt, trong mắt lộ ra vẻ chấp nhất điên cuồng, khiến nội tâm Mạc Kinh Vũ run lên.

Rống!

Đúng lúc này, một tiếng rống từ bên ngoài sơn động truyền đến mang theo cỗ khí tức cuồng bạo khiến sắc mặt hai người đại biến!

P/s: Càng thâm ảo hơn diễn kỹ trang bức ở chương sau:))

Hai chương 42-43 này đều 3k-3k5 chữ dài bằng 4 chương gộp nên Đến 12h đêm ta mới tranh thủ viết xongv

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngoan Ngoãn Chờ Ta Trở Về!

"Yêu thú!" Sắc mặt Vương Bá Ngu trở nên khó coi.

"Là Nhị Phẩm yêu thú, ngang với Võ Vương cảnh nhân loại." Mạc Kinh lắc đầu, gương mặt xinh đẹp lóe lên vẻ ngưng trọng, loại yêu thú này nếu như lúc trước nàng chỉ điểm nhẹ một chỉ là nghiền nát trăm nghìn con, nhưng bây giờ thân mang trọng thương chưa lành, loại yêu thú này đối với nàng đều là nguy hiểm có thể lấy đi tính mạng của nàng.

"Ta đi dẫn nó ra chỗ khác!"

Trên mặt hấn lộ ra vẻ gầy dựa, tựa hồ đang cân nhắc thiệt hơn, nhưng khi quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp ấy hiện lên một tia hoảng hốt, hấn cắn răng, dứt khoát xoay người rời đi.

"Đừng đi, người mới Võ Quân cảnh, ra là sẽ chết!!" Nhìn xem bóng lưng tiêu điều giống như trắng sứ một đi không trở lại, trong lòng nàng đột nhiên đau xót, không nhịn được hô lớn.

Vương Bá Ngu đột nhiên quay đầu, lộ ra nụ cười âm áp, ánh mắt cứng chịu lộ ra vẻ day dứt, không muốn rời, ánh mắt hấn tựa hồ như đây lần cuối cùng nhìn nàng, hấn ôn nhu nói: "Không có việc gì, chờ lộn xộn, Kinh Vũ ngoan, chờ ta trở lại."

"Thế nhưng người..." Khi nàng thấy ánh mắt đầy cứng chịu, quyến luyến không rời, nhưng tình thế bắt buộc phải rời xa, trong lòng nàng cảm thấy chua xót, bản thân nàng đã từ chối tình cảm của hấn, nhưng tại sao hấn còn muốn vì bản thân mà liều mạng. tại sao?

"Trở về!" Vương Bá Ngu thấy nàng có lệch thân thể trọng thương gắng gượng đi theo hấn, sắc mặt Vương Bá Ngu chợt trầm xuống, mày kiếm khẽ nhíu lại, trừng mắt nhìn nàng, nghiêm nghị quát lớn: "Người nằm đó, có thể người còn cơ hội sống sót, nếu người đi theo ta, cả hai chúng ta đều chết ở đây, ngoan ngoãn nằm ở đó, đây là lệnh!!"

Nói xong, Vương Bá Ngu liền một mạch phi thân ra khỏi hang động, để lại nữ tử ngơ ngác nhìn theo bóng lưng hấn khuất dần.

"Hấn...dám mắng....ta?"

Mạc Kinh Vũ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt đẹp trừng lớn, tâm thần hoảng hốt, nàng nhìn cửa động một hồi, thật lâu lâm vào trầm mặc không nói, câu nói "người nằm đó người có thể sống sót, nếu đi theo ta, cả hai nhất định sẽ chết..."a một mực vang lên trong nội tâm nàng, dần dần chìm vào đáy lòng, để cho nội tâm băng lãnh của nàng chợt gọn lên sóng to gió lớn.

Ngoài sơn cốc, Vương Bá Ngu chạy ra một đoạn đường mới quay lại, một đầu yêu thú thân thể to lớn như xe ô tô đang phi nước đại tới sau lưng hấn.

Đây là một đầu Tê Giác cấp hai yêu thú, lúc này hai mắt đỏ bùng, cái mũi phun ra làn khói trắng, hiển nhiên nó đang phấn nộ đến cực điểm. Tên nhân loại chết bầm đang xông vào hang của nó không nói một lời đem mấy đứa con của nó bỏ vào miệng cắn nuốt trước mặt đó, chưa hết, hấn còn một đường rai huyết dịch của con hấn trên mặt đường, hiển nhiên muốn khiêu khích nó, quả thật ghê tởm.

Nó thân là cấp hai yêu thú, bản thân mạnh mẽ hơn nhân loại đáng chết kia rất nhiều, cho nên nó không sợ hãi Vương Bá Ngu, một đường truy sát tới đây để báo mối thù giết con.

Không sai, đầu tê giác này chính là Vương Bá Ngu thừa dịp lúc ra bắt cá liền dẫn tới, chính là vì diễn vở tuồng này, hấn rõ ràng tốc độ của con tê giác này, hấn đã sớm tính toán hết thảy, con tê giác muốn từ chỗ bắt cá chạy tới gần hang động phải mất mười phút, trong mười phút đó, Vương Bá Ngu có thể nhanh chóng thoát lộ, vừa kịp thời hóa giải sự xấu hổ lúc nàng từ chối tình cảm của hấn.

Trọng yếu nhất chính là lúc con tê giác này gần tới hang động, Vương Bá Ngu đứng ngay cửa hang động trang bức một hồi, ánh mắt cứng chiều thâm tình ấy, giọng nói hùng hồn kiên nghị quả cảm ấy, hành động vì bảo vệ nàng mà bản thân chịu hi sinh ấy, chắc chắn sẽ khiến nội tâm nàng rung động mạnh.

Một người nam nhân tốt chính là gì? Không phải chỉ là yêu thương quan tâm chăm sóc nàng, mà ngay lúc tình thế ngặt nghèo nhất, người nam nhân ấy dám đứng ra đảm đương một phía, liều mạng bảo vệ nàng.

"Hết thảy, đều là Ngu lão ngài tính toán hết sao?" Diệp Minh không phải người ngu, hấn nhìn thấy Vương Bá Ngu khiêu khích đầu tê giác, rồi dùng Lôi chi thân phi hành trở về hang động, trang bức thô lộ với nữ tử, sau đó đầu tê giác xuất hiện, Vương Bá Ngu tiếp tục trang bức diễn kịch lần thứ hai, trong lòng Diệp Minh mơ hồ cảm nhận được kế hoạch của Vương Bá Ngu, rồi đến khi Vương Bá Ngu chạy ra đây chạm chán đầu Tê giác, hấn triệt để hiểu ra tất cả mọi chuyện.

"Hết thảy, đều nằm trong sự tính toán của ta...hắc hắc...tiểu tử người cũng nhận ra được, xem ra người cũng có chút thiên phú về phương diện này, hảo tiểu tử!" Vương Bá Ngu gật đầu, tán thưởng nói.

"Ngu lão quá khen." Diệp Minh khiêm tốn nói.

Àm àm!

"Nhân loại ghê tởm, đứng lại, có ngon đứng lại solo à.."

Đầu tê giác đang chạy hết tốc lực đuổi theo Vương Bá Ngu, miệng nó phun ra tiếng người mắng, nhưng Vương Bá Ngu vẫn làm ngơ, tiếp tục phi hành.

Yêu thú cấp hai đã có thể nói tiếng người, trí tuệ ngang với nhân loại hai mươi tuổi trở xuống, cho nên đầu yêu thú này còn biết cách dụ dỗ khiêu khích Vương Bá Ngu.

Cho đến khi đến một chỗ vắng vẻ, Vương Bá Ngu tốc độ mới chậm lại, hắn quay đầu lại đối diện với đầu tê giác.

"Nhân loại, sao không chạy tiếp, kiệt sức rồi à?" Đầu Tê giác cười lạnh, khiêu khích.

"Tốt, có thể kết thúc." Vương Bá Ngu nhếch môi, cười tà tà nhìn đầu Tê giác.

Đầu Tê giác này chỉ là yêu thú loại, đi theo đường lối nguyên thủy, dựa vào Man lực cùng Khủng bố thân thể tiến hành công kích, không giống như Yêu Nhân, bọn họ từ bỏ thân thể cường đại, tiến hành cảm ngộ thiên địa chi lực tu hành, tuy đầu Tê giác này mạnh mẽ và cường đại hơn Võ Vương cảnh tu sĩ cùng giai, nhưng Vương Bá Ngu chẳng cần phải sử dụng Thần tộc chi thể cũng nhẹ nhõm diệt sát nó.

Đơn giản Vương Bá Ngu tàn hồn chính là Cái Thế Vô Đế cảnh đỉnh phong, cho dù chỉ còn một chút tàn hồn, Đế giả ý chí vẫn không phải là một đầu súc sinh có thể chống đỡ.

Tê giác nhìn thấy nụ cười của Vương Bá Ngu, đột nhiên nó cảm giác lạnh óc, hoa cúc thít chặt, trong đầu nó giờ khắc này chỉ có một ý niệm "Trốn!"

Nhưng khi nó kịp xoay người lại chạy trốn, Vương Bá Ngu không biết từ lúc nào xuất hiện bên cạnh nó.

"Người và các con của người có thể đoàn tụ rồi!" Vương Bá Ngu nhẹ nhàng vung một quyền, một quyền này gia trì nửa tia Đế cảnh chi lực.

Chỉ một quyền, tê giác như giấy vụn bị một quyền Vương Bá Ngu đâm nổ, huyết nhục tung bay, chưa hết, đáng sợ Quyền Kinh lan ra bốn phương tám hướng, đánh nổ vô số cây cối, dãy núi phía sau.

Trong nháy mắt, phạm vi ngằm dặm liền thành bình địa, không một chút sinh cơ còn sót lại.

Hô!

Sắc mặt Vương Bá Ngu bình thản thu hồi năm đám, nếu hắn toàn lực ra quyền chắc hắn Vô Tôn cũng phải trọng thương, tuy nhiên lúc đó tàn hồn hắn cũng suy yếu đến cực hạn.

Dù sao hắn cũng chỉ là tàn hồn, ngay cả một nửa linh hồn còn chưa tới, Linh hồn cũng không hoàn chỉnh, không thể từ thiên địa bổ sung lực lượng, cho nên dùng một phần tỷ lực lượng liền sẽ thiếu ngàn ấy linh hồn lực lượng.

Hắn khẽ phát tay, vô số huyết nhục máu tươi của đầu tê giác liền bị hắn tụ tập lại thành một khối hỗn hợp, hắn liền hút nó vào bụng.

"Ồ.." Vương Bá Ngu ợ ra một cái, sắc mặt thỏa mãn.

"Miễn cưỡng hồi phục đầy đủ Hồn lực đã tiêu hao, thời gian còn sớm, nên đi săn giết vài đầu Yêu thú nhị cấp bổ sung một ít năng lượng cho linh hồn."

"Sao Ngu lão không lập tức quay về?" Diệp Minh nghi hoặc, hỏi.

"Câu hỏi hay lắm, trở về đương nhiên không phải là việc đơn giản, trở về quá sớm, cảm giác lo lắng, bức bối, chờ mong, đau khổ, tuyệt vọng chưa đủ để đạt tới hiệu quả mong muốn, nhưng nếu trở về muộn, tinh thần nàng liền mỏi mệt, lúc đó nàng không còn tâm trạng nghỉ đến người, mà chỉ lo ngủ một giấc cho khỏe..."

"Vậy ý Ngu lão chính là để nữ tử đan xen giữa chờ mong cùng tuyệt vọng, khiến hình bóng ta in sâu vào tâm trí nàng, lúc đấy chúng ta trở về, sẽ khiến cảm xúc ấy vỡ òa, khiến nàng không làm chủ được chính mình?"

"Ân, vừa rồi nóng lòng thử sức mạnh cho nên không bị một chút tổn thương nào, nếu liều mạng ra dẫn yêu thú đi chỗ khác mà không có một chút vết thương nào thì lúc ta trở về sẽ không khiến nữ tử bị tác động mãnh liệt, ân...vừa vặn đi tìm mấy đầu Yêu thú cấp hai thử cường độ thân thể, hắc hắc..." Vương Bá Ngu cười đắc tiện, thân hình như quỷ mị chớp mắt biến mất về hướng xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cá Nướng Phong Ba!

"Làm sao đến giờ còn chưa trở lại..."

Mạc Khinh Vũ cố lết thân thể đau đớn đi ra cổng sơn động, khi nhìn thấy sắc trời tối dần mà thân ảnh Sở Dương vẫn chưa trở lại, trong lòng nàng thiêu đốt như lửa nóng.

"Tiểu tử này, bày đặt anh hùng cứu mỹ nhân trong khi tu vi yếu ớt, đồ ngốc..." Nghĩ đến đây, nàng không khỏi bĩu môi, trong lòng một mảnh ngọt ngào, cười khúc khích, khẽ nói: "Còn bày đặt ta là nam nhân phải gánh vác...nhiều nhất là thiếu niên chưa mọc lông là cùng!"

Nhẹ nhàng cười một lát, sắc mặt nàng lại lộ ra lo lắng.

Nàng lúc này mới phát hiện, trong bát trí bất giác, thiếu niên ngây ngô ngu dân mới gặp đã nói thích nàng nguyên lai đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Nữ Đế như nàng, đề nàng khó mà dứt bỏ khỏi suy nghĩ.

"Tuyệt đối không nên xảy ra chuyện, cho dù nguoi bị nó đánh gần chết cũng không vấn đề, chỉ cần nguoi còn một hơi trở về, ta có biện pháp cứu nguoi..." Mạc Khinh Vũ lo lắng thì thào, con nguoi nàng đột nhiên nổi lên một vệt lạnh lẽo, sát ý nói: "Nếu như nguoi chết, ta phải để trăm ngàn dặm yêu thú phải bồi táng nguoi..."

Đúng lúc này, một tiếng bước chân từ ngoài sơn động truyền đến.

Nàng giật mình, cảnh giác nhìn về phía cửa hang, khi ánh mắt của nàng phát hiện một thân ảnh quen thuộc ở ngoài cửa hang, về cảnh giác liền biến thành vẻ kinh hãi.

"Sở Dương!"

Nàng ngạc nhiên kêu một tiếng, nguyên bản gương mặt xinh đẹp tràn đầy ưu sầu trong nháy mắt bị vẻ vui sướng thay thế, có vẻ như hành động quá khích của nàng chạm tới vết thương, khiến nàng trong nháy mắt đứng khựng lại, đau đớn nhủ thầm.

"Ha ha... Ta cuối cùng... Trở về..."

Khắp người Vương Bá Ngu đều là vết máu, trên mặt đều mang vết thương, tay trái vô lực chống ngay vách đá, sau đó dường như thân thể không còn chịu đựng được, hần dựa vào vách đá vô lực ngã xuống.

"Sở Dươnggggg!!!!!!"

Mạc Khinh Vũ hoảng hốt quát lên, cổ nện đau đớn chạy tới đỡ được Vương Bá Ngu, có lẽ là quá nóng vội lo lắng, cho nên nàng cũng không để ý nam nữ thụ thụ bất thân, mặc kệ trên người hần máu me, mạnh mẽ ôm chặt hần vào lòng.

Một nháy mắt, Vương Bá Ngu cảm giác mặt mình bị ép vào trong hai đôi núi co dãn mềm mại, mùi hương từ vải vóc, mùi máu xử nữ và mùi từ chỗ đó xộc vào mũi hần khiến hần say mê, tiểu jj ở phía dưới quần nhô lên, Nhưng hần không có hành động thiếu suy nghĩ, bàn tay lên lút dè xuống tiểu jj, trong lòng âm thầm an ủi:"" Tiểu đệ đệ a, phải nhẫn, sau này ta sẽ để nguoi quang minh chính đại xuất hiện!""

Cảm thụ được mặt của Vương Bá Ngu úp ở trước ngực của mình, gương mặt xinh đẹp liền ửng đỏ, thậm chí ánh mắt nàng lóe lên vẻ đau đớn, dù sao thì ở giữa nơi đó của nàng bị tổn thương nặng. Nàng muốn đem mặt của hần đẩy ra, nhưng nhìn xem gương mặt tuần lẳng chần chịt vết thương, trong lòng nàng chợt mềm lại, nàng nghĩ tới hần vì cứu mình mà mới chịu tổn thương như vậy, trong lòng không đành lòng đẩy ra, liền vừa ôm hần lết từng bước vào bên trong.

Đặt Vương Bá Ngu nằm xuống, nàng nhìn gương mặt tuần lẳng chần chịt vết thương, sắc mặt nàng hơi biến hóa một chút, giãy dụa một hồi lâu, tựa hồ hạ quyết tâm, bĩu môi nói: "Bản Đế lần đầu tiên hầu hạ người khác, ngay cả lão sư phụ cùng phụ mẫu song thân bản Đế cũng chưa từng hầu hạ, xem như tiện nghi tiểu tử nguoi!"

Nói xong, nàng từ nhẫn trữ vật lấy ra một cái bình ngọc, đổ dung dịch ra cái chén, đặt đầu của Vương Bá Ngu nằm trên đùi mình, bàn tay ngọc ngà bóp miệng hần, đổ chén dung dịch vào miệng.

"khục...khục..." Nàng đổ nước quá thô lỗ khiến hần bị sặc, biết là không thể giả bộ được nữa, sắc mặt đỏ chót mở mắt.

"Nguoi tỉnh?!"

Đôi mắt đẹp sáng lên, nàng may mắn không biết mình vô tình phá hủy kế hoạch giả ngất của Vương Bá Ngu, tưởng rằng Ngọc Hồi Dung dịch hiệu quả, về mặt nàng kinh hãi reo lên.

"Aizz... Ta nếu không tỉnh liền bị sặc chết..." Vương Bá Ngu sắc mặt suy yếu, cười khổ nói.

"Ta... Ta lần thứ nhất làm chuyện này, cho nên. không.. rành..." Mạc Khinh Vũ cúi đầu xuống, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, có chút xấu hổ, có lẽ là bởi vì thực lực biến mất đi, tính cách lãnh ngạo ngày thường hoàn toàn không xuất hiện.

"Nguyên lai là thế....vậy ta bị sặc cũng đáng..."

Vương Bá Ngu giả bộ kinh hãi, có chút thụ sủng nhược kinh, ánh mắt nóng rực nhìn về phía Mạc Khinh Vũ.

"Ta... Đi nướng cá cho người ăn đi..."

Bị Vương Bá Ngu nhìn chăm chăm, nàng bất giác có chút xấu hổ, liền lấy cớ đứng dậy nhặt lên túi cá Vương Bá Ngu vứt ở một góc đi tới đồng lửa, sắc mặt phẫn hồng, bước chân hơi lảo đảo, thể hiện sự bối rối trong nội tâm nàng.

"Thành công!" Nhìn xem Cao lạnh nữ để biến thành cừ non, trong lòng hấn kích động không thôi, hấn biết thành công đã được một nửa.

"Bất quá... Cá nướng..."

Vương Bá Ngu nhìn thấy Mạc Kinh Vũ cầm cá nướng lật tới lật lui, Vương Bá Ngu ngửi thấy vị không đúng, hấn thoáng nhú mày, nhưng đột nhiên lại giãn ra, khoé miệng nhếch lên một vòng tà ý.

Cũng không lâu lắm, một con cá nướng được đưa đến trước mặt hấn.

Vương Bá Ngu chậm rãi quan sát con cá nướng, con cá nướng này bên ngoài cháy khét, bên trong lại chưa chín hấn nên bốc phát ra mùi tanh gay mũi, thậm chí con cá còn chớp chớp mắt đau đớn nhìn hấn.

Con cá tuyệt đối còn sống.

Cách nướng cá này giống cá chiên âm dương cách thủy bên nhà hàng trung quốc kiếp trước hấn ăn, thân dưới cá đều chiên vàng, chưa phần đầu không chiên nên con cá hoàn toàn còn sống.

Lặng yên nuốt ngụm nước bọt, Vương Bá Ngu lần đầu tiên nhận ra chỗ đáng sợ khi đàn bà lần đầu tiên vào bếp, mặc dù chưa có ăn qua, nhưng hấn biết con cá này rất khó ăn.

Tuy hấn xúi dục Diệp Minh tiểu tử ăn thịt sống để hấp thu 100% tinh hoa, nhưng bản thân hấn lại chưa từng ăn đồ sống a.

Hấn đem bản thân hổ.

Kiếp trước xem phim ngôn tình có một kịch bản nổi tiếng, đại khái là nhân vật nữ chính lần đầu vào bếp nấu ăn cho nam chính và nam phụ ăn, nàng cố ý nấu món ăn quá dở để thử lòng hai người, nam phụ ăn vào liền mắc ói sợ ý phun vào mặt nữ chính, còn nam chính cố nén buồn nôn ăn hết tất cả, luôn miệng khen ngon, nữ chính nhìn thấy hành động của nam chính liền cảm động đến chảy nước mắt, đồng ý làm bạn gái hấn.

Chính là bởi vì diễn cái kịch bản này, hấn liền chọn món mà chỉ cần bất cứ nữ nhân nào lần đầu vào bếp mà thực hiện liền sẽ bị khét hoặc nửa sống nửa chín, cho nên hấn mang cá chứ không mang thịt yêu thú về bởi vì thịt yêu thú bản thân là đồ bỏ, chỉ cần không quá vụng về liền có thể ăn được.

Không hề nghi ngờ, lần này hấn hổ bản thân thực thảm a.

Nữ Đế cao cao tại thượng lần đầu vào bếp quả thật...

Trong lúc nhất thời, Vương Bá Ngu cảm giác mình nên dừng lại không diễn màn này.

"Vi đạt được lợi ích không từ thủ đoạn là tôn chỉ của ta, cho nên, liều!"

Sau ba giây ngắn ngủi đấu tranh tư tưởng, Vương Bá Ngu hung ác quyết tâm liều một phen.

Tục ngữ nói "càng gặp tình huống khó khăn, trải qua khó khăn thì càng nhận về lợi ích càng lớn."

Nếu con cá này quá khó ăn thì đến khi nàng nhận ra được, tình cảm trong lòng nàng đối với hấn càng lớn.

"Đây là ta lần thứ nhất ta tự làm đồ ăn.....có lẽ sẽ không ngon..." Gương mặt Mạc Kinh Vũ nổi lên vẻ ửng đỏ, thanh âm bé như muỗi nói.

Nhưng lập tức khoé miệng nàng nhếch lên, kiêu căng khế nói: "Nhưng coi như ăn không ngon, người cũng phải ăn, vì đây là lần đầu tiên Lão nương nấu ăn, nhất là nấu cho người khác giới ăn.!"

"Ok!" Vương Bá Ngu vội vàng gạt đầu, vẻ mặt thoả mãn, nói: "Người nấu ta nhất định ăn hết!"

Diệp Minh giờ khắc này đang ôm bụng cười khúc khích.

"Quả nhiên Ngu lão, sáo lộ quá thâm ảo!"

Hấn ánh mắt chờ mong nhìn Ngu lão ăn con cá này.

Bàn tay Vương Bá Ngu run rẩy cầm con cá nướng trên tay, khi ánh mắt hấn chạm tới con mắt ngập nước đánh thương của con cá, dưới ánh mắt van xin của con cá cùng ánh mắt xinh đẹp đầy vẻ chờ của Mạc Kinh Vũ, trong lòng Vương Bá Ngu thở dài "Ngu huynh, ủy khuất người, lên đường bình an a." Trong lòng mặc niệm xong, hấn nhẹ nhàng cắn một cái.

“Oanh”

Một cổ huyết tinh bắn vào trong họng hắn, đây tuyệt đối là não cá cùng con mắt bị hắn cắn nát, vô số mùi máu tanh cùng vị chất chát của mắt cá, não cá xộc vào não hắn, nội tâm Vương Bá Ngu giờ khắc này trống rỗng.

"Thế nào? Có ngon không?"

Mạc Kinh Vũ khẩn trương nhìn Vương Bá Ngu, trong con ngươi mang theo chờ mong, nắm tay Ngọc nga Giờ khắc này bị nàng nắm chặt, Đây là món ăn lần thứ nhất nàng nấu, hiển nhiên mang ý nghĩa trọng đại.

Vương Bá Ngu mãnh liệt nuốt xuống đồng hồ hợp ghê tởm này, một phần tinh thần áp chế ở dạ dày bốc lên, còn một phần tinh thần khác nhanh chóng che dấu về mặt khó coi, lộ ra nụ cười cứng ngắt, nước mắt không tự chủ trào dâng, hắn xúc động nghẹn ngào nói: "Ăn ngon, đây là con cá ngon nhất ta từng ăn!"

Nói xong, hắn liền mặc kệ phần thân cá cháy khét cùng thịt bên trong chưa chín hừng hực cắn nuốt hết, về mặt u buồn thì thảo nói: "con cá ngon như thế này đoán chừng sau này ta không thể được ăn nữa..."

“Hừ, sau này ngươi muốn ăn cứ đến Huyền Nữ Cung tìm ta, ta tùy thời nấu cho ngươi ăn.” Mạc Kinh Vũ ngọt ngào nói, nàng tưởng Vương Bá Ngu lo lắng sau này cả hai tách ra hắn không còn được ăn món cá ngon do nàng nấu nữa.

“Thật chứ?” Vương Bá Ngu lộ vẻ kinh hỷ, nói.

"Thật! Để ta thử xem ta nấu ngon thế nào." Trên mặt lộ vẻ hạnh phúc, nàng cầm lấy con cá khác ném thử.

Vương Bá Ngu hơi biến sắc, đoạt lấy con cá trong tay nàng, về mặt khẩn trương nói: "Ngươi đừng đoạt của ta, tất cả con cá này đều để cho ta, muốn ăn thì lần sau làm."

"Thật ăn ngon như vậy sao?" Mạc Kinh Vũ hơi nghi ngờ nhìn Vương Bá Ngu một chút, nàng phát giác biểu lộ và cử chỉ của Vương Bá Ngu có chút không đúng.

Đây là Vương Bá Nhiều chủ động lộ ra manh mối cho nàng biết.

"Tuyệt đối ăn ngon!" Vương Bá Ngu liên tục gật đầu, sau đó vùi đầu vào gặm, giống như quỷ đói sống lại.

Nhìn xem hành động của Vương Bá Ngu, ánh mắt Mạc Kinh Vũ lấp lóe mấy lần, thoáng trầm mặc một chút, Thông tuệ như nàng liền nhận ra sự thật, nàng buồn bã nói: "Nhất định rất khó ăn đi..."

"Cái gì?!"

Vương Bá Ngu trừng mắt, về mặt đại ra ngạc nhiên nhìn nàng.

P/s: Aizz, truyện càng ngày ít người xem, nhưng không sao, ta viết tự ta xem cũng được, bởi ta viết thể loại này quá kén người xem, cảm ơn bạn nongtiencuong vẫn ủng hộ nhé

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Khổ Nhục Kế Chinh Phục Nữ Đế Chi Tâm!

Mạc Kinh Vũ nhìn chằm chằm Vương Bá Ngu, trong con mắt nàng ẩn vẻ khác lạ, nhìn như bình tĩnh nhưng hắn có cảm giác gầy gầy sau nàng sẽ bật khóc.

Nàng nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười này đầy vẻ âu sầu, buồn bã nói: "Ta cũng không ngờ... Nếu cá nướng ta nấu quả thật ăn ngon như vậy, ngươi sẽ nhường ta ăn chứ không dành ăn với ta..."

Vương Bá Ngu sững sờ, dừng lại động tác điên cuồng gặm nhấm cá, hắn thả con cá xuống đất, cười khổ thờ dài, rầu rĩ nói: "Ngươi đã biết..."

"Khó ăn như thế nào?.." Mạc Kinh Vũ cắn môi, hỏi.

"Hơi dưới mức dễ ăn một chút".

"Cho ta ném thử." Mạc Kinh Vũ giơ ra bàn tay, nhàn nhạt mở miệng, thanh âm vậy mang một tia Uy nghiêm khiến trong lòng Vương Bá Ngu ngưng trọng.

"Người đừng nên ăn.." Vương Bá Ngu lắc đầu, nói.

"Cho ta." Nàng lại lần nữa mở miệng, thanh âm rất bình tĩnh, lại có một cổ khí thế bá đạo, lần này Vương Bá Ngu không dám đối nghịch với nàng, bắt đắc dĩ đưa con nứa con cá nướng còn lại đưa cho nàng.

Mạc Kinh Vũ cầm con cá nướng trong tay, chờ một chút, nàng liền há môi thơm cắn nhẹ một ngụm.

"Oe!" Sau một khắc, nàng trực tiếp phun thịt cá ra, Vương Bá Ngu đứng trước mặt nàng nên hứng hết.

"Người không sao chứ "

Vương Bá Ngu ánh mắt lóe lên về âm trầm, bàn tay vuốt nhẹ thịt cá với nước bọt của nàng xuống, một mặt quan tâm nói.

"Người đi ra!" Nàng đẩy ra Vương Bá Ngu, tay nàng chống lên ngực, đầu hơi cúi xuống ỏi ra thức ăn từ hôm qua đến giờ, sắc mặt nàng tái nhợt.

Vô Đế tùy tiện một đẩy, Vương Bá Ngu văng ra mười mét, hấn chống tay ngồi dậy, sắc mặt ngơ ngác nhìn nàng, không hiểu.

Nàng cúi đầu, bàn tay ngọc ngà khẽ vuốt gương mặt, Vương Bá Ngu phát hiện nàng đang lau nước mắt, sau khi lau nước mắt trên mặt, nàng hít sâu một hơi, con mắt xinh đẹp giờ khắc này hấn lên từng tia máu, thanh âm nàng run rẩy: "Người.. Vì sao tốt với ta như vậy..."

"Vì cái gì...?" Vương Bá Ngu lăm bằm, trong mắt cũng xuất hiện một tia mê mang, thân thể ngây người tại nguyên chỗ, nhưng thật ra trong lòng Vương Bá Ngu âm thầm kích động, hấn biết đây là khảo nghiệm cuối cùng của nàng.

"Người không trả lời được ngay lập tức đúng không, lúc đầu ta nghĩ người khác những người khác, nhưng có lẽ ta sai rồi, người thích ta chỉ vì ta xinh đẹp, Sở Dương, người làm ta quá thất vọng, người cứ ở đó mà suy nghĩ!" Mạc Kinh Vũ đau lòng khẽ quát một tiếng liền quay người liền đi ra phía ngoài, chẳng biết tại sao, trong nội tâm nàng rất chua xót, nước mắt không kiềm soát được rơi lã chã không ngừng.

Nàng đã khôi phục được hai phần mười thực lực, Vương Bá Ngu biết giờ khắc quan trọng nhất chính là lúc này, trang bức thành công hay không cũng phụ thuộc vào giờ khắc này.

"Kinh Vũ!"

Ngay lúc bước chân nàng sắp đi khỏi cửa hang, một thanh âm từ sau lưng truyền đến. Bước chân nàng ngay lập tức dừng lại, Vương Bá Ngu cười khẽ, hấn biết nàng đang chờ hấn gọi nàng lại.

"Người rất xinh đẹp, khí chất người rất cao quý, thực lực người cũng rất mạnh, người chính là hoàn mỹ nữ thần, nhưng tất cả thứ này không phải là lý do ta thích người.."

Vương Bá Ngu từng bước một đi tới, bước chân lao đảo bởi vì chạm tới thương thế, giọng nói của hấn tràn ngập uy nghiêm, kiên định, ánh mắt thâm tình, trầm lắng.

"Thân thể của người ta đã kể, ta từ nhỏ là cô nhi, sư phụ, sư huynh sư tỷ lần lượt chết, chỉ mỗi ta cô độc còn sống, ta mang theo huyết hận mà sống sót, mà cố gắng, người biết không, lần đầu tiên nhìn thấy người, ta cảm thấy thế giới không còn hắc ám như trước nữa, mà sáng rực rỡ màu hạnh phúc, lúc đấy, đấy là thứ nhất cảm tạ cái thế giới tàn khốc này, mang đến cho ta một người như người.."

Hấn lần nữa đi mấy bước xuất hiện ngay bên cạnh nàng, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay xinh đẹp của nàng, thâm tình nói:"Cảm ơn người đã xuất hiện bên đời ta, mang cho cuộc đời ta lần đầu tiên cảm nhận được hạnh phúc, vì có người xuất hiện, ta mới biết thật lòng thật dạ với một người, hi sinh hết thảy vì một người.."

Nhưng mà, đúng lúc này, ánh mắt ngập nước của Mạc Kinh Vũ chợt lóe lên về tàn khốc, nàng vùng quyền đâm vào ngực hấn.

Bịch!

Dưới cổ lực lượng tuyệt đối, Vương Bá Ngu không chút phản kháng chút nào bị đâm bay mấy mét, một ngụm máu tươi từ cổ họng hấn chảy ra khỏi miệng, mà cú đâm này động vào vết thương trên người hấn, khiến khuôn mặt trắng bệch lại càng thêm về tái nhợt thiếu sức sống.

Nhìn thân ảnh Vương Bá Ngu khờ sở nằm trên mặt đất, Mạc Kinh Vũ ánh mắt lóe lên về đau đớn, nhưng trong nháy mắt liền bị về băng lãnh thay thế, nàng lạnh lùng nói: "Đừng si tâm vọng tưởng, người quá yếu, giữa chúng ta căn bản không có khả năng! Coi như ta nguyện ý thì khoảng cách chênh lệch giữa hai chúng ta, người không thể vượt qua được."

Sau khi nói ra lời thương tâm, trong nội tâm nàng lúc này cũng rất chua xót, chẳng biết tại sao, nàng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt ấy, nàng sợ hãi nhìn thấy sự bi thương hay thống khổ trên khuôn mặt hấn.

"Chênh Lệch?" "Khoảng cách?" Vương Bá Ngu lao đảo từ dưới đất bò dậy, bàn tay chùi đi máu tươi trên miệng, hấn lắc đầu, cười mím nói: "Người ví dụ xem?"

Khuôn mặt Mạc Kinh Vũ chợt lạnh lẽo, tựa hồ bởi vì thực lực khôi phục khiến lòng nàng trở nên lạnh lùng khó mà bị ngôn từ của hấn đã động, nàng

lạnh nhạt nhìn Vương Bá Ngu, cười cợt nói: "Ngươi muốn ví dụ?... Nếu như ta nói hiện tại ngươi đến đây ôm ta... Ngươi dám không?"

Vương Bá Ngu hơi sững sờ, chỉ thấy nàng vung tay một cái, một đạo Hỏa Kiếm dài mười mét đặt trước ngực nàng, Hỏa Kiếm này được nàng hội tụ Hỏa chi Pháp tắc mà hình thành, lấy Vương Bá Ngu tu vi hiện tại khó có thể phá vỡ, dù sao Pháp Tắc là lĩnh vực thuộc về Võ Tôn mới có thể nắm giữ và điều khiển, không phải một kẻ hèn chưa tới Võ Vương có thể phá hủy.

"Đây chính là khoảng cách của chúng ta..." Nàng nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của Vương Bá Ngu, nội tâm nàng thở dài, lạnh nhạt nói: "Có một số việc không phải chỉ chân thành là đủ...ngươi....."

---Phụt---

Đúng lúc này, con ngươi băng lãnh của nàng khiếp sợ nhìn Vương Bá Ngu, thân thể mềm mại của nàng chợt căng cứng.

Bởi vì, Vương Bá Ngu từng bước một để thân thể đắm vào Hỏa Kiếm chi pháp tắc, mỗi một bước chân của hắn đều rớt xuống từng dòng máu tươi, Hỏa chi pháp tắc nóng bỏng đốt cháy ngũ tạng lục phủ của hắn, tuy hắn té ra Đế chi ý bảo vệ một phần nội tạng, nhưng chỉ đảm bảo hắn không bị Hỏa pháp tắc đốt chết, còn việc hỏa pháp tắc thiêu đốt sinh ra sự thống khổ Vương Bá Ngu đều nhận lấy hết, Vương Bá Ngu về mặt kiên định bước từng bước một, ánh mắt hắn thâm tình nhìn Mạc Kinh Vũ, cho đến khi đứng trước mặt nàng, hai tay run rẩy ôm chầm lấy thân thể tuyệt mỹ, hắn cười nhẹ, ôn nhu nói:

"Ngươi muốn ta ôm ngươi? Ta Ôm!"

Thân thể bị Vương Bá Ngu không ngừng bị Hỏa chi kiếm pháp tắc thiêu đốt, máu tươi đều bị Hỏa chi pháp tắc đốt cháy, tuy nhiên về mặt Vương Bá Ngu lại hiện ra vẻ hạnh phúc, không có hiện ra vẻ thống khổ, ánh mắt hắn chỉ có sự chân thành, hắn hít một hơi thật sâu, bàn tay run rẩy càng ôm thật chặt Mạc Kinh Vũ, hắn ngây ngô cười nói: "Ta biết ta rất yếu, rất nhiều thứ ta không có tư cách nắm lấy, trong lòng ta không cam lòng vận mệnh an bài, ta muốn nghịch thiên cải mệnh, nhưng ta biết mình hiện tại vẫn chưa có tư cách cùng lão tặc thiên tranh mệnh,... Nhưng ngươi...ta nhất định phải nắm lấy!!!"

Ánh mắt Vương Bá Ngu lóe lên vẻ kiên định, thâm tình, lúc này đây, Đế Uy từ thân thể hắn bộc phát ra, giống như một tôn Đế Cảnh cường giả hiện thân, tràn đầy uy nghiêm, bá đạo duy ngã độc tôn.

Thân thể Mạc Kinh Vũ run lên, nhìn xem thiếu niên thân thể không ngừng bị Hỏa Pháp Tắc thiêu đốt sinh ra đau đớn, vẫn như cũ thâm tình cười nói với nàng, ánh mắt băng lãnh của nàng giờ khắc này bị hòa tan, nước mắt không bị khống chế là chảy không ngừng rơi xuống.

"Hấp" một tiếng, Hỏa chi kiếm pháp tắc bị nàng thu hồi.

Rốt cục, nàng bắt tri bắt giác vòng lấy hai tay ôm lấy thân thể đơn bạc gầy gò ấy.

"Đồ ngốc, ngươi là đại ngu ngốc! Vì một nữ nhân nhẫn tâm như ta mà hi sinh như vậy, đáng giá không..."

Giọng nói của nàng tựa hồ đang chất vấn hắn lại tựa hồ như đang tự hỏi lòng mình.

Vương Bá Ngu ráng chống đỡ lấy thân thể đang dần mất kiểm soát do mất máu quá nhiều, bàn tay dính máu tươi chưa khô chậm rãi giờ lên, run rẩy đặt lên gò má xinh đẹp.

Lần này, nàng không có tránh né, tùy ý để bàn tay hắn đặt lên má nàng, máu tươi từ trên bàn tay hắn dính lên khuôn mặt cao quý xinh đẹp như Thần Nữ của nàng, lại càng tô thêm vẻ xinh đẹp tà dị.

"Trừ phi là ngươi không nguyện ý cùng ta ở chung, nếu không, bất kỳ Khoảng cách nào đều không thể ngăn cản ta... Ôm lấy ngươi...Kể cả khi ta chết, linh hồn ta cũng ôm lấy ngươi!!!"

Vương Bá Ngu bẽ nghề bá đạo nói, giống như đang trần thuật một sự thật hiển nhiên.

Sau khi trang bức nói xong, Vương Bá Ngu "đúng lúc" gác đầu xuống, khuôn mặt tựa vào trong lòng ngực nàng mà ngất xỉu.

Diệp Minh gãi gãi đầu, mờ mịt nói:

"Ngu lão, ngươi có thể đi đằng sau ôm nàng mà, dù sao thì Hỏa Kiếm chỉ đặt trước ngực nàng chứ không đặt sau lưng...."

"Khụ...tiểu tử ngươi biết cái gì, đây chính là sáo lộ hiểu không, làm thế sẽ khiến nàng chân chính yêu ngươi, chịu một chút đau đớn thì tính gì?! Đây là dùng Khổ Nhục Kế chinh phục nữ Đế chi tâm!!!" Vương Bá Ngu ho khan, dạy bảo nói.

"Ân, tiểu tử thụ giáo!!!" Diệp Minh gật gù.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lưu Lại Hậu Chiêu Cuối Cùng, Rời đi!

"Tiểu tử ngươi biết không, lão tử ngoài việc chịu thương nặng để đổi lấy Tâm của nàng ra, lão tử còn tính đến nước cao hơn..." Vương Bá Ngưu cao thâm mặc trác nói.

"Nước cao hơn?" Diệp Minh nghi hoặc, hỏi.

"Phải, từ khi nghe nói nàng ở Huyền Nữ Cung, mà kiếp trước Huyền Nữ Cung với ta có chút quan hệ, cho nên...ta biết rõ Huyền Nữ Cung cung chủ mỗi đời có bí mật gì...cho nên ta mới liều mạng chịu tổn thương như vậy..." Vương Bá Ngưu thần thần bí bí nói.

"Bí mật?" Diệp Minh nghi hoặc.

"Từ từ ngươi sẽ biết..." Vương Bá Ngưu cười haha, không nói.

"Sở Dương, ngươi đừng chết, tỉnh dậy nhìn ta..." Mạc Kinh Vũ tỉnh thần hoảng hốt liều mạng ôm lấy Vương Bá Ngưu, giọng nói đau đớn gào thét lên.

Ba canh giờ, nàng liên tục đút vào ba cấp Hoàng Đan, bốn cấp Tôn vào miệng hắn, nhưng Vương Bá Ngưu không có dấu hiệu tỉnh lại, hô hấp hắn ngày càng yếu ớt, giống như sắp chết, cho đến khi gần như không cảm nhận được nhịp tim của Vương Bá Ngưu, nàng cố gắng lắm mới cảm nhận được tim hắn đang còn đập, về mặt Mạc Kinh Vũ ngày càng tuyệt vọng.

"Hắc hắc, tiểu nương tử, Kim Thiên Thoát Xác Thuật của ta có một môn giả chết đổi lấy tân sinh, ngươi nếu có thể cứu được ta bằng mấy cái đan dược ấy xem như ngươi hay!" Vương Bá Ngưu hé mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Mạc Kinh Vũ tràn đầy đau đớn, cười tiện thầm nói.

Nước mắt nàng lăn chã như mưa rơi xuống mặt của Vương Bá Ngưu, nàng thê lương nói:" Ngu ngốc, ngươi có đồ ngu ngốc này, tại sao liều mạng như vậy để ôm ta, ngươi như thế này thì ta biết phải làm thế nào đây?"

Thời gian từng giây phút trôi qua, trong lòng nàng ngày càng nóng nảy, tâm trạng gấp gáp, cảm giác sắp phải chia cách người thiếu niên này đối với nàng hiện tại lại là điều không thể chấp nhận được.

"Đúng rồi, Huyền Nữ Cung bí thuật có một môn bí thuật có thể cứu hắn..." Ánh mắt Mạc Kinh Vũ sáng lên hi vọng, nhưng nghĩ tới đại giới sử dụng môn bí thuật đó, trong lòng nàng chần chờ một chút.

"Mặc kệ, ta phải cứu hắn!" Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Vương Bá Ngưu giờ khắc này bắt đầu tím dần, nội tâm nàng càng đau đớn, vì tới tận bây giờ, thiếu niên này rốt cuộc chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng nàng, nàng chân chính thích thiếu niên ngây ngô này, nàng không muốn mất hắn, cho nên rốt cuộc nàng cắn răng, quyết tâm nói thầm.

Nàng bắt đầu cởi dần xiêm y, đầu tiên là áo, sau đó tới quần, cuối cùng nàng cũng lột sạch vải vóc trên người xuống, để lộ một thân hình tuyệt mỹ diễm lệ, phong quang như Thần Nữ từ trên trời rơi xuống.

Trong lòng ngại ngùng cùng e lệ từ sau khi nàng quyết tâm liều mình, giờ khắc này nàng chỉ là một cô nương hết mình vì người yêu, công hiến bản thân mình cho người nàng yêu.

Nàng thâm tình vuốt ve khuôn mặt tuấn lãng chứa đầy vết sẹo của hắn, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên môi tím tái của hắn, vừa hôn nàng vừa bật khóc.

"Ngốc tử, ngươi việc gì phải vì ta mà chịu đau đớn như thế, ta là một nữ nhân nhân tâm mà, đáng giá ngươi phải làm thế không?" Nhìn thân thể Vương Bá Ngưu không chỗ nào không có vết thương, nàng thương tâm thì thảo nói.

"Nàng khẳng định sử dụng Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển bí thuật để cứu ta..." Vương Bá Ngưu cười đề tiện, nói.

"Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển Bí Thuật?" Diệp Minh nghi hoặc hỏi.

"Âm Dương Tạo Hóa Sinh Tử Luân Chuyển Luân bí thuật là là Đế Cấp Song Tu chi thuật, chỉ có Một đời cung chủ hoặc thiếu cung chủ mới có thể nắm giữ, khi cung chủ hoặc nữ cung chủ gặp được người mà các nàng yêu, các nàng sẽ không do dự sử dụng môn bí thuật này song tu cùng người nàng yêu..."

"Bí thuật này chia làm ba phần, một là Âm Dương Song Tu chi thuật, hai là Tạo Hóa chi thuật, ba là sinh tử chi thuật, trong đó Âm Dương Song Tu dùng thể nội nguyên âm cướp đoạt Nguyên Dương, rồi trả về Nguyên Âm, cho bạn tình hấp thụ Nguyên âm, cứ thế luân chuyển, khiến nữ nhân cùng nam nhân đều được lợi ích lớn, càng song tu tu vì càng mạnh, lĩnh ngộ Âm Dương chi đạo càng thâm ảo..."

"Còn Tạo Hóa chi thuật, nữ nhân cùng nam nhân đã song tu cùng nhau đã mở ra Thuần Âm cùng Thuần Dương thể chất, có thể hợp hai thân thể thành một thể duy nhất, gọi là Âm Dương chi thể, nếu hai người tu vi là Vô Đế cảnh hợp thể thì có thể bạo phát ra tu vi là Cái Thể Vô Đế cảnh..."

Phải biết rằng tới Đế Cảnh, mỗi một tiểu cảnh giới tăng lên đều khác nhau như một trời một vực, tùy tiện một vị cái thể vô đế cảnh giết Vô Đế cảnh dễ dàng như trở bàn tay, Tạo Hóa chi thuật có thể khiến hai người hợp thể chiến đấu với cường giả Đế cảnh mạnh hơn một cấp đã là nghịch thiên rồi.

"Còn Sinh tử chi thuật chính là nữ tử hoặc nam tử có thể đem một phần sức sống của mình thông qua âm dương song tu, chuyển thành Vô hạn sinh cơ cứu sống người đã tử vong. Đây là một môn đỉnh liễu tới Sinh Tử chi đạo."

"Mà ta vẫn chưa chân chính tử vong, cho nên nàng nhất định dùng Âm Dương Song Tu chi thuật cùng ta song tu, nhằm cứu sống ta và giúp ta tăng lên thực lực, mà khi đã song tu rồi, nàng chân chính là nương tử chưa cưới của ta, tiểu tử ngươi hiểu vì sao ta lại liều mạng trọng thương chưa?" Vương Bá Ngươi cười hắc hắc, nói.

"Ngươi lão quả nhiên thần cơ diệu toán, tiểu tử khâm phục!" Diệp Minh thật lòng Khâm Phục thủ đoạn của Ngươi Lão.

Quả nhiên đứng như Vương Bá Ngươi nói, nàng vận dụng Âm Dương Song Tu Thuật với hắn, chỉ thấy nàng kết ra ấn quyết thần bí, âm dương lực lượng quanh quẩn trong ấn quyết của nàng, nàng đánh ấn quyết vào người Vương Bá Ngươi, lập tức tiểu đệ đệ của Vương Bá Ngươi không tự chủ cứng lên, ngạo nghễ dựng thẳng như trụ trời, hiển ngang lắm liệt.

Mạc Khinh Vũ đỏ mặt nhìn tiểu đệ đệ của Vương Bá Ngươi, nàng không nghĩ tới "cái đó" của hắn lại thô và dài như thế.

Nàng không tự chủ được đưa bàn tay ngọc nắm lấy nó.

Giờ khắc này, khi mà bàn tay ngọc ngà của nàng chạm vào "cái đó" của hắn, cảm giác phiêu phiêu dục tiên xông lên não hải, khiến Vương Bá Ngươi ngẩn người một chút, nếu không phải hắn nhanh chóng vận chuyển lại Kim Thiên Thoát Xác bí thuật thì hắn suýt nữa là bại lộ.

Nàng vuốt nhẹ lên xuống, sau đó đặt vào nơi thần bí rừng rậm amazon, chậm rãi đâm vào...

"rệt!" một tiếng, cái đó của Vương Bá Ngươi đã đâm thủng màn bảo vệ của Mạc Khinh Vũ, dòng máu tinh khiết từ cái đó bị Âm Dương Song Tu Thuật hấp thụ, bắt đầu luân chuyển từ người hắn sau đó chạy vào trong người nàng, tạo thành một vòng Âm Dương tuần hoàn.

(Đoạn này tính lược 20000 ngàn chữ!)

Sau bốn tiếng, Vương Bá Ngươi cảm giác mình đã tới biên giới của đột phá, hắn cố gắng nhẫn nhịn, hấp thụ thêm Nguyên âm chi lực của nàng.

Cho đến khi Mạc Khinh Vũ mệt mỏi ngủ thiếp đi, hắn mới dám tỉnh lại, đi ra ngoài đột phá.

Lần này tiến hóa khiến hai cánh sau lưng của hắn dài ra tới tận bốn mét, thân hình hắn cũng bạo phát cao lớn tận ba mét, Con mắt thứ ba đã tiến hóa ra hoàn chỉnh, hai cái bàn tay mới của hắn cũng tiến hóa ra đầy đủ độ dài, bên ngoài thân thể hắn nổi lên từng lớp Giáp Xác hoàn mỹ bảo hộ những bộ vị trọng yếu của hắn, cái đuôi dài cũng dài ra một mét, được bao phủ từng lớp lân phiến.

Đây là Lôi chi thân thể bước thứ ba, chỉ cần một nấc nữa hắn có thể tiến hóa thành bước cuối cùng của Lôi chi Thân.

Giờ khắc này Vương Bá Ngươi chiến lực đã vọt tới Võ Vương chi cảnh yêu tộc, nếu gặp nhân loại hắn có thể đánh nổ Cái Thế Võ Vương chi cảnh!

Vương Bá Ngươi quay về son động, nhìn nữ nhân tuyệt thế lười biếng trần truồng chìm vào trong giấc ngủ, trong lòng hắn nổi lên vô hạn tà hỏa.

Hắn đặt mình nằm xuống bên cạnh nàng, vuốt ve khuôn mặt tuyết trắng của nàng, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu.

Thấy mí mắt nàng nhấp nháy, con ngươi chuyển động không ngừng, Vương Bá Ngươi cười tà, hắn biết nàng đang giả ngủ.

Thế là Vương Bá Ngươi không ngừng sờ loạn khắp thân thể nàng, tiếp tục công việc tạo ra em bé.

Sau bốn tiếng đồng hồ dấn vật nàng, hắn mới thỏa mãn xuất vào bên trong, ôm lấy thân thể tuyệt mỹ của nàng chìm vào giấc ngủ.

Khi Vương Bá Ngươi ngủ say, Mạc Khinh Vũ mới dám mở mắt ra, trong lòng vô hạn xấu hổ.

Lần đầu của nàng lại rơi vào trong tay thiếu niên này, mà lại là nàng tự nguyện.

"Tỉnh rồi?" Vương Bá Ngươi đột nhiên mở mắt, cười hi hi nhìn nàng.

"Ngươi xấu, giả bộ ngủ! đồ xấu xa!" Mạc Khinh Vũ xấu hổ không chịu nổi, giận dữ đấm bình bịch vào ngực hắn.

"Haha, Khinh Vũ ngoan nào, ta thương!" Vương Bá Ngươi ôm chặt lấy nàng, vuốt ve mái tóc nàng, thâm tình nói.

"Hừ, tiểu tử, bản cô nương lớn hơn ngươi nhé, gọi Khinh Vũ tỷ tỷ." Nàng chu mỏ ra, kiêu ngạo nói.

"Hắc hắc, nương tử tỷ tỷ...ta yêu ngươi!" Vương Bá Ngươi không nhịn được hôn lên môi thơm của nàng.

"Ai là nương tử của ngươi..phi!phi!..chùng nào ngươi mang Cửu Long kéo kiệu đến Huyền Vũ tông tìm ta, dưới trời đất chứng giám cầu hôn ta, bản Đế mới là nương tử của ngươi! Phu Quân của ta phải là cường giả đỉnh thiên lập địa, ít nhất không thể yếu hơn ta!" Mạc Khinh Vũ mím môi, liếc mắt xem thường, nói.

"Hắc hắc, phu quân của ngươi chắc chắn sẽ trở thành đỉnh thiên lập địa, đập hết thầy tất cả những người không phục nằm ở dưới chân, đi lên đỉnh phong đại đạo!" Vương Bá Ngu cười tà tà, ngạo nghễ bá đạo nói.

"Ngươi có dự định gì? trở về Huyền Nữ cung với ta." Ánh mắt nàng chờ mong nhìn hắn.

Vương Bá Ngu chưa kịp trả lời, đột nhiên ngoài sơn động đất đai rung chuyển, tựa hồ có hàng loạt núi non liên tục bị đập nát, sau đó ngay lập tức một đạo tiếng nói vang lên, chấn động cả thiên địa.

"Nhân loại nữ nhân, đi ra cho ta, ta cảm nhận được khí tức của ngươi!" Thanh âm này phách lối bá đạo, rõ ràng chính là Cuồng Sát Hồ Đế.

"Đáng chết!" Gương mặt xinh đẹp của Mạc Kinh Vũ thoáng biến sắc, nàng lúc này chỉ mới khôi phục sáu phần mười thực lực, cho dù nàng ở đỉnh phong trạng thái cũng không dám chắc đánh bại Cuồng Sát Hồ Đế, mà nàng muốn chạy trốn thì đơn giản, nhưng mang theo Vương Bá ngu chạy trốn rất khó khăn.

"Đề ta dẫn dắt hắn, ngươi đi trước đi." Mạc kinh Vũ ngưng trọng nói.

Vương Bá Ngu cười mỉm, đặt tay lên gò má nàng ôn nhu vuốt ve, giọng nói bao hàm một cổ cảm giác thê lương, khiến nội tâm Mạc Kinh Vũ hiện lên cảm giác không hiểu thấu đau đớn, như sắp xa cách hắn.

"Ngươi hãy sống tốt, nương tử của ta!"

Sau khi hắn cất lời, thần trí của nàng dần mờ hồ, cuối cùng té xuống ngất đi.

Vương Bá Ngu cười mỉm, đứng dậy đi xung quanh sơn động, dường như bỏ trí cái gì đó.

Xong rồi hắn lưu luyến nhìn nàng một chút, âm thầm rời đi.

Thanh âm Hồ Đế hồi nãy là hắn mô phỏng giọng nói cùng khí tức của Cuồng Sát Hồ Đế, lấy Đế chi uy nói ra, và hắn dùng Đế chi ý cảnh lúc nàng không đề phòng, đánh ngất đi.

Vương Bá Ngu muốn lần cuối cùng diễn với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lôi chi thân thể đỉnh phong!

Sắc trời dần tối, ở trong hang động vô danh, một nữ tử dung mạo như thiên tiên nằm hôn mê bất tỉnh.

"Sở Dương!" Mạc Kinh Vũ giật mình tỉnh dậy, nàng ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng không thấy hắn.

"Chuyện gì xảy ra, Cuồng Sát Hồ Đế đâu? Sở Dương đâu?!"

Nàng cắn răng, nội tâm hốt hoảng, nàng nhớ tới ánh mắt lúc đó của Sở Dương, ánh mắt vô hạn thâm tình cùng luyến tiếc, thông tuệ như nàng liền hiểu, hắn đánh ngất xỉu nàng rồi một thân một mình dẫn đi Cuồng Sát Hồ Đế.

"Đồ ngu ngốc này, ai mượn?!"

Nàng đau đớn gào thét, ánh mắt tức giận cùng hoảng sợ giậm chân bình bịch, đem cả mặt đất đều sập xuống mấy chục mét, cả sơn động dưới một cái dậm chân của nàng dường như muốn nát thành từng mảnh, giờ khắc này nội tâm nàng nghĩ đến kết cục của Sở Dương khi dẫn dắt Cuồng Sát Hồ Đế rời đi, chắc hẳn thập tử nhất sinh.

"Cái gì đây?" Nàng thấy trong đồng đất đá rớt xuống có một cục đá khắc chữ viết, nàng đi đến cầm cục đá lên nghiêm túc xem.

Khi ngươi thấy những chữ này thì chắc hẳn ngươi đã an toàn.

Ngươi hôm qua tựa hồ nói muốn đưa ta về Huyền Nữ Cung bao nuôi ta... Ta nghe lầm đúng không? Ta là đàn ông chân chính đỉnh thiên lập địa, sao có thể bị nữ nhân bảo bọc, dù cho nàng là nương tử của ta.

Ngươi nói, ngươi muốn một người đàn ông đỉnh thiên lập địa có thể gánh cho ngươi nửa bầu trời, hiện tại ta chưa có tu vi như thế, nhưng ta có thể dùng mạng của ta đổi lấy sự an toàn của ngươi, chuyện này có thể tính là một trong những hành động mà người đàn ông đỉnh thiên lập địa nên làm vì nương tử của mình hay không, haha.

Ta chắc chắn ngươi đang mắng ta là đồ ngốc đúng không? hắc hắc, Sở Dương ta đúng thật là đồ ngốc, nhưng chỉ là đồ ngốc với riêng ngươi!

Ta là tiểu nam nhân của ngươi, thực lực ta tạm thời là không có, nhưng ngươi thấy không, dù sao ngươi cường như vậy, ta có thể đánh ngất ngươi, hiển nhiên ta không phải là đèn cạn dầu!

Đừng có đi tìm ta, ngươi phải nhanh chóng đi về Huyền Nữ Cung dưỡng thương, ta Sở Dương tu vi tuy không được, nhưng bảo mệnh công phu rất cường, con hồ xấu trai ấy không thể làm gì được ta đâu, ngươi nhất định phải trở về, đừng để ta tranh thủ cho ngươi cơ hội an toàn rồi bị ngươi phá hủy hết thầy, biết không?

Ngươi muốn ta phải dùng chân long kéo xe đến Huyền Nữ Cung dưới Lão tặc thiên chứng dám, cầu hôn ngươi, hắc hắc, việc này ta không có quên, nếu ta còn....thì ta nhất định sẽ đến! ít nhất là năm năm, nhiều nhất là mười năm, ta Sở Dương nhất định tới!

Ngươi dám cùng ta định ước hẹn không?

Sở Dương tái bút!

.....

"Đồ...Ngốc..." Gương mặt xinh đẹp của Mạc Khinh Vũ ngập trời nước mắt, nàng càng đọc càng nghẹn ngào, nhưng khóe miệng nàng lại nở nụ cười ngọt ngào.

"Đến lúc này còn suy nghĩ cho ta....tiểu tử, ta gặp lại ngươi nhất định đánh tét mông ngươi!" Mạc Khinh Vũ nín khóc mỉm cười.

"Ước định à... Ngươi dám đến, ta liền dám tiếp!"

Nàng hừ nhẹ một tiếng, cầm trong tay ve sầu kiếm khắc họa tiếp lên tảng đá mà Vương Bá Ngu viết, chữ nàng như rồng bay phượng múa, viết xong, nàng xoay người rời đi.

Sau khi Mạc Khinh Vũ rời đi, một thân ảnh gầy gò từ bụi cỏ đằng sau sơn động chui ra, chính là Vương Bá Ngu.

Hắn đi tới cục đá cầm lên xem, sắc mặt hắn thoáng trầm xuống.

Một lời đã định!

Huyền Nữ Cung Nữ Đế-Mạc Khinh Vũ!

"Khinh Vũ...." Vương Bá Ngu ngược nhìn phương hướng nàng rời đi, sắc mặt hiếm thấy lộ vẻ phức tạp, thì thầm nói.

"Ngu lão, động lòng hay sao?" Diệp Minh thấy Vương Bá Ngu dường như có tâm trạng, dò hỏi.

"Hừ, lão tử ta là Ma Đạo cự phách, há lại dính nhũ tình trường!" Vương Bá Ngu hừ lạnh, trả lại thân thể cho Diệp Minh, chui vào trong nhẫn trữ vật.

Diệp Minh nhún vai lắc đầu, tiếp tục hành trình tìm kiếm yêu thú săn giết thôn phệ.

Tình yêu, có lẽ là thứ phức tạp nhất trên cõi đời này...

...

Cách ba tháng ước hẹn còn bốn ngày....

Một thân ảnh đơn bạc như u linh hành tẩu trong rừng rậm, mỗi một lần hắn ra tay chính là từng cổ từng cổ yêu thú sinh mệnh ngã xuống, giờ khắc này trước mặt hắn là hàng nghìn xác yêu thú.

Thiếu niên này chính là Diệp Minh.

Gần ba tháng trời sinh tử rèn luyện trong Lưu Vân Sơn mạch, khiến khuôn mặt tuấn lãng của hắn có vài đạo vết sẹo, lại khiến hắn nhiều thêm vẻ phong trần thành thực.

Diệp Minh sắc mặt thỏa mãn nhìn đồng thi thể này, hắn cười nói:

"Thần tộc chi thể giai đoạn đầu quả nhiên cường hãn, một mình lão tử đại chiến một đàn Lang Tộc yêu thú, trong đó có vài đầu Yêu Thú cấp tương đương với nhân loại Võ Vương cảnh giới vẫn nhẹ nhõm nghiêng về một phía tàn sát, mà Thần Tộc chi thể mang một cỗ áp lực từ huyết mạch, khiến đám yêu thú cấp thấp hơn ta sợ hãi không dám tấn công, khiến yêu thú ngang đẳng cấp với ta thực lực giảm đi hai thành, cũng đỡ phí ta một phen tay chân. Đây hẳn là huyết mạch ta áp chế huyết mạch của đám yêu thú này!"

"Ân, tiểu tử ngươi tiến bộ ta nhìn thấy rõ từng ngày, ngươi giờ bớt đi vẻ ngây thơ, tính cách cũng được rèn dũa có phần sát phạt quyết đoán, lại cần cù chịu cực khổ, tâm trí kiên định, có một phần phong độ của ta lúc trẻ." Vương Bá Ngu gật đầu tán thưởng, nói.

"Đều là nhờ Nguo lão dạy bảo!" Diệp Minh khiêm tốn nói.

"Ta nhớ tiểu tử nguoi có cái gì mà ba tháng ước hẹn với tên tiểu tử gì đó, hẳn là nắm chắc a." Vương Bá Nguo dò hỏi.

"Ta tất sát hẳn!" Diệp Minh ánh mắt lóe lên vẻ tự tin, khí thế mười phần nói.

"Nếu gia tộc hẳn tìm nguoi tính sổ thì sao?" Vương Bá Nguo cười mỉm, hỏi.

"Đến bao nhiêu giết bấy nhiêu, đánh không lại thì chạy, tu vì đầy đủ lại quay lại giết tiếp, từng bước giết chóc, thôn phệ sẽ khiến ta ngày càng cường đại, mà địch nhân ngày càng suy yếu, cho đến khi ta đồ sạch gia tộc của hẳn, dẫm lên gia tộc hẳn, ăn thịt uống máu gia tộc hẳn, đánh ra tên tuổi của ta cho đại lục này biết đến hung uy của ta!" Diệp Minh sát ý bức người, hào khí nói.

"Nếu gia tộc hẳn giận chó đánh mèo diệt gia tộc nguoi?" Vương Bá Nguo tiếp tục hỏi, ánh mắt thương thức ngày càng dày đặc.

"Chỉ cần cha mẹ ta còn sống, Nguoi khác chết sạch có làm sao?" Diệp Minh tâm trí kiên định, lạnh lùng đáp.

"Hảo tiểu tử!" Vương Bá Nguo gật đầu thỏa mãn, chỉ có sau ba tháng dưới sự chỉ dạy(TG: là đầu độc), Diệp Minh chân chính có kiêu hùng tính cách, chỉ cần hẳn hơi rèn dũa thêm vài năm, tâm tính của Diệp Minh sẽ hoàn toàn là Ma Đạo cự kiêu, sau này rời khỏi cái Luân Hồi tháp này Diệp Minh chắc chắn là thuộc hạ đắc lực của bản thể.

Diệp Minh há miệng to, từng chút từng chút thôn phệ từng cỗ thi thể lang tộc, mỗi một ngụm nuốt xuống khí tức trên người hẳn càng ngày càng cường đại.

Cho đến khi hấp thụ xác Lang Yêu cuối cùng, khí tức của Diệp Minh đã đạt tới tột đỉnh.

Một nguồn năng lượng kỳ bí bao trùm lấy thân thể Vương Bá Nguo, chỉ thấy Thân hình của hẳn từ ba mét rút lại còn một mét tám, bốn cái cánh tay cũng thu lại thành hai cái, hai cánh của hẳn cũng rút về bên trong thân thể, chỉ có cái đuôi vẫn được giữ nguyên như cũ.

Mà bên ngoài thân thể hẳn không còn được bao phủ bởi lớp lân giáp nữa, mà là một lớp mỏng Lôi chi giáp, độ dẻo dai và chống chịu gấp nhiều lần Lôi chi thần tộc giai đoạn ba.

Diệp Minh ngạc nhiên nhìn biến hóa của cơ thể, đây chính là giai đoạn hoàn hảo nhất của Lôi chi thần thể, thân thể biến hóa nhỏ gọn và linh hoạt, là trời sinh chiến đấu chủng tộc, Diệp Minh cảm giác sức mạnh, nhanh nhẹn, chống chịu đều tăng lên gấp trăm lần giai đoạn trước, giờ khắc này cho dù gặp Vô Hoàng cảnh nhân loại hẳn có thể chỉ bằng thân thể liền có thể sát nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hạ Chiến Thư!

Từ Cẩm Thành chính là một chỗ phi thường thần bí, nằm lơ lửng ở ngoài vô tận không gian, theo tương truyền, Từ Cẩm Thành là một kiện Bán Tiên khí, do Nhân Tộc Chiến Đế Chiến Thương Thiên tạo ra, nhằm tạo ra một vũ đài khiêu chiến đánh bại Cường giả ngàn vạn tộc khắp vũ trụ, từ đó lĩnh ngộ ra Võ Đạo đỉnh phong ảo nghĩa, vẫn đỉnh Võ Tiên chi cảnh.

Chiến Đế Chiến Thương Thiên là một truyền kỳ tồn tại, là nhân tộc anh hùng, cách đây mấy tỷ năm

về trước nhân loại là chủng tộc thoát thai từ Viên tộc tiến hóa thành, không những thân thể yếu nhược, lại bị tuổi thọ trăm năm hạn chế, bị Viên tộc xem là phế phẩm xua đuổi, nhân loại càng bị vạn tộc xem là súc nô tùy ý lăng nhục, tình thế này kéo dài cho đến khi Chiến Đế Chiến Thương Thiên dựa vào trí tuệ lĩnh ngộ ra con đường tu luyện, sáng tạo ra Võ Đạo, từng bước một vừa tu luyện vừa sáng tạo, cho đến khi đột phá Thần Đế, sáng tạo ra Bán Tiên Khí Từ Cẩm Thành từng bước đánh bại vạn tộc cường giả, kinh sợ vạn tộc, sau đó Chiến Thương Thiên truyền xuống Võ Đạo con đường tu luyện, khiến nhân tộc người người đều có thể tu luyện, tuy sau này nhân loại thiên tài kinh điển lĩnh ngộ ra các đầu đại đạo khác, nhưng vẫn đều tôn Chiến Thương Khung là Nhân Tộc Thánh Vương!

Cách mỗi một trăm năm thì hậu đại Chiến Thương Khung đều tổ chức một lần tế lễ Thánh Vương, nhằm để nhân loại người người nhớ tới công lao vĩ đại của Chiến Thương Thiên đối với nhân tộc, hầu như lần nào tế lễ thì nhân tộc cường giả khắp vũ trụ đều tụ tập Từ Cẩm Thành xem lễ, thấp nhang.

Từ Cẩm Thành là một kiện Võ Đạo Bán Tiên Khí, ở ngoài sáng thì nó có chức năng khiến vạn tộc sinh linh có thể công bằng sinh tử quyết chiến, mỗi phương sau khi lên đài quyết chiến tuyệt đối chiến tử đến cùng, sau khi chết nhân quả hoàn toàn tiêu tán, hậu phương kẻ thua cuộc không thể trả thù, cho dù muốn trả thù cũng không được, bởi vì hai bên trước khi lên đài đã ký kết điều khoản trong Thiên đạo chi thư, nếu trả thù sẽ bị thiên đạo chi thư cắn trả từ vong toàn tộc, và sinh linh chỉ cần một ý niệm liền có thể hàng lâm Từ Cẩm Thành tiến hành sinh tử đấu, tuy nhiên nếu hàng lâm mà không chiến đấu sinh tử liền bị Từ Cẩm Thành cường giả đánh tàn phế để tránh cho những người vì chạy trốn cừu địch mà chạy vào Từ Cẩm Thành chạy trốn.

Mà Người hộ đạo Từ Cẩm Thành là Chiến Vạn Tôn, phi thường thần bí, đến nay không có người biết hắn sống bao lâu, cũng chưa từng có người thấy hắn ra tay lần nào, những gì có quan hệ với hắn đều bị một lực lượng nào đó xóa đi.

Giờ khắc này, tại Hàn gia...

Việc Hàn Như Băng có thể tu luyện truyền khắp cả Hàn gia, tiên thiên thiếu hụt trời sinh là không thể tu luyện, dù Đế cấp cường giả cũng vô pháp thay đổi việc này, cho nên giờ việc Hàn Như Băng lại có thể tu luyện lại như con bão quét ngang Huyền Thiên Thành.

Chưa hết, còn có tin tức Võ Quân cảnh Hàn gia đệ tử không quá mười chiêu bị Hàn Như Băng đánh bại, khiến mọi người kinh ngạc.

Mới ba tháng trước là trời sinh tiên thiên thiếu hụt, sau ba tháng ngay cả Võ Quân cảnh đều đánh không lại hắn.

Lại nghe tin tức Hàn Như Băng sắp cùng Thạch Hạo thiêu kiều ước định sinh tử đấu cang khiến các tu sĩ chờ mong.

Dù sao một bên là Hàn gia thiếu chủ từ lâu nổi tiếng phế nhân, một bên là thiên kiều Đình cấp tông môn, hai bên đều có thể lực đỉnh cấp làm chỗ dựa, nay Hàn gia Hàn Như Băng lại có thể tu luyện, tu vi lại không yếu, mèo nào cắn mèo nào vẫn chưa biết được.

Giờ khắc này trong thư phòng, Diệp Minh, Hàn Lập, Vương Khinh Tuyết ngồi chung một chỗ.

""Tiểu tử, ngươi có mấy phần nắm chắc?"" Hàn Lập, phụ thân Diệp Minh nghiêm nghị lên tiếng.

""Bảy thành!"" Diệp Minh nhàn nhạt mở miệng đáp, sắc mặt tự tin.

""Hào, ngươi là đứa con độc nhất của ta và Tuyết nhi, cho nên ngươi nhất định phải sống sót..trở về, biết không?"" Đột nhiên giọng nói của Hàn Lập hơi run run, nhưng sắc mặt hắn vẫn nghiêm nghị như cũ, Diệp Minh biết đây là một cái mặt lạnh tim nóng phụ thân, hắn hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: ""Ta nhất định...sẽ thắng!""

""Băng nhi, mẫu thân có cái này đưa cho ngươi."" Vương Khinh Tuyết từ trong nhẫn trữ vật rút ra một tiểu con rối, ánh mắt lóe lên vẻ khó bỏ, nàng cảm khái nói: ""Món này có lẽ trên trần đời này không còn ai có, ta từng trong thượng cổ di tích trong vũ trụ tìm thấy, đây là Con rối chết thay, chỉ cần ngươi chịu tình huống ngặt nghèo nhất, có thể sử dụng con rối này thay thế bản thân chết thay.""

""Cảm ơn mẫu thân!"" Diệp Minh trầm giọng nói, bàn tay nhanh chóng thu con rối vào trong nhẫn trữ vật.

Nói xong, hắn lập tức chuẩn bị nhích người đi ra ngoài.

Àm àm àm~

Ngay lúc Diệp Minh chuẩn bị rời đi thì đột nhiên tiếng thiên lôi vang lên từ trên trời cao, ngay sau đó, cuồng cuộn Thiên uy bao phủ khắp Huyền Thiên thành, dẫn tới vô số tu sĩ hoảng sợ bất an!

“Sao lại thế này, rốt cuộc đã xảy ra cái gì?”

“Ta fuck, thật là khí thế khủng khiếp, chẳng lẽ là có thiên tai to lớn bùng xuống sao?”

“Là thiên tai, vẫn là nhân họa?”

.....

Thình lình xuất hiện thiên uy cuồng cuộn khiến hàng tỉ tu sĩ Huyền Thiên thành hoảng sợ cùng bất an, nội tâm tràn ngập sợ hãi.

Không biết, mới là đáng sợ nhất!

Không chỉ có là hàng tỉ tu sĩ, ngay cả các đại gia tộc nhất lưu như Hàn gia và Hòa gia đều cảm giác cổ thiên uy này khủng bố dị thường, khiến nhân loại nghĩ đến khi đối mặt với nó, quả thật như con kiến tùy ý bị nghiền ép.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trên không, Diệp Minh cùng phụ mẫu kinh ngạc ngó ra ngoài, chỉ thấy một nam tử mày kiếm mắt sáng khí thế oai hùng đứng ngược nhìn cuộn cuộn thiên uy, nam tử khinh thường cười lạnh, trong mắt chợt lóe hung quang.

“Hừ, Huyền Thiên thành là ta bảo bọc, thiên uy không thể tồn tại, thiên tai không thể hàng lâm!”

“Cút đi, Huyền Thiên Thành không phải ngươi có thể đụng.”

Chỉ thấy nam tử giơ tay một chưởng đánh ra, phía trên bầu chợt vang lên một đạo tiếng nổ to lớn, cự chưởng cách không đập vào nơi hội tụ Thiên uy khiến nó nổ tung, muôn vạn sóng khí như con sóng lan ra khắp bầu trời.

Hư không bị hai nguồn năng lượng nổ to gây ra chấn động, không gian không ngừng rách nát..

Ước chừng ba giây sau, thiên địa một lần nữa khôi phục bình tĩnh, cổ thiên uy cuộn cuộn lúc nãy dưới một chưởng của nam tử này triệt để biến mất.

"Đây là Huyền Vũ Đế quốc phân tời Tướng Quân cai quản Huyền Thiên thành cùng ngàn tỷ non sông xung quanh Huyền Thiên thành, tu vi ít nhất cũng là Võ Đế chi cảnh." Hàn Lập nhìn thấy Diệp Minh nghi hoặc, liền giải thích.

Sắc mặt nam tử hơi trầm một chút, tựa hồ đang suy tư điều gì, chỉ thấy nam tử mở miệng, thanh âm vang ra vài ngàn dặm không dứt: "đây Không phải thiên địa giáng xuống thiên tai, mà là có người hạ chiến thư!

Nói xong, nam tử vung tay áo lên, đột nhiên trên hư không, vô vàng chữ viết được tạo từ phù văn kỳ bí xuất hiện.

"Thiên đạo phía trên, Chiến Đế Chiến Thương Thương ở dưới, ta chính là Chiến Vạn Tôn, đáp ứng Thạch Hạo cùng Hàn Như Băng Hàn gia hai bên tự nguyện khấn cầu, ta cho phép bọn họ ký kết giấy sinh tử, sẽ vào Tử Cấm Thành vào ngày mười lăm tháng ba, một tỷ sáu trăm triệu năm vũ trụ chiến sinh tử....."

"....Không chết không thôi!"

Cả tỷ tu sĩ đều tâm thần rung động nhìn lên bầu trời, bọn họ không nghĩ tới thiên uy cuộn cuộn như vậy chỉ là Chiến Vạn Tôn đưa tới chiến thư.

"Ha ha, không thể tưởng được Thạch Hạo so với ta còn cấp bách đâu, chủ động liên hệ Chiến Vạn Tôn, hẳn là đã nghe tin ta có thể tu luyện, tu vi còn không thấp, hẳn là muốn diệt trừ ta sao?"

"Ta muốn nhìn xem, sau ba tháng ngươi có tiến bộ không. ...."

Diệp Minh cười nhạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thánh Vương Tế Điển!

Ba ngày sau, tại Tử Cấm Thành..

Lễ Hiến Tế lần này so với trăm năm trước đến nhiều người hơn, hiển nhiên nhân loại sau trăm năm nhân số đều tăng một cách mạnh mẽ, ước chừng khoảng mấy trăm tỷ người tụ tập trên Tử Cấm Thành.

Chiến Vạn Tôn cảm thấy hài lòng với kết quả này, thân là Tử Cấm thành chung cực boss, hẳn cảm thấy rất vinh dự, đặc biệt là hắn nhìn thấy mọi người lộ ra ánh mắt kính sợ cùng sùng bái nhìn hắn, càng là làm hắn vô cùng hưởng thụ, dù sao thân là hậu bối Chiến Đế Chiến Thương Thiên, hắn được nhân tộc khắp vũ trụ tôn xưng là Nhân tộc đời này Thánh Vương, hiệu lệnh nhân tộc, không ai không dám không theo.

Chiến Vạn Tôn uy nghiêm nhìn qua trăm tỷ tu sĩ, trong nháy mắt toàn trường liền an tĩnh, vô số sùng kính ánh mắt tụ tập trên người hắn.

Thấy thế, Chiến Vạn Tôn không hề chần chờ lập tức đứng dậy, đi lên trên tòa lầu các cao nhất Tử Cấm Thành, ánh mắt nhìn xuống trăm tỷ tu sĩ.

Hôm nay chính là ngày đại lễ, cho nên Chiến Vạn Tôn dành thời gian cả ngày trang điểm bản thân.

Hắn mặc một bộ Long Phượng hoa văn kim bào, đỉnh đầu đội Chiến Đế Mũ, bàn chân mang Cửu Long đế ngoa, nhìn hắn giống như Hoàng Đế cao cao tại thượng thống ngự cửu trọng thiên! Đây chính là bộ trang phục Chiến Thương Thiên mặc hằng ngày khi thống nhất Nhân Tộc, đánh bại ngàn vạn tộc, đứng trên quyền lực đỉnh cao nhất. Chiến Vạn Tôn mặc bộ trang phục này ngụ ý rằng hắn chính là Nhân tộc Thánh Vương.

Kế bên hắn chính là một bức tượng cao hai mét ăn mặc giống như Chiến Vạn Tôn, sống động như thật, đây chính là tượng của Chiến Vương Chiến Thương Thiên, trong tay Chiến Thương Thiên nâng một cái đỉnh dính liền với đám mây, dưới chân đạp lên đại địa, ngụ ý rằng Chiến Thương Thiên chính là nam nhân đỉnh thiên lập địa.

Đằng sau bức tượng Thánh Vương chính là ba bức tượng khác, lần lượt chính là Thiên Đạo chi Đế, Đại Địa chi Đế, Nhân Đạo chi Đế, ba người này đều là tam đại đồ đệ của Thánh Vương.

"Canh giờ đến, Thánh Vương đại điển chính thức bắt đầu!"

Chiến Vạn Tôn hít một hơi thật sâu, vứt bỏ hết tạp niệm trong nội tâm, sắc mặt nghiêm túc mà trang trọng, hô to.

Thanh âm hắn lần này, vang vọng khắp Tử Cấm Thành.

--Boong--

Cùng lúc đó, một tiếng chuông to lớn trong nháy mắt vang lên, thanh âm của chuông trầm trọng vừa vang vọng, càng khiến không khí nơi đây thêm trang trọng uy nghiêm.

Thấy thế, Từ Cẩm đình trăm vạn tu sĩ biểu tình tất cả đều một mảnh tức mưng.

Từng cái ánh mắt sùng kính nhìn chăm chăm vào Chiến Vạn Tôn.

Khi không khí trang trọng kéo lên vừa đủ, Chiến Vạn Tôn bỗng nhiên xoay người, cung kính một chân quỳ xuống cái bức tượng, từ trong ngực móc ra một cuốn trục, chính là Tế văn.

“Nhân tộc Thánh Vương thân mang đại cơ duyên, đại nghị lực, đại khí vận, đại tạo hóa, đại trí tuệ, từ nhỏ đã bất phàm, từng bước một học theo phương thức tu luyện của ngàn vạn chủng tộc, cuối cùng sáng tạo ra Võ Đạo phương thức tu luyện, khiến nhân tộc có chỗ cắm dùi trong Vũ trụ này!”

“Sau đó Thánh Vương tạo ra Từ Cẩm Thành, trấn áp muôn vàn cái thế cường giả ngàn vạn chủng tộc, lĩnh ngộ Võ Đạo áo nghĩa cao nhất, tìm ra con đường Dùng Võ Chứng Đạo, đột phá hư ảo cảnh giới-Võ Tiên!”

“Trăm ngàn năm sau, tam đại đồ đệ của Thánh Vương theo gương Thánh Vương, chính là Thiên Đạo chi Đế Đế Thích Thiên, Đại Địa chi Đế Thổ Hành Thiên, Nhân Đạo chi Đế Nhân Hoàng, từng người một lấy tuyệt thế chi tư quét ngang vũ trụ, trấn áp muôn vàn kẻ bất lợi cho nhân tộc, bảo hộ hàng vạn tỷ tỷ nhân loại, khiến nhân tộc thịnh thế như ngày hôm nay. Tất cả đều là nhờ ơn Thánh Vương!”

Thanh âm Chiến Vạn Tôn vang vọng toàn bộ Từ Cẩm Thành.

Tế văn tuy rằng không dài nhưng vừa đủ tôn lên Thánh Vương vinh quang, sau khi nghe xong, nội tâm trăm vạn tu sĩ không tự chủ được dâng lên muôn vàn kính sợ, ánh mắt chúng tu sĩ tràn ngập vô hạn sùng kính nhìn lên bức tượng của Thánh Vương.

Ngay lúc này đây, khi không khí khắp Từ Cẩm Thành kéo lên tới cực hạn, Chiến Vạn Tôn bắt đầu mở miệng tiếp tục nói:

“Tiếp theo chính là Tế điển bước thứ hai, tế bái Thánh vương!”

Vừa dứt lời, hắn cung kính cầm ba cây nhang, vô cùng trang trọng quỳ xuống, thanh âm mạnh mẽ nói:

“Nhất bái Thánh Vương!”

Mọi người nghe vậy lập tức bắt chước theo Chiến Vạn Tôn quỳ xuống đất thành tâm dập đầu.

“Nhị Bái Thiên Đạo chi Đế!”

Nghe vậy, mọi người tiếp tục cung kính thành tâm dập đầu.

“Tam bái Đại Địa chi Đế!”

“”Tứ bái Nhân Đạo chi Đế!””

Thanh âm Chiến Vạn Tôn tiếp tục vang lên.

Giờ phút này, lấy Chiến Vạn Tôn làm trung tâm, trăm ngàn tỷ tu sĩ hết thấy quỳ xuống đất dập đầu cúng bái, từng luồng uy thế mệnh mông cuộn cuộn toát ra bốn phương tám hướng, khiến cả Từ Cẩm Thành giờ khắc này toát ra thần thánh chỉ quang.

Giờ khắc này ở một chỗ tối, Diệp Minh đứng ngao ngễ nhìn chúng tu sĩ sùng kính bái lạy, thân là Thần Tộc hậu nhân, hắn đã hoàn toàn không phải là nhân loại, cho dù thời đại kia Thánh Vương cường đại cỡ nào, vẫn bị Thần Tộc tộc nhân cường giả ở vùng vũ trụ này đơn giản đánh bại, dù sao năm đó Thần tộc tộc nhân đều được Thần Tộc Thánh Địa phân tán rải rác khắp Ba ngàn vũ trụ cai quản nhằm xem các sinh linh trong ba ngàn vũ trụ như gia súc để ăn uống khi cần.

“”Sẽ có một ngày, Diệp Minh ta vẫn định vùng vũ trụ này, chúng sinh phải bái lạy ta, chúng sinh đều là gia súc để ta thôn phệ!”” Diệp Minh ánh mắt âm u nhìn chúng tu sĩ sùng kính quỳ lại, thầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Toàn Trường Kinh Sợ!

Sau khi lạy xong tứ bái, Chiến Vạn Tôn liếc nhìn chúng tu sĩ, cười nói:

""Buổi lễ đến đây là kết thúc, hôm nay cứ theo truyền thống cũ, những người đã sớm đăng ký lên Sinh Tử Công Bình Lôi Đài, xin mời chuẩn bị, danh sách đầu tiên chính là Ma Vũ Đại lục Đình cấp thể lực Linh Uyển Cung thiên chi kiều tử, Thạch Hạo đấu với Nhất Lư thế lực Hàn gia Hàn Như Băng, xin mời hai người nhanh chóng lên Sinh Tử Công Bình Lôi đài quyết đấu!""

""Hàn Như Băng, đi lên nhận cái chết!"" Thạch Hạo đứng ngạo nghễ trên Sinh Tử Lôi Đài, gào thét.

""Ha ha, kẻ hèn mới đột phá võ Vương dám mạnh miệng, nếu ngươi liều mạng muốn chết, ta thành toàn ngươi!"" Diệp Minh khoe miệng cười lạnh lẽo, có Lôi chi thần nhãn nội tình của Thạch Hạo bị hắn đơn giản tùy ý thấy được, Thạch Hạo đột phá Võ Vương chi cảnh liền nghĩ ăn chắc hân, hai chân nhún một phát, hân liền nhảy tới Sinh Tử Lôi Đài, ánh mắt bạo ngược nhìn Thạch Hạo.

Ở dưới Lôi đài, Hàn Lập, Vương Kinh Tuyết, Ninh Diệp Diệp cùng Hàn gia chúng nhân khẩn trương nhìn Diệp Minh, hi vọng hắn sẽ thắng, dù sao đối thủ của Diệp Minh là thiên chi kiều tử đột phá võ vương chi cảnh, trong khi Diệp Minh là phế nhân mới có thể tu luyện ba tháng gần đây, bọn họ cũng chỉ biết hi vọng Diệp Minh chiến thắng chứ chẳng biết làm gì hơn.

Chúng tu sĩ đang quan sát nhao nhao nhủ mầy, Thạch Hạo thân mười sáu mười bảy đột phá Võ Vương chi cảnh, đây tuyệt đối là thiên tài tuyệt thế, bởi vì Từ đại Võ Tông đột phá Võ Quân đã là một cửa ải chặn đa số tu sĩ đạp chân vào Võ Đạo chi lộ, nếu nói Đại Võ Tông dù mạnh cũng chỉ là phạm nhân, thì khi đột phá Võ Quân đã chân chính lột xác thành Tiên thiên chi thể, có thể mượn thiên địa chi lực, sức người có hạn mà thiên địa thì vô hạn, đối với phạm nhân, Võ Quân chính là tiên là thần.

Mà chạm tới Võ Vương chi cảnh, linh hồn được rèn luyện từ hư phản thật, sau khi hết thọ nguyên hoặc bị giết chết có thể từ bỏ thân thể tìm thân thể khác sống lại, Nếu linh hồn không bị hư tổn thì việc đoạt xá sống lại chẳng khác nào là trường sinh.

Mà Võ Vương đã có thể tạo ra tiểu thể giới trong cơ thể, hấp thụ thiên địa chi lực ký thác vào tiểu thể giới, tạo thành một loại lực lượng gọi là thần Thông, lúc này đây trong cơ thể Võ Vương tu sĩ đã có thể tự tạo ra Thiên địa chi lực cho bản thân sử dụng, không cần dựa vào mượn thiên địa chi lực mà chiến đấu, thứ mình tạo ra đương nhiên mạnh hơn rất nhiều thứ mà mình mượn, cho nên Võ Vương chi cảnh chương quân Thiên địa chi lực mạnh mẽ gấp ngàn lần Võ Quân chi cảnh.

Mà chúng tu sĩ tuy không thể nhìn thấu sâu cạn của Diệp Minh, nhưng nghe tin tức nói rằng Diệp Minh ba tháng trước là phế nhân, cho nên bọn họ không tin sau ba tháng Diệp Minh có thể tu luyện thành Võ Vương chi cảnh đã bại Thạch Hạo.

Mà ở bên kia trận tuyến, Bắc Thanh Hàn, Bắc gia chúng nhân đứng chung đội với Thạch gia, trong đó Thạch gia chúng nhân vẻ mặt đạm nhiên, hiển nhiên tin chắc rằng Thạch Hạo có thể giết chết Diệp Minh, còn Bắc gia mỗi người một vẻ, bọn họ phản bội lại Hàn gia đi theo Bắc gia, nói không áp lực là giả, Hàn Gia chỉ cần muốn có thể diệt trừ Bắc gia như giết một con kiến, và Thạch gia có khi không vì nhỏ nhò cái Bắc gia mà gây chiến với Hàn gia, cho nên bọn họ hi vọng Thạch Hạo có thể giết chết Hàn Như Băng, lúc đó Bắc Thanh Hàn có thể đường đường chính chính leo lên Thạch gia không sợ Hàn gia trả thù.

Sinh Tử Công Bình Lôi có thêm hai chữ công bình, nghĩa là bất kỳ ngoại lực nào dùng khi đấu sinh tử đều bị Thánh Vương bức tượng áp chế lại, cho nên muốn sống chỉ có thể lấy ra bản lĩnh thật sự của mình để chém giết kẻ địch.

“Hàn Như Băng, đi chết đi!” Thạch Hạo dữ tợn bạo rống, hân cũng không nói nhảm, bàn tay kết ra ấn quyết kỳ lạ, vô số thiên địa linh khí tụ tập vào bàn tay hân, Diệp Minh tuy nghi hoặc nhưng hân vẫn đứng bất động thử xem Thạch Hạo tính làm cái quỷ gì, không phải hân ngạo mạn mà sự tự tin của hân dựa vào thực lực bản thân, dù Võ Hoàng cảnh hân cũng có thể giết nói gì một tên mới đột phá võ Vương yếu nhược.

“Ngu ngốc, để ta đem tất cả lực lượng trên người ngươi áo chế, lúc đó ta sẽ si nhục khiến hân sống không bằng chết hạnhha..” thấy Diệp Minh đứng nhìn mình không động thủ, trong lòng Thạch Hạo vui vẻ, ánh mắt âm tàn nhìn Diệp Minh.

Đột nhiên giọng của Ngưu Lão truyền vào tai hân.” tiểu tử nên động thủ, hân đây là vận dụng Đại Phong Ấn chi thuật, một trong ba ngàn đại đạo chi thuật, nếu ngươi để hân thì triển thành công, bị hân phong ấn hết thủy lực lượng thì ngươi sẽ bị hân đơn giản giết chết.”

Vương Bá Ngưu tàn hồn thân nắm giữ bản thể ký ức, bản thể nắm giữ thứ thần thuật này cho nên Hân liếc cái là nhận ra thủ đoạn của Thạch Hạo.

Tuy Thần thể của Diệp Minh mạnh mẽ, nhưng bị phong ấn hết thủy lực lượng thì thân thể khác gì người thường?

Nghe vậy, Diệp Minh tàn nhẫn cười lạnh:

“Muốn dùng Đại phong ấn thuật tới trấn áp ta? Nằm mơ!”

“Lôi Thuần”

Diệp Minh thân thể vô cùng quý dị biến mất ở tại chỗ, đây là vận tốc nhanh đến nỗi nhìn như thuận di, Lôi chi thể tốc độ cùng lực công phá là chủ hạ, cho nên thân thể xé rách không gian thuận di phạm vi trăm mét là bình thường đối với Diệp Minh.

“Không tốt!”

Nhìn thấy Diệp Minh đột nhiên biến mất, Thạch Hạo lập tức khắc kinh hãi.

Một cổ nguy cơ cực kỳ mãnh liệt cảm nháy mắt đột nhiên bao phủ hân, khiến toàn thân hân cảm giác lạnh lẽo.

Dưới cổ Cảm giác nguy cơ này, phản ứng đầu tiên của hắn chính là tránh đi, nhưng phản ứng của hắn sao lại tốc độ của Diệp Minh?

Vừa lúc Thạch Hạo vừa động, đột nhiên, một bàn tay sắc bén chọt từ lưng nắm lấy bả vai hắn, hắn kinh hãi ngược nhìn, thì ra Diệp Minh đã xuất hiện bên cạnh hắn.

Răng rắc!

Diệp Minh dùng móng vuốt sắc nhọn kéo cả cánh tay Thạch Hạo đi, trong nháy mắt, máu tươi cuồn phúng, Thạch Hạo liền trong nháy mắt mất cánh tay.

Giờ Diệp Minh không biết móng tay hắn sắc bén cỡ nào, bộ móng tay này ngay cả thân thể Nhị lưu yêu thú da dày thịt béo đều bị hắn xé rách nói gì đến thân thể nhân loại yếu ớt.

“A.....!”

Thạch Hạo thê lương kêu thảm thiết, hắn sợ hãi nhìn về phía Diệp Minh, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin.

Dưới kháng đài, chúng tu sĩ ánh mắt tròn tròn nhìn cảnh tượng trên lôi đài, họ không thể tin được một người thân thể lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy, ngay cả võ vương chỉ thể cũng không chịu được bàn tay Diệp Minh kéo, cả cánh tay bị kéo ra khỏi thân thể.

Ngay cả Thạch gia người dẫn đội cùng Thạch gia con em đều kinh hãi, Mà bị cảnh tượng kích thích nhất hẳn là Bắc gia, Bắc Thanh Hàn.

“Không thể thể được...Hạo sư huynh làm sao bị tên phế vật đó đá thương?!” gương mặt xinh đẹp của Bắc Thanh Hàn thoáng ngơ ngác, hoảng hốt, đờ đẫn nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng không nhận được nhớ lại cảnh tượng lúc đó, thiếu niên này lạnh lùng nói với nàng: “ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà tây, đừng khi thiếu niên bần..”

“Chẳng lẽ...ta sai rồi sao?” Bắc Thanh Hàn khỏ sờ thê lương nói thầm.

Hàn Lập, Vương Kinh Tuyết, Ninh Diệp Diệp, Hàn gia chúng nhân ánh mắt kinh hỉ vui sướng nhìn Diệp Minh, ngay cả khuôn mặt nghiêm nghị của Hàn Lập hiếm có lộ ra vẻ tươi cười.

“Hảo tiểu tử, hại mọi người lo lắng!”

Ninh Diệp Diệp ánh mắt lộ ra vẻ sùng bái: “Băng ca ca, người quả nhiên là lợi hại, không chỉ trên giường lợi hại, mà ngay cả lúc chiến đấu đều lợi hại như thế..”

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Duyệt Tẫn Hồng Trần!

Thạch Hiên ôm một bên bàn tay, kiên kỵ nhìn Diệp Minh, hắn gầm lên, hét ;

“Đế cấp huyết mạch Cửu Đầu Sư Tử, cuồng biến!”

Thạch Hiên giống như một đầu sư tử nổi giận, tóc đen liền hóa thành tóc trắng phát phơ trước gió, khí tức cuồng bạo đến cực hạn, Võ Vương cảnh uy áp quét sạch bốn phương tám hướng.

Cửu Đầu Sư Tử là trong truyền thuyết Tiên Cấp yêu thú, lực lượng, tốc độ, phòng ngự đều thuộc hàng đỉnh cao, trong chuỗi thức ăn Cửu Đầu sư tử có thể gần với Ngũ Đại Thần Thú, Thạch Gia thân mang Cửu Đầu sư tử huyết mạch, tuy Thạch Hiên chỉ có được ba phần mười huyết mạch nhưng cũng đáng gờm, được Thạch Phá Thiên lão tổ rất yêu thương.

“Đế cấp thượng phẩm võ kỹ —— Đại Hoang Bì Thiên Chương.”

Sau khi mở ra huyết mạch, Thạch Hiên Lực lượng đơn giản cuồng bạo mạnh mẽ đến rối tinh rối mù, hắn gầm nhẹ một tiếng, thân hình nhanh như chớp liền nhảy bao tót, đánh ra một bộ Đế giai thượng phẩm võ kỹ, trong nháy mắt hắn nắm ngón tay hắn tụ tập Vô tận đại địa chi lực, mang theo một cỗ Bì Thiên ý cảnh đánh xuống Diệp Minh, ý đồ trấn áp hắn.

“Trời ạ! Đây không phải là võ kỹ thành danh của Trường lão Linh Uyển Cung, Chiến Cuồng Thạch Hạo hay sao? Thật là khủng khiếp, ta dường như thấy được cả Đại địa mang theo một cỗ bi thiên ý cảnh trấn xuống, tâm thần kém chút thất thủ.” Ngửa đầu nhìn xem Thạch Hạo, chúng tu sĩ kinh ngạc nói.

Đại Hoang Bì Thiên Chương, một chương bí thiên, là cực hạn bạo phát võ kỹ, có thể phát huy ra uy lực rất lớn, cho dù mới đột phá Vô Vương chi cảnh, Thạch Hiên liền có thể đánh nổ Cái Thế Vô Vương.

“Uy lực cũng không tệ, quả không hổ danh Thiên chi kiều tử, nếu như tầm thường Cái Thế Vô Vương cũng sẽ thua thiệt khi đối diện một đòn này của ngươi, bất quá ở trước mặt ta muốn nhảy nhót còn kém xa.” Diệp Minh lạnh lùng mở miệng, chân đạp hư không, tùy ý đâm ra một quyền.

“Ngươi muốn chết.” Thấy cử động kinh dị của Diệp Minh khiến Thạch Hiên cảm thấy nhục nhã, hắn tàn nhẫn cắn răng, nắm bàn tay mang theo một cỗ trấn áp muôn đời, đau thương muôn kiếp chương đối quyền.

Rầm!

Diệp Minh chỉ tùy ý một quyền nhưng lại ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ đến cực hạn, quyền kinh của Diệp Minh xuyên phá Đại Hoang Bì Thiên chương của Thạch Hiên, sau đó hắn thừa thế mà lên, bàn tay nhanh chóng thu quyền, tay trái vươn ra bóp chặt cổ Thạch Hiên.

Chưa hết, dưới ánh mắt kinh hãi của Thạch Hiên, bàn tay phải của Diệp Minh biến thành quyền, liên hoàn đâm vào bụng, vào mặt Thạch Hiên.

Trong tích tắc, Thạch Hiên nguyên bản anh tuấn khuôn mặt liền trở thành đầu heo, ngay cả Đế Cấp Cửu Đầu Sư Tử huyết mạch cũng bị đánh cho tàn phế, trong nháy mắt Thạch Hiên cơ thể liền thu nhỏ lại như cũ.

“Xong...xong...Bác gia xong rồi!” Bắc Thanh Hàn sắc mặt tái nhợt, nàng thông khổ ôm đầu, nàng biết Thạch Hiên chết đi, Thạch gia liền không che chở Bắc gia, lúc đó Hàn gia chỉ cần chỉ tay cái nhẹ là Bắc gia hồi phi yên diệt.

“Không, nếu Hàn Như Băng giết chết Thạch Hiên, lúc đó hắn là Thạch gia điên cuồng trả thù, hắn là không để ý đến Bắc gia đâu, chỉ cản trở về bảo phụ thân đòi tộc khôi Nam Hoang, sang Tử Hoang khác xây lại gia tộc, hắn có thể để Bắc Gia thoát một kiếp...” Trong lòng Bắc Thanh Hàn hi vọng thầm nói.

“Ngươi...có giỏi thì giết chết ta đi!” Thạch Hiên ánh mắt sát ý nhìn Diệp Minh, hắn biết đại thế đã mất, giờ bản thân hắn chỉ có thể mặc người chém giết, nhưng hắn tin chắc Diệp Minh sẽ không giết hắn, đơn giản là Thạch gia thân là đỉnh cấp gia tộc, ngay cả ông nội Thạch Phá Thiên của hắn là đệ nhất tu sĩ của Ma Vũ Đại Lục, lại có tính tự bệnh rất cao, Diệp Minh dám làm gì hắn thì ông nội, cha hắn, gia tộc hắn sẽ huyết tẩy Hàn gia.

Ánh mắt Diệp Minh quái dị nhìn Thạch Hiên một lúc lâu, khó hiểu nói:

“Lần đầu tiên ta gặp một người xin người khác giết bản thân đây, chắc chắn, ngươi quả là Đê Tiễn a.....”

“Ngươi...!” Trái tim Thạch Hiên điên cuồng nhảy, hắn có dự cảm không tốt.

“Phập!”

Tiên huyết phun tung tóe, cái đầu lâu của Thạch Hiên liền nổ thành nhiều khối, hắn bị Diệp Minh một quyền nổ nát đầu lâu, thân thể không đầu của Thạch Hiên liền ngã xuống, Diệp Minh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, quay đầu liền đi.

“Thạch...Hiên...chết rồi?!” Thạch gia chúng nhân, Hàn gia chúng nhân ngờ ngác nhìn thân ảnh không đầu ngã xuống, bọn họ không thể tin được sự thật, thiên chi kiều tử Thạch gia lại bị một tên ba tháng trước là phế nhân giết chết!

Diệp Minh lúc này đây mơ hồ cảm nhận được, một luồng khí cơ vô hình phiêu miểu từ trên người Thạch Hiên bay vào người mình, đây hẳn là khí vận khí tức mà Nguru Lão nói đi?!

Hắn lắc đầu, thân hình yên lặng biến mất khỏi Tử Cẩm Thành!

.....

Cuộc đời Diệp Minh trải qua nhiều khúc triết, nhờ có Nguru lão ở bên hỗ trợ, cùng với Thần Tộc chi thân không ngừng thôn phệ sinh linh tiến hóa, cuối cùng thực lực của hắn đứng trên đỉnh phong Vũ Trụ, danh vọng mỹ danh bao phủ khắp vũ trụ, quyền lực nắm trong tay sinh tử của vạn vật sinh linh, hắn gần đi đến đỉnh phong của nhân sinh!

Cuộc đời hắn chỉ thiếu một điều...chưa cưới vợ, chưa có con cho cha mẹ vui mừng.

Một ngày tốt nào đó....

Tân khách đến dự đám cưới đều là nhân vật máu mặt của nhân tộc, các lão bất tử bề quan sinh tử cũng đồng loạt dừng lại chỉ để cho hắn chút mặt mũi. Cuối cùng đến lúc Động phòng hoa chúc.

Ninh Diệp Diệp ăn mặc xinh đẹp kiều diễm, ngồi ngay ngắn ở bên giường, ánh mắt thâm tình nhìn Diệp Minh, chân thành nói:“Băng, hôm nay chúng ta đã trở thành vợ chồng. Cuộc đời này ta hối hận rất nhiều điều, nhưng có một điều duy nhất ta không hối hận, chính là yêu ngươi...”

Diệp Minh cười ha ha:“Đó là đương nhiên. Ta chính là.....”

Đột nhiên hân sở ngực, mảy kiếm hơi nhàn.

Ninh Diệp Diệp chợt biến sắc, vội vàng hỏi: “Chỉ là cái gì? Ngươi không thoải mái chỗ nào?”

Diệp Minh lắc đầu, mơ hồ nói: “Chỉ là ta cảm thấy trong lòng đột nhiên trống rỗng.. cảm giác cuộc sống thật tẻ nhạt! ”

Ninh Diệp Diệp cười một tiếng, như hoa mẫu đơn chớm nở đẹp không sao tả xiết, nàng ôn nhu nói: “ Tẻ nhạt? Ngươi không biết có bao nhiêu người hâm mộ cuộc sống của ngươi đâu?!”

Sắc mặt Diệp Minh chợt biến thành lạnh lùng, lớn giọng nói: “Bọn họ hâm mộ ta? Không, Đơn giản là hâm mộ tài phú, quyền thế, vũ lực cùng mỹ sắc thôi.”

Khi nói đến đây, chân mảy hân bắn ra một cỗ khinh thường thiên hạ, thấu hiểu hồng trần.

Ninh Diệp Diệp chợt đổi giọng, biến sắc: “Băng, ngươi nói vậy là có ý gì?”

Diệp Minh nghiêm túc nhìn nàng, nhìn người con gái mà hân yêu đến trời long đất lở, yêu đến thiên địa già nua, yêu đến thời gian mục nát.

Ánh mắt hân lạnh lùng, khiến Ninh Diệp Diệp bất an.

Sau đó, Ninh Diệp Diệp chợt thấy hân nở nụ cười, nàng thoáng yên tâm, nhưng câu nói kế tiếp của hân khiến nàng hoảng hốt:

""Tình Yêu, Danh Vọng, Tiền Tài, Thực Lực, bất quá chỉ là trắng trong nước, hoa trong gương.""

Sau khi hân vừa dứt câu, thế giới đột nhiên rạn nứt ra, chìm vào hắc ám!.....

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tỉnh Lại!

Giờ khắc này Diệp Minh linh hồn liền trở về thân thể, hân phát hiện mình vẫn ở trong luân Hồi tháp, mà những gì hân trải qua trong Luân hồi vẫn khắc họa rõ nét bên trong trí nhớ của hân, giống như hân vừa mới trải qua một đời vầy.

""Ta là Hàn Như Băng, hay là Diệp Minh?"" Ánh mắt Diệp Minh thoáng ngơ ngác.

""Tỉnh lại con trai ta...ngươi vẫn là ngươi, mà Hàn Như Băng cũng là ngươi, những gì ngươi trải qua trong mộng cảnh đều là ngươi!"" Thanh âm Vương Bá Ngự quanh quẩn trong đầu hân.

""Phụ thân...là ngươi sao?"" Diệp Minh bừng tỉnh lại, giờ khắc này, hai cổ ký ức bắt đầu dung hợp với nhau, sau một lát, hân chân chính đem phần ký ức Hàn Như Băng hợp lại làm một, hân về mặt từ thanh niên tuổi trẻ khí huyết phùng cương chợt trở nên tang thương già dặn và phong trần, không thích hợp xuất hiện trên mặt một thanh niên hai mươi năm tuổi.

Hân đi ra khỏi Luân Hồi Tháp, hân ngạc nhiên phát hiện giờ khắc này hân thấy hầu như những người tham gia khảo hạch đều đã đi ra Luân Hồi tháp, chỉ còn mình hân là chưa đi ra.

""Diệp Minh hoàn mỹ xong Luân Hồi Tháp một trăm tầng, Ý chí đánh giá: Đinh Cấp!"" Đột nhiên, một thanh âm nặng nề phát ra từ bên trong Luân Hồi Tháp, chính là Thanh Âm của Luân Hồi Khí Linh.

Phạm Luân cùng chúng trưởng lão ánh mắt lửa nóng nhìn Diệp Minh, bọn hân biết hoàn mỹ xong quan một trăm tầng có ý nghĩa gì, nghĩa là Diệp Minh hoàn mỹ sinh tồn trong luân hồi thế giới mà chưa hề mất mạng, dưới mười tầng luân hồi tháp đều chỉ là nhân sinh của những người bình thường, mạnh nhất chỉ là Võ Quân cảnh, Từ Mười tầng đến ba mươi tầng chính là nhân sinh của sinh linh đạt tới Võ Vương Cảnh, từ ba mươi tầng đến năm mươi tầng là nhân sinh của sinh linh đạt tới Võ Hoàng cảnh, từ Năm mươi tầng đến bảy mươi tầng là nhân sinh của Võ Tôn cảnh sinh linh, mà từ bảy mươi tầng đến một trăm tầng chính là nhân sinh của Võ Đế cảnh đến Thần Đế chi cảnh.

Mà Diệp Minh hoàn mỹ xong một trăm tầng là ý vị gì?

Nghĩa là hân trải qua một đời nhân sinh của cường giả đỉnh cấp của vũ trụ này, Thần Đế chi cảnh, từ cảm ngộ, kỳ ngộ, công pháp, võ học, đại đạo lĩnh ngộ của vị Thần Đế chi cảnh ấy, giờ khắc này đều thuộc về Diệp minh.

Chính là giống như Diệp Minh là Thần Đế cường giả trọng sinh về vậy, nắm giữ hết thảy ký ức, cảm ngộ, kỳ ngộ, đại đạo lĩnh ngộ, chiến đấu ý thức..

Nếu Diệp Minh biết những thứ này chắc hân hân chỉ cười khò, Hàn Như Băng tu luyện theo hướng Thể tu, thân mạng Thần Tộc huyết mạch hân đơn

giản là một đường thôn phệ hết thấy sinh linh, cho đến khi tiến hóa đến bước bốn đỉnh phong hấn có thể dùng thân thể đơn giản diệt sát Thần Đế chi cảnh.

Thần tộc tiến hóa theo các bước: Bước 1: Dị Chủng Thần thể, phân biệt là đem Lôi chi thần thể, Phong chi thần thể, Quang Minh Thần Thể, Hắc Ám Thần Thể đều tiến hóa đến đỉnh phong, có thể dung hợp bốn loại lực lượng thần thể này thành một thể duy nhất, gọi là Dị Chủng Thần Thể, thân mang Phong, Lôi, Quang minh, Hắc Ám thuộc tính, bất kỳ tu sĩ tinh tu bốn loại Pháp Tắc này đều không thể tổn thương Diệp Minh mấy may, còn có thể bị hấn hấp thu lại lực lượng.

Lúc này đây Diệp Minh từng dùng Dị Chủng Thần Thể phản sát giết chết bốn tên Cái Thế Hoàng Cảnh của Thạch gia tìm đến truy sát hấn.

Bước hai là Ngũ Hành Thần thể, phân biệt là đem Hỏa chi thần thể, Thổ chi thần thể, Mộc chi Thần Thể, Kim chi thần thể tiến hóa đến đỉnh phong, có thể tiến hóa thành Ngũ Hành Thần Thể, tuy nhiên Ngũ Hành Thần thể chi mạnh hơn Dị Chủng Thần Thể một chút, Có thể chiến Vô Tôn cảnh, bất kỳ tu sĩ tinh tu Ngũ Hành pháp tắc không thể tổn thương hấn.

Bước ba chính là Ngũ Hành Dị Chủng Thần Thể, hấn đem hai loại thần thể kết hợp lại thành một thể duy nhất, lúc này đây Tự Nhiên lực lượng đều không thể làm gì hấn, Hấn giống như chấp chương Thiên Đạo, Tự Nhiên chi lực đều được hấn tùy ý điều khiển, cho dù cùng cảnh giới đều bị hấn đơn giản diệt sát, cho dù Đế cảnh cường giả tinh tu Tự Nhiên chi đạo đều không thể dùng Tự Nhiên lực lượng giết chết hấn vì thân thể hấn miễn dịch hết thấy tự nhiên lực lượng đánh vào, nhưng hấn cũng không thể làm gì Đế cảnh cường giả, lúc này đây Ngũ Hành Dị Chủng Thần Thể có thể chiến Đế Tôn chi cảnh.

Bước Bốn chính là đem Sinh Tử thần thể, Tạo Hóa Thần Thể, Luân Hồi Thần Thể, Niết Bàn Thần Thể tiến hóa đến đỉnh phong, tạo thành một thể duy nhất gọi là Duy Ngã Độc Tôn chi thể, lúc này ngay cả Thần Đế chi cảnh đều không thể tổn thương đến hấn, cho dù tinh tu Sát Phạt thủ đoạn Thần Đế có thể ôn thương đến hấn, chém hấn đứt tay, đứt chân, ngũ mã phanh thây thành bãi thịt nát, chỉ còn sót lại một miếng thịt vụn hấn đều có thể dùng Vô hạn sinh cơ tái tạo lại thân thể, cho dù có thể giết chết hấn, hấn đều có thể dùng Niết bàn đặc tính sống lại, thân mang Tạo Hóa thuộc tính, Diệp Minh càng đánh càng mạnh, khiến đối thủ tuyệt vọng.

Chưa hết, có một lần Thiên Đạo thể gia gọi Tiên cảnh Thiên Đạo Thể gia cường giả ở Chung Thần giới dùng Tiên Hồn hàng lâm, ý đồ tru diệt Diệp Minh, vị Tiên Cảnh ấy cường đại đến mức tuyệt vọng, chỉ là một phân hồn đều đơn giản bóp chết Diệp Minh, xóa sạch hết thấy vết tích, khiến cho Tạo Hóa, Sinh Tử, Niết Bàn Thuộc tính đều không thể khiến hấn sống lại, cuối cùng chỉ còn Luân Hồi thuộc tính, Diệp Minh một bộ phận hồn phách dấu trong Luân Hồi bánh xe sống lại, trọng tổ thân thể, vị Tiên Cấp cường giả đó tưởng hấn chết rồi trở về Tiên Giới, Diệp Minh liền tìm hành xuất hiện trong Thiên Đạo tinh, giết sạch Thiên Đạo thể gia truyền nhân, thôn phệ hết thấy, gần như sắp đột phá Tiên Cấp cảnh giới, nhưng hấn thủy chung đều không thể đột phá, đơn giản là Luân Hồi Thần Đế chỉ là Thần Đế chi cảnh, không có diễn sinh tiếp tục Tiên Cấp, cuối cùng khi hấn cười Ninh Diệp Diệp, hấn ngộ ra Hồng trần chân lý, chính thức thoát khỏi Luân Hồi mộng cảnh, trở về thực tại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tiến Nhập Đệ Tử Nòng Cốt

Phạm Tuấn tông chủ thần thái sáng lạng, trong giọng nói mang theo mười phần khẳng định, nói:

"Được rồi, hiện tại lão phu tuyên bố, Diệp Minh thân là Thiên chi kiều tử, vô luận là Thiên Phú, Thể chất, tâm tính, nghị lực đều tuyệt hảo không có gì để bàn cãi, từ hôm nay trở đi hấn chính là Thiên Kiếm Tông đệ tử nòng cốt, hưởng thụ đãi ngộ đệ nhất thiên kiều của Thiên Kiếm Tông."

Những người còn lại đều là dùng ánh mắt hâm mộ và ghen ghét nhìn Diệp Minh.

Nghĩ đến, tin tức này hôm nay chắc chắn sẽ truyền khắp Thiên Kiếm Tông.

"Phạm Tuấn sư huynh, Diệp Minh còn không có bái vô đạo sư tôn a, không biết hấn cần một vị vô đạo sư tôn như thế nào, người có Phạm Luân là đồ tôn vừa là đồ đệ, nên không được tranh với chúng ta a..."

Mộ Dung Dật, trưởng lão Hình Đường đồng thời là sư đệ của Phạm Tuấn mở miệng nói, mấy trưởng lão khác cũng nhìn chăm chú vào Phạm Tuấn, xem hấn trả lời.

Có một tên thiên kiều đệ tử làm đồ đệ, chỉ cần cho thiên kiều đệ tử một chút chỗ dựa cùng tài nguyên cần thiết, một ít vô đạo cảm ngộ, sau này đồ đệ thần công đại thành, không phải là sự phụ chiếm tiện nghi hay sao?

Phạm Tuấn cười lạnh lắc đầu, hấn mập mờ nói:

"Một đồ đệ thiên tài như vậy, không chỉ là bổn tông chủ động tâm, còn có Ba vị thái thượng trưởng lão cũng động tâm a..."

Những trưởng lão kia vừa nghe nhất thời không lời nào để nói, nếu như ngay cả ba vị thái thượng trưởng lão cũng động tâm đến Diệp Minh, thì những trưởng lão như bọn hấn không có tư cách tranh dành.

Phạm Tuấn tông chủ tiến đến gần Diệp Minh, không tiếc dùng lời khen ca ngợi: ""Diệp Minh, từ nay ngươi chính thức trở thành đệ tử Thiên Kiếm Tông, ngươi cùng Phạm Giai Giai trưởng lão đi đến dẫn ngươi đi đăng ký thân phận Đệ tử nòng cốt, ngươi nghỉ ngơi một buổi tối, sáng sớm mai sẽ có người đến đưa ngươi đi Nghị Sự Điện gặp ta.""

Diệp Minh cười cười, hơi khom người thi lễ một cái nói: "Đa tạ Tông chủ, tiểu tử xin cáo lui!""

"Hảo." Phạm Tuấn gật đầu.

Diệp Minh gật đầu, xoay người đi, trong đám người nhường ra một con đường cho hắn ly khai.

Giai Giai trưởng lão chính là vị trung niên mỹ phụ khảo hạch thứ hai, đồng thời tông môn bên ngoài sự vụ cùng đệ tử sự vụ đều do nàng quản lý, quyền cao chức trọng, nàng đi tới bên hắn, yêu kiều nói: ""Tiểu tử đẹp trai, đi theo ta!""

Diệp Minh gật đầu, đi theo sau bóng lưng xinh đẹp ấy đi tới Quản Sự điện, tiếp nhận thân phận lệnh bài cùng công pháp, tài nguyên của đệ tử nòng cốt, cộng thêm một bản Tông quy, sau đó được Phạm giai giai dẫn đi tới sâu trong núi, ở đây thiên địa linh khí dư thừa, vô số thảo dược linh thảo mọc thành hàng, Yêu cầm bay lượn đầy trời, mà xung quanh là vô biên vô hạn núi non, trong đó nhiều kiểu biệt thự dinh thự được xây cho đệ tử nòng cốt ở.

Mà chỗ mà tông môn sắp xếp cho hắn chính là một khu dinh thự to lớn, bên trong trồng linh thảo, khiến không khí xung quanh dinh thự trong lành mát mẻ, còn có mỹ nữ tu giả cấp thấp phục vụ tạp vụ trong dinh thự giúp đỡ, để hắn có thể yên tâm tu hành.

Diệp Minh tiếp nhận trận pháp chìa khóa mở cửa dinh thự, Hiện nay, giành giật từng giây tu luyện tu vi đủ cao, đủ để được tông môn trọng dụng, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ mà phụ thân giao cho hắn.

Diệp Minh từng ở trong luân hồi mộng cảnh tung hoành nhất thế, cho nên hắn không phải là newbie như lúc trước, đối với thế giới, thậm chí vũ trụ hắn đều có thể hiểu biết không chỉ một chút.

Như hắn thân là Tông sư chi cảnh, ở cái thế giới này vẫn chỉ là phạm nhân, tùy thời đều có thể vạn kiếp bất phục.

Cho nên mục tiêu của hắn hiện tại sớm đột phá Đại Tông sư, trở thành phạm nhân mạnh nhất, thậm chí phải đột phá Vô Quân chi cảnh, mới có thể sống sót ở thế giới này.

Hai trong mắt Diệp Minh đóng chặt, hoàn toàn đắm chìm tu luyện, dựa theo công pháp vận chuyển, từng tia thiên địa linh khí chậm rãi cải tạo thân thể hắn.

Thời gian yên lặng dần trôi trong lúc hắn tu luyện.

.....

Cùng lúc đó, khu vực đệ tử tinh anh cùng đệ tử nòng cốt đều ríu rít nhận được tiếng gió thổi. Nhóm đệ tử tinh anh từng người nghiêng răng nghiêng lợi, đối với một tên mới tới tu vi chưa đột phá Đại Võ Tông lại có thể trực tiếp ngự trị ở bên trên bọn họ, cho dù hắn chính là thiên kiêu đi chăng nữa, bọn họ cũng cảm thấy phi thường khó chịu.

Dù sao thiên tài cần trưởng thành, giờ bọn hắn mạnh hơn Diệp Minh, cho nên Diệp Minh phải dưới bọn họ.

Cùng lúc đó, Khu vực đệ tử nòng cốt nhưng cũng là cực kỳ không bình tĩnh, Diệp Minh tiến nhập khu vực đệ tử nòng cốt không hề nghi ngờ là một cái tin tức nặng ký, giống như là một khối đá to lớn ném vào con sông nhỏ gây ra từng trận sóng to gió lớn.

Ở một căn dinh thự nọ, một gã thanh niên tướng mạo hoàn mỹ ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là một đám thanh niên nữ tử vây quanh.

Tu vi những người tuổi trẻ này đều là không thấp, trong đó tu vi kém nhất cũng là Vô Quân cảnh, mà tên thanh niên tướng mạo hoàn mỹ càng mạnh, tu vi gần như chạm tới Vương cảnh, là Cái Thế Vô Quân đỉnh phong.

Loại tu vi này ở các môn phái tam lưu chính là trưởng lão.

Mà thanh niên này chỉ mới hai mươi tuổi, tuy hai mươi tuổi chưa đột phá Vô Vương chi cảnh chưa được tiến vào nhóm Thiên kiêu, Thánh Tử, Thánh Nữ của đại lục, nhưng cũng thuộc dạng tinh anh.

Những người này vây quanh Thanh niên như chúng tinh phụng nguyệt, một nữ tử trong đó nói: " An sư huynh, khảo hạch nhập môn có lưu truyền một thanh niên thân mang Đế Cấp võ Hồn, Đế Cấp Thân thể, Kiếm Đạo ngộ tính cũng là đỉnh phong, chưa hết, hắn còn hoàn mỹ vượt qua Luân Hồi Tháp, trở thành những người trẻ tuổi hiếm hoi khắp vũ trụ hoàn mỹ vượt quan! "

"Mặt khác, khu vực đệ tử tinh anh cũng có ba người vượt qua đệ tử nòng cốt khảo hạch, trở thành tân đệ tử nòng cốt. Lần đệ tử tiến vào nòng cốt khá nhiều a.""

"Đúng vậy, nguyên bản khu vực đệ tử nòng cốt của chúng ta chỉ có hai mươi người, lần này, ước chừng tăng đến hai mươi bốn người, tài nguyên lợi ích phân phối xuống, hẳn là vui bất một phần. nhất là tên Diệp Minh hẳn phải nắm giữ tài nguyên nhiều hơn chúng ta a..."

Những người này bà tám nghị luận sôi nổi, An sư huynh đột nhiên cười nhạt nói: "Các ngươi có ý kiến với mấy tên tân đệ tử nhập môn này?"

"An sư huynh, đệ tử nồng cốt cũng không thể trà trộn mấy tên rác rưởi tới, nếu không sẽ khiến thanh danh đệ tử nồng cốt của chúng ta bị lây tiếng xấu. "

"Đúng vậy, tuy Diệp Minh tiểu tử thiên tài hơn người, nhưng theo lý lịch thì hắn là ngoại lai tán tu không thuộc Thương mang thành, cũng không có bối cảnh gì lớn đằng sau lưng, hắn giống như đột nhiên từ đâu nhảy ra vậy, làm một tiếng hót kinh người. "

"Người như thế, chúng ta hắn là nên gỡ hắn một cái khiến hắn làm việc cho chúng ta, dù sao thiên tài chưa trưởng thành không phải là thiên tài. "

Một thanh niên vẻ mặt âm thầm nói.

"Được rồi, các ngươi không cần phải nói, ta tự có tính toán. " Dầu Trường An mỉm cười, thần nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bái Sư!

Sáng sớm, Phạm Giai Giai đã đến tìm hắc dẫn hắc đi bái kiến Tông chủ cùng mấy vị thái thượng trưởng lão.

Diệp Minh theo chân Phạm Giai Giai, hắc đánh giá hoàn cảnh chung quanh, Thiên Kiếm Tông Chính Điện tựa hồ bị năm cái cung Điện vây chung quanh, mỗi một cung điện đều tỏa ra uy áp thuộc tính khác nhau, phía Bắc Cung Điện là Nghị Sự Điện, mang Thủy chi thuộc tính, Phía Tây là Hình Điện, mang Hỏa chi thuộc tính, Phía Đông là Chiến Điện, thân mang Kim Chi Thuộc tính, Phía Nam là Đan Điện, thân mang Mộc chi thuộc tính, mà ở giữa là Chính Điện, thân mang Thổ chi thuộc tính.

Diệp Minh ánh mắt cay độc nhận ra đây chính là Ngũ Hành Sơn Hà Đại Kiếm Trận, tụ tập Sơn Hà Thiên Địa Ngũ Hành Chi Thế, Tam Giai Đình Cấp đại trận, dù Võ Tôn cảnh võ giả công kích cũng có thể chặn được tầm nửa tiếng.

"Cộc..cộc..."

Diệp Minh vượt qua hành lang dài rộng lớn tĩnh mịch, Diệp Minh cảm giác bước chân mình nặng nề, hẳn là do Thổ chi thuộc tính trận pháp nằm ở dưới nền đất tỏa ra trọng lực, bước chân nặng nề thì trong lòng càng cảm giác nặng nề, khiến những người khi vào Chính Đường đều mang cảm giác nghiêm túc, trầm trọng.

Không lâu sau, Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai đi đến Kiếm Cung.

Kiếm Cung là nơi Tông Chủ và các vị Thái Thượng trưởng lão tu luyện, luận bàn.

Đi đến trước cửa Kiếm Cung, Phạm Giai Giai cung kính nói rằng: "Tông Chủ, đệ tử Diệp Minh đã tới."

"Ừ, đưa đệ tử vào đi."

Phạm Tuấn thanh âm ôn hòa, truyền vào trong tai hai người như gió xuân, khiến cho người nghe cảm giác thoải mái.

Sau đó Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai đi vào trong, một vị trung niên nam tử có chút anh tuấn đang ngồi trên Kiếm tọa, hai mắt hắc sắc bén như kiếm nhìn vào hai người, khiến cho người ta có cảm giác kính sợ.

"Tông chủ!" Diệp Minh cùng Phạm Giai Giai thi lễ, cung kính nói.

Phạm Tuấn không nói tiếng nào, mà là nhìn thẳng về phía Diệp Minh.

Ánh mắt Phạm Tuấn lạnh nhạt nhìn Diệp Minh, kiếm mâu bao hàm trí tuệ tinh hoa giống như khai chi tán diệp, xuyên thẳng nhân tâm.

Lúc này Phạm Tuấn mang đến cho Diệp Minh hai người cảm giác cường đại, lại tựa hồ thiếu một phần sắc bén, thêm một phần ôn trọng, giống như lợi kiếm ẩn dấu trong vỏ kiếm vậy.

Phạm Tuấn mỉm cười, ôn hòa nói: "Ngộ tính, thiên phú, tâm tính của ngươi trong cả Thiên Kiếm Tông, không, là Thiên Khung Hoàng Triều cũng không ai bằng ngươi, không người nào có thể cùng ngươi địch nổi. Ta có ý thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có bằng lòng hay không?"

Tuy tu vi của hắn chưa chắc có thể dạy cho Diệp Minh thời gian dài, nhưng hắn có thể cung cấp cho Diệp Minh đầy đủ tài nguyên, chỗ dựa.

Hơn nữa, hắn cũng có thể dạy cho Diệp Minh kiến thức Võ Đạo càng nhiều, giúp hắn bớt đi vòng vo.

Dù sao, sự phụ của hắn cũng từ Nhất Lưu Thế Lực Thần Kiếm Tông làm trưởng lão, hắn sau khi học nghệ thành công liền rời Thần Kiếm Tông tiến đến Thương Mang Thành khai tông lập phái, nếu nói so về võ đạo lý giải, hắn hơn hẳn tuyệt đại đa số nhị lưu tông môn.

Cho nên khi hắn dạy bảo Diệp Minh hết khả năng, hắn sẽ tiến cử Diệp Minh vào Thần Kiếm Môn nhất lưu tông môn, Thậm chí đưa hắn tới Vạn Kiếm Tông đỉnh cấp thế lực, Diệp Minh tương lai thành tựu tuyệt đối bất khả hạn lượng.

Nói xong, Phạm Tuấn bình tĩnh nhìn về phía Diệp Minh, cũng không có giục như lúc trước, chỉ là lẳng lặng đợi.

"Đệ tử nguyện ý!" Diệp Minh vội vã đáp: "Bái kiến sư phụ!"

"Hào..." Phạm Tuấn vui mừng cười cười.

Tràng cảnh thầy trò thắm thiết như thế này khiến cho ai suy nghĩ nát óc đều không thể nghĩ tới, sẽ có một ngày Thầy-trò đạo kiếm tương hưởng.

"Ta tên Phạm Tuấn, từng học nghệ tại Nhất Lưu Tông môn Thần kiếm Tông, võ công có chút thành tựu liền ra ngoài lịch lãm rèn luyện, năm ba mươi tuổi ghé ngang Thương Mang Thành, cảm thấy nội tâm mệt mỏi, liền dừng chân tại Thương Mang thành lập Thiên Kiếm Tông, chính là Thần Kiếm Tông chi nhánh."

Nếu đã kết duyên thầy trò, Phạm Tuấn liền nói một chút thân phận mình cho Diệp Minh nghe.

"Dạ!" Diệp Minh cung kính nói.

Phạm Tuấn ôn hòa nói: "Người còn có hai vị sư huynh, một vị sư tỷ, Hôm nay cũng đều tại bên trong tông, nếu có cái gì không hiểu hoặc khó khăn, có thể nhờ cậy sư huynh sư tỷ giúp sức."

Diệp Minh ngưng thần tĩnh khí nghe, gật đầu, "Vâng, sư phụ!"

"Ừ!" Phạm Tuấn gật đầu, phát tay nói: "Người ra ngoài đi!"

Nghe vậy, Diệp Minh quay đầu lui ra ngoài, khi bước ra ngoài Kiếm Cung, ánh mắt cung kính của hắn biến mất, thay vào đó là âm tàn ánh mắt.

"Sư phụ, thầy trò chúng ta hảo hảo chơi a..." Diệp Minh lâm bẫm, thân ảnh lập tức biến mất khỏi Kiếm Cung.

"Diệp Minh hảo một cái mầm móng tốt a..." Nhìn thân ảnh Diệp Minh biến mất, Phạm Giai Giai lặng lẽ đi đến bên cạnh Phạm Tuấn, ánh mắt lấp lóe hưng phấn.

"Ân...có lẽ cơ hội quay về chủ tông là nhờ trên người hắn..." Phạm Tuấn gật đầu, vẻ mặt chờ mong đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Gặp mặt!

Giờ khắc này ở Diệp gia...

Vương Bá Ngu phân thân Diệp Thiên Hùng đang xếp bằng ngòai trong mật thất, bên cạnh hắn chính là từng cái từng cái Diệp gia đệ tử, bọn họ bị đánh tàn phế nằm run rẩy một góc, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ nhìn Vương Bá Ngu.

"Tàn hồn ý chí truyền tin về cho ta, Diệp Minh trong luân hồi thế giới được rèn luyện rất tốt, mà có ý tứ nhất chính là về Thần Tộc huyết mạch, Quân gia, theo người thì ta có nên chuyển hóa thành Thần Tộc huyết mạch chỉ thân?" Vương Bá Ngu tinh thần câu thông hệ thống, hỏi.

"Ký Chủ, Thần Tộc huyết mạch đúng thật rất mạnh, nhưng kỷ nguyên này Đại Vũ Trụ ý chí truyền đạt Thiên mệnh chính là Nhân Tộc nên hưng, cho nên nhân tộc chi thân mới phù hợp nhất vận đỉnh Sáng Thế Cảnh, Nếu ký chủ dung hợp Thần tộc huyết mạch, đỉnh tiêm chỉ có thể trở thành Chí Tôn, vô pháp thành Sáng Thế Cảnh, thông ngự vô hạn sinh linh."

"Nếu vậy, ta muốn đổi Thần Tộc huyết mạch cho Diệp Minh, cần bao nhiêu Ác Ma Điểm?" Vương Bá Ngu dò hỏi.

"Thần Tộc huyết mạch có phân chi đẳng cấp, Đồng, Bạc, Vàng, Bạch kim, Kim Cương, Tổ. Chỉ riêng đồng cấp huyết mạch có thể khiến Thần Tộc tộc nhân đơn giản giết chết Đế cảnh cường giả, Bạc cấp huyết mạch có thể giết chết Tiên cấp võ giả, Vàng cấp huyết mạch có thể giết chết Thánh cấp cường giả, Bạch Kim cấp huyết mạch có thể giết chết Thần cấp Cường giả, Kim Cương huyết mạch có thể địch Chí Tôn bất diệt cường giả, trong truyền thuyết Thần tộc lão tổ tông chính là Tổ cấp huyết mạch, từng là một trong Sáng Thế Thần, Bất Hủ Bất Diệt..."

"Trong luân hồi thế giới Diệp Minh chỉ chiếm được mười phần trăm bạch kim cấp huyết mạch, con đường của hắn chính là không ngừng thôn phệ khiến

Bạch Kim Cáp huyết mạch hoàn mỹ một trăm phần trăm, mà Bạch kim Cáp huyết mạch hoàn mỹ chính là địch cả Thần Cáp cường giả, chỉ đứng sau Chí Tôn cường giả!.....!"

"Thần Tộc cường giả mới sinh ra đã nắm giữ cường đại lực lượng cùng thể chất, mới sinh ra đã có trí tuệ như người hai mươi tuổi, Tuy cường đại đến biến thái như vậy, như vậy nhưng sức sinh sản của Thần Tộc rất thấp, đỉnh tiêm lúc cường đại nhất Thần Tộc tộc nhân chỉ hơn một ngàn người.""

"Mà muốn đổi thấp nhất Đồng cấp huyết mạch, cần một trăm tỷ ác ma điểm... Tuy nhiên đề nghị ký chủ có thể đổi một phần trăm Kim Cương cấp huyết mạch, khiến Diệp Minh tự mình không ngừng bù đắp, nếu bù đắp hoàn mỹ hẳn chính là địch nổi cả Chí Tôn! Mà một phần trăm Kim Cương cấp huyết mạch chỉ cần mười tỷ ác ma điểm, ký chủ hiện tại có hai mươi triệu ác ma điểm, cần cố gắng làm việc xấu a ký chủ!"

Vương Bá Nguru thoáng im lặng, mười tỷ ác ma điểm, nếu tính theo cách đơn giản nhất chính là cứ cho mỗi sinh linh là một điểm ác ma, thì giết mười tỷ sinh linh là có thể gom góp đủ ác ma điểm.""

"Hẳn là nên tìm mấy cái tinh cầu cấp thấp nào đó hủy diệt là gom góp đủ! Ta có Vô Hoàng tu vi, xé rách hư không ngao du vũ trụ là bình thường..." Vương Bá Nguru bình thần thầm nói, giống như mười tỷ sinh mệnh đối với hắn chẳng khác gì mười tỷ con sâu kiến chết đi.

Vương Bá Nguru khẽ mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp gia đệ tử đang sợ hãi nhìn hắn, hắn khẽ liếm môi, tiện tay nắm lấy vài thiếu nữ xinh đẹp trong tay, dưới ánh mắt tuyệt vọng của các nàng, hắn khẽ nắm tay một cái, thân thể của mấy thiếu nữ đều bị hắn bóp thành thịt nát, máu tươi lơ lửng trên không trung, bị Huyết Luyện bí pháp không ngừng hấp thu, bồi bổ tư chất của hắn.

"Chậm rãi giết chết một trăm tên chi thứ Diệp gia đệ tử, khiến Tư Chất cùng Huyết Thống chậm rãi tăng cường, Nhân Tộc do Nhân Tổ sáng tạo ra, trải qua từng đời từng đời sinh sôi nảy nở, khiến huyết thống của nhân tộc càng ngày càng phai nhạt, không còn thuần Huyết Nhân Tộc nữa, Thời kỳ hồng hoang thuần huyết nhân tộc mạnh mẽ đến thế nào, trời sinh linh ngộ Đại Đạo nhanh hơn các chủng tộc khác, bản thân nhân tộc huyết mạch đều không có thuộc tính, bất cứ đạo nào trong ba ngàn đại đạo nhân tộc thể chất đều có thể tu luyện, linh ngộ, quả thật đúng là con cưng của trời đất, tuy sinh ra không cường đại hay có thọ mệnh lâu dài bằng các chủng tộc cấp cao khác, nhưng tính dẻo rất cao, sinh sôi nảy nở rất nhanh, giờ trong khắp Huyền Huyền Vũ Trụ nhân tộc bóng dáng đều có, quả thật là một chủng tộc đáng sợ."" Vương Bá Nguru thầm nghĩ.

"Ngoài việc luyện hóa tộc nhân, ta cần phải tìm các nhân tộc thiên kiều chậm rãi thôn phệ bọn hắn, tẩy luyện huyết mạch của ta, cho đến khi huyết mạch của ta trở thành Thuần Chủng như Nhân Tổ, chính là ngày căn cơ của ta vững chắc nhất, có thể vắn đỉnh!"" Vương Bá Nguru trong lòng hào khí như mây nói.

"Chỉ tiếc rằng...Hệ Thống không có Nhân Tộc huyết mạch để đổi lấy, dù sao thì Hệ Thống cũng ở kỷ nguyên trước, lúc đó nhân tộc chưa sinh ra..." Hoi tiếc hận một chút, hắn liền đứng dậy, ánh mắt nhìn lên bầu trời tối đen tĩnh mịch ấy, cười lạnh lùng:

"Hắn là ta nên đi hủy diệt vài tinh cầu cấp thấp đổi lấy Thần Tộc huyết mạch cho Diệp Minh tiểu tử!"" Nói xong, Diệp Minh xé rách hư không xuất hiện trên cửu thiên bầu trời, vượt qua Thiên cương khí tường, tiến nhập Vũ Trụ không gian.

.....

"Đây có phải là Diệp Huỳnh?"" Diệp Minh vừa bước ra khỏi Chính Điện, đột nhiên một giọng nói từ phía sau vang lên, hắn quay đầu lại, phát hiện một thanh niên mập mạp vẻ mặt muốn ăn đòn cười hề hề nhìn hắn.

"Người là...?" Diệp Minh nghi hoặc hỏi, hắn không quen biết gì người này.

"sư đệ là Bàn Vân, là Tinh Anh đệ tử, người ta hay gọi ta là mập mạp, ta được may mắn tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của Diệp huỳnh, trong lòng kính ngưỡng đã lâu, ta biết Diệp Minh mới gia nhập Đệ Tử Nòng Cốt, hiển nhiên đối với Tông môn không quen thuộc, cho nên mạo muội tới kết giao, tiện thể giúp Diệp Huỳnh quen thuộc hơn về tông môn."" Bàn mập mạp đi sát tới bên cạnh Diệp Minh, biểu lộ nịnh hót nói.

"Tốt, Mập mạp sư đệ chỉ giáo cho.." Diệp Minh gật đầu, đi sát bên cạnh Bàn mập mạp, vừa đi vừa nghe hắn giới thiệu về Thiên Kiếm Tông.

"Tại Thương mang thành, Thiên Kiếm Tông có thể nói là đỉnh cấp đại phái, là Thương Mang thành một trong Ngũ Đại cự đầu nắm quyền cao chức trọng." Đi trên đường, Bàn Mập Mạp vẻ mặt tự hào nói rằng.

Bàn Mập Mạp nói hẳn chính là sinh ra ở Thiên Kiếm Tông, cha mẹ hắn bởi vì ra ngoài lịch lãm liên bị kẻ thù giết chết, may mắn hắn có chút thiên phú nên được tông môn nuôi dưỡng, so sánh với những đệ tử khác, hẳn ngược lại càng giống một tên chân chính kiếm tu.

Mỗi khi nói đến Thiên Kiếm Tông, Bàn Mập Mạp luôn có một loại cảm giác tự hào, nơi này là nhà hắn, mà không phải như những đệ tử còn lại, chỉ coi Thiên Kiếm Tông là nơi cung cấp tài nguyên, công pháp võ kỹ cần thiết để trưởng thành.

Trong lời nói của hắn toát ra vẻ tình cảm vô hạn đối với Tông môn, đều khen tông môn tốt đẹp thế này thế kia, từ lời nói của hắn, Diệp Minh đoán ra mục đích đằng sau.

Hắn là Tông môn cao tăng bí mật phái tới Bàn Mập Mạp đến kết giao hắn, tiềm nhiệm trong đầu hắn về chỗ tốt của Tông Môn, khiến hắn đối với tông môn sinh ra chút hảo cảm.

Đối với tình cảm của Bàn Mập mạp với tông Môn, Diệp Minh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Mục đích của Diệp Minh đến Thiên Kiếm Tông chính là muốn hủy diệt tông môn này, cho nên muốn để hắn sinh ra tình cảm với Thiên Kiếm Tông hẳn là

chuyện viễn vông.

Bàn Mập Mập khẽ liếc, thấy Diệp Minh tựa hồ đối với chuyện về Tông môn không có chút hứng thú, hần khẽ đảo mắt một cái, chuyển đề tài: "Diệp huynh, ta dẫn ngươi đi xem Tinh Võ Điện, nơi này có Võ Công các cùng Tập luyện Khu, có thể giúp ích cho ngươi!"

Võ Công Các chính là nơi cất giữ Võ Kỹ cùng Công Pháp, còn Tập Luyện khu hẳn là nơi đệ tử tập luyện cùng luận bàn với đệ tử khác.

"Vậy đa tạ Mập Mập sư đệ." Diệp Minh thân nhiên nói.

Cứ như vậy hai người tiếp tục trao đổi trò chuyện.

Lúc này!

Trước mặt bọn hắn xuất hiện một đôi nam nữ, nam tử một thân áo bào trắng phong trần tuấn đạt, nữ tử lại xinh đẹp như hoa như ngọc, mỗi người đều đeo một thanh kiếm, giống như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tiềm Long băng!

"Bàn mập mập, ngươi đi cùng ai đấy, trông thật lạ mắt." Thanh niên tuấn đạt liếc nhìn Diệp Minh đứng kế bên Bàn Mập mập, mở miệng hỏi.

"Vị này chính là Diệp Minh, chính là đệ tử thiếu kiều mới vào đệ tử nồng cốt." Bàn mập mập vội vàng giới thiệu.

"Hửm? Diệp Minh, đây không phải là đệ tử thân truyền mà cha mới thu hay sao?" Thiếu nữ kinh ngạc hỏi.

"Gặp qua sư huynh!" Diệp Minh biết thời biết thế nói.

Thấy vậy, Thanh niên nam tử vừa cười vừa nói: "Chào Diệp sư đệ, ta tên Thanh Phong, ta là đại sư huynh, có gì khó khăn cần giúp đỡ cứ nói ta, giúp được sư huynh sẽ giúp."

Nói xong, Thanh Phong vỗ vai Diệp Minh.

"Đây! Còn ta thì sao?" Thiếu nữ bất mãn nói.

Rất rõ ràng thiếu nữ đang nói Diệp Minh.

"Linh Nhi Sư muội, ngươi đừng quấy rối." Thanh Phong mỉm cười.

"Hừ!" Linh Nhi quệt mồm, có chút mất hứng, rồi sau đó nhỏ giọng thăm thì nói: "Người ta còn kêu ngươi là sư huynh, còn ta thì sao?"

Mọi người ở đây đều là võ giả, tu sĩ cho nên tiếng nói thăm của Linh Nhi đều lọt vào tai bọn họ.

"Ha ha ha..."

Bàn Mập Mập cùng Thanh Phong đều bị lời nói của Linh Nhi chọc cười.

"Đây, các ngươi cười cái gì, hừ!" Linh Nhi xấu hổ la lên.

Diệp Minh cười nhạt nói: "Sư tỷ."

Nguyên bản vẻ mặt xấu hổ sau khi nghe được Diệp Minh gọi tiếng sư tỷ, đôi mắt nàng sáng lên, thỏa mãn gật đầu liên tục: "Sư đệ tốt, sư đệ tốt!"

Bộ dáng của nàng tựa hồ vô cùng vui vẻ, giống như đứa con nít lấy được thứ đồ chơi mà mình yêu thích.

Chỉ nhiều đây cũng có thể nhìn ra thiếu nữ này khá đơn thuần.

Nếu Thiên Kiếm Tông bắt diệt, thiếu nữ này có thể ngây thơ đơn thuần.

Nhưng...

Loại tính cách này khi rời khỏi Thiên Kiếm Tông hay mất đi Thiên Kiếm Tông che chở, liền xác định bị nuốt ngay cả lông còn không còn.

Ai có thể biết được tương lai như thế nào? Có lẽ sẽ có một ngày như thế.

Hoặc có lẽ sẽ có một ngày nàng nhận thức được xã hội tàn khốc, liền sẽ không ngây thơ nữa.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của Linh Nhi, ánh mắt Thanh phong lộ vẻ cứng chịu, rồi sau đó hắn nhìn Diệp Minh, nói: "Diệp Minh sư đệ cùng bọn ta đi chứ?"

"Đi cùng chúng ta đi." Linh Nhi ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Minh, nói.

Diệp Minh kêu một tiếng sư tỷ, khiến cho nàng cảm giác tốt khi nhìn Diệp Minh.

Người ngây thơ vĩnh viễn là vậy.

Dù cho chỉ là một việc nhỏ cũng khiến nàng vui vẻ.

Chỉ cần nàng tán thành người, nàng có thể đối xử với người rất tốt, thậm chí không đề phòng người.

Nàng không thể nào nghĩ tới, cái người sư đệ nàng nghĩ tốt lành này thật ra muốn giết cả nhà nàng!

Diệp Minh mỉm cười một tiếng, nói: "Cảm ơn!"

"Sư đệ, ta cảm thấy người có vẻ thú vị, hẳn là chơi với người rất vui."

Nghe được Diệp Minh đồng ý, nàng vui vẻ nhảy tung tăng.

Trong nháy mắt, Thanh Phong cảm giác có chút ngượng ngùng che mặt lại, quả thật là mất mặt a..

"Cảm ơn sư tỷ quý mến." Diệp Minh thân nhiên nói: "Ta vừa mới tới Thiên Kiếm Tông, còn nhiều nơi chưa quen thuộc cho lắm."

"Hắc hắc, sư đệ yên tâm." Linh Nhi vỗ ngực, cười nói.

Cho tới nay đều bị người khác gọi sư muội, thật vất vả trở thành sư tỷ, đương nhiên phải làm cho tốt sư tỷ bản phận, Linh Nhi cảm giác trong lòng vui sướng.

"Sư đệ bỏ qua cho, linh Nhi sư muội hay như vậy, tính tình trẻ con."

Chậm rãi đi gần Diệp Minh, Thanh Phong cười nói: "Từ từ rồi người sẽ phát hiện, nàng tính cách kỳ thực rất đơn giản, người nào đối với nàng tốt nàng sẽ tốt lại gấp nhiều lần."

Nghe vậy, Diệp Minh chỉ mỉm cười không nói gì.

"Sư huynh, có phải người đang nói xấu ta?"

Linh Nhi đang phấn khởi đi trước bỗng dừng xoay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp khẽ híp lại, thần tình hung ác nói.

Đương nhiên vẻ mặt hung ác của nàng sẽ chỉ làm người phình bụng cười to chứ không cảm thấy sợ hãi.

""Hắc hắc, sư huynh nào dám."" Thanh Phong cười to, vẻ mặt giả bộ sợ hãi nói.

""Người!"" Thấy vậy, Linh Nhi tức giận dậm chân, nhưng lại không thể làm gì, bộ dáng như thế rất là khả ái.

Diệp Minh bốn người đồng hành đi tới Tập Luyện khu, tại đây có rất nhiều đệ tử đang luyện công. Những đệ tử tinh anh, nồng cốt thậm chí chân truyền khác cũng có ở đó, Đệ tử nồng cốt cùng chân truyền đang giảng dạy võ đạo cảm ngộ của bọn hắn cho các đệ tử cấp thấp khác, ngoài tạo dựng danh vọng ra, còn hấp thu tiểu đệ vào thế lực của mình.

Đệ tử chân truyền bình thường vẫn là theo sư phụ tập võ, hơn nữa vì thời gian luyện tập đã dài, do đó có thể nói đã học được Thiên Kiếm Tôn chân truyền, chỉ là lĩnh ngộ cao thấp không giống nhau mà thôi. Bất quá ngay cả đệ tử chân truyền dở nhất, so với những đệ tử nồng cốt đều chỉ mạnh chứ không yếu hơn.

Khi thấy Thanh Phong đi vào, một đám đệ tử đều ngừng lại.

"Phong sư huynh."

"Phong sư huynh tới."

"Phong sư huynh, chỉ điểm một chút chúng ta đi."

...

Rất nhiều đệ tử ngoại môn cùng nội môn, tình anh, thậm chí có vài đệ tử nồng cốt đều tiến đến hành lễ, hiển nhiên danh vọng của Thanh Phong trong Thiên Kiếm Tông tuổi trẻ một đời rất cao.

"Mọi người cứ tiếp tục không cần để ý đến ta, ta chỉ đi ngang thôi." Thanh Phong bị đám người vây quanh rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn nói vậy.

Hiển nhiên, lời nói này của hắn cũng không có tác dụng, mọi người vẫn như cũ đứng vây quanh Thanh Phong, cung kính nhìn hắn.

"Sư huynh không cần chối từ, sư huynh chính là Ma Vũ Đại Lục Tiềm long bảng thiên kiều, mọi người chỉ là quý mến huynh quá nên mới vậy thôi."" Linh Nhi bọn người bị đẩy ra khỏi đám đông, nàng thấy vẻ mặt khó xử của Thanh Phong, trong lòng cười ha hả, cố ý hô lớn.

Thanh Phong nghe vậy, trừng mắt nhìn nàng, Linh Nhi cúi đầu le lưỡi, bộ dáng khá ái.

Toàn bộ Ma Vũ Đại Lục, Tiềm Long Bảng chính là liệt kê ba ngàn vị thiên tài khắp Ma Vũ Đại Lục tuổi trẻ một đời, trong đó Tiềm Long hai chữ chính là ý chỉ Giao Long tại vực sâu, chưa độ Phong Lôi để hóa thành Chân Long, nghĩa là bảng này hội tụ ba ngàn vị giao long thiên kiều sáng chói nhất Ma Vũ Đại Lục, có cơ hội đột phá Vô Hoàng, Vô Tôn, thậm chí Vô Đế chi cảnh mà thành lập, Trong đó Thanh Phong xếp hạng ba trăm ba mươi hai, nghĩa là có nhất định tỷ lệ đột phá Vô Tôn chi cảnh tiềm lực, Thương Mang thành tuổi trẻ một đời, ngoài Phạm Luân đại sư huynh là con trai Đại Trưởng lão ra, chính là Thanh phong.

Sở dĩ, mặc kệ Thanh Phong sư đi tới chỗ nào trong Thương Mang Thành, thậm chí cả Cổ Tôn Quận, đều thụ người chú ý cùng cung kính.

Tại Cổ Tôn Quận mặc dù là một số đệ tử nhất lưu thế lực gặp Diệp Minh đều chủ động chạy tới chào hỏi, kết giao.

Nghe vậy, Diệp Minh mở miệng hỏi:

""Thanh Phong sư huynh xếp hàng thứ mấy?""

""Xếp hàng ba trăm ba mươi hai."" Về mặt Linh Nhi vui vẻ đáp.

Nghe vậy Diệp Minh liền ngưỡng đầu lên nói: "Cổ Tôn Quận tuổi trẻ một đời, lấy Thanh Phong sư huynh vi tôn."

Nói xong, Diệp Minh ôm quyền về phía Thanh Phong.

"Ôi ôi, sư đệ khách khí, bằng vào thiên phú tiềm lực của Diệp sư đệ, xông vào Tiềm Long Bảng hai mươi hàng ngũ đều dư sức."

Thanh Phong vẻ mặt đạm nhiên, cũng không có vì vậy đắc chí, khiêm tốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Luận Bàn!

"Sư đệ, có hứng thú hay không, cùng các vị sư huynh đệ luận bàn một chút."

Đối với sư phụ tân thu đệ tử, tuy hắn biết Diệp Minh thiên phú hơn người, nhưng thiên phú cùng chiến lực đều hoàn toàn khác nhau, có người thiên phú cao nhưng thực chiến lại yếu nhược, hoặc có người thiên phú thấp nhưng lực chiến khiêu chiến mấy tiểu cảnh giới vẫn đơn giản, cho nên mượn dịp đến Luyện Võ khu thử xem sâu cạn của Diệp Minh.

Linh Nhi tròn mắt xoay tròn, nàng ngoe đầu suy nghĩ một chút, nghĩ đến rất thú vị thế nên là nàng hưng phấn thúc giục Diệp Minh.

Diệp Minh giả vờ cười khổ một tiếng, nói: "Sư huynh nói đùa, ta bất quá Tông Sư cảnh giới, sao có thể cùng Vô Vương cảnh đánh đồng, càng không cần phải đến luận bàn."

"Sư đệ hiểu lầm, không phải theo ta luận bàn, trong đám sư đệ ở đây, Phạm Nhân Lục cảnh thế nhưng có rất nhiều." Thanh Phong cười haha nhìn Diệp Minh, hài hước nói rằng: "Bất quá, sư đệ nếu là cô ý cùng sư huynh luận bàn một chút cũng không vấn đề gì."

Nếu Thanh Phong nói đến vậy, Diệp Minh nếu chối từ thì khá bất tiện, cho nên đành gật đầu, "Sư huynh, ta chỉ học được vài đường kiếm pháp, cũng không dám múa rìu qua mắt thợ đối với chư vị sư huynh."

Nghe vậy, Thanh Phong gật đầu nói: "Ừ, Tiểu Nhất sư đệ, ngại qua đây cùng Diệp sư đệ luận bàn một chút."

Nói xong, Thanh Phong đưa cho mỗi người một thanh kiếm gỗ, đồng môn sư huynh đệ luận bàn giao lưu, đánh trúng yếu điểm là dừng, không giống như

Ma Đạo Tông môn, mỗi lần luận bàn là sinh tử chém giết.

Đương Nhiên bề ngoài sẽ không xuất hiện đồng môn tương tàn, chỉ trong bóng tối âm thầm chém giết nhau thì được.

Mà ma đạo tông môn sẽ không như thế, không chỉ đối với người ngoài tàn nhẫn, còn đối với người của mình còn tàn nhẫn hơn, Ma Đạo tông môn đối với các đệ tử giống như nuôi cỏ, chém giết lẫn nhau, người nào còn sống sót đều là người mạnh mẽ, hoặc là thông minh, cho nên Ma Đạo cường giả đều là những người tâm trí như yêu, sát phạt quyết đoán, kỹ năng sát phạt đều mạnh hơn cường giả đồng cấp.

Nghe được Thanh Phong gọi mình, một gã đệ tử bước nhanh đi tới, trên mặt mang vẻ hưng phấn.

"Phong sư huynh." Tiểu Nhất về mặt sùng kính đi tới trước mặt Thanh Phong, khom người thi lễ một cái.

Có thể nhìn ra được, tên đệ tử này đều xem Thanh Phong là idol, thần tượng hẳn.

Kỳ thực, mỗi tên Đệ tử chân truyền đều có nhân mạch của mình, bọn họ ngoài chú trọng tu vi ra, còn chú trọng đến danh vọng, uy thế, sức ảnh hưởng của mình trong tông môn, để nhằm tranh cử Tông môn người kế vị tiếp theo, chính là Thủ lĩnh chi vị.

"Tiểu Nhất sư đệ không cần như vậy, vị này chính là Diệp sư đệ, là sư phụ ta mới thu đệ tử, người cùng hẳn luận bàn một chút, nhớ kỹ đánh trúng yếu huyệt là dừng." Thanh Phong mỉm cười nói.

Lời này vừa nói ra, đông đảo các đệ tử đều hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Minh, bọn họ đều nghe đến danh tiếng của Diệp Minh, gì mà đệ nhất thiên kiều tiềm lực, tâm lý bọn họ cùng Thanh Phong

đều tương tự, đều muốn biết Diệp Minh có thật như lời đồn hay không.

Nhất Tiểu cũng tò mò về thực lực của Diệp Minh, hẳn chấp tay, nói: "Diệp sư đệ, thỉnh."

Nói xong, Nhất Tiểu rút kiếm ra, chia về phía Diệp Minh, xem như kiểm giả hành vi khiêu khích.

Mặc kệ Diệp Minh có thực lực như thế nào, chỉ cần thử một phen, chẳng phải sẽ biết sao?

Nhất Tiểu là người thông minh, hẳn biết Phong sư huynh gọi hẳn là muốn thử xem bản lĩnh của vị sư đệ mà sư phụ mới thu này.

Những đệ tử còn lại đều lui ra một bước nhường ra một chút khoảng cách cho hai người, tụ năm tụ ba tụ bảy xem náo nhiệt.

"Chưa tới ba mươi liền có thể lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, quả nhiên thiên phú Trời sinh kiếm tâm quả thật cường đại không thể tưởng tượng."

"Nhất Tiểu hai mươi năm tu vi Đại Tông Sư đỉnh phong, sắp vào đỉnh nửa bước Vô Quân, không phải là Diệp Minh có thể đối đầu.""

"Một khi lại để cho hắn lĩnh ngộ chính thức kiếm ý, ngay cả Nhất Tiểu dù đạt nửa bước Vô Quân cũng phải nhường bộ lui binh, đáng tiếc hắn còn kém xa."

"Tiểu Nhất là đệ tử Nội Môn thập đại cao thủ, Diệp Minh thua cũng không oan."

Đại bộ phận đệ tử không coi trọng Diệp Trần, nhưng lại rất xem trọng Diệp Minh tiềm lực, tiềm lực hắn đủ thẳng bức Tiềm Long Bảng trước một trăm, không lâu sau chắc chắn vào đỉnh Thiên Kiếm Tông thiên kiều.

"Có thể lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý rất không tồi, bất quá người phải nhớ kỹ, cái thế giới này dùng thực lực vi tôn, không có người quan tâm người đến tột cùng lĩnh ngộ cái gì." Tiểu Nhất gặp Diệp Minh dứt khoát đi tới, lạnh lùng cười cười, cái cằm có chút gợn lên, con mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Diệp Minh lạnh nhạt nói: "Người nói không sai, hết thảy dùng thực lực vi tôn, người miễn cưỡng có thể khiến ta toàn lực ra tay."

Nhất Tiểu ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Minh, nói: "Vậy để xem người có mạnh như miệng của người không"

""Xoạt""

Diệp Minh mũi kiếm chỉ hướng Nhất Tiểu, Diệp Trần lạnh nhạt nói: "Năm chiêu ở trong không đánh bại người, tính ta thua."

Diệp Minh vừa dứt câu, tất cả mọi người đều chấn kinh!!

P/S: Hôm qua cúp điện nên không viết được mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thông Thiên Kiếm Hồn hiển uy!

Tiểu Nhất khinh thường cười cười, "Không biết sống chết."

Quần áo của Tiểu Nhất không gió mà bay, từng đạo ánh sáng màu tím trên người hắn phát tán ra, bàn chân khẽ động, mặt đất bị gẫm ra vết rách, cả người phảng phất một như một mũi tên, kiếm gỗ trong tay như có linh tính, lảng không chém ra một kiếm.

Phốc phốc!

Không khí bị cắt mở, kiếm khí như thực chất chém ra Kiếm phong gào thét chém tới Diệp Minh.

Tiểu Nhất thân là Đại Võ Tông chi cảnh đỉnh phong, Lĩnh ngộ Phàm Nhân võ học đến cực hạn, võ học đã trở thành bản năng, có thể nói là phàm nhân mạnh nhất, tùy tiện một kích cả ngọn núi nhỏ cũng đập nát, thân thể, linh hồn cơ năng đều được cường hóa tới cực hạn, chân chính vô địch dưới phàm nhân.

Trong tình huống bình thường, Diệp Minh muốn thắng được hắn quả là điều khó khăn.

Tuy nhiên, Diệp Minh chính là không bình thường, hắn có chiến đấu ý thức được rèn luyện từ trong luân hồi mộng cảnh, cộng thêm nữa bước kiếm ý, hắn sẽ rút ngắn khoảng cách chênh lệch giữa hai người lại với nhau.

Diệp Minh khuôn mặt lạnh nhạt đột nhiên lảng lệ ác liệt, một luồng kiếm khí hư vô mờ mịt bao phủ cả người Diệp Minh, cả người hắn phảng phất biến thành một cơn gió, đang tích sức lực lượng chờ lúc bộc phát.

"Chiêu thứ nhất!" Một kiếm đâm ra, cả người Diệp Minh trở nên mờ ảo, kiếm thế bất định, bóng người bất định giống như cơn gió không bị thứ gì định hình cùng trời buộc.

Đây là nửa bước Phong chi kiếm ý!

Cờ-rắc!

Kiếm khí màu tím của Tiểu Nhất xuyên thấu qua hư ảnh của Diệp Minh, tiện đà chém thẳng xuống đất, khiến mặt đất lưu lại vết rách thật sâu, mà kiếm của Diệp Minh đã đâm gần tới ngực của Tiểu Nhất.

"Đây là kiếm pháp gì?" Tiểu Nhất tâm thần chấn động, hắn không có ngờ tới Diệp Trần kiếm pháp cùng thân pháp lại quý dị như thế, rõ ràng hắn đã đánh trúng đối phương, lại chỉ là đánh trúng hư ảnh, sai một ly đi nghìn dặm.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ xấu hổ, hắn điên cuồng vận chuyển linh khí.

"Từ Tinh Kiếm Khí hộ thể!!"

Màu tím kiếm khí bao phủ cả người Tiểu Nhất, Diệp Minh thấy vậy không cải biến phương thức, Kiếm Gõ gào thét đâm tới, xung quanh kiếm gỗ ẩn chứa nửa bước kiếm ý đáng sợ, càng khiến kiếm gỗ lộ vẻ sắc bén.

Xoẹt!

Từ Tinh linh khí như giấy vụn bị kiếm gỗ đâm thủng, giờ khắc này Tiểu Nhất lại không thể ngăn cản mây may.

"Cái gì, Từ Tinh Kiếm khí bị phá rồi." Thanh Phong giật mình nắm chặt bàn tay, sắc mặt khó coi.

Cũng khó trách hắn giật mình như thế, Từ Tinh Kiếm Khí hộ thể công chính là Thiên cấp cấp thấp Kiếm pháp, Đại Tông Sư võ giả coi như là toàn lực đánh, cũng chưa chắc có thể phá được Từ Tinh Kiếm khí, nhưng giờ khắc này lại bị Diệp Minh kẻ hèn Tông Sư cảnh dùng kiếm gỗ đâm nát.

"Cút ngay!"

Tiểu Nhất hét lớn một tiếng, Từ Tinh linh khí quanh thân hắn lại bị hắn toàn lực vận chuyển gia trì thêm đề tri hoãn mũi kiếm tiếp tục công phá, rồi sau đó tay phải đâm ra một quyền, mang theo một cổ xé rách hết thấy đâm tới.

Quyền phong thổi trúng tóc khiến tóc Diệp Minh phát phới bay, Diệp Minh đồng dạng hét lớn, vung một quyền ra.

Ầm ầm!

Thiên địa Linh khí toàn bộ quán chú trên bàn tay Diệp Minh, Diệp Minh cùng Tiểu Nhất quyền đối quyền.

---Ầm--

Một tiếng nổ to lớn từ phạm vi hai người vang ra, khí kinh thổi ra xung quanh bốn phía.

Một ít đệ tử ngoại môn cùng nội môn thực lực hơi thấp đều bị tiếng nổ này ảnh hưởng, trong đầu bị thanh âm xung kích đến choáng váng.

"Khí kinh thật mạnh." Từng vị đệ tử chân truyền đều bày ra kết giới ngăn cản khí kinh lan tràn cùng phá hư lan tới các đệ tử cấp thấp khác, trong lúc nhất thời sóng khí trùng kích kết giới làm ra từng trận gọn sóng, nhưng đều không thể khiến kết giới rung chuyển mấy may.

Diệp Minh cùng Nhất Tiểu vội vàng tách ra, Diệp Minh lấy đà nhảy lên, tiếp tục chém ra một kiếm.

Phong Chi Kiếm ý gia trì kiếm gỗ, mang một cỗ lãng lệ sát phạt xuyên thấu hết thấy, nhanh đến cực tốc chém tới Tiểu Nhất.

"Đáng giận!"

Tiểu Nhất phần nộ khó tả, Linh Khí toàn thân đều hội tụ vào Kiếm Gỗ tạo thành Kiếm Khí mạnh mẽ, đồng dạng một kiếm chém tới.

Đùng đùng!

Kiếm khí của Tiểu Nhất chất lượng hơn rất nhiều Diệp Minh, đây là cảnh giới hơn một cấp mang lại lợi thế, tuy nhiên Diệp Minh lại gia trì nửa bước kiếm ý bám vào, khiến kiếm khí của Tiểu Nhất như giấy vụn bị xuyên qua, Tiểu Nhất tuy né được một kiếm này, nhưng bị kiếm khí nhập thể tàn phá kinh mạch cốt cách, khiến Tiểu Nhất không nhận được phun một ngụm huyết.

"Hai chiêu!" Diệp Minh lạnh nhạt nói.

"Quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hai người chỉ giao thủ hai chiêu Diệp Minh tự bị thương, chẳng lẽ thật sự bị Diệp Minh dùng năm chiêu giải quyết?"

"Nửa bước kiếm ý quả thật đáng sợ ah! May mắn còn không phải chân chính kiếm ý, nếu không chiêu đầu tiên Tiểu Nhất ngăn cản không được."

"Bất quá còn thừa lại ba chiêu, Tiểu Nhất thân mang thương không có khả năng chống lại a."

Chứng kiến Tiểu Nhất bị thương, tất cả mọi người khiếp sợ không thôi.

"Diệp Minh, muốn năm chiêu đã bại ta, nằm mơ, ta sẽ cho ngươi hồi hận đấy!" Ánh mắt Tiểu Nhất bao hàm phần nộ cùng xấu hổ, mặt hấn đỏ bừng. Hắn cưỡng ép vận chuyển linh khí tẩy rửa Kiếm Khí mà Diệp Minh lưu lại trong cơ thể, rồi sau đó hắn từng bước một đi tới Diệp Minh, mỗi một bước chân của Tiểu Nhất đều khiến mặt đất lưu lại vết nứt, Từ Tinh linh khí xung quanh hắn đều càng thêm trầm trọng, đổi lại khí huyết trong cơ thể Diệp Minh càng bị thiêu đốt, khi đi đến bước thứ chín, Từ Tinh linh khí liền hóa thành một hư ảnh cây kiếm, lãng lệ vô cùng, lúc này sắc mặt Tiểu Nhất đã trắng xám.

Giờ khắc này, Tiểu Nhất đã vượt qua cực hạn của mình, đưa Từ Tinh Kiếm Khí Hộ Thể tiến tới bước thứ chín, cũng chính là đem Thiên Cấp Kiếm Pháp luyện đến chạm tới Nửa Bước Võ Quân chỉ cảnh uy năng, giờ khắc này tùy tiện một kiếm đều là nửa bước võ Quân uy năng, khiến uy lực bạo tăng gấp mười lần.

Tiểu Nhất phát tay, kiếm khí ảo ảnh theo bàn tay hắn phi tới Diệp Minh, trên đường đi Kiếm Khí ảo ảnh khiến mặt đất hằn lên vết rách đáng sợ, không khí giống như mặt nước bị kiếm khí cắt ra, tạo ra vô số vết rách.

"Từ Tinh Kiếm Khí cửu trọng đỉnh phong, tất nhiên có thể đánh bại đối phương." Ánh mắt Thanh Phong nhìn chăm chăm Diệp Minh, dù sao Tiểu Nhất là người của hắn, tu vi lại cao hơn Diệp Minh, nếu hắn bị đánh bại chẳng khác nào là trò cười, mà hắn thân là người khởi xướng tất nhiên xấu hổ.

Bàn Mập Mập cùng Linh Nhi thoáng cau mày, đã chiến đến tình trạng này bọn hắn cũng không thể xác định được Diệp Minh có thể đánh bại Tiểu Nhất hay không, dù sao Tiểu Nhất đột nhiên lâm trận đột phá, dù là cưỡng ép đột phá, thực lực tăng lên không phải đơn giản là một cộng một bằng hai.

Nếu so sánh thì có lẽ vận khí Diệp Minh thật sự quá kém.

Đối mặt với một kích gần như chạm tới Nửa Bước Võ Quân một kích, Kiếm Khí toàn thân Diệp Minh lại tự động bạo phát, trong mơ hồ, vô số Kiếm Pháp chi lý hắn đều tự nhiên thông hiểu, hắn cảm giác giờ khắc này bất kỳ Phạm Nhân kiếm pháp đều bị hắn tùy tiện chém ra đều là cảnh giới đại thành.

Giờ phút này, Diệp Minh cũng giống cũng đột phá, bất quá hắn đột phá là tu vi, đã đạt tới Đại Võ Tông chi cảnh, chứ không phải như Tiểu Nhất, đem Võ Học đột phá cực hạn, chạm tới nửa bước Võ Quân uy năng.

Cảm giác được kiếm khí cường hoành lưu chuyển trong người, Con mắt Diệp Minh sáng lên, ánh mắt hắn sắc bén như kiếm, từ trong đôi mắt kiếm khí phun ra nuốt vào, nhiều đệ tử cấp thấp đưa ánh mắt chạm vào ánh mắt Diệp Minh liền bị đau nhói đôi mắt, có đệ tử thực lực hơi yếu đều bị kiếm khí sắc bén đã thương, máu từ mắt chảy ra không ngừng.

"Chưa đủ! Thôi đành đánh ra át chủ bài vậy!" Diệp Minh sắc mặt ngưng trọng nhìn kiếm khí hư ảnh của Tiểu Nhất, hắn đành triệu hồi Đế Cấp Thông Thiên Kiếm Hồn.

Một hư ảnh Thanh Kiếm Thông Thiên đâm thủng thương khung, vô số binh khí của Thiên Kiếm Tông đệ tử đều reo hò thần phục, nhanh chóng rời khỏi tay bọn họ bay lên trời.

Mà Thiên Kiếm Tông là tông môn tu kiếm, như thế số lượng kiếm rất khổng lồ.

Hàng triệu thanh kiếm đủ loại đẳng cấp đều tụ họp trên trời, bọn nó đều cong cán cúi đầu như thần phục Thông Thiên Kiếm Hồn.

Kiếm, là Vương giả vũ khí, chỉ thẳng không cong, nhưng giờ khắc này đủ loại đẳng cấp kiếm đều cong cán cúi đầu, đủ thấy Thông Thiên Kiếm Hồn nghịch thiên.

Có Thông Thiên Kiếm Hồn gia trình, Diệp Minh bước ra một bước, cả người hắn tỏa ra một uy áp khủng bố, vô số kiếm chỉ đạo ngân xoay tròn xung quanh hắn, giờ khắc này cả người hắn như một thanh Thông thiên kiếm, trên người hắn thứ gì đều có thể làm kiếm, từ tay chân, cùi chỏ, đầu, đầu gối đều là kiếm.

hắn chỉ đơn giản giờ tay lên chỉ thẳng mặt Tiểu Nhất.

"Kiếm của ta!"

"Kiếm của ta!"

"Đây là có chuyện gì, kiếm của ta như thế nào tự động ra khỏi vỏ rồi."

Rất nhiều ngoại môn nội môn đệ tử, trong bọn họ không ít người đeo lấy bảo kiếm, nhưng là giờ phút này, bảo kiếm không bị khống chế ra khỏi vỏ bay ra đi tới cạnh Diệp Minh, xông tới Tiểu Nhất.

Có mấy cái đệ tử nồng cốt hay chân truyền thực lực mạnh mẽ kịp thời ra tay nắm chặt kiếm, chỉ là mặc cho hắn thúc dục tâm thần, bảo kiếm pháp kiếm trong tay bọn họ vẫn run rẩy không thôi.

"Hừ!"

Thanh Phong cùng chúng đệ tử chân truyền hừ lạnh một tiếng, bảo kiếm pháp kiếm trong tay bọn họ đều im lặng, có người còn dư lực chặt đứt liên hệ giữa bảo kiếm của các đệ tử cấp thấp khác.

Tuy không có vô số pháp kiếm gia trì, không còn Vạn Kiếm Quy Tông khí thế, chỉ có hơn một trăm thanh bảo kiếm pháp kiếm bị Thông thiên kiếm hồn điều động, nhưng khí thế vẫn lăng lệ ác liệt vô cùng, một trăm thanh bảo kiếm kết hợp lại thành một cây kiếm khổng lồ duy nhất, giống như xé rách hư không đâm tới Tiểu Nhất.

----Roạt--

Chúng Kiếm cùng hư ảnh kiếm khí của Tiểu Nhất đụng nhau, sau một khắc, Hư ảnh kiếm khí bị đại cự kiếm thôn phệ, càng gia tăng uy năng của đại cự kiếm.

Ngay khi Tiểu Nhất ánh mắt tuyệt vọng, một thân ảnh thuần di đến trước mặt hắn, bàn tay khẽ giờ, vĩ ngân thiên địa chỉ lực liền trấn áp đại cự kiếm xuống đất, không gây tổn thương máy may đến Tiểu Nhất.

"Đến đây rồi thôi, Diệp sư đệ chiêu này hảo mạnh mẽ, nếu đụng phải Chân chính Võ Quân cảnh cũng có thể giao phong một hai, nếu sư đệ tinh tu Kiếm Trận, hẳn là lấy phạm nhân chi thân đồ Võ Quân! trở thành trong lịch sử mạnh mẽ nhất phạm nhân!" Thanh Phong mỉm cười tán thưởng nói.

"Cảm tạ sư huynh tán thưởng!" Diệp Minh mặt không đổi sắc đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Hủy Diệt!

Thanh Phong cười khò một tiếng, hắn hỏ Tiểu Nhất sư đệ quá thảm rồi, ai ngờ Diệp Minh lại mạnh mẽ như thế.

"Diệp sư huynh không cần khiêm tốn, ta chạm tới nửa bước Võ Quân chi cảnh vẫn không đánh lại Diệp sư huynh, có thể thấy được sư huynh quá lợi hại." Tiểu Nhất sắc mặt vẫn còn tái nhợt, sợ hãi thần phục.

"Chẳng qua lợi dụng Kiếm hồn mà thôi, nếu chân chính tu vi ta còn kém xa Tiểu Nhất sư đệ a." Diệp Minh mỉm cười, nói.

Vượt cấp khiêu chiến, cũng phải nhìn người.

Nếu hắn đối đầu với đối thủ ngang thiên phú, chỉ cần tu vi hắn thua một chút liền rất khó chiến thắng, càng về sau cảnh giới chênh lệch càng lớn, nếu Diệp Minh nắm giữ Thần tộc huyết mạch thì lại khác, nhưng nếu dựa theo nhân loại phương pháp tu hành hẳn không thể vượt cấp khiêu chiến kẻ địch mang thiên phú mạnh lại tu vi cao hơn mình.

"Kiếm Hồn cũng tính vào thực lực, Diệp sư huynh không cần khiêm tốn a." Tiểu Nhất thẩm thía nói.

"Cơ mà Diệp sư đệ có chút quá, nếu ta không ngăn cản Tiểu Nhất sư đệ liền thâm." Giọng nói Thanh phong đột nhiên chuyển, ngữ khí hơi có vẻ trách móc.

Diệp Minh nhếch môi không đáp.

"Sư đệ sao không nói gì?" Thanh phong cau mày, không vui hỏi.

"Cùng ta có quan hệ sao? Sư huynh người muốn trách phạt ta?" Diệp Minh khóe miệng hơi nhếch, lạnh nhạt hỏi.

Chê cười, mục đích hẳn đến đây là để dựa theo kế hoạch của phụ thân diệt trừ hết thảy những người này, tuy quãng thời gian này hẳn chỉ cầu an ổn vượt qua, nhưng không có nghĩa là hẳn phải đón ý nói hòa theo những người này.

Sớm muộn đao kiếm tương hướng, cần gì phải nói nhiều.

--yên tĩnh--

Lời nói vô tình của Diệp Minh khiến Thanh Phong hơi hơi tức giận, hẳn không khỏi nhủ mày, nhìn Diệp Minh có vẻ hiền lành, nhưng trong giọng nói thể hiện ra cổ cảm giác xa cách, không để tâm đến cảm thụ của người khác, hẳn hỏi Diệp Minh là để Diệp Minh nói mát khiến chư vị sư đệ không có ý nghĩ xấu về hắn, nhưng xem ra vị sư đệ này khá là không linh tinh.

Lời nói của Diệp Minh khiến mọi người tại đây đều xấu hổ, tất cả đều là sư huynh đệ mà hắn nói như thế có vẻ như quá mất chuẩn mực.

Ấn tượng của Diệp Minh trong đông đảo sư huynh đệ liền giảm xuống, khiến trong lòng bọn họ lưu lại ấn tượng không tốt về Diệp Minh.

"Sư đệ không cần hiểu lầm, ta cũng chỉ lo lắng Tiểu Nhất, chứ không phải là muốn trách phạt gì người!" Gặp bầu không khí chợt im ắng đến quý dị, Thanh phong liền vội vã mở miệng giải thích.

Dù sao, cuộc tỷ thí này là hẳn khơi mào, không thể để chuyện này khiến mọi người nghĩ xấu về Diệp Minh, dù sao hắn sau lưng cũng đại diện cho đệ tử của sư phụ, hẳn thân là đại sư huynh cần phải giữ gìn hình tượng cho Diệp Minh.

"Vậy thì tốt!"

Diệp Minh gạt đầu, ném mộc kiếm về phía Tiểu Nhất, Tiểu Nhất hoảng loạn chụp lấy, sắc mặt mờ mịt.

"Sư huynh, sư đệ hơi mệt, tụt cáo từ trước." Diệp Minh tùy ý vừa chấp tay, lạnh nhạt rời đi.

"Vị sư đệ này có điểm đặc biệt a."

"Các người không thấy vị Diệp sư đệ này liền Thanh Phong sư huynh đều không để vào mắt sao?"

"Ha ha, ý mình có thiên phú liền không sợ ai, không biết trời cao đất rộng, sớm muộn ra ngoài toàn thân dính vết thương mới tỉnh ngộ ra cùng hối hận."

....

Mấy tên đệ tử nồng cốt ở thế lực khác liền thừa cơ châm dầu vào lửa, khiến Thanh phong với Diệp Minh ghét nhau, nếu có thể khiến cả hai nội đấu liền khiến thế lực khác như bọn họ vui vẻ.

"Im lặng!" Thanh Phong lớn tiếng hét, mấy thanh âm liền triệt để im lặng, Thanh Phong hừ lạnh phát tay, cùng Linh nhi rời đi.

Mà ở góc tối, một thanh niên mày kiếm mắt sáng yên lặng đứng dựa tường quan sát hết thảy, hẳn chính là Trương An, đệ tử chân truyền, đối thủ nặng ký của Thanh Phong.

"Tiểu tử này thú vị.."

Trương An cười mỉm.

Cùng lúc đó, Ở đâu đó trong vũ trụ vô tận, một hành tinh trung cấp văn minh tinh cầu đang bị tấn công bởi một kẻ lạ mặt.

Ngoài Võ đạo, yêu đạo tinh cầu, trong vô tận vũ trụ cũng có nhiều Văn minh khoa học tinh cầu, tùy theo mức độ văn minh mà thực lực của các tinh cầu đều khác nhau, Trung cấp văn minh tinh cầu liền có vũ khí công nghệ có thể chiến Võ Vương, Võ Hoàng cường giả.

"Các hạ tu vi cao cường như thế, ta tự hỏi chúng ta không thù không oán, vì sao tấn công hành tinh của chúng ta?" Một Chiến Cơ người máy lơ lửng trên không trung, quanh người Chiến Cơ người máy tràn đầy khí thế mạnh mẽ, như nuốt chửng cả thiên địa vậy, nhật nguyệt đứng trước mặt Chiến Cơ người máy cũng âm đạm phai mờ.

"Haha, ngoan ngoãn đứng im đó, ta chỉ đồ sát một nửa sinh linh tinh cầu này, nếu không kết cục của người...." Một bóng người anh tuấn nhưng gầy yếu

đứng ngay đỉnh ngọn núi, bóng người này chính là Vương Bá Ngu phân thân, Diệp Thiên Hùng. Hắn khẽ nắm bàn chặt tay lại, vô số đại địa trên hành tinh này bị nhấn chìm xuống biển sâu. Chỉ trong tích tắc, hàng tỷ sinh linh sinh sống trên đại địa ngã xuống, cả biển khơi cũng nhuộm đỏ một màu máu, trông thê lương cực kỳ.

""...Giống như bọn họ.."" Vương Bá Ngu cười lạnh, nói.

""Tuy tu vi các hạ cao cường, nhưng hành tinh này là do ta điều khiển, các hạ nghĩ phá hủy nơi này, các hạ tẩu thoát thành công sao?"" Lão giả tràn đầy cơ trí nói.

""Hừ, ngươi muốn nói ngươi sẽ cho hành tinh này tự bạo? còn chưa đủ giết bọn ta, cho dù các ngươi ở đây xuất hiện người máy có Vô Tôn cấp chiến lực thì cũng thế, ngoan ngoãn đứng im, ta tha cho ngươi mạng chó!"" Vương Bá Ngu khinh thường hừ lạnh nói.

""Hành tinh này là quê hương ta, các hạ đừng hòng mơ tưởng!"" Người máy chiến cơ kiên quyết nói.

""Đã gian ngoan mất linh, thì hành tinh này không nên tồn tại nữa."" Vương Bá Ngu lắc đầu, lạnh lùng nói.

""Khà khà, Ta chưa từng đồ sát nhiều sinh linh như vậy, hôm nay phải đồ sát cho đã tay a."" Vương Bá Ngu tà ác cười một tiếng, bàn tay đâm lủng hư không nơi đây, bàn tay khẽ thi triển huyết sắc ấn quyết, một hư ảnh huyết sắc hồng lô mang theo khát máu khí tức bao phủ hành tinh này.

""Lấy sinh linh làm thức ăn, Huyết Sắc Hồng Lô quyết, Luyện hóa!""

Hồng Lô hư ảnh là phiên bản đồ sát trên diện rộng của Huyết Luyện đại pháp, dùng để nhanh chóng giết hại vô số sinh linh đẳng cấp thấp hơn bản thân.

Hư ảnh Hồng Lô như nghe được lời nói của Vương Bá Ngu, nó khẽ lắc lư nhẹ nhẹ, đột nhiên, một cỗ đại hấp lực truyền khắp hành tinh này, vô số sinh linh như bao cô bị hồng lô nuốt chửng, thoáng cái, dân số cả hành tinh này thoáng mất mạng gần hết, chỉ còn lại vài chục đầu người máy có Vô Vương cấp chiến lực đào thoát Hồng Lô giết hại.

Chiến Cơ người máy cũng không kịp cứu viện đám sinh linh đó, chỉ trông mắt nhìn chứng sinh trong hành tinh của bản thân bị huyết sắc hồng lô từng ngụm nuốt chửng, ấn dấu bên trong khuôn mặt người máy chính là một gương mặt già nua tràn đầy hoảng sợ cùng âm trầm.

""Ngươi...ngươi...đáng giận!! đáng giận!! các ngươi cùng cái hành tinh này triệt để tan biến đi!"" Lão giả tức giận đến hai mắt đỏ ngầu, gầm lên, một cỗ hủy thiên diệt địa từ sâu trong tâm hành tinh này truyền đến, lão giả tính tự bạo hạt nhân nhiệt hạch được dấu bên trong lõi hành tinh này, ý đồ đồng quy vu tận, nguồn năng lượng nhiệt hạch này mang cho Vương Bá Ngu cảm giác sinh tử uy hiếp, hiển nhiên nguồn năng lượng này đủ diệt sát Vô Tôn cường giả.

""Thôi xong, lần này chơi lớn rồi!"" Vương Bá Ngu hắc hắc cười một tiếng, cũng không tỏ vẻ sợ hãi gì.

""Bùmm!!"" Hạch tâm hạt nhân tự bạo, cả hành tinh này triệt để nổ tung, dư chấn của vụ nổ này khiến không gian xung quanh triệt để tan vỡ, cho dù địch nhân trốn trong phản không gian cũng không thể thoát khỏi cái chết.

""Hừ, ngươi còn không chết đi, dám diệt đi tâm huyết mấy vạn năm của ta, các ngươi chết không hết tội."" Lão giả Chiến Cơ lẳng không đứng lơ lửng trên vũ trụ, xung quanh lão là Sinh Mệnh chi khí bao bọc, giúp lão có thể sống trong môi trường vũ trụ, hiển nhiên ngoài Chiến Cơ cường đại ra, lão giả này lại là một võ giả, tu vi cũng không thấp, là Vô Hoàng cảnh cường giả.

""Ồ, lão giả ngươi cũng mong ta chết quá nhỉ?"" Đột nhiên, trước mặt lão giả bỗng xuất hiện một cái động to, Vương Bá Ngu từ trong động nhảy ra, không chút sức mẻ đứng trên nắp hồng lô, trêu tức nói.

""Ngươi vậy mà không chết?! Đây là Đại Không gian chi thuật?"" Lão giả khuôn mặt khó coi nhìn Vương Bá Ngu, đáng chất nói.

""Hừ, không phải ta đã nói rồi sao? dù Tôn giả chiến lực có xuất hiện cũng đừng mong giết được ta, cho dù Đế cảnh cao cao tại thượng cũng thế"" Vương Bá Ngu hừ lạnh một tiếng, đáp.

""Ngươi muốn gia nhập dưới trướng ta không? nhìn ngươi thực lực không tệ, ta đang thiếu một tay chân!"" Vương Bá Ngu đột nhiên mở miệng, nói.

""Ta vì sao phải gia nhập cùng ngươi, ngươi hủy đi tâm huyết của ta bấy lâu nay!"" Lão giả thoáng tức giận nói.

""Ý đồ của ngươi ta đã biết, gia nhập dưới trướng của ta, ta cho ngươi không thiếu chỗ tốt, ngươi không phải hết tim lực đột phá Cái Thể Vô Hoàng nên mới nương nhờ Chiến Cơ hồng năm giữ cao cấp chiến lực hay sao, nếu ngươi biểu hiện tốt, ta cho ngươi cơ duyên đột phá."" Vương Bá Ngu mê hoặc nói.

""Thế ta gia nhập!"" Suy tính thiệt hơn một hồi, khuôn mặt không ngừng biến ảo, rốt cuộc, lão giả gật đầu đồng ý.

""Tốt, thời gian trôi qua, ngươi sẽ nhận ra, quyết định của ngươi lúc này phi thường chính xác."" Vương Bá Ngu cười haha, lão giả vì hắn mà tự bạo tinh cầu, cho nên số sinh linh chết ấy đều tự nhiên hóa thành ác ma diêm, cho nên hắn mới vui vẻ vậy.

Vương Bá Ngu tiến tới nắm lấy vai lão giả, thi triển Đại Không Gian chi thuật dời đi nơi đây.

Một tháng sau...

Diệp Minh ngồi đã tọa trong phòng riêng, Thông thiên kiếm hồn ẩn hiện thu thập vô số Kiếm chi ý cảnh từ trong thiên địa toàn bộ chui vào người hắn, mạnh mẽ mài dũa cốt cách, huyết nhục của hắn, khiến thân thể hắn chậm rãi cường đại.

Vô số Kiếm chi Đạo từ thân thể Diệp Minh bay ra như muốn xé rách thương khung, cả người hắn lộ ra một cỗ Đạo vận huyền ảo, lại tràn đầy quyền uy cùng quý khí, như chúng thần chi Đế Vương.

Đây là Đế Vương Kiếm Đạo Thể Chất, trời sinh sát phạt chi thể, là đế vương trong kiếm tu, đây là át chủ bài thứ hai của Diệp Minh, nhục thân của hắn lúc này có thể không nhờ Kiếm Hồn liền có thể đánh nhau với Đại Tông Sư chi cảnh, tay không xé rách phạm thú đỉnh phong là bình thường, bởi vì mỗi bộ vị của Diệp Minh đều sắc bén như kiếm, đây chỉ là giai đoạn đầu Đế Vương Kiếm Đạo thể chất, nếu hắn đột phá đế cảnh giới cao nhất, Thân thể hóa thân thành vô thượng Kiếm Đạo, trăm phá hết thấy vạn pháp, vạn đạo ai dám tranh phong?

Tuy không mạnh mẽ bằng Thần Tộc chi thân, nhưng ở dưới Phạm Trần này rất ít người có thể đánh bại hắn.

""Thời điểm nên xuất thủ bước đầu đã tới!""

Diệp Minh ánh mắt hung lệ, sát ý cười mỉm.

Vương Bá Ngự sau khi đồ sát hơn hai mươi người cũng đã hỏi đối từ hệ thống Thần Tộc một phần trăm kim cương chi huyết, tuy nhiên hắn vẫn chưa đưa cho Diệp Minh, bởi vì hắn có chuyện khác quan trọng hơn muốn làm...

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Kế Hoạch Bắt Đầu!

Con đường tu hành quan trọng nhất chính là Tài, Sư Phụ, Thiên Phú, đạo lữ.

Thiên Kiếm Tông là Kiếm tu tông môn, tuy nhiên lại không thể thoát khỏi Tài chữ, tông môn nhân số càng đông thì gắng nặng tiền bạc lại càng nhiều, chi cần là dưới Võ Quân cảnh thì ăn uống vẫn như người phàm, mà võ giả ăn uống thì cần thịt phạm thú mới đủ tinh khí để võ giả hấp thu bổ dưỡng thân thể, hơn nữa, dưới Võ Quân cảnh muốn tu hành nhanh chóng lại phải cần hấp thụ Linh thạch, Linh Thạch chính là thiên địa nguyên tố thai nghén mà thành, thiên địa nguyên tố trong linh thạch tinh khiết hơn việc thủ công hấp thu thiên địa linh khí tẩy luyện thân thể, cho nên nhu cầu về Linh thạch trong tông môn rất lớn, chưa hết, Linh thạch chính là đồng tiền tệ trong Ma Vũ Đại Lục, dành cho phạm nhân chưa đột phá Võ Quân dùng để giao dịch thứ mình cần.

Linh thạch phân làm hạ, trung, thượng, đỉnh, cực phẩm năm cái cấp bậc, cấp bậc càng cao thì thiên địa nguyên tố ẩn chứa trong đó càng nhiều và tinh khiết.

Tông môn nào nắm giữ mỏ linh thạch càng cao cấp và số lượng nhiều thì Tông Môn đó bồi dưỡng đệ tử cấp thấp càng nhanh, khiến tỷ lệ cường giả sinh ra càng nhiều, làm cho chính thể tông môn càng mạnh mẽ.

Thiên Kiếm Tông thân là nhị lưu tông môn cũng có một mỏ trung cấp linh thạch nằm ở phía bắc cách Thiên Kiếm Tông sơn môn một trăm cây số, tại nơi đây luôn có đông đảo tạp dịch, ngoại môn, nội môn đệ tử chuyên đi đào linh thạch, mà nơi đây có hai vị trưởng lão Võ Vương cảnh chấn giữ phòng ngừa bọn đạo chích.

Đêm nay chính là ngày Thiên Kiếm Tông đệ tử nòng cốt cùng mấy trăm vị đệ tử nội môn, ngoại môn đem linh thạch chờ về tông môn.

Đệ tử nòng cốt yếu nhất cũng là Võ Quân cảnh, mà người hộ tống lần này lại là đệ tử nòng cốt xếp hạng năm mươi, tu vi Võ Quân trung cấp dẫn đầu đội, hắn tên là Trương Mã.

Đoạn đường từ mỏ linh thạch tới Thiên Kiếm Tông sơn môn phải đi qua một đoạn Cửu Long sơn mạch, chính là nơi Vương Bá Ngự từng đi đến đào mộ Diệp gia.

Đêm xuống, Trương Mã dẫn theo đoàn đội trực tiếp liền tiến vào Cửu Long Sơn mạch.

Cửu Long Sơn mạch rộng rãi lẫn lộn, tán tu võ giả, đạo phi luôn ẩn hiện giết người đoạt bảo, chưa kể phạm thú, yêu thú nguy hiểm luôn rình rập, cho dù là Thiên Kiếm Tông đoàn đội, cũng không phải không có ai dám đụng, tuy nhiên Thiên Kiếm Tông cao tầng từng có lần xuất hiện diệt sát một nhóm đạo phi dám đụng tới Thiên Kiếm Tông đoàn hộ tống linh thạch, cho nên đạo này không xuất hiện tình trạng cướp đoạt nữa, còn đối mặt với Yêu họa, Trương Mã thân là đệ tử nòng cốt, hắn kinh nghiệm lão luyện, cho dù gặp yêu thú cũng có thể rất nhanh dùng kinh nghiệm phong phú lừa gạt yêu thú đi khỏi, sau đó nhanh chóng xóa đi vết tích an toàn rồi đi.

Gặp nhóm đạo phi hay tán tu tu vi thấp, bọn hần thân là đệ tử tông môn dễ dàng diệt sát rồi cướp đoạt tài vật của bọn họ, Cho dù có thời điểm vận khí không tốt gặp đạo phi thực lực cao cướp bóc, Trương Mã liền vút hàng hóa bỏ chạy, quay về tông môn triệu hồi cao thủ đến trả thù, đoạt lại tài bảo.

Những tên đạo phi mặc dù cướp tiền giết người, tàn nhẫn vô cùng, nhưng thân là đạo phi, cướp tài vật quan trọng hơn giết người, cho nên một khi gặp được loại tình huống này, Trương Mã bọn họ có thể thông dong chạy đi, nếu đạo phi muốn giết người diệt khẩu, bọn họ dùng kế chạy phân tán, khiến đạo phi ném chuột sợ vỡ đồ không dám truy sát, nếu không để Thiên Kiếm Tông cao tăng tức giận vậy quét thì công dã tràng.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời tối mịt, Trương Mã thấp giọng nói: “Lại đi một đoạn đường, phía trước có một sơn động lớn, chúng ta đến đó nghỉ ngơi.”

Bất quá nhưng vào lúc này, một thanh âm cười lớn truyền đến: “Không cần đi, đêm nay các ngươi muốn nghỉ ngơi, thì nằm ngay ở chỗ này nghỉ ngơi đi!”

Theo thanh âm này truyền đến, rất nhiều người mặc đồ đen xuất hiện tại trước mắt của bọn hần.

Thần sắc Trương Mã lập tức biến đổi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Con đường này là hần đã tỉ mỉ tuyển chọn, ở gần đây cũng không có hang ổ đạo phi nào, lại nằm trong Cửu Long Sơn mạch luôn có yêu thú xuất hiện, cho nên đạo phi rất ít đóng quân ở đây.

Trọng yếu nhất chính là coi như bọn hần thật sự là không may ngoài ý muốn đụng phải đạo phi, vậy cũng có thể phát giác được một chút động tĩnh mới đúng, nhưng những người này đạo phi lại rõ ràng giống như biết lộ tuyến của bọn họ, đứng ở đây mai phục.

“Chạy!”

Trương Mã trực tiếp quát to một tiếng, trực tiếp giục Hắc giao mã xoay người liền chạy, những tên đệ tử còn lại cũng co giò mà chạy.

Hắc Giao Mã có một tia Long yêu thú huyết mạch, cho nên tốc độ, sức mạnh vượt xa những con ngựa bình thường.

Bất quá những tên đạo phi này hình như vì bọn họ mà đến, bọn hần cũng không đoái hoài gì đến hàng hóa, mà chạy theo truy sát bọn hần.

Mất thấy đệ tử ngoại môn bị những tên đạo phi đuổi kịp, lần lượt chém giết, trong lòng Trương Mã lập tức lo lắng.

Hần cắn răng một cái, rút ra một cây chùy thủ đâm vào móng Hắc giao mã, Hắc giao mã đau đớn gào lên một tiếng, tăng nhanh tốc độ.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay màu đen phô thiên cái địa lẳng không một chướng đập tới hần.

“Lăng Không mà đi, ít nhất cũng là Võ Vương cường giả!” Trong lòng Trương mã hoảng sợ, hần theo bản năng quay đầu nâng lên cánh tay muốn cản, nhưng cánh tay trực tiếp bị cường đại quyền kinh đánh gãy, hần phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp rớt khỏi Hắc Giao Mã.

Ở phía sau hần, một người mang áo choàng đen chậm rãi từ trên không bay tới, bàn tay hần chậm rãi cầm đầu của Trương Mã nâng lên cao, khuôn mặt dấu trong áo choàng đen ghé ngang bên tai của Trương Mã, thấp giọng nói: “Lên đường bình an!”

Nghe được câu này, sắc mặt Trương Mã trắng bệch.

--Boẹt--

đầu lâu của hần bị người áo choàng đen bóp nát.

“Diệp gia đệ tử nghe lệnh, đem hết thấy tài vật thu vào túi chứa vật mang về cho Diệp Thiên Hùng đại nhân!”

“Vâng, Chiến Cơ đại nhân!” Đông đảo Diệp gia đệ tử đồng thanh đáp.

“Nhớ, chừa lại mấy tên đệ tử cấp thấp để bọn nó chạy về báo tin.” Ánh mắt lão giả nhìn lên tinh không, chậm rãi nói.

Hần, chính là Chiến Cơ lão nhân, thuộc hạ mới thu của Vương Bá Nguru.

-

Sáng sớm hôm sau, Thiên Kiếm Tông nội bộ liền truyền đến một tin tức, đệ tử hộ tống linh thạch gần như bị giết hết.

Toàn bộ đệ tử hộ tống hơn một trăm người, không chỉ có linh thạch toàn bộ mất đi, hơn nữa còn tổn thất hơn chín mươi bảy đệ tử, trọng yếu nhất chính chỉ có ba tên đệ tử cấp thấp chạy trốn được, còn những đệ tử nội môn, thậm chí là đệ tử nòng cốt Trương Mã toàn bộ bị giết.

Tin tức này là đại tin tức, lập tức Phạm Tuấn triệu tập các vị trưởng lão cùng chúng đệ tử nòng cốt, chân truyền tập họp ngay Chính điện.

“Hần là phụ thân đã bắt đầu triển khai kế hoạch đi.” Diệp Minh thu công đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng thì thầm trong lòng.

P/S: Vương Bá Nguru cùng Diệp minh bắt đầu triển khai kế hoạch rồi, các bạn có tò mò kế hoạch này có hấp dẫn như kế hoạch xâm chiếm Diệp Gia lúc

trước hay không, hãy chờ xem a...:))))))

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Ra Ngoài Lịch Luyện!

"Diệp Minh!" Diệp Minh vừa đi ra khỏi biệt thự riêng, gặp một bóng dáng xinh đẹp đi tới, hắn nhận ra đây chính là Linh Nhi, khuôn mặt của nàng giờ khắc này hân hỉ về ngưng trọng hiếm có.

"Sur Ty." Diệp Minh mỉm cười, đáp.

"Ngươi biết chuyện gì xảy ra chưa?" Linh Nhi trầm giọng nói.

"Chuyện gì?" Diệp Minh giả vờ nghi hoặc, hỏi.

"Đệ tử Thiên Kiếm Tông vận chuyển Linh Thạch bị đạo phi cướp bóc sát hại." Linh Nhi tức giận nói.

"Kẻ nào cả gan dám cướp đồ của Thiên Kiếm Tông?"

Diệp Minh cau mày, nhìn các đệ tử xung quanh xì xào bàn tán, hắn thì thầm nói nhỏ.

"Thương Mang Thành phạm vi nhóm đạo tặc nào cả gan như vậy?"

Tại Thương Mang Thành, Thiên Kiếm Tông chính là kiếm đạo đại phái, không phải chỉ là một tiểu đạo phi có thể cả gan xâm phạm.

"Ta cũng không biết, giờ cha ta gọi tất cả đệ tử nồng cốt, chân truyền, cùng các vị trưởng lão đến Chính Điện thương nghị đối sách, ngươi cùng với ta đi." Linh Nhi gấp gáp nói.

Diệp Minh cùng Linh Nhi cùng nhau đi đến chính điện, sau một lát, bọn họ đã đến nơi, lúc này ngoài điện đứng đầy đông đảo đệ tử, mỗi người đều lộ vẻ ngưng trọng, bầu không khí trầm trọng chậm rãi lan tràn khắp Thiên Kiếm Tông.

Lần này đi vào Chính Điện không còn cái vẻ tĩnh lặng như lần trước, đoạn đường đi qua hành lang đều nghe tiếng bước chân liên tục, khiến cho vẻ nghiêm trang nơi đây phá lệ ồn ào.

Những trưởng lão đang xôn xao bàn luận khi thấy Diệp Minh bọn họ bước vào đều ngừng lại thảo luận, tuy vẻ mặt của bọn họ bình thản như không có chuyện gì xảy ra, bọn họ làm thế vì tránh cho các đệ tử khủng hoảng, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể thấy được một tia ngưng trọng.

Trong đó có cả sư phụ hắn, sắc mặt đều ảm đạm, hiển nhiên sự tình lần này khiến hắn có chút đau đầu.

Mặc dù sau khi các đệ tử, trưởng lão đi vào hết, cửa lớn đại điện liền bị đóng lại, thế nhưng không gian bên trong lại sáng bừng như ban ngày.

Diệp Minh thấy Phạm Tuấn, lặng lẽ cuối đầu, Phạm Tuấn cũng gật đầu lại, sắc mặt buồn bực nhìn đám thi thể chất chồng trong đại điện, Diệp Minh đưa mắt nhìn vào, những thi thể này chính là những thi thể còn nguyên vẹn trong vụ đồ sát, còn nhiều thi thể không còn hình hài nguyên vẹn bị bỏ lại.

"Sư phụ, cái này..." Trên mặt Diệp Minh lộ ra vẻ bi thương.

"Minh nhi, ngươi cũng nhìn thấy đấy, đệ tử Thiên Kiếm Tông chết thảm dựa theo tình báo là một nhóm đạo phi, có võ Vương cảnh đầu lĩnh tọa trấn, ta chuẩn bị để sư huynh ngươi cùng hai vị trưởng lão lặng lẽ điều tra, vừa lúc cũng để cho ngươi xuống núi lịch luyện, có sư huynh ngươi cùng hai vị võ vương cảnh trưởng lão, ta cũng yên tâm." Phạm Tuấn nghiêm nghị nói.

"Vâng, sư phụ." Diệp Minh sắc mặt đau thương gật đầu đáp ứng.

Trong lòng Diệp Minh nghĩ thầm: "Vẫn đúng theo lộ tuyến kế hoạch, phụ thân quả nhiên liệu sự như thần.."

Trong lòng Phạm Tuấn thì nghĩ thầm: "một nhóm đạo phi cả gan giết hại đệ tử tông môn, nhưng cũng vừa lúc thích hợp để cho Diệp Minh tiểu tử lịch lãm rèn luyện, Không trải qua mưa gió, làm sao thích ứng được sự tàn khốc của thế giới, làm sao có thể trở thành là cường giả.

Ra ngoài lịch luyện sẽ khiến đệ tử được tẩy rửa trở nên mạnh mẽ hơn khôn ngoan hơn, ra ngoài bị gặp trắc trở cũng khiến đệ tử biết khiêm tốn, biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, Cá chép không gặp Phong Vân làm sao hóa Long?

"Cha, ta cũng muốn ra ngoài lịch lãm." Linh Nhi đột nhiên ôm lấy eo Phạm Tuấn, nhõng nhẽo nói.

"Hò nháo, người biết bên ngoài nguy hiểm lắm không!" Phạm Tuấn lạnh lùng quát.

"Ta lớn rồi, ta cũng muốn lịch lãm rèn luyện, ta không muốn làm đóa hoa trong lồng kiếng." Linh Nhi khỏe mắt ngập nước, quát cường nói.

Phạm Tuấn nhìn thật sâu Linh Nhi, nhìn về mặt ngây thơ lại mang vẻ quật cường của nàng, cuối cùng hắt thở dài một hơi, giọng nói mang theo vẻ buồn bã nói: "Con cái lớn rồi tự có quyết định của mình, thôi a, người cứ đi đi, phụ thân không ngăn cản."

"Phong nhi, kế tiếp người mang theo các sư huynh đệ cùng hai vị trưởng lão xuống núi lịch lãm, thuận tiện điều tra việc này, nếu gặp biến cố không thể chống lại, lập tức thoát thân chạy ra."

Phạm Tuấn nhìn về phía Thanh phong, nghiêm nghị dặn dò.

Cùng lúc đó, Phạm Tuấn âm thầm truyền âm: "Nhớ, dù bất cứ ai chết, Linh Nhi, Diệp Minh cùng người không thể chết, biết không?"

"Vâng, sư phụ." Thanh Phong truyền âm đáp lại.

Sau đó lão nhìn về phía Diệp Minh, trầm giọng nói: "Minh nhi, mục đích lần này đi lịch luyện người biết?"

"Đồ nhi không biết." Diệp Minh tuy biết rõ, nhưng hắn khôn ngoan nói không biết, vì hắn biết Phạm Tuấn chỉ là hỏi vậy, chứ không muốn hắn trả lời.

"Là để người rèn luyện, tuy trong Luân Hồi thế giới người đã một phen rèn luyện, nhưng trong mộng rèn luyện khác xa thực tế."

"Chờ lần này rèn luyện kết thúc, không ra mấy tháng, chính là ngày người đột phá Vô Quân cảnh."

Diệp Minh lạnh nhạt đáp: "Đa tạ sư phụ!"

"Ừ, sau khi người đột phá Vô Quân cảnh, ta sẽ truyền cho người Thiên Kiếm Tông tuyệt học, sau đó ta sẽ đưa người đến Vạn Kiếm Tông tu hành một thời gian."

Phạm Tuấn gật đầu, ôn hòa nói rằng,

Đối với tên đồ đệ này Phạm Tuấn rất vừa lòng, chỉ bất quá tính cách hắn quá mức thờ ơ lãnh đạm, tác phong hành sự ích kỷ, không quan tâm cái nhìn của người khác.

"Tuấn ca, như vậy đâu được.." Mỹ Phụ trưởng lão lần trước phụ trách khảo hạch nhập môn, đồng thời là sư nương của Diệp Minh gấp gáp lên tiếng nói.

"Ý ta đã quyết, tự không cần nói nữa." Phạm Tuấn liếc nhìn mỹ phụ, hắn biết làm như vậy khác gì chấp tay nhường bảo vật cho người khác, nhưng hắn không thể ích kỷ như vậy được.

Thiên Phú, thể chất, ngộ tính như vậy ở lại Thiên Kiếm Tông chẳng khác nào chôn vùi chân Long, làm sư phụ hắn không thể hủy đi tiền đồ đệ tử, Phạm Tuấn phiền muộn lắc đầu, âm thầm thở dài một hơi.

Thanh phong đứng cạnh Phạm Tuấn, nghe sư phụ nói thế, sắc mặt thoáng ước ao nhìn Diệp Minh.

tiến vào Vạn Kiếm Tông!

Đây chính là Kiếm đạo đỉnh cấp tông môn, là kiếm tu thánh địa, chân chính đứng sừng sững ngạo nghễ Huyền Huyền đại lục.

"Phong nhi, người phụ trách điều động đệ tử đưa thi thể bọn họ an táng." Phạm Tuấn lắc đầu, nhìn về phía Thanh phong, phân phó nói.

"Vâng!" Thanh Phong gật đầu, lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tiến Vào Ninh Hoa Thôn!

Sáng sớm ngày thứ hai, ánh sáng mặt trời buổi sớm mai nhẹ nhàng chiếu xuống đại địa, từng tia nắng xen qua từng phiến lá phản chiếu một màu xanh đẹp đẽ.

Diệp Minh đã tới từ lâu, nhìn từng đám sương mờ chưa kịp tan biến lượn lờ trên đỉnh núi, khiến trong lòng hắn yên tĩnh lạ thường.

"Nguyên lai sư đệ đã tới từ lâu, sư huynh còn chuẩn bị gọi người tìm người."

Giữa lúc Diệp Minh đang hòa mình vào thiên nhiên yên tĩnh, đột nhiên một thanh âm nhu hòa từ đằng sau truyền tới.

Diệp Minh xoay người nhìn lại, phát hiện chủ nhân thanh âm chính là Thanh Phong, sau lưng hắn chính là vài đệ tử, hiển nhiên là những đệ tử tham gia lịch luyện lần này, mà đi bên cạnh hắn chính là hai vị trưởng lão Thiên Kiếm Tông.

Và một người trong đó Diệp Minh quen thuộc, chính là Tiểu Nhất.

"Chào Diệp Sư Huynh!" Tiểu Nhất đứng xa ôm quyền.

Diệp Minh gật đầu, xem như đáp lại.

"Hôm nay chính là thời buổi rối loạn, lần này xuống núi chư vị sư đệ phải chú ý an toàn của bản thân." Thanh Phong nghiêm nghị căn dặn.

Hành tẩu ra ngoài xã hội không đơn giản, chỉ cần sơ ý một chút là thân tử đạo tiêu.

Sau khi căn dặn xong, Thanh Phong dẫn đầu xuống núi, các đệ tử im lặng đi đằng sau lưng hắn.

Dọc đường đi, Thanh Phong bắt đầu quán thâu lịch luyện tri thức, kỹ năng sinh tồn, kỹ năng đối phó tình huống nguy hiểm có thể bất ngờ ập đến khiến các đệ tử được thụ lợi rất nhiều.

"Chúng ta đi đâu vậy sư huynh?" Một vị nông cốt đệ tử dò hỏi.

"Theo nguồn tin đáng tin cậy, nhóm đạo phi này ẩn hiện trong Cửu Long sơn mạch, chúng ta sẽ đi tới Nin Hoa thôn gần đó trú ẩn, tiện thể âm thầm thu thập tin tức, bắt vài tên đạo phi tra khảo thông tin về bọn chúng, rồi mới thiết lập kế hoạch một lượt bắt hết." Thanh Phong theo thói quen vuốt tóc lên, ánh mắt lóe lên vẻ cơ trí nói.

"Thanh Phong sư huynh quá tuyệt, ta cảm giác lần này chúng ta sẽ trả thù được cho các sư huynh đệ bị đạo phi giết hại!"

"Kế hoạch quá tốt, không hổ là Thanh phong sư huynh."

"...." Chúng đệ tử từng người vuốt mõng ngựa, khen lấy khen để.

"Haha, các vị đệ quá khen, chẳng qua ta trải qua nhiều rồi, nên ta mới có thể nghĩ ra kế hay như thế, sau này các vị sư đệ sẽ như ta mà thôi." Thanh Phong mỉm cười, khiêm tốn nói, nhưng trong ánh mắt để lộ vẻ đắc ý.

"Tuổi trẻ a..."

Diệp Minh lắc đầu, quả nhiên là một lũ ô hợp, cái kế hoạch mà Thanh Phong nghĩ là hoàn mỹ ấy, trong mắt Diệp Minh tràn đầy kẻ hở.

Nếu bọn đạo phi này dám ở trong cửu long sơn mạch thành lập băng cướp, và bọn hắn dám cướp đồ của Thiên Kiếm Tông, hiển nhiên bọn hắn chắc chắn cho dù Thiên Kiếm Tông có cho ra cường giả tới cũng không thể vây quét, tìm ra chỗ bọn hắn ẩn náu.

Nghĩa là bọn họ có sắp xếp chặn gác ngầm xung quanh ngoại vi Cửu Long sơn mạch, chỉ cần có người lạ đi vào là bọn hắn liền biết, nhân viên ở đó sẽ lập tức liên lạc cho tổng bộ, khiến bọn hắn rút lui ẩn núp.

Mà nin hoa thôn, chắc chắn sẽ có trạm gác ngầm giả danh thôn dân sinh sống ở đó.

Đi vào đó khác gì đi vào tầm ngắm của bọn đạo phi, bọn họ chơi chết người lúc nào không hay.

Hắn lặng lẽ quan sát hai vị trưởng lão kẻ bên Thanh phong, hắn tinh mắt nhận ra hai vị trưởng lão sau khi nghe kế hoạch của Thanh phong bọn họ liền nhú mày.

Nhưng hai vị trưởng lão này vẫn không nói gì, Diệp Minh biết là bọn họ hẳn không cho rằng đi vào đây sẽ gặp nguy hiểm gì, nhiệm vụ của bọn họ là quan sát, âm thầm bảo vệ Thanh Phong bọn họ.

Đám người đi một đoạn đường, chợt một tiếng sói tru từ đằng xa truyền tới.

Tiếng sói tru xen lẫn tiếng đánh nhau truyền vào trong tai bọn họ.

Thanh Phong bọn người nhìn nhau, lập tức đi vào phụ cận.

Xuất hiện trước mặt bọn họ là ba cái thân ảnh đang cùng bốn con sói hoang cùng nhau đại chiến.

Ba cái thân ảnh là hai nam một nữ, đều khoảng mười hai mười ba tuổi, tu vi khoảng chừng võ sĩ chi cảnh.

Ba người đều ăn mặc trang phục thợ săn, tuy bọn họ còn nhỏ nhưng kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, bốn đầu sói hoang đều không phải đối thủ

của bọn họ, nhanh chóng bị săn giết.

Ba người sau khi giết chết đầu sói mới phát hiện Thanh Phong đám người, ánh mắt bọn họ lộ ra vẻ cảnh giác nhìn bọn hắn.

"Các người là ai?" Tiểu Cô Nương mở miệng dò hỏi.

"Tiểu cô nương đừng sợ, bọn ta chỉ đi quang qua thôi, không có ý gì đâu." Thanh Phong mỉm cười, ôn hòa nói.

"Vâng!" Tiểu Cô Nương gật đầu, ánh mắt vẫn duy trì cảnh giác, thu thập sói hoang thịt bỏ vào trong chiếc giỏ đằng sau lưng, rồi đi.

Đi một đoạn đường, thấy Thanh phong bọn họ vẫn đi đằng sau lưng, tiểu cô nương không nhịn được hỏi:

"Các vị đại ca làm sao theo bọn ta làm gì?"

"Bọn ca đi Nin Hoa Thôn, chẳng hay tiểu cô nương cũng đi nin hoa thôn?" Thanh Phong nghi hoặc hỏi.

"Nin hoa thôn là nhà ta, các vị đại ca đi tới thôn không biết có việc gì không?" Tiểu Cô Nương đề phòng hỏi.

"Có chút chuyện mà thôi." Thanh Phong mỉm cười, hỏi lại đáp.

....

Đi chung với nhau một đoạn đường, ba đứa nhóc liền buông xuống lòng đề phòng, đứng sát bọn hắn làm quen, Thanh Phong bản thân là sói ca, liền dễ dàng để tiểu cô nương không chút do dự kể hết về bản thân, thông qua tiểu cô nương nói, nàng tên là tiểu Nguyệt, trong đó một thiếu niên khuôn mặt chất phác trung thực tên là Tiểu Ngưu từ, rất ít nói chuyện, mà thiếu niên còn lại lớn hơn tiểu nguyệt cùng tiểu ngưu một tuổi gọi là Tiểu Cầu, nhìn có vẻ nhanh nhẹn lâu cá, là người đứng đầu tổ đội săn bắn này.

Trong thôn làng cơ hồ đều đi săn thú để tu luyện, bọn họ hấp thụ tinh khí trong thịt thú đơn giản cải tạo thân thể, tăng cường khí lực, chứ bọn họ không có tâm pháp để tu luyện, bọn họ cả đời sống trong Nin Hoa Thôn, rất ít khi ra ngoài.

"Phong đại ca, thế giới bên ngoài là như thế nào, ba ba mẹ mẹ không cho ta ra ngoài thôn, nhiều nhất là ở trong Lạc Sơn trấn đi dạo." Tiểu Nguyệt dịu dàng hỏi.

"Thế giới bên ngoài rất thần kỳ, có Tiên Nhân phi thiên độn địa không gì không làm được, trong một ý niệm đi sơn đảo hải, cũng có võ giả quyền trấn sơn hà, nhắc tay nhật nguyệt tinh thần liền vẫn lạc, dùng thân thể hoành độ hư không..." Thanh Phong mỉm cười, nói.

"Thật thần kỳ vậy sao Phong đại ca?" Ánh mắt tiểu nguyệt lóe ra vẻ hướng tới, hào hứng hỏi.

"Nhưng cũng rất nguy hiểm, phạm nhân đi ra ngoài tùy thời đều đối mặt với nguy cơ, thế giới này ngoài nhân loại còn có yêu ma hoành hành phạm nhân như sâu kiến tùy thời sẽ vẫn lạc..." Thanh Phong lắc đầu, trầm giọng nói.

"Phong đại ca, chúng ta đến thôn rồi!"

Thanh Phong bọn họ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đằng xa là một dãy hàng rào bằng gỗ bao quanh một dải đất dài, bên trong là nhiều ngôi nhà gỗ to nhỏ, xác thú rừng chất đầy một đồng, nhiều vị thôn phụ đang vật lộn, trong đó một đám đàn ông vai hùm lưng gấu đang chặt nhỏ con mồi.

"Ta về trước đi thông báo một tiếng!"

Tiểu cầu từ nhanh chóng nói một tiếng, sau đó hắn khiêng hơn 100 cân thịt sói hoang chạy nhanh về phía thôn.

Chỉ chớp mắt liền chạy đến cửa thôn, đem thịt sói hoang đặt ở một bên, sau đó đi vào trong thôn tìm thôn trưởng.

Chưa được vài phút, một lão giả cùng năm vị nam tử cơ bắp từ bên trong thôn đi ra đón tiếp Thanh Phong bọn họ.

"Chào các vị thiếu hiệp!" Lão giả hai mắt vui mừng vỗ tay chào, ánh mắt co rút lại khi nhìn thấy hai vị trưởng lão đằng sau Thanh Phong.

"Ha ha, thôn trưởng không cần khách khí, bọn ta chỉ đi ngang qua nơi đây, chỉ muốn tạm thời nghỉ ngơi một phen, làm phiền quý thôn quá..."

Thanh Phong lộ ra đáng chặc phác, khiêm tốn nở nụ cười!

"Các vị thiếu hiệp nói đùa" lão giả mở miệng nói ra: "Ngài có thể tới thôn chúng ta là vinh hạnh của chúng ta, thỉnh các vị vào bên trong!"

Nói xong lão thôn trưởng cúi người giơ tay biểu hiện Thanh Phong bọn họ có thể đi vào.

Thôn dân chứng kiến Thanh Phong bọn họ đều nở nụ cười thuần khiết, khiến Thanh phong bọn họ cảm giác rất tốt.

"Đại ca ca, người là từ ngoài trấn đi vào sao, bên ngoài rất thú vị sao?" Một đứa bé trai lau nước mũi chạy tới nắm lấy quần Thanh phong, ngây thơ hỏi.

"Rất thú vị, khi người lớn có thể tự mình ra ngoài trấn nhìn xem!" Thanh Phong sờ lên đầu bé trai, ôn hòa nói.

Lão thôn trưởng dẫn Thanh Phong đến một gian nhà gỗ lớn nhất trong thôn, mỉm cười nói: "Quý khách có lẽ đã mệt mỏi sau chặng đường dài rồi, đây là nhà để đón tiếp khách phương xa tới chơi, mọi người tạm thời nghỉ ngơi, ăn uống đã có chúng ta lo, chúng ta có nhiều việc cần làm, liền không quấy rầy quý khách rồi!"

Lời của thôn trưởng phù hợp với suy nghĩ của Thanh phong bọn họ, mục đích bọn họ tới đây là điều tra đạo phi, nếu lão thôn trưởng cứ kè kè bên sẽ ảnh hưởng kế hoạch, và khiến bọn họ không thể tự do.

"Vậy thì quấy rầy quý thôn!"

Thanh Phong mỉm cười đáp, liền mở cửa ra tiến vào, mọi người thấy vậy cũng bắt đầu đi theo sau.

Trong căn phòng bày trí khá đơn giản, hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng tắm rửa vệ sinh, một phòng bếp.

Tiện tay đóng cửa phòng, mọi người chia nhau ở từng phòng.

Mà trong lúc Thanh Phong bọn họ đi vào phòng, thì ở một mật thất bí mật, lão thôn trưởng, tiểu nguyệt, tiểu cầu tử, tiểu ngư tử đều tụ tập ở nơi đây.

"Lão Cương, con mồi đã xuất hiện, quả đúng như chủ nhân dự liệu!" Cái đầu tiểu cầu tử đột nhiên đứt ra, một thân ảnh tà ác từ trong thân thể tiểu cầu tử chui ra, là một trung niên nam tử vẻ mặt tà khí.

Tiếp sau đó, từ trong thân thể tiểu nguyệt, tiểu ngư tử đều có hai thân ảnh khác xé rách thân thể tiểu nguyệt tiểu ngư chui ra, một nam một nữ, nữ thì xinh đẹp tuyệt trần, nam thì tà ác lãnh ngạo.

"Hắc hắc, lão Cương người thấy môn tuyệt học của Nhân Ma Tam Tuyệt chúng ta thế nào?" Nam tử phụ thân Tiểu Cầu tử tà ác cười lớn, đắc ý hỏi.

"Hắc, quả nhiên không hổ là Nhân Ma Tam Tuyệt, môn công phu này tà dị hơn cả Đại Đạo chi thuật, Đại Biến Hóa Chi Thuật của ta, và có vẻ hoàn mỹ hơn rất nhiều trong việc bắt chước một người, các người phụ thân là chiếm giữ hết thầy ký ức của bọn họ, quả thật khâm phục." Lão thôn trưởng tán thưởng nói.

"Haizz, thế nhưng vẫn bị chủ nhân phát hiện ra..." Nam tử trẻ tuổi phụ thân tiểu ngư tử buồn rầu nói.

"Hừ, các người được đi theo chủ nhân là vận may tề thiên, đừng có mà cảm giác không phục."

Lão Thôn Trưởng không vui hừ lạnh, nói.

"Bây giờ chúng ta?" Vị nữ tử xinh đẹp phụ thân tiểu nguyệt vội vã đứng ra hỏi, nhằm ngăn cản hai người xung đột.

Giờ phút này lão thôn trưởng hai mắt lóe ra vẻ tà ác, hần cười lạnh nói:

"Hắn là nên thực hiện bước thứ ba, dương đông kích tây, nhưng việc này cần Thiếu chủ hoàn thành!!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lừa dối!

Bốn giờ sáng hôm sau, Thanh Phong từ rất sớm đi ra khỏi phòng, đến khi mọi người đã ngủ dậy là lúc sáu giờ sáng, Thanh phong mới trở về.

"Phong sư huynh, điều tra ra sao rồi?"

Các vị sư đệ đều chờ mong nhìn Thanh Phong.

Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của các vị sư đệ, Thanh Phong chậm rãi lắc đầu, phiền muộn nói:

"Ngược lại cũng cũng không phải không có chút đầu mối gì, tất cả đầu mối đều chỉ vào bên trong Cửu Long Sơn Mạch." Thanh Phong lắc đầu nói rằng.

"Các vị sư đệ có thể chia nhau đi phạm vi ngoài rìa Cửu Long Sơn mạch lịch luyện, tiện thể điều tra một chút là được."

"Tuy nhiên, ít nhất phải là hai người một cặp cùng nhau lịch luyện, mới đảm bảo an toàn, giờ thì các người chia nhau bắt cặp đi." Thanh Phong nhanh chóng phân phó nói.

Rất nhanh mọi người liền bắt cặp xong, mà Diệp Minh thì chủ động chọn đi với Tiểu Nhất, sau đó tất cả mọi người phân tán ra bốn phương tám hướng mà đi.

Tiểu Nhất mỉm cười, nói: "" Diệp Sur huynh chúng ta đi thôi. ""

Hai người ra khỏi phạm vi Ninh Hoa thôn liền đi tới chỗ bán ngựa duy nhất trong trấn, mua hai thớt Hắc Mã bắt đầu thúc ngựa chạy đi.

Diệp Minh cùng Tiểu Nhất muốn đến phạm vi ngoại vi Cửu Long Sơn Mạch lịch luyện, đồng thời

Cửu Long Sơn mạch, Lôi Vân rừng rậm, Lôi Vân rừng rậm trải dài phạm vi ngàn vạn cây số, nơi đây tài nguyên tu hành rất nhiều, nhưng đồng thời nguy hiểm luôn rình rập.

Cửu Long sơn mạch thân một trong tứ đại hiểm địa của Huyền Vũ Đại lục, địa hình chấp trùng quái dị, có đại thảo nguyên, có rừng rậm, có dãy núi trùng trùng liên miên vô tận, có sa mạc nóng bỏng bức người.

Trong đó Lôi Vân Sơn Mạch ẩn chứa đủ loại các sinh vật không biết tên, động một tí liền có thể để cho người ta mất mạng.

""Địa phương này thật nguy hiểm. "" Tiểu Nhất e dè nói.

Diệp Minh cười đáp: ""Đây cũng là nơi tốt nhất để giết người!""

Tiểu Nhất cười ha ha, sắc mặt khó coi nói: ""Sur đệ nói đùa. ""

Diệp Minh cũng không quay đầu lại tiếp tục nói: ""Tiểu Nhất sư đệ, chúng ta vào đi thôi. ""

Diệp Minh cũng không dám khinh thường, hấn hành tẩu tuy nhanh nhưng ánh mắt vẫn rất cảnh giác, một hơi gió thổi cỏ lay đều không thể qua được mắt hấn, trong khi đó Tiểu Nhất có vẻ khá e ngại.

Từ lúc bắt đầu quyền chủ động liền nằm trong tay Diệp Minh, Tiểu Nhất chỉ biết im lặng đi theo sau Diệp Minh, mà cảm giác này Tiểu Nhất chỉ thấy qua khi mình ở bên cạnh Thanh Phong sư huynh.

Bên trong Lôi Vân rừng rậm tuy ban ngày nhưng giờ khắc này lại vắng vẻ đáng sợ, ánh sáng cũng không thể len lỏi bên trong cánh rừng rậm dày đặc này, Tiểu Nhất cảm giác trong ngực bị thứ gì đó đè nén, rất khó chịu, một cổ cảm giác bất an cứ quần quanh trong đầu hấn từ khi bước chân vào phiến rừng rậm này cho đến bây giờ.

""Ta có cảm giác rất bất an, Diệp sư huynh, hay chúng ta đi về đi?"" Tiểu Nhất sắc mặt tái nhợt, lăm la lăm lét liếc nhìn xung quanh, sợ hãi nói.

Đúng lúc này, Diệp Minh nở nụ cười lạnh lùng, cũng không quay đầu lại, ngữ khí quái dị nói:

""Làm gì mà phải gấp thế Tiểu sư đệ, người vĩnh viễn ở lại đây có phải tốt hơn không?""

""Người... "" Tiểu Nhất trừng mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn Diệp Minh, sau đó hấn nhìn xuống ngực mình, khoang ngực hấn trống trơn, tim phổi đều biến mất, ánh mắt Tiểu Nhất giật giật vài giây, sau đó mới không cam lòng ngã xuống.

Mà từ sau lưng Tiểu Nhất, chính là một bóng đen, cầm trong tay quả tim của Tiểu Nhất, khẽ bỏ vào miệng nuốt chửng.

Diệp Minh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi sâu vào trong.

...

Chiều tối hôm đó, Diệp Minh từ trong Lôi Vân sơn mạch đi ra, cả người hấn nồng nặc mùi máu tươi, một thân trang phục cũng nhuộm đỏ màu máu.

""Diệp sư đệ, người xảy ra chuyện gì?""

Ngay lúc Diệp Minh tập tễnh bước đi, một đạo thân ảnh xuất trần đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn. Theo sau đó là hai vị trưởng lão.

Hiển nhiên thân ảnh đó chính là Thanh Phong.

""Sư huynh!""

Diệp Minh vẻ mặt bi thương nhìn Thanh Phong, gào lên.

Thấy bộ dáng Diệp Minh thê thảm như vậy, lại không thấy Tiểu Nhất sư đệ ở đâu, trong lòng Thanh Phong đột nhiên cảm thấy bất an, hấn vội la lên: ""Sư đệ, tại sao người bị thương nặng như thế..?""

""...Vội lại, Tiểu Nhất sư đệ đâu..?""

Diệp Minh ghen ngào nói rằng: ""Sư huynh, Tiểu Nhất sư đệ bị đạo phi giết. ""

"Cái gì!!!"

Đột nhiên, một cỗ khí thế mạnh mẽ từ trên người Thanh Phong bạo phát ra, vẻ mặt Thanh Phong luôn hiền hoà chợt hiện lên vẻ âm ngoan, sát cơ lẫm liệt.

"Đạo phi đáng chết, dám giết Tiểu Nhất sư đệ, ta biết làm sao ăn nói Vs Tiểu thúc thúc và Vân bá mẫu đây."

Tiểu Nhất Tiểu gia lúc thuở nhỏ là hàng xóm của Thanh Phong, thuở nhỏ Tiểu Nhất là quán mối hần, đi đâu cũng đi theo hần như cái đuôi luôn mồm gọi Phong ca ca, Tiểu Nhất cũng rất nghe lời hần, Thanh Phong là con một nên xem Tiểu Nhất là em trai, lúc tám tuổi hần được Phạm Tuấn nhìn trúng thu làm đồ, hần cầu khẩn cho Tiểu Nhất cùng đi dù cho thiên phú của Tiểu Nhất không phải thuộc dạng thượng đẳng.

Về mặt Thanh Phong phần nộ, dần dần, biến thành vẻ mặt vẻ buồn bã.

"Là ta hại Tiểu Nhất sư đệ." Vẻ mặt Thanh Phong cô đơn, đau đớn.

"Đúng rồi, Tiểu Nhất sư đệ bị vây giết, tại sao sư đệ nguoi trốn thoát?"

Đột nhiên Thanh Phong xoay đầu nhìn Diệp Minh, ánh mắt sắc bén, nghi vấn hỏi.

Về mặt Diệp Minh bị thương nói rằng: "Lúc đó, ta cùng với Tiểu Nhất sư đệ cùng nhau tiến vào Lôi Vân sơn mạch lịch lãm, vậy mà phát hiện đạo phi từ lâu mai phục tại này, Tiểu Nhất sư đệ bị giết liền ngay tại chỗ."

"Lúc đó trong lòng ta nghĩ rằng bản thân sắp chết nhưng ta vẫn cố gắng chạy trốn, nhưng may mắn bọn chúng không đuổi theo." Diệp Minh nghĩ mà sợ nói.

"Sao bọn chúng lại thả Diệp sư đệ?" Thanh Phong lộ ra vẻ mặt như có quỷ mới tin nguoi nói nhìn chăm chăm Diệp Minh, ả ả có khí tràng lượn lờ xung quanh Thanh Phong, nếu Diệp Minh không đưa lý do thỏa đáng, hần sẽ bắt Diệp Minh lại thẩm vấn.

"Ta nghe đạo phi quần chúng nhao nhao nói " sao chỉ có hai thằng, theo tình báo là mười người dẫn đội trong đó có hai vị võ vương trưởng lão mà...thôi giết một thằng thằng kia thả nó về báo tin thôi..."

Sau khi tường thuật lại lời chúng đạo phi nói, lập tức Diệp Minh liền nghi hoặc nói:

"Có lẽ nội bộ Thiên Kiếm Tông cao tầng có tai mắt của đạo phi, bọn họ âm thầm truyền về cho đạo phi thủ lĩnh kế hoạch của chúng ta nên lần này mới tao ngộ ám sát."

Thanh Phong hơi nhú mày, cũng không phản bác hay hỏi nhiều, căn dặn Diệp Minh trời tối về thôn nghỉ ngơi, sáng mai cả đội qua chỗ hiện trường Tiểu Nhất chết rồi quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tu chân thế giới!

Sáng hôm sau, Diệp Minh dẫn Thanh Phong đám người đi tới hiện trường.

Trên mặt Diệp Minh hiện vẻ bi thương dẫn đầu đi trước, Thanh Phong đám người theo sát ở sau, chỉ trong chốc lát đám người mất hút trong Lôi Vân Rừng Rậm.

Không bao lâu sau, Diệp Minh đám người liền tới hiện trường.

Mới vừa đi tới gần hiện trường, đám người cũng không phát hiện gì, Thanh Phong lộ vẻ nghi hoặc, hỏi:

"Thi thể đâu?"

Diệp Minh nhú mày, trầm giọng đáp: "" hôm qua Tiểu Nhất sư đệ liền bị giết ở đây mà....hay là...."

Thanh Phong đáp lời: "" Hủy thi diệt tích, hần là bọn đạo phi đã tẩu tán thi thể Tiểu Nhất sư đệ rồi."

""Sur huynh, ở đây có vết đất nhô lên." Diệp Minh hét lên.

Thanh Phong cũng quay đầu tiến lại gần, hần phát hiện mặt đất bằng phẳng đột nhiên nhô lên một tý, trong lòng thoáng trầm trọng, hần vội vã la to: ""Các

vị sự đệ tránh ra.""

Sau đó hần giờ tay lên, vĩ ngân thiên địa chỉ lực liền nhắc bổng đám đất lên, lúc này đây một cổ máu tươi mùi hôi thối bốc lên đập vào mặt Thanh Phong bọn họ.

Dưới đồng đất, một bãi thịt nát không rõ hình thù nằm ở dưới, khiến người ta buồn nôn.

Đám đệ tử sắc mặt đều tái nhợt, có người còn nôn ói tại chỗ, trong đó có Linh Nhi.

Thanh Phong chậm rãi ngồi xổm người xuống, ngưng thần nhìn kỹ.

Trong giây lát, hần hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn ngập chấn động, sát ý phun trào, hần bị phần găm thét:

""Giết người bắt quá đầu chạm đất, có gì nhục hạ thi thể người chết như thế, đáng giận! đáng giận!""

Một lúc lâu, Thanh Phong mới hồi phục tinh thần lại, khi thấy Diệp Minh ôm lấy mảnh vụn thi thể của Tiểu Nhất buồn bã thì thảo.

Thanh Phong ngưng thần lắng nghe, thì ra Diệp Minh đang tự trách bản thân.

Thấy vậy, về mặt Thanh Phong hơi cảm động, đi tới gần bên, an ủi: "Sự đệ, không cần thương tâm, chúng ta mang thi thể Tiểu Nhất sự đệ về tông môn rồi gọi Tiểu Gia người đến mang về chôn cất thôi, tránh khỏi hần phơi thây nơi hoang dã."

"Đương nhiên phải làm như vậy!" Diệp Minh gật đầu.

""Sự đệ thật may mắn, bọn hần có ý muốn một mẻ hốt gọn cho nên thả sự đệ trở về, ta nhất định phải giết chết bọn đạo phi này, cho các sự đệ đã chết một cái công đạo."" Thanh Phong rốt cuộc cười một cái, dù sao Diệp Minh còn sống là được, sự phụ bắt phải bảo vệ Diệp Minh cùng Linh Nhi.

"Thanh Phong Sư huynh, chúng ta hiện tại nên gọi người trở về báo tin cho Sự phụ tiện thể mang thi thể Tiểu nhất sự đệ trở về, việc còn lại chúng ta nên tìm ra tung tích của bọn đạo phi, một mẻ hốt gọn."" Diệp Minh chậm rãi nói.

""Tốt, Huỳnh Lập, Cao Minh, Hứa Bảo, Đỗ Kiến, Từ Thanh, các người năm người trở về đưa phong thư này cho sự phụ ta, tiện thể đưa thi thể Tiểu nhất sự đệ trở về cho tông môn xử lý."" Thanh Phong nghiêm giọng, phân phó nói, năm người này hần điểm ra chính là năm người bị nôn ói lúc nãy, tổ chất tâm lý quá kém, hần điểm năm người này trở về, nghĩa là tuyên cáo năm người này không đáng để tông môn bồi dưỡng.

Dù sao tham gia lịch luyện lần này đều có nghĩa là sẽ được tông môn trọng điểm bồi dưỡng, dù sao lịch luyện chém giết khiến đệ tử được tẩy luyện đi ngây thơ, trở nên càng ngày càng mạnh mẽ hơn, đáng để tông môn phân phát tài nguyên.

""Vâng, sư huynh!"" Năm người về mặt ần ần vui mừng, dù sao cảnh tượng lúc nãy khiến bọn họ trong lòng ám ảnh, đến hiện tại trong bụng còn khó chịu muốn ói, bọn họ nhanh chóng ôm lấy thi thể của Tiểu Nhất bỏ vào túi trữ vật, gấp gáp rời đi.

""Đi, chúng ta về Nin hoa thôn."" Thanh Phong phát tay dẫn chúng nhân đi về ninh hoa thôn.

Mà giờ khắc này, Vương Bá Ngu đang làm gì?

Phía Bắc Vô Tận Vũ Trụ, một thân ảnh cường hoành xé rách hư không, không ngừng thuận di đi, hần chính là Vương Bá Ngu.

Sau khi thu phục Chiến Cơ lão giả, Vương Bá Ngu liền liên tục hủy diệt vài khóa tinh cầu hạ cấp, trung cấp, tích lũy Huyết Mạch cùng Ác Ma Điểm để đề phòng nguy cơ bất ngờ ập đến còn có thể hồi đoái hệ thống cứu bản thân một mạng.

Hần an bài Chiến Cơ ông lão các bước kế hoạch, bên cạnh Diệp Minh cũng có một cái tàn hồn của hần, cho nên hần mới yên tâm rời đi làm việc riêng.

Thu thuộc hạ để làm gì, không để tại nó làm việc cho bản thân, việc gì cũng tự hần nhúng tay vào không phải quá mệt mỏi sao.

Đang không ngừng dùng Đại Không gian thuật thuận di, đột nhiên âm thanh hệ thống vang lên:

""Mười tỷ km phía trước là Tinh Hà Tu Chân văn minh, ký chủ chú ý.""

""Tu Chân văn minh?"" Vương Bá Ngu nghiêng ngẫm.

""Tu Chân văn minh có vô số thiên tài địa bảo, tông môn san sát, phi thường hỗn loạn,..."" Hệ Thống bắt đầu truyền cho Vương Bá Ngu tri thức về Tu Chân Văn Minh, một lúc sau Vương Bá Ngu mới hiểu rõ tu chân văn minh là như thế nào.

Không biết phi hành bao lâu thời gian, Vương Bá Ngu rốt cục tới gần mảnh Tinh Hà này, bắt quả mảnh tinh Hà này phân bố tinh cầu không giống Huyền Huyền tinh Hà, ở đây các tinh cầu đều xếp gần như sang sát nhau, trong khi Huyền Huyền Tinh Hà các tinh cầu có sự sống đều cách nhau một khoảng cách khá xa, có lẽ là do Huyền Huyền Tinh Hà sinh linh tu Võ Đạo, cho nên thường xuyên đánh nhau rèn luyện Võ Đạo chi tâm, trong khi Tu Chân tinh hà chú trọng trường sinh sống lâu, trừ khi tranh đoạt bảo vật tài nguyên ra, tu chân tinh hà sinh linh rất ít ra tay với nhau.

Ngay tại lúc Vương Bá Nguru bắt đầu đi vào mảnh tỉnh vực này hắn thấy được không thua hơn mười đạo thân ảnh liên tục từ tỉnh cầu này đi qua tỉnh cầu kia, có người thì ngồi trên pháp bảo, có người thì dựa vào nhục thân phi hành, bất quá những người kia đều tản ra khí tức cường đại không thua kém hắn.

Vương Bá Nguru mặc kệ bọn hắn, tùy ý chọn lựa một tỉnh cầu gần đó, hắn nhanh chóng xuyên qua tầng khí quyển, hắn xuất hiện ở một nơi vắng vẻ, nơi này núi non trùng điệp, rừng rậm bạt ngàn, không khí tươi mát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Gặp gỡ!

Nơi Đây gọi là Việt Cổ vị diện.

Phía Tây Việt Cổ Vị Diện...do yêu thú và các bộ lạc cổ chiếm cứ, đứng đầu là Man Hoang thần, đều tôn sùng Chúa Jesus.

Hệ Thống tu luyện ở Tỉnh Hà này từ thấp đến cao phân làm: Luyện Thể, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Độ Kiếp, Địa Tiên, Thiên Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh Nhân.

Theo truyền thuyết bộ lạc cổ, Chúa Jesus chính là Thánh Nhân, thương cảm các bộ lạc bị yêu thú, yêu ma tùy ý giết chóc, nên đưa một cỗ ý niệm hàng lâm Hoang Cổ Đại lục, đầu thai làm con của tộc trưởng bộ lạc cổ, dẫn dắt bộ lạc thống trị Hoang Cổ đại lục.

Trong Kinh Thánh chương XII, trong một lần chinh phạt yêu ma, môn đồ của chúa bị yêu ma dùng âm mưu quỷ kế ly gián, chúa Jesus bị yêu ma bắt đi, đóng đinh trên thập tự giá, hành hạ đến chết.

Ba ngày sau, chúa Jesus sống lại, dùng thập tự giá đánh đuổi yêu vật, bộ lạc cổ thành công đánh ra một mảnh cơ nghiệp, phát triển mấy vạn năm, hiện tại xuất hiện Man Hoang thần, tự xưng là con trai Jesus, tập hợp hàng ngàn bộ lạc lớn nhỏ thành một Bộ Lạc Lớn, mang tên Man Hoang Đại Bộ Lạc, thế lực mạnh mẽ, cùng yêu ma, yêu thú ngang hàng

....

Vương Bá Nguru đặt chân đến Hoang Cổ thành, thành trì lớn nhất Man Hoang Đại Bộ Lạc, cũng là nơi ở của tộc trưởng Man Hoang Thần.

""Lão quân gia, bọn dân đen này đang làm lễ hội gì mà dân chúng tập chung đông vậy?"" Vương Bá Nguru câu thông hệ thống lão quân gia, nghi hoặc hỏi.

""Thưa ký chủ, bọn họ tổ chức lễ Phục Sinh."" Lão Quân Gia khẽ suy tư, một lúc sau mới đáp.

""Lễ phục sinh, chắc chắn, không ngờ ngoài địa cầu kiếp trước ra, ở tu chân tinh hà cũng có truyền thuyết chúa Jesus, cũng có lễ phục sinh, nếu có lễ hành quyết mà cả rồng như Địa Cầu Tây Ban Nha thời trung cổ thì thú vị."" Vương Bá Nguru nhìn hàng chục vạn người đứng chắc kín cả ngoài cửa quảng trường, cảm thán trong lòng

""Thình ký chủ chú ý, phạm vi mười mét xuất hiện một chi Huyết Tộc Ma Cà Rồng tộc nhân.""

Âm thanh lão Quân gia vang lên trong đầu hắn.

""Ma cà rồng...? Huyết Tộc?"" Vương Bá Nguru ngưng thần cảm ứng, hắn cảm ứng một cỗ tử khí, tuy cỗ tử khí này nhỏ bé đến đáng thương, nhưng cũng không che dấu được Vương Bá Nguru khi hắn đã cố ý tìm kiếm nó!

Hắn lần theo mùi Tử Khí, phát hiện nơi tử khí phát ra là một cậu bé thân hình gầy gò, mặc một chiếc áo choàng màu đen che phủ cả đầu.

""Lão quân gia, cho ta thông tin về Huyết Tộc."" Vương Bá Nguru dùng ý chí truyền âm, nói.

""Huyết Tộc, dân gian còn gọi là Ma Cà Rồng, lấy máu vạn vật sinh linh làm thức ăn, Đẳng cấp tu vi của Huyết Tộc chia làm mười một cấp: Ma đồ, Ma sĩ, Ma sư, Ma Tướng, Ma Tông, Ma Quân, Ma Thánh, Ma Tôn, Ma Hồn, Ma Chủ, Ma Thần.

Mỗi Huyết Tộc tộc nhân phân chia thiên phú mạnh yếu bằng vào huyết thống, huyết thống càng gần với tổ tiên Huyết Tộc, Huyết Thần thì thiên phú càng mạnh mẽ.

Theo Hệ Thống lão quân gia nói, Huyết Tộc là một bộ tộc mạnh mẽ và khát máu, chỉ cần có đầy đủ máu tươi, bọn nó sẽ tiến hóa không giới hạn, Huyết Tộc khá giống như Thần Tộc thôn phệ vạn vật sinh linh mà tiến hóa, tuy nhiên Thần Tộc mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Huyết Tộc cũng theo Thần Tộc vẫn lạc mấy kỷ nguyên trước, ở kỷ nguyên này có thể gặp lại một chi Huyết Tộc tộc nhân làm cho lão quân gia cảm thấy ngoài ý muốn.

"Huyết Thống tên này quá yếu, à không, do thân thể hắn có vấn đề! chắc chắn, đại thủ bút, không biết vị Jeus kia làm hay truyền nhân của vị đấy làm? "" Lão Quân Gia thú vị quan sát cậu bé, mọi thứ của cậu bé, dưới ánh mắt của lão, đều không có chút bí mật có thể che giấu, dù cho người đó có cố ý phong ấn đi chăng nữa.

Đơn giản vì hắn là hệ thống khí linh!

"Thời đại này là Đại Thời Đại, vô số chủng tộc tuyệt diệt từ mấy kỷ nguyên trước lần lượt sống dậy, thời đại này ai chìm ai nổi đây? Vinh Hưởng chỉ cảnh sẽ có người bước lên hay sao? Không biết vị ký chủ thứ chín này sẽ không giống như tám vị ký chủ trước, không thể bước ra một bước đó, trầm luân vô tận năm tháng hay sao?" Lão Quân Gia khẽ thở dài, suy tư.

"Ký chủ, nên cứu hắn một mạng, thu phục hắn làm thuộc hạ sẽ không khiến thí chủ lỗi!" Lão quân gia truyền âm nói.

Đứa bé về mặt cảm thù, phần nộ nhìn về hướng Quảng Trường, đứa bé cố lên lút đột nhập vào trong quảng trường bằng đủ loại phương hướng, nhưng không thành công. Dưới thần thức cường đại của Vương Bá Ngu, đứa bé bị một loại thánh khiết năng lượng bao phủ cả quảng trường ngăn cản, khiến đứa bé không thể nào đột nhập được.

"Chà, đây là Thái Dương Hỏa lực lượng, thú vị, thú vị. Ta hẳn nên giúp hắn một tay. "" Vương Bá ngu cười khẽ, từng bước một đi tới hướng đứa bé đang đứng.

.....

"Chết tiệt, thứ kỳ quái này ngăn cản ta, ta không cam lòng!! Không thể cứu tỷ tỷ cũng thôi đi, đằng này ngay cả cơ hội nhìn mặt tỷ tỷ lần cuối cũng không thể!!! Tỷ tỷ, là đệ có lỗi với tỷ, bọn nhân loại khôn kiếp, ta hận!!!" Alucard quỳ một chân dưới mặt đất, móng tay nắm chặt đến nỗi đâm vào da thịt lúc nào không hay, hai mắt hắn đỏ ngầu, hai cái răng nanh cắn chặt đôi môi khô khốc, thê lương nói.

"Tiểu tử, muốn đi vào chứ? "" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo, tiếu ý, vang lên sau lưng hắn.

Alucard xoay người, đập mắt hắn đầu tiên chính là hai hàng lông mày như hai thanh kiếm sắp ra khỏi vỏ, mái tóc màu xanh tùy ý xõa trên vai, đôi mắt ấy, đôi mắt lạnh lùng không chứa một tia tình cảm nhìn chằm chằm vào hắn.

"Người là...." Alucard từ từ lùi bước, hai con mắt còn ngây thơ, đầy sợ hãi cảnh giác nhìn Đức Hoàng.

"Ồ..đôi mắt này không nên có ở một người mang huyết thống Huyết Tộc chứ nhỉ?" đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch, như cười nhạo đứa bé ngây thơ, như khinh thường đứa bé sợ hãi.

"Người muốn vào chứ? ta đưa người." Vương Bá Ngu không trả lời câu hỏi của hắn, nói ra một câu khác.

Alucard tuy không hiểu vì sao loài người lại giúp hắn, nhưng trong lòng lo lắng tỷ tỷ, hắn không suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý.

Vương Bá Ngu nắm tay dắt đứa bé đi đến cổng quảng trường, đến kết giới, hắn phát tay một cái, nhẹ nhõm bước qua Thái Dương Hỏa kết giới.

"Đằng kia thật náo nhiệt, hình như đó là pháp trường thì phải, có một thiếu nữ bị treo trên Thánh Tự giá, khuôn mặt bị che, không nhìn rõ." Vương Bá Ngu thả thần thức nhìn về đám đông phía xa xa, thấp giọng nói.

Nghe vậy, bàn tay lạnh lẽo của đứa bé được hắn nắm chặt đột nhiên run rẩy mạnh, đứa bé bất thành linh kéo hắn vào đám đông, hướng pháp trường đi đến.

"Đó là tỷ tỷ ta, không, bọn họ muốn hành hình tỷ tỷ ta!!!" Alucard kìm chế phần nộ, thấp giọng nói.

"Trên người thiếu nữ này có một loại lực lượng bị một sức mạnh nào đó cấm chế, nếu cứu đi thiếu nữ này, ta sẽ có thêm một thủ hạ cường đại...nhưng mà...việc này hại nhiều hơn lợi nha." Vương Bá Ngu liếc nhìn đám người áo đen đứng trên pháp trường, không ngoại lệ, tu vi bọn chúng đều từ Phản hư kỳ trở lên, Vương Bá Ngu không nắm chắc cứu được.

Alucard kích động muốn xông lên liều chết giải cứu tỷ tỷ, nhưng bị Vương Bá Ngu kéo lại.

"Người không muốn báo thù sao? người muốn chết vô ích thì cứ tiến lên, ta không cản." giọng nói Vương Bá Ngu như thánh âm vậy, khiến Alucard thức tỉnh, hắn chậm rãi kìm chế tâm tình, hận thù nhìn lên đám chấp pháp giả, vô lực liếc qua tỷ tỷ.

Một ông lão tu vi cao nhất đứng ra chủ trì pháp trường, nhìn đám tộc nhân, đồng dạng chính nghĩa nói:

"Đây là một con ma nữ thuộc loại hút máu, ma nữ này đã giết hại rất nhiều tộc nhân của chúng ta, tội ác tày trời, táng tận lương tâm, trời đất bất dung, nay Thánh Đường theo lệnh tộc trưởng, chủ trì cái thiện, hành hình thiêu sống, trừ hại muôn dân trăm họ!!!"

Alucard nghe vậy, tuyệt vọng muốn hét lên, nhưng Vương Bá Ngu nhanh tay hơn hắn, khiến alucard tạm thời hôn mê.

Hình ảnh cuối cùng alucard có thể thấy chính là thân ảnh tỷ tỷ đau đớn quần quai bị hỏa diễm thiêu đốt....!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Cô độc!

Vô tận hắc ám, alucard đi mãi, đi mãi trong bóng tối vô tận, không có điểm dừng.

Không biết trải qua thời gian bao nhiêu lâu, hắn nhìn thấy một thân ảnh, thân ảnh rất quen thuộc, bóng lưng gầy gò khiến người ta thương tiếc.

"Đệ đệ, tỷ tỷ đi trước, ngươi hảo hảo sống!!" Thân ảnh thiếu nữ mơ hồ không nhìn thấy rõ mặt, nhưng ánh mắt của nàng lại chứa đầy cảm giác ôn nhu, thương tiếc, đau lòng nhìn hắn.

"Tỷ tỷ, không nên đi, một mình ta cô độc sống ở thế gian này có ích gì!!" Alucard chạy theo thân ảnh của tỷ tỷ, nhưng hắn chạy mãi, chạy mãi, cũng không đuổi kịp nàng.

Đột nhiên, Quang minh xuất hiện..

hắn thấy mình nằm trong căn phòng tồi tàn...bên chiếc giường tre ọp ẹp cũ nát.

"Thức rồi sao, tiểu tử? Ăn chút tráng miệng đi." giọng nói Vương Bá Ngưu dường như vĩnh viễn lạnh như vậy, hắn chỉ hướng năm sáu nhân loại bị đánh tàn tay chân vớt ở góc xó, trong đó đàn ông phụ nữ trẻ em đủ cả.

"Ta...!" Alucard xác thực rất đói bụng, nhưng..

"Tỷ tỷ ta không cho ta hút máu người!" Alucard thêm khát nhìn đứa trẻ, nhưng hắn cố dẫn đi con thêm máu sắp lu mờ ý chí của hắn, đáp.

"Tại sao?" Vương Bá Ngưu hứng thú hỏi, ánh mắt thì kỳ quái nhìn Alucard, không phải hút máu người chính là phần không thể thiếu với huyết tộc nhân sao?

"Tỷ tỷ ta nói, hút máu nhân loại là sai trái, ta không được phép làm hại nhân loại, nếu không tỷ tỷ sẽ giận ta, tỷ tỷ nói, tổ tiên chúng ta là nhân loại, nên chúng ta không thể đi giết đồng loại của mình. Với lại, thân thể ta suy nhược từ nhỏ, ngay cả phạm nhân không có tu vi ta cũng đánh không lại." Alucard xấu hổ nói.

"Nhân loại từng xem các ngươi là người chưa?" Vương Bá Ngưu mỉa mai hỏi.

"Chưa bao giờ, chúng ta không làm hại ai, nhưng bọn họ luôn sẵn giết chúng ta, nói chúng ta là quỷ hút máu!" Alucard vô cùng phẫn nộ đáp.

]

"Thân là quỷ hút máu, ta cùng tỷ tỷ rất căm hận cái thân phận chết tiệt này, luôn bị loài người đối đãi bất công. Thế giới này, ta chỉ có mỗi tỷ tỷ, chúng ta kéo dài hơi tàn nương tựa, dựa dẫm nhau để sống sót, tìm kiếm lẫn nhau cảm giác an toàn, cảm giác yêu thương để làm dịu đi hơi thở cô độc!!!

"Nhưng...tỷ tỷ của ta lại bị loài người hại chết, trong khi chúng ta chưa từng làm hại loài người."" Nói đến đây, ánh mắt Alucard thị huyết, khát máu, tàn bạo, thù hận nhìn đám nhân loại đó, trong đó nhân loại khiến hắn thêm khát nhất chính là đứa bé gái tám tám tuổi, hắn chạy vội đến, dùng mười cái móng tay yếu đuối rạch một đường trên cổ đứa bé gái, dưới ánh mắt hoảng sợ đau đớn của bé gái, há miệng tiếp thu từng dòng chất lỏng màu hồng không ngừng rót xuống.

"Cô Độc sao.....?" Vương Bá Ngưu chợt ngẩn người, nhìn lên tinh không vô tận, bóng đêm hắc ám vô cùng.

Hắn cảm giác được cô độc.

Cô độc khôn cùng!!

Cảm giác này không phải là vì hắn là xuyên việt giả, hay cường giả cô độc.

Mà chính là cảm giác cô độc khi bản thân tồn tại trên thế giới này, mỗi một sinh mệnh có ý thức trên vũ trụ này đều cô độc, bất kể là bên cạnh có bao nhiêu người đi chăng nữa, bởi vì mỗi người là một cá thể độc lập!

Người giống như là một tảng băng trôi nổi bất định trên biển rộng bao la.

Người cùng người gặp nhau, giống như tảng băng trôi va chạm với các tảng băng khác, chỉ cần là va chạm, dù va chạm nhỏ hay lớn, đều sẽ bị ảnh hưởng.

Có đôi khi, tảng băng nhỏ dính chặt lấy tảng băng lớn, tảng băng mang đủ loại tên “Ích lợi”, “Thân tình”, “Hữu tình”, “Tình yêu”, “Cừu hận”

Nhưng là cuối cùng, chúng nó cũng phải tách rời nhau thành các mảnh nhỏ, số phận cuối cùng là tan chảy dưới dòng nước vô tình!

Đây là chân tướng của nhân sinh!

Đáng tiếc, mọi loại sinh vật có ý thức, nhất là loài người, luôn sợ hãi cô độc, đa số đều yêu thích náo nhiệt, thiếu số tuy không thích náo nhiệt, nhưng lại sợ không có chuyện gì để làm.

Bởi vì khi bọn hắn đối diện với cô độc, thường sẽ đối diện chung với thống khổ.

Nhưng là một khi có thể đối diện với thống khổ, sẽ sinh ra cường giả. Cho nên trên đời này có lưu truyền một câu tục ngữ ""Cường giả tất cô độc.""

“Đây là cảm giác cô độc à, mỗi khi thường thức cô độc, thường thức tịch mịch, càng làm ta kiên định quyết tâm theo đuổi đỉnh phong đại đạo của ta!!” Vương Bá Ngưu mỉm cười, nói thầm trong lòng.

Alucard chén xong bữa trắng miệng, hút máu người, cũng không thể khiến thù hận của hắn giảm bớt, trái lại càng tăng thêm!!

""Tiểu tử, ngươi đã bao giờ nhìn lên bầu trời ban đêm xinh đẹp kia bao giờ chưa? "" Vương Bá Ngưu bắt chợt hỏi.

Alucard ngẩn người, ngắt lại câu hỏi của Vương Bá Ngưu, hắn liền vô ý thức nhìn lên bầu trời xa xăm rộng lớn kia, lòng hắn lúc này đột nhiên không thể bình tĩnh.

Trước đó, cuộc sống của hắn và tỷ tỷ khó khăn gian nan, mỗi một giây một phút đều vì sinh tồn mà dấy dục, căn bản là không có thời gian nhìn lên tinh không thần bí, xinh đẹp.

Nay, hắn nhìn tinh không, dòng suy nghĩ rời đi thân thể, tùy ý trôi nổi lên trên trời. Hắn không khỏi giật mình nghĩ chính mình, nghĩ cuộc sống trước kia của mình vô vị cỡ nào, hèn mọn, nhỏ yếu, ăn bữa nay lo bữa mai, đàn độn sinh tồn dưới thế giới khắc nghiệt này.

“Ai, trước kia, khi còn sống với tỷ tỷ, tỷ tỷ ta rất mạnh mẽ, nàng chăm sóc ta chu đáo, nhưng dù sao cũng chỉ có hai người sống ở thế giới chủng tộc loài người thống trị này, cuộc sống gian nan vô cùng. Hiện tại không có tỷ tỷ, hôm nay ta còn sống, ngày mai lại bị loài người tìm thấy rồi bắt giữ, tử vong cũng không ngoài ý muốn. Tỷ tỷ đã mất, hiện tại nếu ta chết, thế giới này còn có ai nhớ đến ta, không có tỷ tỷ, còn ai vì ta còn tồn tại mà vui sướng, ai sẽ vì ta chết đi mà bi thương?”

Nghĩ đến đây, Alucard liên tục thống khổ lắc đầu.

Thế giới này, bây giờ chỉ còn hắn là quỷ hút máu, làm gì còn có người khác?

Alucard CÔ ĐỘC!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Thuần huyết!

""Alucard, chụp lấy!"" giọng nói của Vương Bá Ngưu khiến Alucard đang suy tư cũng phải tỉnh lại, vô ý thức chụp lấy vật bay tới tay hắn.

""Đây là sợi dây chuyền của tỷ tỷ ta!"" Alucard kinh hô, vội vàng ôm chặt lấy sợi dây chuyền đặt lên trái tim đã ngừng đập từ lâu, khuôn mặt lạnh lẽo chợt hiện lên vẻ ôn nhu, thương tiếc.

Một lúc sau, Alucard quay đầu, nghiêm nghị nhìn bóng lưng của Vương Bá Ngưu, lặng lẽ hơi khom người xuống, mặt hơi cúi.

Alucard biết từ trong tay đám thánh giáo hội lấy được sợi dây chuyền thì phải khó khăn cỡ nào, tuy alucard không nói một câu cảm ơn, nhưng Vương Bá Ngưu biết, thuộc hạ này hắn đã thu phục được một nửa.

""Tiểu tử, ngươi muốn báo thù chứ?"" Vương Bá Ngưu nở nụ cười chân thành, nhưng chân thành hay không thì mỗi hắn biết.

""Muốn!"" Alucard không do dự đáp, ánh mắt tràn đầy kiên quyết!

""Đi theo ta, làm thuộc hạ của ta, ta ban cho ngươi thứ ngươi muốn!"" Vương Bá Ngưu rất trực tiếp nói ra ý đồ của mình, hắn biết, huyết tộc tộc nhân là một loại người máu lạnh không có trái tim, giả dối, bỉ ổi, đê tiện, không có điểm mấu chốt, nên việc lừa gạt huyết tộc tộc nhân đều vô nghĩa.

"Ta thấy ngươi nên bày tỏ một điểm chứng minh lời ngươi nói là có cơ sở."" Alucard bình tĩnh nói, tuy hiện tại hắn có việc cầu người, nhưng hắn không bị thù hận che mờ đi lý trí.

"Ngươi lẽ ra nên sở hữu huyết thống rất cao quý, nhưng hình như ngươi bị ai đó dùng đại thần thông phong ấn!"" Vương Bá Ngưu gạt đầu tán thưởng sự sáng suốt của Alucard, ánh mắt hắn lóe sáng lên, hưng phấn nói.

"Chuyện này..." Alucard đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Chẳng lẽ là thế?"

"Tên của ta là Vlad Alucard... con trai của Vlad Dracula!"

"Mẹ ta là loài người, cha của ta chính là cao quý huyết tộc hấp huyết quý.""

"Một hấp huyết quý có đầy đủ họ tên, có cha có mẹ, chứ không phải bị hút máu mà biến thành hấp huyết quý hạ đẳng, làm sao chỉ là thấp kém hạ đẳng hấp huyết quý đây?"" Vương Bá Ngưu từng bước thu thập thông tin trong lời nói của Alucard, rồi phân tích nó cho Alucard nghe, Alucard đầu phải là người ngu ngốc, thoáng chốc đã hiểu thâm ý của Đức Hoàng.

Alucard vươn tay, nắm chặt mặt dây chuyền, đưa nó lấy ra, thoáng chốc, hắn đã hiểu ra câu trả lời.

Tuy nhiên Alucard không muốn thừa nhận điều này, nhưng hắn biết, khi còn sống, tỷ tỷ của mình mạnh mẽ hơn chính mình không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, nàng mới có thể bảo vệ đứa em trai vô dụng này rất nhiều năm, cho tới khi mới đây bị Thánh giáo hội thiêu sống.

Nàng đã từng nói với hắn, lực lượng của nàng đến từ huyết thống của nàng, hấp huyết quý cao giai huyết thống huyết tộc.

Mà Alucard cùng chung huyết thống với tỷ tỷ, tại sao lại yếu hơn tỷ tỷ của mình?

Như vậy.. lực lượng của hắn đã bị thất lạc ở đâu chứ?!

"Huyết thống của ta bị phong ấn?"" giọng nói của Alucard tuy là hỏi, nhưng lại mang ý khẳng định.

"Đúng vậy, tuy nhìn bề ngoài ta không thể xác định nó là vật gì, nhưng có liên quan tới Thánh giáo của bộ tộc đây.""Vương Bá Ngưu mở miệng, nói ra câu mấu chốt của vấn đề.

Những thông tin này đều là do Lão Quân gia bí mật truyền âm nói cho hắn biết cho nên hắn mới có thể nói cho Alucard biết.

Quả nhiên huyết thống của ta làm sao có khả năng vẹn vẹn chỉ là hạ cấp hấp huyết quý?!

Chuyện này bắt đầu từ lúc nào? Từ lúc mẹ ta sinh ra ta sao? Ai đã phong ấn huyết thống của ta?

Để cho mình yếu đuối sống dè dặt, bất lực, dây dưa kéo dài hơi tàn sống sót?

"Là ai? "" Alucard nắm chặt mặt dây chuyền trong tay mình, phần nộ tự hỏi.

Bất kể là ai làm đi nữa, hiện tại hắn có việc quan trọng hơn cần phải làm, hắn biết ai có thể giúp hắn phá vỡ phong ấn.

Xem ra huyết thống của mình rất mạnh mẽ đây!!

Bằng không, cũng không có khả năng có người tổn công tổn sức đem huyết thống của bản thân phong ấn.

"Ngươi hãy đem gông cùng xiềng xích trói buộc ta biến mất đi, ta muốn biết, con trai của cao giai huyết tộc hấp huyết quý và nhân loại, sẽ mạnh mẽ như thế nào!!"

Ngay trong khoảnh khắc Alucard định nhờ vả Vương Bá Ngưu ra tay, thì Vương Bá Ngưu từ trong hệ thống hỏi đốai Khế ước, sau đó hắn đưa ra một bộ khế ước chủ nhân-thuộc hạ cho Alucard, Alucard nhanh chóng đồng ý dùng máu mình ký vào.

Ngay khi Alucard vừa đồng ý, Vương Bá Ngưu trong lòng khẽ động, truyền âm:

"Lão quân gia, đến lượt ngươi ra tay.""

Lão Quân Gia hừ huyễn thể từ trong hệ thống đi ra, chui vào bên trong cơ thể Alucard, sau đó Lão Quân Gia há miệng nuốt chửng xiềng xích ẩn sâu trong tim Alucard.

"Leng.Keng..!" Alucard cảm giác tiếng động giống như tiếng ly pha lê vỡ tan vậy.

Trái tim bỗng nhiên đập thình thịch, trái tim phát ra cảm giá đau đớn, hắn cảm giác mình mất đi quyền điều khiển thân thể, ánh mắt bắt đầu nặng trĩu, thân hình lão đảo muốn ngã, Đức Hoàng nhanh tay đỡ lấy, kéo hắn vào lòng mình.

Đây mới thực sự là ngươi, hãy biến thành một con quái vật khiến cả vũ trụ khiếp sợ đi, Alucard!!

Lúc hán sắp xỉu, đột nhiên, Alucard thấy một đôi con người màu đỏ không chút tình cảm nhìn hán, cuối cùng, hán không chống đỡ nổi con bùn ngu kéo đến, đôi mắt nhanh chóng đóng chặt, mọi thứ lặn vào hắc ám.

Lão Quân Gia mỉm cười, chui vào lại hệ thống.

"Khục"

Trong lúc hôn mê, Alucard đột nhiên phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, tựa hồ những giọt chất lỏng này tích tụ trong cơ thể hán lâu lắm rồi.

Ánh mắt Lão Quân Gia sắc bén như điện nhanh chóng phát hiện một vật thể hình đinh sắt không gì trộn lẫn trong đám dung dịch chất lỏng màu hồng.

"Hạ đẳng huyết tộc, trung cấp huyết tộc, cao cấp huyết tộc huyết thống tính là thứ gì, Alucard chính là chân chính Huyết Tộc thuần huyết thống! mạnh mẽ hơn cả huyết thống biến dị của Huyết Thần, trong truyền thuyết, Huyết Tộc thuần huyết thống chỉ cần có máu tươi, liền vĩnh viễn bất tử!! Huyết Đại Đạo trong tay Thuần huyết huyết tộc như là tay chân vậy dễ dàng lĩnh ngộ không chút ràng buộc, đột phá Tiên Thiên Thần Ma cảnh giới chỉ là vấn đề thời gian.

"Thật đúng là lợi hại a..." Lão quân gia chỉ liếc một cái liền biết khóa này đinh sắt là cái gì.

Đã từng là một cây đinh được ma quỷ đóng đinh trong người Jesus!

Jesus!

Thần Linh! Địa vị ngang với thánh nhân bên Phật đạo, Tiên đạo, Ma đạo, Thần Đạo!!

Vậy mà hạ mình phong ấn một tiểu tử dưới phạm giới sao?

""Ký chủ, đem khóa đinh sắt đó thu lại, sau này có tác dụng lớn.""

Nghe vậy, Vương Bá Ngu theo lời lão quân gia đem khóa này đinh sắt thu lại bỏ vào hệ thống không gian.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cổ hương!

Alucard hôn mê là cả ba ngày ba đêm.

Tỉnh dậy, điều đầu tiên hán làm chính là cảm nhận sức mạnh của bản thân.

""Thật cường đại, tu vi của ta vẫn đậm chân như cũ, nhưng tố chất thân thể lại tăng cường toàn diện gấp trăm lần người bình thường.""

Alucard nắm thật chặt bàn tay của mình, cảm nhận lực lượng huyết mạch chảy không dứt trong cơ thể mình.

""Đây là phúc lợi cơ bản khi thức tỉnh thuần huyết huyết thống....!""

Đột nhiên, một đoạn tin tức xuất hiện trong đầu hán, hán chậm rãi đọc kỹ từng chữ, mới hiểu tại sao bản thân mình lại mạnh mẽ như vậy.

Vương Bá Ngu giúp hán trở thành Thuần Huyết huyết tộc chân chính!!

Đã từng, máu tươi đối với hạ đẳng huyết tộc như Alucard chỉ là đồ no bụng, đối với trung đẳng, cao cấp huyết tộc là đồ phụ trợ lĩnh ngộ Huyết Đạo, tu vi tăng trưởng.

Nhưng chân chính thuần huyết hấp huyết quý, chỉ có có được máu tươi, tu vi chúng nó liền tăng trưởng, không hạn chế bởi lĩnh ngộ Huyết Đạo!!

Đây là sự đáng sợ của Thuần Huyết Huyết tộc, loại sinh vật lấy máu tươi làm thức ăn, lấy máu tươi làm lực lượng chỉ cần máu tươi luôn đầy đủ, chúng nó vĩnh viễn không chết!

]

Alucard giờ trở thành loại sinh vật đáng sợ này.

Truyền thuyết thời hỗn độn, Hỗn Độn hủy diệt thần chính là Thuần huyết huyết tộc, một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cùng thời kỳ với Sáng Thế

Thần đầu tiên-Không Minh!

""Ồ, trái tim của ta biến thành cái gì đây?"" Alucard cảm nhận dị dạng trong trái tim, ngờ vực tự hỏi.

Một dòng tin tức lại xuất hiện, như đáp lại nghi vấn của hắn: ""Đây là Huyết Hà, tạo hóa ưu ái ban tặng thuần huyết huyết tộc, huyết hà được cất dấu trong vùng không gian khác, dùng trái tim làm môi giới, chứa đựng sinh mệnh tinh huyết của vạn vật bị chủ nhân hút máu, chỉ cần huyết hà không cạn, thuần huyết huyết thống vĩnh viễn không từ vong.""

Huyết...Hà?

Hấp thu tinh huyết của sinh mệnh bị bản thân hút máu, cất giữ trong huyết hà, không giống như không thuần huyết huyết tộc nhân khác, hút máu chỉ để phụ trợ tu luyện Huyết Đạo.

Huyết Hà có đặt điểm rất nghịch thiên, nếu ngay thời điểm mà thuần huyết huyết tộc gặp phải vết thương chí mệnh hay bị nghiền nát thành mảnh vụn, huyết hà liền thả ra tinh huyết sinh mệnh được thuần huyết huyết tộc thôn phệ từ trước, tái tạo lại thân thể.

Chỉ cần thôn phệ số lượng sinh mệnh nhiều, dựa trên lý luận, Alucard không thể từ vong.

Thuần huyết hấp huyết quý chân chính sẽ không chết, dù là bị đốt thành tro bụi, dù là trái tim bị đâm thủng, chúng nó vẫn sống sót như cũ.

Các chủng sinh vật, dù là loài người, không thể tự nhiên một cái là bước vào lĩnh ngộ đạo, cần phải bắt đầu từ ý cảnh, thể, Tâm, Hồn, pháp tắc, quy tắc, đạo, đại đạo. Mà dù là thiên phú xuất chúng, cũng phải cần có cơ duyên mới có thể lĩnh ngộ được các bước ấy.

Nhưng huyết tộc nhân, chỉ cần là trung đẳng huyết tộc, tu luyện là nhắm thẳng bản nguyên, tu luyện Đạo, không cần công pháp rườm rà.

Thuần huyết huyết tộc càng biến thái hơn, chỉ cần có máu, là lực lượng tăng trưởng không hạn chế!!

Vương Bá Nguo vẫn yên lặng nhìn Alucard, thấy hắn dường như hấp thu xong kinh nghiệm, mới cất giọng:

""Alucard, lực lượng mới của ngươi là gì?""

""Thưa chủ nhân, là thể này..."" Alucard nhận Vương Bá Nguo làm chủ, đương nhiên không dám dấu giếm, biết gì nói đó.

""Huyết Hà sao? có ý tứ."" Vương Bá Nguo mỉm cười.

“Cuộc đời này, từ khi đạt được Đại Ma Đầu Hệ Thống, chủ định ta cùng Vũ Trụ này là địch nhân, ta cô độc hành tẩu trong hắc ám! Quang minh chính là kẻ địch của ta!” Hai mắt Vương Bá Nguo trong suốt như gương, nhưng trong con ngươi càng thêm lạnh lùng, càng thêm thâm thúy.

""Ta sẽ trợ giúp ngươi trong con đường tu hành, đến khi ngươi đủ thực lực đồ sát cả tinh cầu này trả thù cho tỷ tỷ ngươi, nhưng trước tiên phải theo ta lịch luyện."" Vương Bá Nguo lạnh lùng nói.

""Chủ nhân, trước khi đi theo ngươi lang bạt, ta muốn ngươi cùng ta về cố hương một chuyến, trong thành trấn gần đây thôi."" Alucard trầm giọng nói, ngữ pháp trong câu nói rất dứt khoát và lắt léo, không để người khác có cơ hội từ chối.

""Nếu ta nói không?"" Vương Bá Nguo cười cười, hỏi.

""Theo khế ước, ta là thuộc hạ của ngài, không phải nô lệ của ngài, ta có quyền từ chối mệnh lệnh không hợp lý, thưa ngài."" Alucard bình tĩnh đáp, ánh mắt kiên quyết.

""Cố hương của một tên ác quỷ trong khu vực bộ tộc loài người cai trị? Thú vị!"" Vương Bá Nguo lẩm bẩm.

Đó là nơi nào, trong tòa lâu đài cổ kính nguy nga bao phủ trong hắc ám cả đêm lẫn ngày sao?

.....

Vượt quá dự liệu của Vương Bá Nguo.

Cố hương của Alucard là một cái tiểu thị trấn nhỏ, có vẻ khá vắng lặng.

Đại khái là do cách xa Hoang Cổ Thành cả vạn dặm nên mới yên tĩnh như vậy đi?!

Dân cư ở thị trấn nhỏ này rất ít ỏi, đại khái khoảng một ngàn người, đều là phàm nhân.

Cảnh sắc nơi này thật thơ mộng, lại yên tĩnh, không giống với nơi ở của sinh vật hắc ám tà ác cho lắm.

Hai người song song đi vào tiểu trấn, cảnh vật thị trấn trong nháy mắt bị hai người thu vào trong tầm mắt.

Kiến trúc thành trấn này giống như Tây Âu thời trung cổ, đường đi được lát bằng những tảng đá lớn được thợ thủ công chế tạo bằng phẳng để cho xe

ngựa, người đi bộ giao thông một cách thuận lợi.

Điều này khiến tiểu trấn toát ra cảm giác thánh khiết, thiêng liêng, thơ mộng.

Hiện tại thời gian đã về xế chiều, hình chiếu của Đức Hoàng kéo dài mấy trăm mét, chỉ mỗi Alucard là không có hình chiếu.

Vì có ánh nắng chiều tà chiếu xuống, khiến Tiểu trấn dần trở nên an bình, ấm áp, khiến người ta có cảm giác muốn ở lại đây sinh sống.

Đây chính là cổ hương của Hấp huyết quý?

Vương Bá Ngu không thể hiểu, tại sao sinh vật hắc ám lại ở một nơi như thế này, theo logic thì lẽ ra Alucard nên ở một nơi tối tăm mới đúng chứ?!

Bọn hắn dọc theo một lối mòn nhỏ đi sâu vào trong rừng, Vương Bá Ngu phát hiện, một tòa kiến trúc loại nhỏ đơn độc xây dựng trong khu rừng.

Nơi này là một tòa mộ viện...

Dù loại mộ bia từ lớn đến nhỏ, từ tạm bợ đến xa hoa đều tập trung trong tòa mộ viện này, tưởng niệm lấy người chết từ trần.

Alucard chạy vội đến hậu phương mộ viện, đột nhiên quỳ xuống ở một tòa mộ bia, trong tay cầm một chùm hoa cúc, nhẹ nhàng, cung kính đặt ở lọ hoa trước ảnh người chết.

Vương Bá Ngu lặng lẽ đứng sau lưng Alucard, cảm xúc phức tạp nhìn.

Nhìn những tòa mộ bia này, hắn nghĩ đến bản thân mình, con đường của hắn đang đi, nhất định thì cốt thành núi, máu chảy thành sông, nếu chết, cũng không thể được chôn tử tế như vậy, thế thảm hắn gấp ngàn lần.

"Nhưng ta không sợ nha!" Vương Bá Ngu cười nhạt, nghĩ.

Khẽ liếc nhìn Alucard, Vương Bá Ngu thấy tên tiểu tử này thật kỳ lạ.

Tỷ tỷ bị nhân loại giết, tại sao lại đến chỗ ở của nhân loại, lại quỳ xuống mộ viên? mộ viên tưởng niệm nhân loại?

Vương Bá Ngu phi thường tò mò về điều này.

Alucard lấy tay vuốt những hạt bụi trên bia mộ, lộ ra danh tính, tuổi tác, nghề nghiệp của chủ nhân mộ bia này.

"Maria, 56 tuổi, Thánh tu nữ..."

Thánh tu nữ, chức nghiệp đông đảo nhất trong Thánh giáo, trải dài từ phạm nhân cho tới cường giả, phục vụ cho thánh giáo, là biểu tượng thiện lương, đức độ của Thần minh.

Tại sao sinh vật đại biểu cho ma đạo, đại biểu cho hắc ám, lại đi tảo mộ cho Thánh tu nữ?!

"Nàng là mẫu thân của ta..." Alucard nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia mộ đã bị thời gian ăn mòn một phần, nói.

"Mẫu thân?!"

"Ừm, lúc ấy, phụ thân ta đi lạc vào thế giới này, trọng thương sắp chết, là mẫu thân vì thiện lương, cứu hắn, rồi, nàng yêu hắn, sinh ra ta với tỷ tỷ đều mang dòng máu hấp huyết quý, nghe hư cấu lắm phải không chủ nhân, một tu nữ đại diện cho quang minh lại yêu phụ thân ta, đại diện cho ác quỷ....!"

Xác thực... điều này làm cho khuôn mặt luôn lạnh nhạt của Vương Bá Ngu phải ngạc nhiên.

Alucard nở nụ cười bất lực, nói.

"Nàng là một người ngu ngốc, là chủ nhân tu đạo viện, lại thu dưỡng hài tử chạy nạn bốn phương, biến tu đạo viện thành cô nhi viện."

Alucard tiếp tục thổ lộ, nói:

"Ta rất ghét nàng, trước khi thức dậy, nàng đều bắt chúng ta cảm tạ thần minh, trước khi ngủ, nàng chờ chúng ta cảm tạ thần minh xong rồi mới cho chúng ta ngủ, thật phiền toái..!"

Vương Bá Ngu im lặng không nói, mặc kệ Alucard thổ lộ, hắn cứ trở thành một thánh giả trung thành ngồi nghe.

"Sau đó? Sau đó chết..."

Ánh mắt Alucard đại ra, như hồi tưởng lại.

"Chủ nhân cùng ta đi một vòng thị trấn, cũng biết thị trấn này rất đẹp, thơ mộng, yên tĩnh, là một khu du lịch rất tốt, nếu có đầu óc kinh doanh, nhất định

sẽ hái ra bội tiền. Cho nên bọn địa chủ, tư sản muốn thu mua cả thị trấn này, kể cả tu viện, nhưng người mẫu thân ngu ngốc của chúng ta, lại nói gì mà nếu bán cho các người, bọn nhỏ không có nhà, sau đó... Sau đó mẫu thân liền bị người giết chết, nhân loại thật sự là một loại sinh vật khủng bố, đồ vật nào mà không chiếm được, sẽ dùng vũ lực đoạt cho bằng được. ""

"..."

"Tuy vậy, nhưng cũng rất tốt." Alucard quay đầu nhìn Vương Bá Nguru, nụ cười vẫn nở trên mặt như lúc đầu."Sau khi nàng chết, bọn địa chủ tư sản không dám mua lại tu đạo viện, sợ hãi Thánh giáo phái người điều tra, diệt tộc, nên cho chúng ta một số tiền lớn, nói chúng ta không được kể lung tung, cho nên sau khi nàng chết, bọn ta sinh hoạt trong tu đạo viện càng tốt đẹp hơn trước. ""

Thực sự rất... Tốt...

Thật sự là, quá tốt.

"Yếu đuối..." Vương Bá Nguru bất thành linh phát hiện Alucard khóc, lắc đầu.

"Trời mưa sao?" Alucard nghiêng đầu về phía sau, nói:" Đi, vào trong tu đạo viện tránh mưa. ""

Trời mưa...

Vương Bá Nguru quay đầu nhìn lên bầu trời, ánh chiều tà vẫn ảm áp như cũ.

""Đề ta làm cho thật một chút."" Vương Bá Nguru cười lớn, tiện tay thi triển Thủy chi nguyên tố, phút chốc, mưa ào ạt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hủy diệt hết thấy!

Bọn hắn đi hết dãy mộ bia, thấp thoáng thấy tòa tu đạo viện ở xa xa.

Tòa tu đạo viện lẻ loi, kiến trúc bị tàn phá ít nhiều, quạ đen đậu đầy mái nhà.

""Hừ!!"" Alucard hừ lạnh, đám quạ đen như con rối đồng loạt ngã xuống.

Vương Bá Nguru khẽ liếc nhìn thì thấy một con quạ đen rút ngay chân mình, cùng với mấy con quạ đen khác, không ngoại lệ.....

Trái tim bọn nó, đều bị bóp nát.

Trong nháy mắt.

Tâm Tạng Tể Áp chi thuật..." Trí nhớ Vương Bá Nguru hiện ra ký ức về môn đạo thuật này, Lão Quân Gia truyền cho hắn tin tức về huyết tộc phi thường đầy đủ, Tâm tạng tể áp chi thuật là một môn kỹ thuật dành riêng cho Huyết Tộc, điều khiển huyết dịch của đối thủ, nghịch phản chảy ngược tim, khiến tim bị áp lực đè ép, nổ banh.

Cửa cổng tu đạo viện bị dây xích chằng chịt cột lại, cửa sổ bốn phía đều bị phong kín, nhìn trông giống quỹ viện hơn là tu đạo viện.

Alucard nhíu mày, bàn tay như có cự lực, đơn giản bẻ gãy hết xích sắt.

Alucard gạt đầu, quả nhiên lực lượng bản thân mới đáng tin cậy nhất.

Hắn đẩy cửa ra, đi vào bên trong, bụi dính trên cửa nhiều năm bị hắn đẩy mạnh, nháy mắt, bụi bao phủ cả không gian.

Alucard đi liền một mạch vào trong, không thèm để ý đến tượng Thần minh Jesus, Vương Bá Nguru không nhanh không chậm bước theo sau.

Giờ phút này, tâm tình của Alucard trở nên kích động, nhanh chân bước vào một căn phòng nhỏ.

Căn phòng tràn đầy bụi bặm cùng mạng nhện do đã lâu không ai ở, trong phòng bày biện tương đối đơn giản, một cái bàn, hai cái giường, và trong góc phòng, đặt ngay ngắn hai cỗ quan tài.

Vương Bá Nguru theo sau Alucard bước vào phòng, hắn thấy đồ vật để ngay ngắn trên bàn.

..

Một cuốn sách bị phủ bụi.

Nhẹ nhàng phát tay, bụi bặm bay đi, lộ ra tên cuốn sách, Vạn Cổ Tiên Ma.

Hắn là mẫu thân của hai người thường đến phòng này để đọc cổ sự, khiến hai người có thể an ổn nhắm mắt ngủ.

"Thật là...hấp huyết quý cũng cần đọc sách mới ngủ được sao!" Vương Bá Nguru liếc nhìn Alucard đang cúi người tìm thứ gì đó trong cổ quan tài, cười khê, cảm thấy tên tiểu tử này thật thú vị.

"Tìm... Tìm thấy!"

Alucard kích động kêu một tiếng.

Hắn từ bên trong một cái trong quan tài lấy ra một cái hộp nhỏ.

hắn bước tới cửa sổ gần đó, đập bẻ cửa, thoáng chốc, ánh tà dương cuối ngày le lói chiếu sáng vào người hắn.

"?""Vương Bá Nguru tò mò tiến đến, nhìn Alucard mở hộp.

Bên hộp chứa một sắp hình chiếu.

Đủ loại hình chiếu.

Hình chiếu là loại cơ bản tiểu thuật, lưu lại bất kỳ hình ảnh, trừ những ảnh bị thiên địa cấm kỵ.

Hình chiếu lưu lại toàn bộ đều là tiểu hài tử.

Nhưng vô luận bao nhiêu tấm hình, đều không có hắn và tỷ tỷ hắn.

Hấp huyết quý là loại sinh vật bị Thiên Đạo vứt bỏ, không thừa nhận tồn tại nên không thể lưu hình ảnh.

"Vẫn còn ở đó..."

Alucard lấy ra một tấm giấy A4 lẫn lộn trong đám hình chiếu, giống như nhặt được chỉ bảo vậy, phần khích dị thường.

"Quá tốt... Thật... Vẫn còn ở đó..." Alucard thờ phào, đem hộp nhỏ ném qua một bên, dùng hai tay nắm lấy tấm giấy A4.

"Cái gì mà ngươi kích động vậy?" Vương Bá Nguru đi đến bên người Alucard, nhìn Alucard mở ra tờ giấy A4.

Là.. Một vị nữ hài..

Tuổi tác khoảng mười tuổi, tóc dài đen nhánh thắt bím chạm tới lưng, đôi mắt linh động rất có hồn, con ngươi màu đỏ tà dị kiêu diễm, chiếc mũi thẳng tắp điểm môi son.

Người vẽ ra bức tranh này có tài nghệ vô cùng cao siêu, đem những nét đáng yêu, xinh đẹp của cô bé lộ ra đầy đủ trên bức tranh, từng cái nhíu mày, cái liếc mắt câu hồn đều sống động như người thật, đẹp thay! Dù leonardo da vinci trọng sinh vẽ nàng mona molisa cũng không thể sánh bằng.

Vương Bá Nguru khê liếc bố cục toàn bộ bức tranh, phát hiện có dòng chữ trên nó.

Dành tặng cho người chị ta yêu nhất trên cõi trần gian này, Vlad Valentine.

"Đây là một trong những lý do ta đến đây." Alucard lấy ra một quyển trực đặt tờ giấy vào bên trong, cất vào túi trữ vật, quay đầu nhìn Đức Hoàng, cười nhẹ, nói: "Là thời điểm rời khỏi thành trấn."

Alucard đi một mạch ra khỏi tu đạo viện, không chút nào lưu luyến nơi này.

Vương Bá Nguru yên lặng đi theo sau lưng Alucard, trong lòng thì suy tư.

Sau khi rời khỏi nơi này, bắt đầu vurun ra thế giới rộng lớn bên ngoài rồi.

Vương Bá Nguru vô ý nhìn bóng lưng Alucard, bóng lưng giữa xé chiều âm đạm, lộ ra cảm giác thê lương vô cùng.

Sau lưng một con quái vật tàn ác, chính là vô tận bi thương, đau khổ, tuyệt vọng.

Khi tia nắng chiều tà cuối cùng rọi xuống nhân gian, Alucard cùng Vương Bá Nguru đi ngang một ngôi nhà xây kiểu biệt thự, kín cổng cao tường.

Alucard khê liếc căn biệt thự, phát hiện một thân ảnh nhỏ bé treo tường đi ra ngoài, nhưng khi treo đến đỉnh lại không treo xuống, lại lấy bàn tay ngắn

ngủn cổ với cành táo mọc trên đầu.

Thân ảnh là một cái tiều cô nương mười sáu mười bảy tuổi, hẳn là muốn trèo tường đi chơi, nhưng lại đói bụng, muốn hái táo ăn đi.

Thời tiết đang vào đông, táo đỏ còn mọc trên cây rất ít.

Alucard vội vàng đi tới tiều cô nương.

"'Người cũng đói bụng sao? Hấp huyết quý Alucard?' "' Vương Bá Ngu nhân khích cười khẽ, tâm lý chờ xem trò hay.

Hấp huyết quý, thích huyết dịch của xử nữ mà.

Nhưng, Alucard lại khiến Vương Bá Ngu nhân cảm thấy ngoài ý muốn lần nữa.

Alucard nhảy phốc lên tường, đặt tiều nữ hài lên vai, vui vẻ nói:" Phải như thế này, mới có thể hái được táo."

"wow..tiều ca ca thật cao nha!"

Tiểu cô nương hưng phấn vươn tay bẻ cành táo tở xuống, vui sướng cười khúc khích.

"Cẩn thận một chút." Alucard vẫn duy trì tư thế mỉm cười, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác này.

"Ừm!" Tiểu cô nương lấy đủ táo đỏ ăn, Alucard liền rất cẩn thận đưa nàng xuống.

"'Chỉ hôm nay thôi, lần sau đừng có trốn nhà đi chơi nữa, nguy hiểm lắm." Alucard vuốt ve cái đầu của tiều cô nương, trách yêu nói.

"Hừ, người chỉ lớn và cao hơn ta một chút mà sử dụng ngữ khí người lớn nói với ta, ở nhà nghe đủ rồi, phiền phức chết đi được..." Nàng cầm trong tay một khóa táo đỏ kín đáo đưa cho Alucard: "Ta đi chơi một lát, quả táo này, xem như lễ vật cảm ơn ca ca người giúp ta lấy được táo đi."

"Tốt, nhớ về trước cơm tối, kéo ba mẹ trông."

Alucard đứng im tại chỗ cây táo, đưa mắt nhìn thân ảnh tiều cô nương tung tăng như chim sẻ rời đi.

"'Buông tha con mồi sao?'"' Vương Bá Ngu nhân đứng sau lưng Alucard, khó hiểu nhìn hắn.

Một tên thợ săn bỏ qua cho con mồi? tên thợ săn thương tiếc con mồi nên thả nó đi?

"Cái gì cũng không cần hỏi, cái gì cũng không cần nói." Alucard lắc đầu.

"Chủ nhân cùng ta ngắm mặt trời xuống núi đi...một lần nhìn mặt trời rơi núi đi....lần rơi núi cuối cùng trên thị trấn này!"

"..."

Cuối cùng, Vương Bá Ngu nhân bắt đầu đi chiều theo nguyện vọng của Alucard, ngồi trên dốc núi, nơi mà tầm mắt có thể bao quát cả thị trấn nhỏ này, cùng ngắm ánh chiều tà cuối cùng.

Tòa mộ viện ở cách đó không xa.

Tại ánh trời chiều cuối cùng rơi xuống mặt đất...

Ngay thời khắc Cả thị trấn đều chìm vào trong bóng tối..

"Chủ nhân...người giúp ta việc này nha.." Vương Bá Ngu nhân từ trong túi trữ vật rút ra quyển trục chứa bức tranh tỷ tỷ hắn, thấp giọng nỉ non.

"Nói?"

"Giết sạch sinh mệnh ở thị trấn này."

"Ồ..thật là ngoài ý muốn lần nữa nha.'" Vương Bá Ngu nhân ngạc nhiên, cười rộ lên.

"'Nơi này... Là cố hương của người a! Vừa rồi ta cảm nhận người rất lưu luyến tình cảm đối với thị trấn nhỏ này, tuyệt đối không phải giả dối, và còn nước mắt...'"

Tại sao...?

"Ta đi tới đây, chỉ cần bức tranh này..."

Alucard giọng cao quyển trục lên, thấp giọng nói.

Chỉ cần có cái này là đủ...

"Xác thực, ta thừa nhận, ta nghĩ thủ hộ cái tiểu trấn này, muốn cho nó bình an mãi mãi, nhưng đây là việc không có khả năng."

Alucard nắm chặt quyền trục trong tay, trầm giọng nói.

"Bất luận cái gì sinh mệnh trong cả đời chỉ có thể thủ hộ một kiện đồ vật, quá nhiều, liền mất đi ý nghĩa, ta chỉ cần cái này mà thôi."

"Minh bạch..."

Vương Bá Nguru không nói thêm nữa, Vương Bá Nguru từ hệ thống hỏi đáp ra pháp bảo mà không có tu vi như Alucard có thể điều khiển, hắn chọn lựa Âm Quỷ Phiến cho Alucard, sau đó hắn lấy ra Âm quỷ phiến, đưa cho Alucard điều khiển.

"Trong phạm vi tầm mắt của ta, phá hủy hết, bất cứ cái gì cũng không cần lưu lại! Một viên ngói một viên gạch đều phá nát sạch sẽ cho ta! Đem tất cả sinh mệnh chém giết! Đem tất cả huyết dịch đưa đến cho ta! Vô luận bất luận cái gì, đều diệt sạch sẽ!!!"

Alucard vung tay lên! Một ngàn âm linh phát ra tiếng gào thét chói tai, chúng nó mang theo sát cơ chia nhau bốn phía tiến đến tiểu trấn an bình tĩnh lặng vào ban đêm...

Bắt đầu hủy diệt tất cả thứ vật chất, sinh mệnh nào...

Tất cả!! tất cả!!!

"Ta chỉ cần vật này là đủ!" Từ sau khi cái chết của tỷ tỷ, Alucard quyết tâm hủy diệt tất cả, thậm chí cả bản thân mình, chỉ cần trả thù khiến nàng thỏa mãn.

Vlad Alucard sao? quái vật đã thức tỉnh...!!!

Nhìn Alucard đứng trên dốc cao, vung tay là cả một tòa thị trấn hủy diệt, nhìn rất uy phong sao? nhìn rất mạnh mẽ sao? Vương Bá Nguru lắc đầu, hắn chỉ thấy tiểu tử này rất đáng thương.

Về phần nguyên nhân tại sao lại cảm thấy như vậy sao?...

Âm quỷ phiến là kiện Bảo khí bất giữ linh hồn, khiến linh hồn không thể siêu thoát, vĩnh viễn bị giam cầm trong âm quỷ phiến.

Vương Bá Nguru thấy trong đám âm quỷ này, có một linh hồn khi chết không mang theo cái vũ khí nào, hình như là một thánh tu nữ... là mẫu thân của hắn!

Nàng đã hóa thành quỷ nô, dựa vào hàm răng cùng móng tay, cào xé địch nhân.

Những thi thể còn linh hồn không thể siêu thoát, cũng bị hắn dùng Âm Quỷ Phiến bắt giữ, gia nhập vào cuộc tàn sát đẫm máu này, những người vừa bị giết, cũng bị hấp thu, gia nhập.

Hiện tại, Vương Bá Nguru mới thấy quyết tâm của Alucard không bỏ cỡ nào.

Dù là hi sinh cả bản thân, cũng phải tiêu diệt nhân loại!!

"Alucard, người với ta cũng là một loại người đây, vì mục tiêu, chúng ta bất chấp tất cả, hi sinh tất cả, bằng mọi giá phải đạt được mục tiêu, dù mục tiêu nó tà ác hay thiện lương!! Dù biến thành đại ma đầu mất nhân tính hay thiên sứ cứu độ chúng sinh đi chăng nữa, chúng ta cũng phải kiên trì theo đuổi!!!" Vương Bá Nguru ní non thẳm nói.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nông thôn thiếu niên muốn tu tiên!

Đây là ranh giới giáp ranh giữa Vô Tận hải vực với Hoang Cổ Đại Lục, được ngăn cách bởi Ba Vi Sơn, Mỗi khi gió núi thổi qua, khắp cây cối trên núi sẽ nổi lên một mảnh sóng lớn màu xanh phấp phới đung đưa trong gió lộng. Trên bầu trời có hào quang liên tục chiếu xuống đám cây cối, tạo nên một dãy lụa màu xanh vàng uốn lượn, đẹp không sao mà tả hết.

Dãy lụa màu xanh vàng ấy chính là cấm chế của Hoang Cổ Đại Lục, ngăn cách giới nội với giới ngoại, người giới ngoại tiến vào, thực lực sẽ bị giảm ba thành, lâu lâu xuất hiện Liệt diễm cương phong ngăn cản người tu tiên thực lực cao tiến vào.

Cắm chế bằng bạc phong thiên tòa địa, nhưng tại trong mắt đám phàm nhân sâu kiến, cắm chế chung quy bất quá chỉ là một dạng thiên nhiên mỹ cảnh.

Bất quá đối với những bách tính sinh sống nhiều thế hệ ở đây, thiên nhiên mỹ cảnh cũng tốt, cắm chế cũng không sao, đều không quan trọng bằng mảnh vườn cây cối của mình.

Dưới chân Ba Vì sơn, mấy chục hộ thôn dân đang làm lụng tại đồng ruộng.

Mùa xuân chính là mùa muôn hoa đua nở, là thời điểm gieo hạt, cây cối tốt nhất trong năm.

Trong đám thanh niên phụ nữ đang cây cối, nổi bật nhất chính là một thiếu niên khoảng mười năm mười sáu tuổi, đang ra sức bổ từng nhát cuốc trên mảnh đất cằn cỗi.

"Ngạo Thiên ca ca!" Phương xa đột nhiên truyền đến tiếng la trong trẻo.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, ánh mắt mệt mỏi thoáng nhu hòa đi một ít, theo phương hướng thiếu niên đang nhìn, xuất hiện một bóng hình thiếu nữ cột tóc kiểu Tiểu Long Nữ đuôi gà phiên bản thím Vu 2016, đang cầm một chậu nước, hi hục chạy đến.

Nhìn khuôn mặt thiếu nữ, cũng không xinh đẹp cho lắm, nhiều năm làm lụng vất vả khiến làn da của nàng thô ráp sần sùi, màu da ngăm đen, thế nhưng điểm nhấn trên khuôn mặt kia chính là một đôi mắt no tròn, lấp lánh như ánh sao đêm rực rỡ.

Đi tới trước người thiếu niên, tiểu cô nương đem chậu nước nâng lên trước mặt thiếu niên, cổ phát ra giọng ôn nhu nhất: "Ngạo Thiên ca ca, mệt không? Để Tiểu Nguyệt lau mặt. ""

"Cảm ơn nàng, nguyệt nguyệt " Thiếu niên thâm tình nhìn thiếu nữ, ánh mắt lơ đãng nhìn xuống chậu nước, chỉ là kinh ngạc nhìn trên mặt nước phản chiếu mặt mũi của chính mình.

Khuôn mặt thiếu niên cũng khá đẹp đẽ, vòng mặt thon gầy, da dẻ trắng nõn, đặc biệt có cái mũi rất xinh đẹp. Mũi kỳ thực chính là vị trí quang trọng nhất trong khuôn mặt, mũi nếu là dễ nhìn, cả khuôn mặt cũng không thể xấu đến nỗi nào.

Thiếu niên sờ hửu cái mũi rất xinh đẹp, bất quá không được hoàn mỹ chính là vết sẹo bên má trái kia, khiến khuôn mặt bớt đi vẻ xinh đẹp, thêm thất vẻ hoang dại.

Thiếu niên lấy tay sờ lên vết sẹo, trái tim hắn bỗng nhiên đau thắt lại, tâm trí bỗng bay bổng, trở về quá khứ.

Đó là hai năm trước, lúc hắn mới mười tuổi, theo cha mẹ cùng các thôn dân lên núi săn bắn. ngay lúc các thôn dân đang tập chung công kích cự hổ, đột nhiên hổ con từ đâu ra xuất hiện sau lưng hắn.

Nó giơ móng vuốt đập lên cổ, nhưng hắn nhanh nhạy né, nhưng cũng bị dính một vết trên mặt hắn, cha mẹ hắn giết hổ con, hổ mẹ liều mạng bị các thôn dân công kích, cũng phải tới giết chết cha mẹ hắn, cuối cùng, con hổ cùng cha mẹ hắn và vài người khác đồng quy vu tận.

Cũng may hắn là hài tử thôn quê, tâm lý trưởng thành sớm, che dấu đi đau khổ tuyệt vọng khi đánh mất cha mẹ, tiếp tục sống.

Sáu năm rồi, ai có thể nghĩ tới sáu năm trôi qua nhanh như vậy, hồi tưởng lại chuyện xưa, hắn thấy mọi chuyện như vừa mới hôm qua, vẫn còn cha mẹ chăm sóc, yêu thương.

Đây là lần đầu tiên, trong suy nghĩ non nớt của hắn, hiểu được một điều.

Nhân mạng yếu ớt!!

]

"Ngạo Thiên ca ca, ta xong rồi!" Đôi mắt tiểu cô nương sáng lấp lánh nhìn Ngạo Thiên, nói.

"Ồ." Đang suy tư đột nhiên bị cắt đứt, Ngạo Thiên gật đầu nhất gừng đáp.

""Ngươi hắn là nghĩ đến chuyện tương lai của chúng ta sao?"" Tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi chính là tuổi hay mơ mộng, liền đoán mò.

"" Tương lai chúng ta sao? ta muốn đi ra ngoài xem thế giới bên ngoài, ngươi đi theo ta chứ?""

Đi ra ngoài?

Tiểu cô nương kinh ngạc nhìn Ngạo Thiên:"Ngươi... Ngươi muốn rời đi Hung Yên Thôn? ""

Ngạo Thiên gật đầu: " Chính xác, sang năm ta sẽ rời đi nơi này."

"Đi làm cái gì?" Tiểu cô nương âm thanh run rẩy.

"Đi xem xem thế giới bên ngoài." Ngạo Thiên trả lời.

"Bên ngoài có gì đáng xem? Ngươi cần phải hiểu rõ, thế đạo gian nan. Hưng Yên thôn tuy rằng cần cỗi, nhưng cũng là nơi yên bình hiếm thấy, rời khỏi nơi này, ngươi dựa vào gì mà sống?"

"Ta biết, Nguyệt Nguyệt, ta có tay có chân, sẽ chiếu cố tốt chính mình. "" Ngạo Thiên bình tĩnh đáp, nhưng trong lòng lại thờ dài, hắn biết Nguyệt Nguyệt thích hắn, hắn cũng vậy, đã từng, hắn muốn lớn lên cưới nàng, sinh con đẻ cái, sống cuộc đời tiêu dao, nhưng, khi hắn nghe truyền thuyết tiên gia, trường sinh bất tử, trích tinh lấy nguyệt, dời non lấp bể, không gì không làm được, hắn nghe truyền thuyết đứa trẻ chăn trâu, vô ý lạc vào sơn cốc, nhặt được Tiên Duyên, trở thành tiên sư. Từ đó, trong lòng hắn dâng lên khát vọng!! hắn muốn tu tiên!!

Đột nhiên, từ xa xa xuất hiện một tia sáng, tia sáng kia bạo phát như mặt trời mọc phương đông, khiến các thôn dân không thể mở mắt ra được, ánh sáng bắt đầu nhạt đi, sau đó lại nổ vang lên như tiếng sấm, chấn động cả vùng trời, càng gây chấn động trong trái tim Ngạo Thiên!!

Tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, đặt mông ngồi xuống đất, nước vàng vàng từ trong chân ra ngoài quần, xấu xí cực kỳ.

Tất cả mọi người đồng thời dừng công việc, ngẩng đầu, lúc này nhìn thấy bầu trời đang sáng sủa đột nhiên âm đạm đi, Biển mây cuồng cuộn, hiện ra bóng người lằng không chấp hai tay ra sau mà đứng, phát ra khí thế như thôn thiên!!

Kế bên bóng người lằng không mà đứng ấy, trong biển mây, thấp thoáng còn có hai bóng người tại đám mây bay vọt, ở bên cạnh họ mây khói hợp rồi lại tan, phát ra gợn sóng kinh người.

Một người trong đó bạch y thiếu niên tiêu sái như Thiên Thần hạ phàm, nhưng ánh mắt lại bao hàm sát ý kinh thiên, một người khác nhưng là hắc y tung bay, chính khí nghiêm nghị, trường kiếm trong tay vung vẩy ra hàng ngàn bóng kiếm, dư âm của bóng kiếm bay tán loạn trúng đám đại thụ dưới Ba Vi Núi, lập tức, hàng loạt cổ thụ đứt gãy rớt xuống đất.

"Tiểu chuột nhất, ngươi trốn cũng không thoát, dám cản trở ta giết người, thì kết cục của ngươi chính là thay thế bọn sâu kiến kia làm thức ăn cho ta!" Bạch y thiếu niên ngạnh kháng ánh kiếm nhưng không bị tổn thương một chút nào, bàn tay vô hạn phóng lớn đập về phía hắc y thanh niên, hắc y thiếu niên chân như điện thiểm tránh thoát, bàn tay to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào tảng đá lớn trên Bà Vi Sơn, tảng đá như miếng đậu hủ bị đập nát thành bụi phấn, cả ngọn núi đều kịch liệt rung động.

""Alucard, quá yếu!"" Người còn lại chấp hai tay sau lưng, nhàm chán ngáp lên ngáp xuống, hiển nhiên chính là Vương Bá Ngưu.

"Tiên Nhân? Là Tiên Nhân đầu pháp?" Hưng Yên thôn dân nhìn tới tình cảnh này, dồn dập sợ hãi thét lên, càng có người quá khích ném đi cây cuốc, chạy trốn đến hầm ngầm phụ cận.

Tiên Nhân đầu pháp, phạm nhân gặp xui xẻo, đối với phạm nhân sinh sống lâu năm Việt Cổ vị diện, tránh né Tiên Nhân chiến đấu chính là đạo lý sinh tồn được tổng kết từ hàng vạn năm xương máu đến nay.

Tuy rằng vị trí Hưng Yên thôn tương đối hẻo lánh, linh khí cần cỗi, cả cuộc đời thôn dân ở đây rất ít thấy tiên nhân, nhưng không trở ngại bọn họ đào lỗ tự vệ.

Thời khắc này các thôn dân dồn dập núp trong hầm, chỉ có Ngạo Thiên ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt si mê nhìn Tiên nhân chém giết trên trời.

Hắn tự lẩm bầm trong lòng: "Tiên Nhân... đây chính là Tiên Nhân sao?"

Từ các trường bối trong thôn kể, hắn liền biết thế giới này tồn tại Tiên Nhân, nhưng mà hắn chưa bao giờ thực sự được gặp Tiên Nhân, những truyền thuyết quan hệ tới Tiên Nhân đều ở trong tượng tượng. Cũng chính bởi vậy, khi đó trong lòng hắn tuy có ngóng trông, nhưng còn không đến mức khổ sở theo đuổi, chỉ là muốn ra ngoài xem thế giới bên ngoài mà thôi.

Thế nhưng ngày hôm nay hắn rốt cục gặp được.

Đây chính là Tiên Nhân chi uy sao?

Ngạo Thiên không nghĩ tới lần thứ nhất nhìn thấy Tiên Nhân liền thấy cảnh tượng đồ sộ như vậy, thời khắc đó, đáy lòng hắn dâng lên một ý niệm mãnh liệt!!!

Ta muốn tu Tiên!

Không có lý do gì, cũng không cần lý do!

Chỉ nhìn một cách đơn thuần nhìn thấy Tiên nhân phát tay, núi non cây cỏ đều sụp đổ, cũng làm cho lòng hắn sinh ra cảm giác theo đuổi mãnh liệt!!!

Vì thế, khi nhìn thấy Tiên Nhân đầu pháp, trong lòng hắn đã lập xuống lời thề, cho dù bất cứ giá nào, cũng phải tu tiên!!

Về phần tại sao tu Tiên?

Tiên làm sao để tu?

Thậm chí tu Tiên rốt cuộc là cái gì?

Ngạo Thiên từ chối suy nghĩ!

Những điều này không trọng yếu!!

Tiên chính là Tiên, có Tiên thì phải Tu!!

Hắn nhanh chân chạy đến gần chỗ Tiên Nhân đấu pháp!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đuổi theo giấc mộng

Hắn mang trong tim hi vọng nhanh chân đi tới nơi các tiên nhân đang đánh nhau trên bầu trời.

"Ngạo Thiên ca ca, mau trở lại!" Thấy cảnh này, Tiểu Nguyệt hét hoảng hô to.

Ngạo Thiên lên giọng trả lời: "Các người trước tiên trốn đi, ta muốn tới đó thử xem, cũng có thể có cơ hội bái vào Tiên môn."

"Cái này không thể nào!" Cha của Tiểu Nguyệt, Khiếu thúc thúc hô to: "Tiên môn khó tiến, Tiểu Thiên người đừng ngớ ngẩn rồi!"

Ngạo Thiên nghe vậy bèn nở nụ cười.

Tiên môn khó tiến, đạo lý này hắn đương nhiên hiểu.

Theo đuổi lực lượng cường đại là bản năng của vạn vật, Người nào không muốn đây?

Chính là bởi vì trên đời này, người người nhà nhà muốn tu Tiên, ngưỡng cửa tu tiên cũng cao cực kỳ.

Nếu có một sự việc này có thể so với Tu Tiên về điểm này, chính là thi trạng nguyên của đám phàm nhân cũng có thể rõ ràng một ít.

Mà sự mê hoặc của Tu Tiên so với Trạng nguyên thì không biết hơn gấp bao nhiêu lần, nếu nói là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc thì không chút nào thối phồng.

Nguyên nhân như vậy, mới khiến Ngạo Thiên phải nỗ lực theo đuổi ah!

Nhân sinh như mộng, phàm nhân sống một trăm năm đã chết già, trong khi đối với Tiên nhân, chỉ là chớp mắt, điều đó quả thật khiến người có chí lớn như Ngạo Thiên há lại cam lòng tâm thường?!

Hắn may mắn thoát chết lúc nhỏ, vì thế hắn phải anh dũng tiến lên, không sợ nguy nan, mới xứng đáng trời xanh chiếu cố hắn!!

con đường Cầu Tiên gian nan cũng tốt, hung hiểm cũng được, đều chỉ là một điểm tối trên con đường đến đỉnh phong!

Quay đầu lại nhìn cha của Tiểu Nguyệt, Ngạo Thiên nói: "Ta biết, vì lẽ đó ta mới càng phải nắm chặt cơ hội ah!"

Nói xong, hắn như tráng sĩ một đi không trở lại, chạy lên đỉnh Ba Vì sơn, cầu Tiên Duyên!

"Không, đừng đi qua, người sẽ chết!" Khiếu thúc thúc cùng tiểu Nguyệt thê lương hô to.

Tiên Nhân tác chiến, thiên uy kinh người, một phàm nhân sâu kiến như hắn dù chỉ tới gần cũng có thể bị dư âm cán quét thành bột mịn, cứ lớn mật xông lên như hắn khác gì tìm đường chết.

Những hương thân khác nghe vậy, cũng ý thức được hắn muốn làm gì, dồn dập kêu la khuyên nhủ: "Tiểu Thiên, đừng có ngớ ngẩn rồi, coi như người có thể đi tới bên người Tiên Nhân, bọn họ cũng không thu người!"

Ngạo Thiên nhếch miệng mỉm cười: "Ta biết... Nhưng là có một số việc, tuy ít có khả năng thành công, nhưng không thử thì vĩnh viễn không thành công!!!"

Ngạo nghệ cười to, Ngạo Thiên liều mạng né tránh dư uy đá vụn bay tới, kiên trì đi tới Tiên Nhân, đuổi theo giấc mộng của hắn!!

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, bầu trời bị vô tận thần lực ảnh hưởng, không khí hóa thành con lốc cuốn bay đi đám mây, che hết ánh sáng mặt trời, khiến cả vùng Ba Vì Sơn bị bao phủ bởi bóng tối.

]

Alucard bạch y tiêu sái, nhưng ẩn sâu trong cơ thể thư sinh ấy, là sức mạnh khổng lồ, cánh tay hắn như có vô tận thần lực vậy, mỗi một quyền đánh vào không trung, không khí đều bị một quyền đánh nát.

Dư âm của Quyền kinh hình thành từng đạo cương phong bay tán loạn, khiến con đường đi của Ngao Thiên tăng thêm khó khăn, một bước chân là một bước gian nan cùng nguy hiểm.

Một bên khác là thanh niên mặc hắc y, thân ảnh phiêu dật trong gió nhanh chóng né tránh Quyền kinh, đôi lúc âm hiểm lợi dụng thân pháp nhanh nhạy, đâm lên một kiếm, nhưng Alucard đột nhiên bạo phát ra thân pháp ép đẩy hóm của Đức Hoàng, Liều Như Tùy Phong Thân Pháp, đơn giản né tránh mũi kiếm, ánh kiếm mất đi mục tiêu công kích, bèn như tia chớp chém xuống phía bên dưới mặt đất, khiến đại địa nứt ra một khe rãnh sâu ngàn mét.

May mắn vết kiếm chém cách Ngao Thiên 500m nên hắn không bị tổn thương, nhưng cũng khiến khuôn mặt ngao thiên trắng bệch, trái tim như con thỏ đập liên hồi, nội tâm rung mình khi thấy hố sâu do vết kiếm mang lại.

Thân ảnh Ngao Thiên như con kiến chạy trốn trong cương phong, di chuyển nhanh nhẹn như báo săn bên trong ánh kiếm, luôn lách như con sóc trong núi rừng, dựa vào thân hình nhỏ bé một đường lao nhanh tới đỉnh núi.

Chỉ có ở nơi đó, hắn mới có thể gặp Tiên Nhân, mới có cơ hội nói chuyện, mới có cơ duyên Tu Tiên!!

Đột nhiên trên bầu trời chớp giạt một vết kiếm chém xuống đại địa, Ngao Thiên cảm thấy uy hiếp của tư vong, bản năng cầu sinh khiến hắn bỏ nhào tới trước, phía sau lưng hắn, vết kiếm chém thẳng vào cây đại thụ ngàn năm tuổi, đại thụ yếu ớt bị vết kiếm chém khiến thân cây chia năm xẻ bảy, dư âm của vết kiếm nổ ra một luồng sóng khí, khiến Ngao Thiên thô huyết văng ra mấy trăm mét.

Hắn phun một ngụm huyết, sau đó đột nhiên nhảy lên, nắm lấy dây leo bám trên đại thụ phía trước mặt, đu đi.

Càng vọt tới trước, uy lực của dư âm khi chiến đấu càng mạnh, đợi đến khi hắn chạy tới giữa sườn núi, trong lòng rung mình khi nhìn thấy cây cối khắp nơi bị cương phong tàn phá bừa bãi, ánh kiếm bay tán loạn, dư âm nguồn năng lượng khiến đại địa xuất hiện bão cát, cuốn bay mọi thứ.

Đột nhiên, bước chân của Ngao Thiên như bị hóa đá không thể tiến thêm một bước nữa.

Hắn không thể không dừng lại!

Bởi vì phía trước đã mất đi núi rừng che chắn!!

Đỉnh núi bị thanh niên mặc hắc y chém thành một mảnh trống không.

Hàng loạt kiếm khí điên cuồng xoay tròn, gào thét, tạo thành cơn lốc xoáy, nếu hắn đi lên thêm một bước trước nữa, chắc chắn sẽ chết!!.

Liền tới gần cũng không thể sao??

Ngao Thiên vô vọng nhìn về phía bầu trời.

Chiến đấu hình như đã ngừng lại...

Trên bầu trời, hắc y thanh niên toàn thân mang đầy vết thương ngao nghệ cảm kiếm lạng không mà đứng, chỉ liếc sơ qua thanh niên hắc y, Ngao Thiên cảm giác linh hồn bị vô tận áp lực đè ép. Hắn phát hiện mình hoàn toàn không nhìn thấy diện mục của thanh niên này, chỉ cảm thấy thanh niên này giống như thần phạt vậy, đỉnh thiên lập địa, chân đạp đại địa, đỉnh đầu chạm hư không, hào quang vĩ đại làm người khác không cách nào nhìn thẳng, trong lòng tự nhiên sinh ra cảm giác cúng bái!

Ngao Thiên cảm giác kích động muốn quỵ lạy, nhưng bản tâm hắn lại không cho phép điều này, vội vàng cắn lưỡi, mới miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác này.

""Khục khục, ta đường đường là Tuyệt thế thiên tài, tu ra Kiếm Hồn, cùng cấp vô địch, tu vi lại là Kim Đan chi cảnh sơ kỳ, tung hết thủ đoạn mới giết chết được một tiểu tử ma đạo tu vi mới vào Trúc Cơ trung kỳ, buồn cười thay!"" Thanh niên hắc y cười khổ, âm thanh vang vọng khắp bầu trời.

Hệ Thống tu luyện ở Tinh Hà này từ thấp đến cao phân làm: Luyện Thể, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Phân Thần, Độ Kiếp, Địa Tiên, Thiên Tiên, Cửu Thiên Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên, Thánh Nhân.

""Chắc, tiểu tử, ai nói ngươi giết được hắn đây?"" Vương Bá Nguru khinh thường nhìn thanh niên hắc y, châm biếm nói.

""Cái gì?"" Thanh niên hắc y sừng sốt.

Bầu trời đột nhiên mở ra một lỗ máu, hàng ngàn giọt máu trong lỗ máu tuôn ra, dung nhập vào nhau, tạo thành một hình người, chính là Alucard.

Alucard nắm chặt bàn tay, cảm nhận một luồng sức mạnh đang chảy trong thân thể, hài lòng gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn bị giết chết, cũng là lần đầu tiên dùng Huyết Hà sống lại.

Ma Sĩ trung kỳ!! Sau khi sống lại, hắn đột phá một tiểu cảnh giới!

Đẳng cấp tu vi của Huyết Tộc chia làm cấp: Ma đồ, Ma sĩ, Ma sư, Ma Tướng, Ma Tông, Ma Quân, Ma Thánh, Ma Tôn, Ma Hồn, Ma Chủ, Ma Thần.

Ma sĩ trung kỳ sánh ngang với Trúc Cơ chi cảnh trung kỳ.

""Thử xử dùng Phá Thiên Quyền xem nào!!"" Alucard thì thầm nói, tiện tay vung một quyền về phía hắc y thanh niên.

Không khí bị một quyền chấn động, bay tán loạn ra xung quanh, tạo thành một cơn bão năng lượng quét bốn phương tám hướng.

Ngạo Thiên biến sắc, quay đầu liền chạy, nhào tới núp sau tảng đá cao ngàn mét.

khí lưu gào thét thổi qua tảng đá, tiến mạnh ra đâm cổ thụ sau lưng hắn. đẩy một hàng dài cổ thụ ngã gục xuống, mới tan biết., Ngay cả tảng đá cũng lay động không ngớt, như muốn sụp đổ.

""Đậu Múa, xem chết bỏ mày rồi!!"" Ngạo Thiên mắng nhỏ một câu.

Alucard tiện tay vung một quyền, khiến mặt đất nơi hắc y thiếu niên đứng đều tan biến 5000m đất.

Hắc y thiếu niên biết nguy cơ sống còn, lúc nguy cấp không tiếc hư tổn căn cơ sử dụng Huyết Động ý đồ chạy trốn, nhưng bị Đức Hoàng vung một bàn tay không lồ bắt được.

""Cho người này!"" Vương Bá Ngu phát tay, hắc y thiếu niên bay về phía Alucard.

""Cảm ơn thiếu gia!!"" Alucard lạnh lùng nhếch miệng cười, hai bàn tay chụm lại với nhau, hô to ": Thôn Phệ!!""

thân thể hắc y thiếu niên chia năm xẻ bảy, ngay cả xương cũng tan thành năng lượng bay về phía Alucard.

""Ma Sĩ hậu kỳ!!"" Alucard cười dài, thỏa mãn nói.

Năm ngày, từ một thiếu niên không có tu vi, lại đột phá Ma sĩ hậu kỳ!!

Là do hắn thôn phệ, giết chóc biết bao nhiêu là yêu thú, loài người, dùng tinh mạng của bọn sâu kiến, đúc lên thành tựu như hôm nay!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Không cam lòng tâm thường!

Vương Bá Ngu cười cười, liếc nhìn Ngạo Thiên núp sau tảng đá, âm thanh vang vọng như lời đinh:"" Sâu kiến ẩn núp này giờ, còn không mau ra!!"

Âm thanh như lời đinh vang vọng bên tai Ngạo Thiên, khiến lỗ tai hắn chảy máu, vội vàng bò ra, can đảm nhìn Vương Bá Ngu, hưng phấn quỳ xuống nói:

""Tiểu nhân Ngạo Thiên, bái kiến hai vị Tiên Nhân!!""

""Ngạo? Tên có một chữ ngạo, vậy mà cũng cúi đầu sao? "" Alucard thú vị cười, châm chọc.

""Tiểu nhân Biết lúc này không phải lúc Kiêu Ngạo, thưa Tiên Nhân!"" Ngạo Thiên chấp tay, nói.

""Người nói ra ý đồ của người, Ngạo Thiên, chắc không phải chỉ vì nhìn bọn ta giết người chứ?""Vương Bá Ngu để ý thiếu niên này lâu rồi, cảm thấy tâm tính hắn là hạt giống tốt, gặp nguy không loạn, dũng cảm tiến lên, đáng giá bồi dưỡng.

""Vâng!!"" Ngạo Thiên lễ phép đáp, trầm ngâm một hồi, kể ra một đoạn truyện xưa..

"" tiểu nhân từ nhỏ mất cha mẹ, lớn lên thích một tiểu cô nương trong thôn, ý định cả đời sống với nàng, nhưng khi nghe tin có Tiên nhân tồn tại trên thế giới này, tiểu nhân không cam lòng tâm thường sống tạm bợ một đời này nữa, muốn tu Tiên, nhưng khổ nỗi, thế giới này rộng lớn vô biên, dám hỏi Tiên Duyên ở phương nào? Đành lui một bước, dự tính thăm quan thế giới bên ngoài, nhưng nay gặp hai vị tiên trưởng, cảm thấy Tiên Duyên đã đến, ý đồ muốn thoát phàm làm tiên!!""

Ánh mắt Vương Bá Ngu sáng lên nhìn Ngạo Thiên, như tìm thấy một kiện bảo vật quý giá vậy, kiên nhẫn nghe một tên phàm nhân kể chuyện, cuối

cùng, hẳn hỏi:

""Ngươi rất muốn Tu Tiên?""

""Vâng, tiểu nhân khát cầu Tu Tiên, các thôn dân ở đây đều cho rằng tiểu nhân vô tri, theo đuổi tu tiên mệt mỏi không bằng chăm chỉ làm ăn, cưới vợ sinh con sống hết một đời, nhưng, tiểu nhân không muốn mình bình thường sống vô vị như vậy một đời, tiểu nhân không hiểu, làm sao hai vị tiên nhân ở đây, rõ ràng trong lòng bọn họ muốn tu tiên, nhưng bọn họ lại không dám chịu nguy hiểm đến cầu tiên duyên, còn hết lời ngăn cản tiểu nhân, khiến tiểu nhân phần nộ dị thường, bọn họ muốn tầm thường thì tại sao lại ngăn cản người khác không muốn tầm thường!"" Ngạo Thiên tức giận đáp.

""Haha, thế giới Phàm nhân, đa số đều sống tầm thường một đời, Chỉ có một số ít người không cam lòng tầm thường, dựa vào cố gắng của bản thân cùng cơ duyên, thoát khỏi thế giới phàm nhân!""

“Tiểu Nhân giống như Tiên nhân nói, không cam lòng tầm thường. Thế giới phàm nhân, không còn gì hấp dẫn ta.” Ngạo Thiên kiên định nói.

""Thế nhưng, ngươi có cố gắng, nhưng lại không có hùng tâm tráng chí, dù tu tiên cũng trở thành người bình thường trong tiên lộ, như vậy ta tại sao phải bồi dưỡng ngươi!"" Vương Bá Ngu chậm rãi lắc đầu.

""Ta có hùng tâm tráng chí, ta muốn vĩnh sinh, muốn như các bậc tiên nhân nhắc tay là đại địa nát, bầu trời sụp!"" Ngạo Thiên thấy không ổn, nhất thời hô to.

""không, đây chỉ là ngươi không cam lòng tầm thường, chứ không phải hùng tâm tráng chí, không thật sự muốn không tầm thường."" Vương Bá Ngu tiếp tục lắc đầu.

""Ngươi muốn tu tiên, nhưng ngươi muốn dựa vào ta ban ngươi cơ duyên để tu tiên, lại không muốn trả giá, ở bên ta, dưới sự chỉ dạy của ta, Tiên Lộ của ngươi sẽ thoải mái an toàn, nhưng nếu ngươi thật sự muốn không tầm thường, mà chỉ muốn đi con đường an toàn, chỉ sợ cơ hội vẫn định thế gian không lớn, ngươi đi theo ta thì bắt buộc ngươi phải trả giá lớn, tu tiên, không phải chỉ là cố gắng là đủ, tiên lộ hung hiểm, phải chấp nhận rủi ro, thậm chí tử vong!!"" Vương Bá Ngu lạnh nhạt nói, lời nói công kích vào nội tâm của Ngạo Thiên!!

Đúng là hẳn từng mơ ước gặp cơ duyên, bái vào môn hạ Tiên Nhân, được tiên nhân dốc lòng chỉ dạy, cộng thêm cố gắng của bản thân, tiến từng bước lên đại đạo đỉnh phong!!

Lời nói của Vương Bá Ngu khiến Ngạo Thiên vỡ mộng!!

""Vậy, muốn bái vào môn hạ của Tiên Nhân, ta phải trả giá như thế nào?! "" Ngạo Thiên kiên định hỏi!

""Giết sạch cả thôn trang này, vì bọn hắn cản trở con đường Cầu Tiên của ngươi, mặc kệ ngươi sử dụng thủ đoạn nào, sau ba ngày, nếu ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ giết cả ngươi cùng đám sâu kiến này!!"" Giọng nói của Vương Bá Ngu bình thản như không, nhưng vào tai của Ngạo Thiên, lại như cừu thiên thần lời, công kích thẳng vào nội tâm yếu ớt của hắn.

""Giết sạch...cả thôn trang...giết đi người thân sống với ta từ nhỏ đến giờ? giết đi Nguyệt Nguyệt?..."" Ngạo Thiên ngờ ngác quỳ ở đó, quả thật, điều này gây tổn thương tâm linh đứa trẻ mới lớn như hắn!

""Ta có thể sao? ta có thể giết đi bọn họ sao?"" Ngạo Thiên âm thầm hỏi bản tâm của mình.

Bản Tâm của hắn chia làm hai suy nghĩ, một giọng nói đầy thiện lương vang lên trong tâm hắn: Ngươi làm vậy thì mất đi nhân tính, táng tận lương tâm, phá hoại Đạo Đức, trời đất không tha thứ!! Hãy lui một bước, dù chết, cũng không thể khiến linh hồn cha mẹ nơi suối vàng phải thất vọng vì mình!""

Một giọng nói tà ác khác vang lên: ""Tiên Lộ nhấp nhô, Tiên Lộ mờ mịt, sống trên đời này, có nhiều chuyện bất đắc dĩ, nhưng nếu là đàn ông, phải chấp nhận, muốn truy cầu mục tiêu của đời mình, phải trả giá hết thảy, hi sinh hết thảy, ngay cả bản thân mình, nếu cần thiết cũng phải hi sinh, đã bước chân vào tiên lộ, phải chấp nhận điều này. Hối hận sao? nếu hối hận thì lúc đầu đừng cầu Tiên, sống tầm thường một đời đi, phê vật!!""

Ngạo Thiên thống khổ ôm đầu.

Vương Bá Ngu biết đây là thời khắc quan trọng, nói thêm:

""Ngươi đã muốn thoát khỏi tầm thường, gặp chuyện bất đắc dĩ, khó khăn, ngươi lại muốn tránh đi, điều này là không được, ngươi không thể hi vọng bản thân không tầm thường, lại còn mong muốn thoải mái!!""

""Tiểu nhân biết mình nên làm thế nào, tiểu nhân về thôn suy nghĩ, sau ba ngày, tiểu nhân cho Các vị Tiên nhân một câu trả lời thỏa đáng."" Ngạo Thiên trong lòng rối như tơ vò, chỉ đành từ biệt, tìm chỗ tĩnh tâm suy nghĩ.

""Được, sau ba ngày, chúng ta tìm ngươi, Alucard, đi thôi."" Vương Bá Ngu gật đầu, thân ảnh bỗng bành ròi đi.

""Tiểu tử, ánh mắt sáng suốt một chút, ta thường thức ngươi!"" Alucard cười lớn, bay theo Vương Bá Ngu..

Bên trong Hưng Yên Thôn, các thôn dân ngóng trông Ngạo Thiên trở về.

Đại chiến kết thúc, khói bụi lốc xoáy cũng tán đi, Tiên tung đã mất, chỉ để lại một mảnh đất đá hỗn độn, đột nhiên từ xa, một bóng người gầy gò từ đằng xa đi tới.

"Là Ngao Thiên ca ca!" Nguyệt Nguyệt tuổi nhỏ mắt sáng, trước tiên nhìn ra người phía trước, lớn tiếng hô.

"Là Ngao Thiên, hấn còn sống!"

Trong thôn vang lên một mảnh tiếng kêu, mọi người dồn dập xông tới vây quanh hấn, nhìn hấn không bị tổn thương gì, mặt mày chỉ hơi chút xám xịt, rất cục yên lòng.

"Không chết là tốt rồi." Khiếu thúc thở dài một hơi, yên tâm nói.

Ngao Thiên cảm động không biết nói gì, chỉ im lặng.

Nguyệt Nguyệt nhào tới ôm lấy Ngao Thiên, hưng phấn hỏi: "Ngao Thiên ca ca, người gặp tiên nhân rồi sao?"

Ngao Thiên khẽ lắc đầu một cái, mỉm cười nói: "Ta không đuổi kịp bọn họ... Liền tới gần cũng khó khăn... Ta đã thất bại."

Ngữ khí của hấn rất bình tĩnh, nụ cười cũng rất chân thành, nhưng đoàn người vẫn là nghe ra ngữ điệu ẩn giấu trong nụ cười đó chính là không cam lòng.

"Thất bại liền thất bại đi, sống sót là tốt rồi."

"Đúng vậy, trên đời này có cái gì có thể quan trọng hơn sống sót đây."

"Tiểu Thiên ah, ta chính là bạn tốt của cha mẹ ngươi, khuyên ngươi một câu, ngươi kiềm chế bản thân lại đi, đừng tiếp tục suy nghĩ chuyện Tu Tiên. Tiên duyên khó cầu, Tiên môn khó tiến ah, cầu Tiên đắc đạo, không phải loại người nghèo khổ sinh sống ở vùng hẻo lánh có thể đạt được. ""

"Đúng đấy, tốt nhất là an phận đi."

"Đúng vậy, Tiểu Thiên à, làm người phải biết lượng sức..""

Trong lúc nhất thời mỗi người nói một kiểu, người thật tâm khuyên nhủ cũng có, người châm biếm trào phúng cũng có, hèn mọn xem thường cũng có.

Khiếu thúc trực tiếp khiển trách: "Tiểu tử thú, vì cầu Tiên, ngay cả mệnh ngươi cũng không cần sao?"

Trong lòng Ngao Thiên nổi lên một mảnh hỏa diễm, ta biết các ngươi vì tốt cho ta, nhưng con con đường thành công của ta, các ngươi có quyền gì!! các ngươi tình nguyện lạc lối, cũng đừng ảnh hưởng ta.

"Ta chỉ làm theo bản tâm việc ta nghĩ ta nên làm." Ngao Thiên cẩn thận suy nghĩ từ ngữ trong đầu, nói.

"Không tiếc đi chết?"

"Phải! Thế giới này, nhiều người có giấc mơ hoài bão tu tiên, thế nhưng người nguyện ý vì giấc mơ, mục tiêu mà trả giá, chung quy quá ít."" Ngao Thiên nhớ lại những lời Vương Bá Nguru nói, thở dài một hơi, đáp.

Khiếu thúc không nghĩ tới một tên tiểu tử có thể nói lời mang đậm tính triết lý như vậy, triệt để há mồm choáng váng.

""Ta chỉ cần là vì giấc mơ đi phấn đấu, dù cho thất bại cũng Vô Hối.""

Tâm tư cầu tiên vẫn đạo của hấn chẳng những không có biến mất, trái lại càng lúc càng kịch liệt rồi.

Một ngày nào đó, ta sẽ như hai vị tiên nhân kia, hoành hành ngang dọc thế giới!

Bất luận tương lai có thể nào gian nan hiểm trở!

Ngao Thiên âm thầm nói.

Thời gian thoáng chốc đi qua một ngày, bách tính trong Hưng Yên thôn khôi phục lại thói quen sinh hoạt thường ngày, mỗi ngày dậy sớm cày ruộng tới gieo hạt, vất vả không ngơi.

Ngao Thiên cũng như thường ngày, cùng đoàn người ra đồng, mặt ngoài xem như đã buông tha cho vọng tưởng tu tiên không thiết thực đó.

Thế nhưng mỗi khi đến lúc nhàn rỗi, Ngao Thiên âm thầm đi một mình lên Ba Vì Sơn, lặng lẽ ngồi lên tảng đá gần đó, ngo ngác nhìn bầu trời trên cao.

Một ngày trôi qua, cây cối bởi vì dính dư âm chiến đấu mà huy, lại bắt đầu chậm rãi sinh trưởng, tại vùng thế giới có thiên địa linh khí dư thừa, sinh mệnh

cũng kiên cường!

Ngày thứ hai, Ngao Thiên lại đang trên núi ngồi một ngày, lúc trở lại thì bầu trời đã tối dần.

Đi tới trước cửa phòng nhà mình, Ngao Thiên nhìn thấy tiểu Nguyệt ngồi ngay cửa chờ chính mình.

Tiểu Nguyệt, vẫn là đôi mắt to sáng ngời ấy, ôn nhu nhìn mình, nhẹ giọng ní non nói: "Ngươi lại đi trên núi?"

"Ừ." Ngao Thiên ừ một tiếng, lách người vào phòng.

Tiểu Nguyệt đã kéo tay hắn: "Ngao Thiên ca ca, rốt cuộc ngươi tính làm gì? Người trong thôn đều nói ngươi bị điên, tiên nhân không ở, ngươi còn mỗi ngày chạy lên núi, đến cùng tính mưu đồ gì?"

Cái vấn đề này, người trong thôn đã hỏi hắn rất nhiều lần.

Ngao Thiên chưa bao giờ trả lời.

"Ta có tâm sự, chỉ lên núi ngắm cảnh thôi, đừng lo."

"Thật?" Tiểu cô nương nghi vấn hỏi.

"Ừ, tiểu nguyệt này..." Giọng nói của Ngao Thiên ngập ngừng.

"Sao?" Tiểu Cô nương mở to đôi mắt nhìn hắn.

"Ta thích ngươi lâu rồi!" Ngao Thiên trầm mặt cả nửa ngày, rốt cuộc nói.

"Ta biết lâu rồi, hi hi, tối rồi, ta về, kéo phụ thân lại trông." Tiểu Cô Nương nhón chân hôn lên môi hắn một cái, đỏ mặt, lách cớ chạy đi, để lại hắn ngơ ngác đứng đó.

Nhìn thân ảnh nàng khuất dần, nhìn không trung lưu lại mùi hương, đôi môi vẫn còn ẩm, nhìn thôn xóm từng nhà náo nhiệt làm bếp nấu cơm, Ngao Thiên thờ dãi, như quyết tâm, ánh mặt trời để lạnh lùng, lộ ra vẻ tàn nhẫn, thì thầm:

Tiểu Nguyệt, Các hương thân, Xin Lỗi!!!"

"Vi thành tựu cho ta, các ngươi nên hi sinh đi!"

"Một ngày nào đó chúng vĩnh sinh chi đạo, ta sẽ hồi sinh các ngươi!"

Nói rồi, thân ảnh của hắn lùn lách không một tiếng động chui ra khỏi thôn, biến mất trong màn đêm.....!

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngao Thiên lựa chọn!

Trời gần sáng, những tia nắng còn chưa kịp chiếu xuống đại địa, không khí còn vẫn vương mảnh sương đêm lạnh lẽo, thì đằng xa ngoài Hưng Yên Thôn, chợt xuất hiện một nhánh đội ngũ, người người đều cười một con ngựa chiến, mặt áo giáp đầy đủ, một tay cầm cung một tay cầm chiến đao bằng tinh cương sắc bén, khuôn mặt ai nấy đều mang vẻ sát khí凛冽.

Người cầm đầu đội ngũ này là một tráng hán tuổi đã vào tứ tuần, nhưng khí huyết sung mãn dị thường, khuôn mặt nghiêm nghị mang góc cạnh đầy đủ, má bên trái còn khắc một vết sẹo lõm dài khoảng 2cm, ánh mắt sắc bén như đao nhìn về phía Hưng Yên Thôn.

Trung niên tráng hán cầm đầu tên Cao Đồ, biệt danh Đồ Tể, là hung thần trong đám phạm nhân, tu vi Hóa Khí tứ trọng, cũng là một tay cao thủ trung tầng trong thế giới phạm nhân. Dù sao, Hóa Khí Cửu trọng đã là tầng lớp mạnh nhất trong thế giới phạm nhân của Việt Cổ Vị Diện.

Cao Đồ chính là thành viên trong quân đội của một chi gia tộc nhỏ, nhưng bản tính ác độc, lợi dụng chức quyền khi dễ, chèn ép các lương dân, gái nhà lành, khiến dân chúng căm phẫn, tạo sức ép tới gia tộc nhỏ này.

Vì gia tộc nhỏ này theo Chính đạo, nếu chuyện này làm lớn, sẽ gây nên các gia tộc khác lạnh lùng gạt ra ngoài lề, tổn hại đến lợi ích chung của gia tộc, nên khiến người Chương quân chi đội này phải đánh hắn gần chết, đuổi hắn đi, tẩy sạch thanh danh Chính Đạo thuần khiết của gia tộc.

Tráng hán giờ dao găm, nhẹ nhàng đâm thủng trái tim Tiểu Nguyệt, kết thúc sinh mệnh nhỏ bé của nàng.

Ánh mắt Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào đó, tuy hấn đã lường trước kết cục như vậy, nhưng tưởng tượng cùng hiện thực chênh lệch ngàn dặm, nhìn khuôn mặt khi chết vẫn hằn in lên vẻ sợ hãi trên đôi mắt to tròn ấy, Ngạo Thiên cắn răng, ngăn dòng lệ nóng òng ọc rơi, lâu lâu thấp giọng rít lên, găm gùr rắc lên từng cơn.

Mỗi người mỗi SỐ PHẬN, không ai giống ai. Nhưng TÌNH YÊU CHỈ MỘT, KẾT THÚC giống nhau.

Lúc ban đầu HẠNH PHÚC thường đông đầy, rồi khi GỤC NGÃ phải TỰ LAU NƯỚC MẮT.

Hoá ra BÊN NHAU LÂU NGÀY thành THÓI QUEN nhưng ta KHÔNG NGỜ.

Hoá ra TIN NHAU vẫn chỉ là PHÚT GIẤY thăng hoa VỤT QUA.

Rồi đến khi EM XA mới muộn màng NHẬN RA đang một mình CÔ ĐƠN....!!

Dòng suy nghĩ quay về những kỷ niệm về nàng, như một cuốn phim quay chậm, lúc đầu tiên cùng nhau đi chơi trốn tìm, chơi trò cô dâu chú rể, tuổi mới lớn đắm chìm vào cảm xúc nhớ nhung, tình yêu như nụ hoa chớm nở, lúc ban đầu hạnh phúc thường đông đầy trong trái tim thiếu niên mới biết yêu là gì... và đoạn phim ấy tua nhanh đến khoảnh khắc đêm qua, khi nàng hôn phớt lên môi hấn... hơi ấm đôi môi như vẫn còn đọng lại trên đôi môi giờ đây đang chan chứa nước mắt lạnh lẽo.

.....Ngày còn HẠNH PHÚC cứ đếm THÁNG NGÀY kỷ niệm TÌNH YÊU ĐÔI TA.

Mặc dù NGÀY ĐÊM quán quýt BÊN NHAU vẫn không ngừng NHUNG NHỚ

Tình tựa vầng Trăng SÁNG GIỮA ĐÊM RẼM dù ngàn mưa gió cũng KHÔNG TÀN.

Dù NHIỀU NĂM QUA ta CHƯA TỪNG CHIA XA...

Thật sự gần gũi với anh CHẲNG AI HIỂU ANH ĐƯỢC NGOÀI EM ĐAU

Đi đâu anh cũng chỉ GIỮ BÓNG HÌNH CỦA MỘT MÌNH EM TRONG TIM.

Mặc dù TÌNH YÊU CỦA ANH đã không còn là NƠI ĐỂ EM HY VỌNG.

Điều bận tâm duy nhất là CÒN BAO LÂU... ĐỂ QUÊN EM....Tiểu Nguyệt..?

Alucard ngáp ngừng, đưa tay vỗ vai Ngạo Thiên, thấp giọng, nói:

"" Cuộc đời dài đằng đẳng, biết bao nhiêu sự tình ngoài ý muốn phát sinh, đôi khi, chúng ta phải chấp nhận những sự tình bất đắc dĩ này...""

""Lúc đầu chính ngươi tuyển chọn Tu Tiên, thì cần phải hiểu thật rõ điều này..Tu Tiên, chính là con đường tử lộ, chỉ có tiến lên mới có thể sống sót...nhắm thẳng bản tâm, không muốn tâm thương, thì phải trả giá đắt..!""

""Ta hiểu!"" Ngạo Thiên gật đầu, giọng hơi khàn khàn, đáp.

Vương Bá Ngự như người ngoài cuộc lạnh nhạt chấp hai tay sau lưng, đứng thưởng thức vị máu tanh trong không khí.

P/S:

P/S:

Các người đọc truyện đừng bảo là Vương Bá Ngự, Ngạo Thiên, Alucard, Diệp Minh,...vv...không có nhân tính, bản chất thế giới mà bọn hấn sống chính là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nghĩa mỗi một sinh linh đều nằm trong chuỗi thức ăn, mà loài người ở kỷ nguyên này gần như đỉnh kim tự tháp, người ăn thịt người sẽ càng ăn càng cường đại.

Nếu là đầu thân vào chuỗi thức ăn, liền phải tiếp nhận quy tắc của nó, một là ăn người khác, hai là bị người ta nuốt đến cạn cũng không còn.

Con đường tu hành tàn khốc, nghịch thiên làm mục tiêu, nghịch nhân làm thủ đoạn, vì tài nguyên tu hành, có thể lục thân không nhận, vì tèo lên càng cao, đi càng xa trong con đường tu hành, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào dù nó tồi tệ đến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Thanh Phong tử vong!

Lúc này đây,Huyền Huyền Đại Lục...

"Phong Sư Huynh, chúng ta bị đạo phi bao vây rồi."" Một tên đệ tử kinh hãi hét lớn.

"A...a.....chết ta..." Một tên đệ tử hơi yếu bị năm sáu tên đạo phi vây công, cuối cùng bị đánh lén gọt đi đầu lâu.

"Mở đường máu chạy đi!" Thanh Phong khỏe mắt muốn nứt ra khi nhìn đám đệ tử bị đạo phi vây công giết chết, tùy tiện vài kiếm chém giết mấy tên đạo phi cận thân, lôi kéo Linh nhi thất hồn lạc phách chạy trốn.

.....

Thanh Phong lúc này đây nhận ra mình đã lọt vào bẫy, bọn hắc giết Tiểu Nhất sư đệ mà thả Diệp Minh ra chính là để hắn quay lại báo tin, Thanh Phong biết tin đương nhiên sẽ gọi Diệp Minh đi đến hốt xác, Thanh phong vì có hai vị Võ Vương trường lão tùy thân nên không sợ không kiên nhẫn gì hết đi tới, ai bọn đạo phi này có cường giả Võ Hoàng đứng sau, hai vị trường lão liều mạng câu kéo thời gian liều chết từ đầu để bọn đệ tử hắc chạy trốn, nhưng Thanh Phong biết hai vị võ vương sẽ câu kéo không được bao nhiêu thời gian, Võ Hoàng cường giả kinh khủng không phải là đùa giỡn, bằng vào thân thể đã có thể tay không xé rách không gian bình thường, thân thể ngao du hư không vũ trụ, dưới sức mạnh đó cho dù Võ Vương cũng giống như giun dế.

Và hắn cũng nhận ra, chắc chắn những người này không phải đơn giản là đạo phi, đạo phi có võ vương cường giả đã đủ kinh ngạc, Võ Hoàng cường giả ai lại đi làm đạo phi bao giờ, chắc chắn đây chính là âm mưu nhằm vào Thiên Kiếm Tông.

Hắn liều mạng huyết động chạy trốn nhằm đưa tin tức này về cho sư phụ, hắn có truyền tin bí thuật vạn lý truyền âm, nhưng không biết tại sao cánh rừng này lại bị cỗ lực lượng nào đó bao bọc không thể sử dụng truyền âm bí thuật.

"Linh nhi, Diệp Minh, cố gắng lên!" Thanh Phong một tay kéo Diệp Minh, một thân lại công thêm Linh nhi, tuy nhiên hai người này cũng không ảnh hưởng đến tốc độ của hắn.

"Sắp thoát ra khỏi cánh rừng rồi!" Thanh Phong mừng rỡ, nếu thoát ra khỏi cánh rừng này, bí thuật hộ mệnh cùng truyền âm bí thuật đều có tác dụng, lúc đó hắn chính là biển rộng mặc chim bay, Sư phụ là võ hoàng, từ Thiên Kiếm Tông sư phụ có thể xé rách hư không xuất hiện tại chỗ đây cứu bọn hắn.

"Haha....sâu kiến, chạy không thoát!" Đột nhiên đằng sau hắn đột ngột xuất hiện thanh âm, Thanh phong không quay đầu lại cũng biết vị Võ Hoàng cường giả bí ẩn đó đã đuổi theo đằng sau.

"Thôi được!" Thanh Phong ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, hắn nháy mắt gầm lên, nói:

"Diệp sư đệ, mang Linh Nhi ra khỏi cánh rừng này, ta bọc hậu, cầm trong tay ngọc giản này, sư phụ sẽ nhanh chóng tới cứu!"

Diệp Minh ánh mắt đậm đặc nhìn Thanh Phong, không nói hai lời nắm tay Linh Nhi bắt đầu chạy.

Trong lòng Diệp Minh thầm nói:" Phụ thân quả nhiên trí tuệ vô song, hiển nhiên đã đoán được Thanh phong sẽ làm thế bày ra bố cục này."

"Haha, ta là phụ thân ngươi, đương nhiên mấy tên sâu kiến tâm tư há qua mắt được ta." Tàn hồn Vương Bá Ngưu trong nháy mắt truyền âm đáp.

Sau khi xác định Diệp Minh chạy thoát khỏi, Thanh Phong mới thở phào, bỗng hắn thấy Thần bí nhân cười tủm tỉm nhìn hắn cũng không ngăn cản Diệp Minh bọn họ chạy trốn, nào hắn nhanh chóng sâu chuỗi lại tất cả, trong lòng hắn đột nhiên run rẩy, ánh mắt co rút lại, dường như nghĩ đến điều gì đó.

"Nhận ra rồi sao?" Thần Bí Nhân hài hước mở miệng, nghiêng ngả nói.

"Diệp Minh sư đệ...là người của các ngươi?" Giọng nói của Thanh Phong run rẩy, đến cả khi cất lời, hắn cũng không dám tin rằng Diệp Minh thật sự là kẻ tay trong, nhưng mọi chứng cứ đều chỉ hướng Diệp Minh, hắn không tin cũng phải tin.

"Chắc...đúng vậy.." Thần bí nhân cười to, vỗ tay đập xuống đầu Thanh Phong.

"Boét" Đầu lâu của Thanh Phong như trái dưa hấu yếu ớt liền bị bàn tay thần bí nhân đập nát như tương.

Mà Lúc này đây, tại Thiên Kiếm Tông...

"Sư phụ...chúng ta gặp võ hoàng cường giả tập kích..!" Đột nhiên một thanh âm xuất hiện trong đầu Phạm Tuấn.

Đây chính là thanh âm của Thanh Phong đã truyền vào lúc đưa ngọc giản cho Diệp Minh, khi Diệp Minh ra khỏi cánh rừng, nó cũng tự động kích hoạt.

"Người nào tổn thương đồ nhi ta...!" Phạm Tuấn rống giận một tiếng, bàn tay xé rách không gian thông đạo, đi vào trong đó.

Trong chớp mắt, hắn xuất hiện ngay vị trí tọa độ truyền âm ngọc giản phát ra.

Diệp Minh như cảm nhận được gì đó, liếc nhìn trên bầu trời.

Phạm Tuấn từ trong không gian thông đạo bước ra, xuất hiện bên cạnh hắn cùng Linh nhi, khi thấy Linh Nhi cùng Diệp Minh hoàn hảo không tổn thương, Phạm Tuấn thờ dài một hơi, nhưng khi thấy Thanh phong không tại, trong lòng Phạm Tuấn đột nhiên cảm giác bất an.

""Phong nhi đâu?"" Phạm Tuấn cau mày, hỏi.

""Phong ca bọc hậu đằng sau, cha mau cứu Phong sư huynh!"" Linh Nhi òa khóc, thất thanh hét.

""Không được.."" Phạm Tuấn cảm giác mùi máu tươi xuất hiện tại cánh rừng phía trước, linh tính có chuyện chẳng lành, hắn nhanh chóng phi thân vào cánh rừng, khi thấy Thanh phong thi thể không đầu nằm trên mặt đất, dù định lực của hắn cao như thế nào cũng bọc lộ ra vẻ đau đớn.

""Phong nhi...!...là ai?...ai dám giết đồ nhi của ta, lăn ra đây!"" Phạm Tuấn đau đớn tức giận rống to, nhưng không ai trả lời hắn.

Phạm Tuấn thi triển Thần Hồn chi thức cường đại quét ra phạm vi vạn dặm trong cánh rừng, nhưng vẫn không phát hiện ra bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, nếu không phải thần hồn chi lực của hắn còn cảm giác được nhiều đệ tử cùng đạo phi thi thể, thì hắn còn tưởng chẳng có ai xuất hiện ở đây.

Phạm Tuấn dùng thần hồn chi lực rà soát hơn một nén nhang vẫn không có kết quả, liền không cam lòng thu hồi thần hồn chi lực, quay đầu lại bay tới Diệp Minh hai người.

""Minh nhi, nói cho vì sư biết chuyện gì xảy ra?"" Phạm Tuấn sắc mặt âm trầm quát hỏi.

""Đệ tử cùng chư vị sư huynh ẩn núp trong Ninh Hoa Thôn, chia người ra Cửu Long sơn mạch tìm kiếm manh mối đồng thời săn phạm thú rèn luyện, đệ tử cùng Tiểu Nhất sư đệ đồng thời đi vào trong cánh rừng này thì bị đạo phi tập kích, đạo phi giết đi tiểu nhất sư đệ, nhưng đồng thời thả đệ tử chạy trốn. Đệ tử chạy về báo cho Phong sư huynh biết, Phong sư huynh cùng hai vị trưởng lão cùng với các vị sư huynh đệ đi tới nơi đạo phi giết Tiểu Nhất sư đệ, chẳng qua khi tới nơi thì đạo phi đã bao vây, chuyện chẳng có gì đến khi một vị thần bí nhân tu vi Võ Hoàng xuất hiện giết chết hai vị trưởng lão, chúng ta vạn dặm đào mạng, đến cuối cùng vị thần bí nhân đó đuổi kịp, Phong sư huynh liều mạng bọc hậu cho chúng ta chạy thoát..."" Diệp Minh nhanh chóng tường thuật lại mọi chuyện.

""Đạo phi không thể nào có Võ Hoàng cường giả đứng sau, hắn là tứ đại thế lực khác đứng sau việc này, muốn tổn hại Thiên Kiếm Tông đệ tử tình anh.."" Trong lòng Phạm Tuấn nhanh chóng suy ra manh mối.

""Việc này vì sư sẽ điều tra, người cùng Linh nhi theo ta trở về!"" Nói rồi Phạm Tuấn hai tay bắt lấy Diệp Minh cùng Linh nhi, xé rách hư không đi vào, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi đây.

""Bắt đầu kế hoạch thứ ba..."" Sau khi Phạm Tuấn rời đi một nén nhang, một thân ảnh từ hư không đi ra, chính là thần bí nhân lúc nãy, hắn lẩm bẩm nói.

""Vâng!"" Từ trong hư không, bốn giọng nói đồng thời đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ma Đầu Hệ Thống* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.